

РИШЕЛ В МИЙД

Целуната от сянката

КНИГА ТРЕТА

от поредицата Академия за Вампири

РИШЕЛ МИЙД ЦЕЛУНАТА ОТ СЯНКАТА

Превод: Диана Кутева

chitanka.info

В академия „Св. Владимир“ се обучават млади морои и техните бъдещи пазители дампирите.

След случилото се с Мейсън на Роуз ѝ предстоят нови тежки изпитания и по специално практическият изпит, след който официално може да стане пазител на Лиса. Но вместо към най-добрата ѝ приятелка, Роуз е прикачена по време на изпита като пазител на Кристиан. И макар с него да се разбират по-добре от преди, той просто не е Василиса.

Като че нещата не са достатъчно зле, ами Роуз не се справя добре на практиката си, защото започва да вижда духа на мъртвия си приятел — Мейсън. Но какво ли иска от нея той — отмъщение, помощ или тя трябва да се притеснява за здравия си разум?

И това не е най-лошото. Виктор Дашков, който отвлече и измъчва Лиса, а накрая накара и собствената си дъщеря да стане стригот, отново влиза в живота на двете приятелки. Делото срещу него тепърва предстои, а сред мороите и дампирите се шири слух, че той може да получи оправдателна присъда. За това присъствието на Роза и Василиса на процеса е важно, но никой не подозира какви са намеренията на кралицата.

Светът на мороите и дампирите е на прага на големи промени. А неживите стриготи дебнат и жадуват за отмъщение.

Всичко в живота на Роуз е сякаш нагоре с краката и единственото, което ѝ носи мир и спокойствие е Дмитрий Беликов, с който споделят една невъзможна любов.

На моите племенници Джордан и Остин

ГЛАВА 1

Пръстите му се плъзнаха по гърба ми, съвсем леко, но тялото ми потръпна, сякаш разтърсено от ток. Бавно, много бавно ръцете му се движеха по кожата ми, надолу към корема, докато накрая се спряха при извивките на бедрата. Усетих устните му да се притискат към врата ми точно под ухото, след което ме целуна малко по-надолу, а после още веднъж и още веднъж...

Устните му се преместиха към лицето ми, сетне спряха върху моите. Целувахме се страстно, сплели плътно тела. Кръвта ми пламтеше. В този миг се чувствах по-жива от всякога досега. Обичах го, обичах Кристиан толкова много, че...

Кристиан?

О, не.

Една разумна част от мозъка ми моментално осъзна какво се случва — о, по дяволите, писна ми от това. Останалата част от мен обаче все още изживяваше любовната сцена и се чувствах така, сякаш мен докосваха и целуваха. Тази част от мен не искаше да прекъсне преживяването. Толкова се бях сляла с Лиса, за добро или за зло, че това сякаш се случваше с мен.

Не, смъмрих се строго. *Това не е реално, не е за теб. Махни се оттам.*

Но как да се вслушам в гласа на разума, когато всеки нерв от тялото ми бе обзет от огън?

Ти не си тя. Това не е твоята глава. Махни се.

Устните му. В момента на този свят не съществуваха нищо друго, освен устните му.

Това не е той. Махни се.

Целувките бяха същите, точно същите, каквито ги помнех с него...

Не, не е Дмитрий. Махни се!

Името на Дмитрий ми подежда като студен душ. Магнах се.

Изправих се в леглото, внезапно почувствала, че се задушavam. Опитвах се да изритам завивките, но те още повече се оплетоха в краката ми. Сърцето ми се блъскаше като побесняло в гърдите. Опитвах се да си поема дълбоко дъх, за да се успокоя и да се върна в моята собствена реалност.

Очевидно всичко се бе променило. Преди много време кошмарите на Лиса ме държаха будна и ми пречеха да заспя. А сега тази роля изпълняваше нейният сексуален живот. Би било преувеличение да се твърди, че няма разлика. Бях добила навика да блокирам романтичните й преживявания — или поне когато бях будна. Но този път Лиса и Кристиан ме бяха хванали неподготвена (несъзнателно, разбира се). В съня защитните ми механизми действаха много по-слабо, което позволяваше на силни емоции да преминават през телепатичната връзка, която ме свързваше с най-добрата ми приятелка. Това нямаше да е проблем, ако онези двамата се държаха като нормални хора в леглото. Като казвам „в леглото“, имам предвид да спят.

— Мили боже — промърморих, като се надигнах и провесих краката си от ръба на леглото. Гласът ми заглъхна в прозявка. Не можеха ли Лиса и Кристиан да се сдържат и да накарат ръцете си да мируват, докато не стане време за ставане?

Ала по-лошо от това, че ме събудиха, беше начинът, по който се чувствах. Разбира се, нищо от това в действителност не се случваше с мен. Не моята кожа беше докосвана, не моите устни — целувани. Но тялото ми сякаш продължаваше да копнее за ласките. Доста отдавна не бях преживявала подобно нещо. През цялото време се измъчвах и ми беше горещо. Идиотска история, но внезапно и отчаяно ми се прииска някой да ме докосне — дори и само за да ме държи в прегръдките си. Но определено не и Кристиан. Споменът за онези устни изплува в съзнанието ми — жаркият им допир и как в съня си бях сигурна, че ме целува Дмитрий.

Изправих се на треперещите си крака, неспокойна и... тъжна. Да, тъжна и празна. Нуждаех се от разходка, за да разсея странното си настроение, затова навлякох пеньоара, нахлузих чехлите, излязох от стаята и тръгнах надолу по коридора към банята на етажа. Наплисках лицето си със студена вода и се загледах в огледалото. Отражението ми никак не ми допадна — сплъстена коса и зачервени очи. Изглеждах

недоспала, но никак не ми се връщаше в леглото. Не исках да рискувам да заспя отново. По-скоро се нуждаех нещо да ме събуди, да изтрие от мислите ми това, което бях видяла.

Излязох от банята и поех към стълбището. Слязох тихо на първия етаж на спалното отделение, още притихнало и спокойно. Вече почти приближаваше обяд — което се равняваше на полунощ за вампирите. Прокраднх се до края на коридора и огледах фойето. Беше празно, като се изключи прозяващият се морой, който дежуреше зад бюрото и вяло прелистваше някакво списание само колкото да не заспи на поста си. Скоро стигна до края на списанието и пак се прозина. Обърна въртящия се стол и захвърли списанието върху масата зад него, след което се пресегна към нещо друго, вероятно също приготвено за четене.

Докато дежурният беше с гръб към мен, аз се промъкнах покрай него към двойните врати, през които се излизаше навън. Мислено се помолих вратите да не изскърцат и откряхнах внимателно едната, но само колкото да се промуша. Като се озовах отвън, пуснах вратата обратно все така предпазливо. Не се вдигна никакъв шум. Най-много дежурният да е усетил полъха на течението. Измъкнах се навън, сред дневната светлина, чувствайки се като нинджа.

Студеният вятър ме блъсна в лицето, но тъкмо от това се нуждаех. Оголените клони на дърветата се поклащаха от силния вятър, протягащи се като нокти към каменните стени на нашето спално помещение. Слънцето надничаше иззад оловносивите облаци, което още веднъж ми напомни, че сега бе редно да съм в леглото и да спя. Но останах там, примижала срещу светлината, само се загърнах поплътно в пеньоара, преди да продължа покрай сградата, към мястото между нея и гимнастическия салон, където не духаше толкова силно. От кишавия сняг по пътеката чехлите ми се намокриха, но не ми пукаше.

Да, навън беше типичен неприятен зимен ден в Монтана, но това си беше съвсем нормално. Свежият въздух ми помогна да се събудя и да прогоня от мислите си виртуалната любовна сцена. А и ме задържах в собствената ми глава. По-добре да се фокусирам върху студа, атакуващ тялото ми, отколкото да си припомням онова, което изпитах в прегръдките на Кристиан. Стоях там, загледана в дърветата, без всъщност да ги виждам. Бях изненадана от силния гняв, който бях

изпитала към Лиса и Кристиан. По дяволите, сигурно е много хубаво, помислих си горчиво, да можеш да правиш всичко, което ти се иска. Лиса често бе споделяла с мен, че копнее да може да прониква в съзнанието ми и да споделя моите преживявания така, както аз усещам нейните. Но честно казано тя нямаше представа колко щастлива беше, че не може. Нямаше представа какво е нечий чужди мисли да проникват в теб, преживяванията на друга личност да се смесват с твоите. И, естествено, не подозираше какво означава да изживяваш нечий свършен любовен живот, когато твоят изобщо го няма. Нито разбираше какво е да се чувстваш изпълнена с любов, толкова силна, че чак гърдите те болят — любов, която можеш само да изпитваш, но не и да показваш. Да се държи любовта погребана е все едно като да сдържаш гнева си. Поне този горчив житейски урок вече бях научила. Да те изяжда нещо отвътре, докато ти се иска да крещиш или да сриташ нещо.

Не, Лиса не разбираше нищо от това. И не бе длъжна. Можеше да се отдава на романтичните си преживявания, без да знае какво ми причинява.

Тогава забелязах, че отново дишам тежко, но този път от обзелата ме ярост. Раздразнението, което бях изпитала заради среднощния секс на Лиса и Кристиан, вече бе отминало. Сега то бе заменено от гняв и ревност — все чувства, породени от това, което не бих могла да имам, а тя го получаваше толкова лесно. Положих всички усилия, за да преглътна и задуша тези емоции; не исках да изпитвам нещо подобно към най-добрата си приятелка.

— Насън ли ходиш? — разнесе се глас зад мен.

Завъртях се сепнато. Дмитрий бе застанал наблизко и ме наблюдаваше, едновременно развеселено и любопитно. Кой можеше да очаква, че докато се гневях на скапания си любовен живот, източникът на тези проблеми ще изникне пред очите ми. Не го бях чула да приближава. Дотук с уменията ми на нинджа. И защо не се бях сресала, преди да хукна навън? Прокарах припряно ръка през дългата си коса, макар да знаех, че вече е малко късно да се тревожа за външния си вид. Сигурно в главата приличах на разплетена кошница.

— Проверях охраната на спалното помещение — казах му аз. — Хич не я бива.

По устните му пробяга едва забележима усмивка. Студът вече бе започнал да ме сковаваш и неволно се загледах с копнеж в дългото му кожено палто, което сигурно добре топлеше. Нямах нищо против да се загърна с него.

— Сигурно си замръзнала — заговори той, сякаш прочел мислите ми. — Искаш ли да ти дам палтото?

Поклатих глава. За нищо на света нямаше да си призная, че вече не чувствах краката си.

— Добре съм. А ти какво правиш тук? И ти ли проверяваш охраната?

— Аз съм охраната. Сега е моята смяна. — Пазителите от Академията винаги патрулираха на смени, докато всички останали спяха. Стригите, неживите вампири, които дебнеха живите морои като Лиса, не излизаха на слънчева светлина, но учениците често нарушаваха реда — да речем, измъкваша се тайно от спалните помещения — така че проблеми не липсваша нито денем, нито нощем.

— Е, явно си вършиш работата добре — казах. — Радвам се, че помогнах да изпробваш страхотните си умения. А сега трябва да се прибирам.

— Роуз... — Ръката на Дмитрий улови моята и гореща вълна ме обля въпреки вятъра, студа и кишата. Но той я пусна рязко, сякаш се бе опарил. — Какво всъщност правиш тук?

Използваше интонацията „престани да ме правиш на глупак“, затова се постарях да му отговоря колкото се може по-честно:

— Сънувах лош сън. Имах нужда от малко свеж въздух.

— И затова просто си се втурнала навън. Без да ти мине през ума, че нарушаваш правилата — и дори не си облякла палто.

— Да — признах. — Това доста добре описва ситуацията.

— Роуз, Роуз. — Този път тонът му бе раздразнен. — Никога няма да се промениш. Винаги първо действаш, после мислиш.

— Не е вярно — възразих. — Променила съм се. И то много.

Оживлението по лицето му внезапно помръкна и отстъпи на загрижената му физиономия. Няколко мига просто ме гледа изучаващо. Понякога имах чувството, че очите му проникват направо в душата ми.

— Имаш право. Променила си се.

Не изглеждаше много щастлив от това признание. Вероятно си мислеше за това, което се случи преди три седмици, когато аз и

няколко мои приятели бяхме заловени от стригоите. Само благодарение на страхотен късмет успяхме да избягаме — но не всички. Загина Мейсън, много добър приятел, който беше луд по мен. Част от мен никога нямаше да си прости, въпреки че ликвидирах убийците му.

Това ме накара да гледам по-мрачно на живота. Е, това накара всички в Академията „Св. Владимир“ да гледат по-мрачно на живота. Другите започнаха да забелязват промяната в мен. Но не исках Дмитрий да се безпокои, затова отвърнах игриво на заключението му:

— Е, не се тревожи чак толкова. Рожденият ми ден е скоро. Щом навърша осемнайсет, ще съм пълнолетна, нали? Сигурна съм, че на сутринта ще се събудя съвсем зряла и разумна личност.

Както и очаквах, смръщеното му лице леко се поотпусна, дори си позволи бегла усмивка.

— Да, сигурен съм в това. Кога е? След около месец?

— След трийсет и един дни — осведомих го с превзет тон.

— Не че ги броиш, де.

Свих рамене, а той се засмя.

— Предполагам, че вече си съставила и списък на подаръците за рождения ден. От десет страници? Със ситни букви? И подреден по приоритети? — Усмивката още не слизаше от лицето му. Тя беше от онези искрени, открити и весели усмивки, толкова редки за него.

Понечих да изтъряся някоя шега, но образите на Лиса и Кристиан отново се мярнаха в главата ми. Онова тъжно чувство на празнота се завърна. Всичко, което можех да си пожелаая — нови дрехи, айпод, каквото и да е — внезапно започна да ми се струва незначително. Какво значение имаше всичко материално в сравнение с единственото, което исках най-много? Господи, наистина съм се променила.

— Не — промълвих тихо. — Няма списък.

Той наклони глава, за да ме вижда по-добре, и издуха един кичур, паднал върху лицето му. Косата му беше кестенява, почти като моята, но не толкова тъмна. Моята на моменти изглеждаше съвсем като черна. Отметна още няколко непокорни кичура, но още в следващия миг те паднаха отново върху лицето му.

— Не мога да повярвам, че не искаш нищо. Явно се очертава скучен рожден ден.

Свобода, помислих си. Това бе единственият подарък, за който копнеех. Свободата да избирам всичко сама. Свободата да обичам този, когото искам.

— Няма значение — промърморих вместо това.

— Какво би... — Той се спря. Разбра. Винаги разбираше. Отчасти на това се дължеше толкова силната ни връзка, напук на седемгодишната разлика в годините. Влюбихме се един в друг миналата есен, докато той беше мой инструктор по бойни изкуства. И когато нещата между нас се разгорещиха, открихме, че трябва да се тревожим и за други неща, а не само за разликата в годините. И двамата щяхме да бъдем пазители на Лиса след дипломирането ѝ и не можехме да позволим чувствата ни един към друг да ни разсейват, тъй като тя трябваше да бъде нашият приоритет.

Разбира се, беше по-лесно да се каже, отколкото да се изпълни, защото не мислех, че чувствата помежду ни някога ще угаснат. И двамата имахме моменти на слабост, когато си открадвахме по някоя и друга целувка или си казвахме неща, които не биваше. След като се спасих от стригите, Дмитрий ми каза, че ме обича, и ми призна, че заради това никога няма да бъде с някоя друга. При все това беше съвсем ясно, че не бихме могли да бъдем заедно, затова и двамата отново се върнахме към досегашните си роли да се държим на дистанция и да се преструваме, че отношенията ни са строго професионални.

Той се опита да смени темата, без това да проличи съвсем ясно:

— Можеш да отричаш колкото искаш, но зная, че си замръзнала от студ. Да влезем вътре. Ще те превода през задния вход.

Останах леко изненадана. Дмитрий рядко избягваше неудобните теми. Всъщност се отличаваше с уменията си да ме въвлече в разговори по въпроси, които въобще не желаех да се занимавам. Но да обсъжда нещастната ни, обречена на провал връзка? Явно днес не му се говореше за това. Да. Нещата определено са се променили.

— Мисля, че ти си този, на когото му е студено — подразних го, докато заобикаляхме спалното помещение на новците, които се обучаваха за пазители. — Не трябва ли да си безкрайно як и издръжлив, след като си от Сибир?

— Не мисля, че Сибир е точно това, което си представяш.

— Представям си го като арктическа пустош — изрекох замислено.

— Тогава определено не е това, което си представяш.

— Липсва ли ти? — попитах, като се извърнах назад, докато той крачеше зад мен. Никога досега не се бях замисляла за това. Според мен всеки искаше да живее в Съединените щати. Или поне не би искал да живее в Сибир.

— През цялото време — отвърна той с лека тъга в гласа. — Понякога ми се иска...

— Беликов! — Викът долетя с вятъра зад нас. Дмитрий промърмори нещо, сетне ме бутна по-нататък зад ъгъла, до който бяхме стигнали. — Стой тук, за да не те види някой.

Приклекнах зад храстите от бодлива зеленика, заобикалящи сградата. По тях нямаше плодове, ала гъстите гроздове от щръкнали листа с остри върхове одраскаха кожата ми. Но като се имаше предвид смразяващия студ и вероятната опасност да ме заловят, че се разхождам толкова късно без разрешение, няколко драскотини бяха най-малката ми грижа в момента.

— Ти днес не си на смяна — чух след малко Дмитрий да казва на някого.

— Не, но трябва да говоря с теб. — Познавах този глас. Принадлежеше на Албърта, началника на пазителите в Академията. — Ще ти отнема само минута. Трябва да разместим някои смени, докато отсъстваш заради процеса.

— И аз си мислих за това — каза той. В гласа му се долавяше странна нотка на неудобство. — Това ще натовари всички останали — моментът никак не е подходящ.

— Да, разбира се, но кралицата се съобразява само със своята програма. — Гласът на Албърта прозвуча притеснено и аз се опитах да отгатна какво става. — Селесте ще поеме твоите дежурства, като тя и Емил ще си поделят тренировъчните ти часове.

Тренировъчни часове? Дмитрий нямаше да води тренировки през следващата седмица, защото... Аха, това било, досетих се аз. Всичко се пренарежда заради нашата практика. От утре в продължение на шест седмици щяхме да сме на преддипломен стаж — практически занятия за нас, новациите. Нямаше да имаме учебни часове, а вместо това щяхме да охраняваме определените ни морои денем и нощем,

докато професионалните пазители ни подлагат на изпитания. „Тренировъчни часове“ навярно беше времето, когато Дмитрий ще участва в тези практически занятия. Но какъв беше този процес, за който бе споменала Албърта? Дали имаха предвид зрелостните изпити в края на последната ни учебна година^[1]?

— Те заявиха, че нямат нищо против извънредните часове — продължи Албърта, — но аз се чудех дали не може да ги облекчим и да поемеш някои от смените им, преди да заминеш?

— Разбира се — отвърна той лаконично и все още сковано.

— Благодаря. Мисля, че това ще помогне — въздъхна Албърта. — Искан ми се да знаех колко ще продължи този процес. Не ми се ще да отсъствам прекалено дълго. Всички смятахме, че присъдата на Дашков е сигурна, но аз чух, че кралицата се колебаела да изпрати в затвора толкова знатна кралска особа.

Вцепених се. Но студът, който ме скова, нямаше нищо общо със зимния ден. Дашков?

— Сигурен съм, че ще постъпят правилно — каза Дмитрий. Чак сега осъзнах защо не му се говореше много. Защото не беше предназначено за моите уши.

— И аз се надявам — отвърна Албърта. — Дано всичко да приключи за няколко дни, както обявиха приближените на кралицата. Виж какво, тук е много студено. Имаш ли нещо против да дойдеш с мен в кабинета, за да прегледаме разписанието на смените?

— Разбира се — съгласи се той. — Нека само да проверя нещо преди това.

— Добре. До след малко тогава.

Настъпи тишина и аз предположих, че Албърта си е тръгнала. Малко след това Дмитрий зави зад ъгъла и застана пред храста от зеленика. Изскочих от скривалището си. Погледът, с който ме посрещна, красноречиво ми подсказа, че знае какво предстои.

— Роуз...

— Дашков? — възкликнах, но се опитах да не говоря много високо, за да не ме чуе Албърта. — За Виктор Дашков ли става дума?

Той не си направи труда да го отрече.

— Да. За Виктор Дашков.

— И вие говорехте за... Искаш да кажеш... — Бях толкова шашната и потресена, че не можех да събера мислите си. Това беше

невероятно. — Но аз си мислех, че той вече е зад решетките! Да не би да ми казваш, че още дори не е имало процес?

Да. Това определено не беше за вярване. Виктор Дашков. Този, който похити Лиса и я измъчва душевно и физически, за да контролира силите ѝ. Всеки морой владее магията с един от четирите основни елемента: земя, въздух, вода или огън. Но Лиса владееше почти неизвестния пети елемент — духа. Благодарение на него можеше да лекува почти всичко — включително и да възкресява мъртъвци. Това бе причината да съм психически свързана с нея. Бях „целуната от сянката“, както някои го наричаха. Тя ме бе върнала към живота след автомобилната катастрофа, при която загинаха родителите ѝ и брат ѝ. Това ни свърза със специална телепатична връзка, чрез която можех да долавям чувствата ѝ, да чета мислите ѝ, да съпреживявам всичко, което ѝ се случваше.

Още преди някоя от нас двете да го осъзнае, Виктор Дашков отдавна беше наясно, че Лиса умее да лекува всякакви болести и реши да я държи под ключ, за да я използва като свой личен извор на здраве и младост. Освен това нямаше да се поколебае да убие всеки, който му се изпречи на пътя — в случая с Дмитрий и мен прибегна до потворчески метод, за да ни попречи да го проследим. Макар да бях само на седемнайсет години, вече бях успяла да си създам доста врагове, но не се съмнявах, че никого не мразех толкова силно, колкото Виктор Дашков — или поне сред живите.

На лицето на Дмитрий се появи изражение, което добре познавах. Беше онова, което добиваше, когато очакваше, че ще се нахвърля срещу някого.

— Той е в затвора, но още не е имало съдебен процес. Съдебните процедури понякога отнемат много време.

— Но сега ще има процес? И ти ще отидеш? — заговорих през стиснати зъби, като се опитвах да остана спокойна. Подозирах, че от лицето ми не бе изчезнало изражението „ей сега ще цапардосам някого“.

— Следващата седмица. Имат нужда от мен и от още няколко пазители, за да свидетелстваме за това, което се случи с теб и Лиса през онази нощ. — Изразът на лицето му се промени при споменаването на това, което се бе случило преди четири месеца. Отново познах това изражение — свирецо, но в същото време

закрилническо, което се появяваше, когато хората, които обичаше и ценеше, бяха в опасност.

— Може да ме наречеш луда, задето те питам, но Лиса и аз ще дойдем ли с теб? — Вече се бях досетила какъв ще е отговорът и той никак не ми харесваше.

— Не.

— Не?

— Не.

Сложих ръце на кръста си.

— Виж какво, не ти ли се струва съвсем логично, че след като отиваш там, за да говориш за това, което се е случило на нас, ние също трябва да сме там?

Дмитрий, който сега отново се бе превърнал в строг инструктор, поклати глава.

— Кралицата и някои от останалите пазители са преценили, че ще е по-добре вие да не присъствате. Ние, останалите, можем да предоставим достатъчно доказателства, а освен това независимо дали е престъпник, или не, Виктор Дашков все пак си остава представител на една от най-влиятелните кралски фамилии. Запознатите със случая не желаят да се вдига много шум.

— И какво излиза? Ти се опасяваш, че ако ни вземеш със себе си, ще се раздрънкаме? — възкликнах обидено. — Хайде, стига, другарю. Наистина ли вярваш, че двете с Лиса сме способни на това? Единственото, което искаме, е да видим Виктор зад решетките. Завинаги. А може би и за по-дълго. Защото ако има някаква вероятност той да се измъкне безнаказано, трябва да ни пуснеш да отидем на процеса.

След като Виктор Дашков бе заловен, го тикнаха в затвора и аз си мислех, че с това всичко е приключило. Въобразявах си, че ще го държат там, докато не издъхне в килията. Никога досега не ми бе хрумвало — а би трябвало, — че първо трябва да бъде осъден. Засега престъпленията му изглеждаха очевидни. Но макар че правителството на мороите беше тайно и различно от човешкото, в много отношения действаше по същия начин.

— Не съм аз този, който взима решенията — припомни ми Дмитрий.

— Но имаш влияние. Можеш да се застъпиш за нас, особено ако... — Гневът ми се поразсея, за да отстъпи пред внезапно появил се страх — силен и вцепеняващ. Едва успях да изговоря следващите думи: — Особено ако има шанс той да се отърве ненаказан. Това ли ще се случи? Действително ли съществува вероятност кралицата да го освободи?

— Не зная. Случвало се е никой да не може да предугади следващите ходове на кралицата, а и на някои от най-високопоставените придворни. — Изведнъж ми се стори уморен. Бръкна в джоба си и извади връзка ключове. — Виж какво, зная, че си разстроена, но сега не можем да говорим за това. Трябва да се срещна с Албърта, а ти трябва да се прибереш вътре. Този квадратен ключ ще ти помогне да влезеш през по-отдалечената от страничните врати. Знаеш къде е.

— Да. Благодаря.

Вкиснах се. Мразех да се държа по този начин — особено след като той ми спестяваше неприятности, ако ме хванат. Но просто нищо не можех да направя. Виктор Дашков беше престъпник — дори отявлен злодей. Алчен за власт, лаком за богатства. И никак не го беше грижа кого ще смаже по пътя към задоволяване на амбициите си. Ако отново го пуснат... е, излишно бе да се гадае какво може да сполети Лиса или някой друг морой. Вбесявах се, като си помислех, че бих могла да помогна да го натикат завинаги зад решетките, а никой не ми позволяваше да го сторя.

Бях се отдалечила на няколко крачки, когато Дмитрий извика след мен:

— Роуз?

Обърнах се.

— Съжалявам — рече той. Замълча за миг и съжалението изчезна от погледа му. Сега ме гледаше бдително. — По-добре утре да ми върнеш ключовете.

Извърнах се и продължих напред. Навярно не беше честно, но някаква детинска част в мен вярваше, че Дмитрий може да направи всичко. Ако той наистина искаше да заведе Лиса и мен на процеса, бях сигурна, че щеше да го уреди.

Приближих се до страничната врата. С периферното си зрение улових нечие движение. Още повече се вкиснах. Страхотно, няма що.

Дмитрий ми бе дал ключовете си, за да се вмъкна вътре незабелязано, а ето че някой щеше да ме спипа. Все такъв ми е късметът. Вече очаквах да чуя строгия глас на някой от учителите да ме пита какво търся тук по никое време, затова се обърнах и си приготвих оправданието.

Но не беше учител.

— Не — отроних тихо. Сигурно ми се привижда. — Не може да бъде.

В първия миг се питах дали наистина съм будна. Може би всъщност все още лежах в леглото, спях и сънувах.

Защото със сигурност, с абсолютна сигурност това бе единственото възможно обяснение за това, което виждах пред себе си наред моравата в двора на Академията, притаено в сянката на вековния чворест дъб.

Беше Мейсън.

[1] Trial (англ.) означава и съдебен процес, и изпит. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Или поне приличаше на Мейсън. Той — или каквото там беше — едва се виждаше. Очертанията му бяха неясни и трябваше силно да напрегна зрението си, за да го улова на фокус. Формата му беше нереална — почти прозрачна — и ту се появяваше, ту чезнеше от полезрението ми.

Но да, поне доколкото успях да видя, той определено приличаше на Мейсън. Вярно, чертите му бяха размити, а кожата — по-бледа, отколкото я помнех. Червеникавата му коса сега ми се струваше избледняла, воднисто оранжева. Едва различавах луничките му. Беше облечен точно така, както го бях видяла за последен път: с джинсите и жълтеникавото яке от овча кожа. Отдолу се подаваше краят на зеления му пуловер. Но и тези цветове бяха изсветлели. Приличаше на фотография, оставена да избледнее на слънце. Около лицето му сякаш се мержелееше едва доловимо сияние.

Ала това, което най-силно ме поразя — като оставим настрана фактът, че се предполагаше да е мъртъв, — бе изражението на лицето му. Беше тъжно... толкова отчайващо тъжно. Когато вперих поглед в очите му, сърцето ми се сви. Като порой ме връхлетяха всички спомени за онова, което се случи само преди няколко седмици. Пред очите ми отново се заредиха ужасните сцени: как Мейсън рухна, изписаната по лицата настригите жестокост... В гърлото ми заседна буца. Вцепених се, не можех да помръдна.

Той също ме гледаше, само че изражението му не се промени. Остана си тъжно. Мрачно. Сериозно. Отвори уста, сякаш понечи да заговори, но после я затвори. Между нас надвиснаха тягостни мигове, след което той повдигна ръка и я протегна към мен. Нещо в този жест ме сепна и извади от вцепенението. Не, това не можеше да е истина. Не виждах това. Мейсън беше мъртъв. Видях го как умря. Държах тялото му в ръцете си.

Пръстите му леко помръднаха, сякаш ме викаше. Съвсем се паникьосах. Отстъпих с няколко крачки назад и от това разстояние

зачаках да видя какво ще се случи. Ала Мейсън не ме последва. Той просто стоеше там, все още с ръка, протегната неподвижно във въздуха. Сърцето ми сви, обърнах се и побягнах. Почти бях стигнала до вратата, когато спрях и погледнах назад, докато изчаквах забързаното ми дишане да се поуспокои. Поляната, където преди малко стоеше Мейсън, беше абсолютно пуста.

Стигнах до стаята си и затръшнах яростно вратата зад гърба си. Ръцете ми трепереха. Отпуснах се върху леглото и възпроизведох мислено току-що случилото се.

Какво беше това, по дяволите? Не можеше да е истина. Нямах начин. Невъзможно. Мейсън беше мъртъв, а всички знаеха, че мъртвите не се завръщат. Е, аз се бях върнала... но онова беше съвсем различна ситуация.

Ясно си представях видяното преди малко. Да, това беше. Това трябваше да е. Бях преуморена и все още замаяна и обърквана от интимните преживявания на Лиса и Кристиан, да не говорим за последните новини по случая с Виктор Дашков. Вероятно студът беше вцепенил част от мозъка ми. М-да, колкото повече мислех за това, толкова по-силно се убеждавах, че могат да се измислят стотици обяснения за това, което току-що се беше случило.

Ала независимо колко често си го повтарях, така и не успях да заспя. Останах да лежа в леглото, придърпала завивките към брадичката си, докато се мъчех да прогоня от съзнанието си онзи натрапчив образ. Не успях. Продължавах да виждам онези негови тъжни очи, които сякаш ме питаха: „Роуз, защо позволи това да се случи с мен?“

Стисках очите си плътно затворени, опитвайки се да не мисля за него. След погребението на Мейсън упорито се стараех да преодолея кризата и да действам като силна личност. Ала истината бе съвсем друга: след смъртта му просто не бях на себе си. Ден след ден се измъчвах от въпросите, започващи с „Какво би станало, ако...?“ Какво би станало, ако бях по-бърза и по-силна по време на битката със стригоите? Какво би станало, ако преди всичко не бях казала на Мейсън къде се укриват проклетите стригои? Или ако просто бях отвърнала на любовта му? Всяко едно от тези неща биха могли да го запазят жив, ала никое от тях не се случи. И вината бе изцяло моя.

„Привидяло ми се е“, шепнех на глас в мрака на стаята. Така ми се е сторило. Мейсън вече бе обсебил сънищата ми. Но не бе нужно да ми се привижда и когато съм в будно състояние. „Онова там просто не беше той.“

Не можеше да е бил той, защото единственият начин да е бил... Е, това беше нещо, за което не желяех да мисля. Защото макар да вярвах във вампири, магии и психически сили, със сигурност не вярвах в призраци.

Очевидно не вярвах много и в съня, защото през онази нощ не спях много. Въртях се и се обръщах в леглото, неспособна да намеря покой за трескаво мислещия ми мозък. Накрая все пак се унесох в дрямка, но когато алармата се включи, имах чувството, че съм спала не повече от пет минути.

При хората дневната светлина прогонваше страховете и кошмарите на нощта. За мен обаче нямаше такава спасителна дневна светлина, събудих се сред сгъстяващ се мрак. Но да си край реални и живи хора имаше почти същия ефект. Затова се запътих първо към столовата за закуска, а оттам към залата за сутрешната тренировка. По пътя установих, че това, което бях видяла снощи — или си мислех, че съм видяла, — все повече избледнява и заглъхва в паметта ми.

Мисълта за странната среща бе изместена и от нещо друго: от вълнението. Да, така беше. Защото днес беше великият ден. Началото на практиката преди дипломирането.

През следващите шест седмици нямаше да имам учебни занятия. През цялото време щях да съм неотлъчно до Лиса и най-много, което трябваше да върша, бе да попълвам отчет за деня, всичко на всичко половин страница. Лесна работа. И, да, разбира се, трябваше да изпълнявам задълженията си като неин пазител, но това въобще не ме притесняваше. За мен беше като втора природа. Двете с нея живяхме сред хората почти две години и през цялото време аз я пазех. Преди това, още докато бях в първи курс, се запознах с различните видове изпитания, на които пазителите подлагаха дипломантите през практиката в края на образователния курс. Разигравах им страхотно коварни номера. Новакът винаги трябваше да е нащрек, нито за миг да не се разсейва, за да бъде готов да се отбранява, а ако се наложи и да

напада. Но нищо от това не ме плашеше. Двете с Лиса бяхме извън Академията през първата и после през втората ни година, затова изостанах от съвипускниците си. Но благодарение на извънредните упражнения с Дмитрий наваксах бързо и сега бях една от най-добрите в моя клас.

— Здравей, Роуз.

Еди Кастъл ме настигна, докато влизах в гимнастическия салон, където щяха да ни разпределят за практиката. Сърцето ми замря за миг, като погледнах към Еди. Сякаш отново се озовах на моравата с Мейсън и се взирах в изпитото му, тъжно лице.

Еди — заедно с приятеля на Лиса, Кристиан, и Мия, едно момиче от мороите — беше в нашата група, когато ни заловиха стригоите. Разбира се, Еди не умря, но беше на косъм от смъртта. Стригоите, които ни плениха, го използваха като източник за хранване и през цялото време на пленничеството ни пиеха кръвта му, за да дразнят мороите и да плашат нас, дампирите. И се получи. Лично аз бях ужасена. Бедният Еди през повечето време беше в безсъзнание заради загубата на кръв и ендорфините от вампирските ухапвания. Той беше най-добрият приятел на Мейсън и почти също толкова забавен и безгрижен.

Но след онзи случай Еди се промени, също както и аз. Все още се усмихваше и размиваше лесно, но в същото време у него се долавяше някаква мрачност, а очите му бяха сериозни и винаги нащрек, сякаш очакваше да се случи нещо лошо. Това, разбира се, беше напълно разбираемо. Прекалено много лоши неща бе преживял. Също както и за смъртта на Мейсън, аз се чувствах отговорна и за тази промяна в Еди, особено заради страданията, причинени му от стригоите. Може би не беше честно към самата мен, но не можех да го превъзможна. Затова сега се чувствах задължена към него — да го пазя или някак си да направя нещата по-леки за него.

Което донякъде беше забавно, защото в същото време имах чувството, че Еди се опитваше да пази мен. Не че ме дебнеше или нещо подобно, но ми правеше впечатление, че постоянно ме държи под око. Предполагах, че след трагедията, която преживяхме, той се чувстваше задължен заради паметта на Мейсън да бди над неговата приятелка. Никога не си направих труда да обясня на Еди, че не съм приятелка на Мейсън или поне не в истинския смисъл на думата, както

и никога не го скастрих заради ролята му на загрижения по-голям брат. Когато го чувах да предупреждава другите момчета да стоят настрана от мен, защото още не съм била готова да излизам на срещи, не му противоречах. Действително не бях готова да излизам на срещи.

Еди ми се усмихна с малко крива усмивка, която придаде нещо момчешко на издълженото му лице.

— Развълнувана ли си?

— По дяволите, да — отвърнах. Съучениците ни вече се бяха подредили край едната стена на гимнастическия салон и ние едва намерихме свободно място в средата. — Ще бъде нещо като ваканция. Аз и Лиса, заедно за шест седмици. — Колкото и смущаваща да беше понякога нашата връзка, тя ме правеше идеален пазител. Винаги знаех къде се намира Лиса и какво се случва с нея. А след като се дипломираме, щях да бъда официално прикрепена към нея.

Лицето му доби замислено изражение.

— Да, мисля, че ти няма за какво да се безпокоиш. Знаеш какво ще бъде разпределението ти още преди дипломирането. Повечето от нас нямат твоя късмет.

— Да не би да ти се иска някоя кралска особа? — подразних го аз.

— Е, да, но сега това няма значение. Така или иначе, накрая повечето пазители ги прикрепват все към кралски особи.

Това бе истина. Дампирите — полувампириите като мен — все не достигаха и кралските особи обикновено бяха първите, които получаваша пазители от новите поколения дампери. В миналото повече морои, както от кралски, така и от по-скромен произход, са получавали пазители и новите попълнения като нас яростно са се съревновавали, за да се доберат до някоя по-важна личност. Но сега беше почти сигурно, че всеки пазител ще работи като охрана на някоя кралска фамилия. Ние, пазителите, все не достигахме и за не толкова влиятелните фамилии оставаше незавидната участ да се справят със собствени сили.

— Все пак — заговорих, — според мен има значение към коя точно кралска особа ще те прикрепят, нали? Искам да кажа, че някои от тях са пълни сноби, но се срещат и умни. Ако си хванеш някой наистина богат и могъщ, ще можеш да живееш в кралския двор или да

пътуваш до екзотични места. — Последното най-много ме блазнеше, защото често си бях фантазирала как двете с Лиса обикаляме света.

— Да — съгласи се Еди, преди да кимне на няколко момчета от предната редица. — Няма да повярваш как онези там тримата се подмазват на някои морои от родовете Ивашков и Шелски. Това, разбира се, няма да повлияе на тяхното разпределение за практиката, но те май вече отсега опитват да уредят къде да попаднат след дипломирането си.

— Да, но практиката може да повлияе на това. В оценките ни ще отбележат как сме се представили.

Еди отново ми кимна и тъкмо се канеше да отговори, когато силен и ясен женски глас прекъсна разговорите на съучениците ми. И двамата се огледахме. Докато си бърбяхме, инструкторите ни се бяха скупчили пред нашата групичка и сега оформяха пред нас непрекъснатата и внушителна редица. Дмитрий също бе сред тях, тъмнокос, внушителен и неустоим. Албърта се опитваше да привлече вниманието ни. Тълпата скоро се укроти и замълча.

— Добре — започна тя. Албърта вече беше прехвърлила петдесетте, но си оставаше гъвкава, жилава и стегната. Като я гледах, си спомних за разговора между нея и Дмитрий снощи, но реших да оставя тези грижи за после. Виктор Дашков нямаше да съсипе този миг. — Всички знаете защо сте тук. — Още повече се смълчахме, напрегнати и развълнувани, така че гласът ѝ отекваше съвсем ясно в гимнастическия салон. — Днес е най-важният ден в обучението ви преди зрелостните ви изпити. Днес ще узнаете към кой морой ще бъде прикрепен всеки от вас. Миналата седмица ви бяха раздадени брошури с пълни подробности за това, което ще трябва да вършите през следващите шест седмици. Вярвам, че вече всички са ги прочели. — Аз наистина бях прочела моята брошура. Вероятно през целия си живот нищо друго не бях изчитала така внимателно. — А сега, само за обобщение, пазител Алто ще ви припомни най-важните правила за практиката ви.

Тя подаде бележника на пазителя Стан Алто. Той беше един от най-омразните ми инструктори, но след смъртта на Мейсън част от напрежението между нас се бе стопило. Вече се разбирахме по-добре един с друг.

— Да започваме — заговори Стан е обичайния си грубоват маниер. — Ще дежурите по шест дни седмично. Това наистина е лека задача за вас, момчета и момичета. В реалния свят обикновено ще работите всеки ден. Ще придружавате вашите морои навсякъде — в часовете, в техните спални помещения, при техните хранаваци. При всяка тяхна дейност. Ще ви се наложи да измислите как да се приспособите към техния начин на живот. Някои морои се държат със своите пазители като към приятели, докато други предпочитат да бъдете едва ли не невидими призраци, с които не бива да се разговаря. — Наистина ли използва думата „призраци“? — Всяка ситуация е различна и всяка двойка морой и пазител трябва да намери начин как най-добре да осигури безопасността си. По всяко време може да има атаки, на всяко място, като ние ще бъдем облечени в черно. Винаги трябва да сте нащрек. Не забравяйте, че макар да знаете, че ще ви атакуваме ние, а не стригои, трябва да реагирате така, все едно животът ви е застрашен, като при истинска опасност. Не се бойте, че ще ни нараните. Сигурен съм, че някои от вас ще се възползват от удобните поводи да си го върнат на учителите си заради обиди в миналото. — От групата на новациите се чу дружен смях. — Но някои от вас могат да предпочетат да се сдържат, за да не ги сполети някаква неприятност. Не го правете. Повече неприятности ще си навлечете, ако се сдържате. А дали ние ще пострадаме, или не... за това не се притеснявайте. Ние ще се справим.

Обърна следващата страница от бележките.

— Ще дежурите по двайсет и четири часа на денонощие при шестдневен цикъл, но ще можете да спите през деня, когато и мороите спят. Само не забравяйте, че макар стригоите рядко да нападат през деня, не е невъзможно и това да се случи, така че не си въобразявайте, че през тези часове ще бъдете в пълна безопасност.

Стан ни прочете още няколко от правилата, само че аз вече не го слушах, защото много добре ги знаех. Всички ние ги знаехме. Като се огледах, видях, че не само аз изгарях от нетърпение. Цялата ни група едва се сдържаше заради възбудата и напрегнатото очакване. Пръстите ни бяха стегнати в юмруци, очите — разширени докрай. Всички бяхме нетърпеливи да научим разпределенията си. Всички искахме стажът ни да започне час по-скоро.

Щом Стан най-после свърши, той подаде бележките обратно на Албърта.

— Добре — рече тя. — Сега ще ви извиквам един по един, като ще обявявам и името на този, към когото ще бъдете разпределени. Който си чуе името, трябва да излезе отпред, а пазител Чейс ще му връчи плик, съдържащ сведения за учебното разписание на поверения ви морой, данни за миналото му и друга лична информация.

Всички се изправихме, когато тя започна да прелиства списъка. Чу се напрегнат шепот. До мен Еди задиша тежко.

— О, господи. Надявам се да ми се падне някой добър — промърмори Еди. — Не искам да съм нещастен през следващите шест седмици.

Стиснах му ръката окуражаващо.

— Ще се уредиш — прошепнах му — Искам да кажа, че ще улучиш някой добър човек. И няма да си нещастен.

— Райън Ейлсуърт — обяви високо Албърта първото име. Еди трепна и аз тутакси се досетих защо. Преди, при всяко четене на списъка, винаги започваха с името Мейсън Ашфорд. Само че това вече никога няма да се повтори. — Ти си разпределен към Камила Конта.

— По дяволите — промърмори някой зад нас, който очевидно се бе надявал да му излезе късмета с Камила.

Райън беше един от натегачите, изтъпанчили се от много престараване в най-предната редица. Като чу името си, се ухили до уши и излезе напред, за да си получи плика. Конта бе една от най-влиятелните и най-знатни кралски фамилии. Носеха се слухове, че ако евентуално на мороите някога се наложи да избират наследник на кралица Татяна, ще бъде предпочетен представител именно на фамилията Конта. А освен това Камила беше много готина във всяко отношение. За никой пазител нямаше да е неприятно да я следва по петите. Райън пристъпи наперено, видимо безкрайно горд от себе си.

— Дийн Барне — обяви Албърта следващото име от списъка. — Получаваш Джеси Зеклос.

— Уф! — Двамата с Еди едновременно въздъхнахме облекчено. Ако мен ме бяха прикрепили към Джеси, той щеше да се нуждае от допълнителен бодигард, за да го пази. От мен.

Албърта продължи да чете имената и аз забелязах, че Еди вече се бе изпотил.

— О, боже. Моля те, моля те да ми се падне някой добър — промърмори той.

— Ще ти се падне — прошепнах. — Ще ти се падне.

— Едисън Кастъл — обяви Албърта. Той преглътна мъчително.
— Василиса Драгомир.

И Еди, и аз се вцепенихме, колкото за един удар на сърцето, след което той послушно изправи глава и излезе напред. Докато се отдалечаваше от нашите редици, се извърна за миг, за да ми отправи един бърз, паникьосан поглед през рамо, сякаш искаше да ми каже: „Не знаех! Не знаех!“

И двамата бяхме смаяни. Светът около мен бавно се завъртя. Албърта продължаваше да извиква имената на следващите наши съученици от списъка, но аз не чух нито едно. Какво ставаше тук? Явно някой е допуснал грешка. Лиса беше запазена за мен. Трябваше да ме причислят към нея. Подготвих се за неин личен пазител след дипломирането си. Това беше някаква безсмислица. С разтуптяно сърце гледах как Еди пристъпи към пазител Чейс, за да си получи плика със сведенията и сребърния кол. Погледна надолу към документите и аз подозирах, че той прочете два пъти името, защото се съмняваше, че нещо е объркано. Но изражението на лицето му, след като вдигна глава, ми подсказа, че е открил там името на Лиса.

Поех дълбоко въздух. Добре. Не бива още отсега да изпадам в паника. Някой от канцеларията е допуснал досадна чиновническа грешка, която лесно може да се поправи. Всъщност съвсем скоро ще трябва да уредят това недоразумение. Нали като стигнат до моето име и срещу него прочетат отново името на Лиса, ще осъзнаят, че са дублирали един представител на мороите. Веднага ще коригират списъка и ще дадат на Еди някой друг. В края на краищата мороите са в изобилие. В Академията те винаги са превъзхождали числено нас, дампирите.

— Роузмари Хатауей. — Цялата настръхнах. — Кристиан Озера.

Само зяпнах няма към Албърта, неспособна нито да помръдна, нито да реагирам. Не. Тя просто не каза това, което бях чула. Неколцина от присъстващите най-близо до мен забелязаха, че не помръдвам, и ме изгледаха озадачено. Но аз бях напълно вцепенена. Това не се случваше наистина. По-реална ми изглеждаше халюцинацията с Мейсън от снощи. След няколко мига Албърта също

осъзна, че не тръгвам към нея. Вдигна очи от списъка и огледа сърдито нашите редици, за да ме намери.

— Роуз Хатауей?

Някой ме сръга с лакът, все едно не знаех собственото си име. Преглътнах, изправих рамене и излязох напред, но скована и неспособна да разсъждавам, като робот. Имаше някаква грешка. Трябваше да е грешка. Насочих се към пазител Чейс с усещането, че съм кукла на конци, управлявана от някакъв невидим кукловод, който дърпа конците зад гърба ми. Той ми подаде плика и сребърния кол за практиката, с който бях длъжна да „убивам“ възрастните пазители. Отдръпнах се, за да дам път на следващия от списъка новак.

Невярваща на очите си, прочетох три пъти написаното върху плика. Кристиан Озера. Отворих го и видях описанието на живота му. Видях и снимката му. Учебното разписание на часовете, които посещаваше. Родословието му. Биографията му. Дори не бяха спестени подробностите за трагедията, сполетяла родителите му — как те избрали да станат стригои, как убили няколко души, преди да бъдат проследени и ликвидирани.

Бяхме получили указания да прочетем сведенията в пликовете си, да си опаковаме багажа и по обяд да се срещнем с мороите, към които бяхме зачислени. С напредването на прочитането на имената от списъка много от съучениците ми се разпръснаха из гимнастическия салон, за да разговарят с приятелите си и да си показват един на друг пликовете си. Присламчих се към една от групичките, докато дискретно изчаках кога ще мога да се оплача на Албърта и Дмитрий. Това свидетелстваше, че напоследък се бях научила на търпение, след като не се втурнах веднага към тях, за да им искам обяснение. Повярвайте ми, точно за това копнеех. Ала вместо това ги изчаках да стигнат до края на списъка, но имах чувството, че минаха векове. Честно, толкова ли много време е нужно, за да се прочетат няколко имена?

След като и последният новак бе разпределен към съответния морой, Стан повиши глас, за да надвика врявата и да ни подкани да минем към следващия етап, като се опита да подбере и изведе навън съучениците ми. Пробих си път сред тълпата и се промъкнах близо до Дмитрий и Албърта, които за щастие бяха застанали близо един до

друг. Разговаряха по някакви административни въпроси и не ме забелязаха веднага.

Когато най-после погледнаха към мен, вдигнах своя пакет и посочих с очи към него.

— Какво е това?

Лицето на Албърта изглеждаше озадачено и леко смутено.

— Това е разпределението ви, госпожице Хатауей — обясни ми Албърта.

— Не — процедих през здраво стиснатите си зъби. — Не е. Това е разпределението на някой друг.

— Никой от вас не може да избира към кого да бъде разпределен — скастри ме тя. — Това се отнася и до разпределението след дипломирането. Нямах правото да подбираш кого ще охраняваш единствено според прищевките и настроенията си. Нито сега по време на практиката, нито след дипломирането.

— Но нали след дипломирането си трябва да бъда пазител на Лиса! — възкликнах. — Всички го знаят. Очакваше се и сега, през практиката, да бъда с нея.

— Зная, че се обмисля да бъдете заедно след дипломирането, но не ми е известно да съществуват задължителни предписания, които да гарантират, че ще бъдеш прикрепена към нея или към когото и да било друг в Академията. Затова ще поемеш този, към когото си разпределена.

— Кристиан? — Захвърлих плика си на пода. — Трябва да сте се смахнали, ако смятате, че ще го охранявам!

— Роуз! — изрече строго Дмитрий, който най-после се включи в разговора. Гласът му бе толкова остър и рязък, че потрепнах и за секунда забравих какво исках да кажа. — Нарушаваш реда. Нямах право да говориш така на инструкторите си.

Мразех да ме мъмрят. Особено Дмитрий. Но най-вече мразех да ме мъмри, когато имаше право. Ала нищо не можех да сторя. Бях прекалено разгневена, пък и недоспиването ми се отразяваше. Нервите ми бяха опънати докрай и внезапно се оказа, че ме дразнят дори най-дребните неща. А важни проблеми като този? Направо бяха непоносими.

— Извинете — промърморих крайно неохотно. — Но това е глупаво. Почти толкова глупаво, колкото и да не ни допускате до

съдебния процес срещу Виктор Дашков.

Албърта примигна от изненада.

— Откъде знаеш... не, няма значение. Ще говорим за това по-късно. Това е разпределението ти и трябва да се примириш.

Внезапно заговори Еди, неусетно приближил се към мен, с тон, преливащ от разбиране:

— Вижте... аз няма да възразя... можем да се разменим.

Албърта бавно отмести студения си поглед от мен към него.

— Не, със сигурност не можете. Василиса Драгомир остава твоето разпределение. — Отново извърна очи към мен. — А Кристиан Озера ще е твоето. Край на споровете.

— Глупаво е! — повторих. — Защо да си губя времето с Кристиан? Лиса е тази, с която ще бъда, след като се дипломирам. Ако искате да си върша добре работата, трябва да практикувам, като пазя именно нея.

— Няма да имаш проблем да се справиш добре като неин пазител — каза Дмитрий. — Защото я познаваш. И заради връзката ви. Но един ден може да ти се наложи да пазиш друг морой. Трябва да се научиш как се охранява личност, с която нямаш абсолютно никакъв опит.

— Имам опит с Кристиан — промърморих. — И точно това е проблемът. Мразя го. — Е, всъщност доста преувеличих. Истина бе, че Кристиан ме дразнеше, ала всъщност не го мразех. Както вече споменах, много неща се промениха, откакто заедно с него се борихме със стригите. Отново имах чувството, че липсата на сън и всеобщото ми раздражение напоследък ме подтикват да преувеличавам всичко.

— Толкова по-добре — заключи Албърта. — Не може всеки, когото защитаваш, да бъде твой приятел или приятелка. Трябва да научиш този урок.

— Трябва да се науча как да се сражавам със стригите — възразих. — Нали точно на това ни учите в часовете. — Изгледах я сърдито, готова да извадя главния си коз. — И освен това вече съм го правила.

— В нашата професия не всичко се свежда само до техническите умения, госпожице Хатауей. Съществува и личният аспект — или подход към поверените ни личности, ако предпочитате така да го наречем, — на който не се набляга достатъчно в учебните часове.

Учим ви как да се справяте със стригоите. А сега е време да се научите как да се справяте с мороите. И на теб, особено на теб, ти е необходимо да се научиш да охраняваш някой, който не е най-добрата ти приятелка, и то от доста години насам.

— Освен това трябва да се научиш да работиш с някого, за когото не можеш веднага да предусетиш, че го грози опасност — додаде Дмитрий.

— Именно — съгласи се Албърта. — Тъкмо това е най-трудното. Ако искаш да бъдеш добър пазител — по-точно ако искаш да бъде отличен пазител, — трябва да направиш това, което ти нареждаме.

Тъкмо отворих уста, за да оспоря и това, да изтъкна, че като съм толкова близка с някого, ще се усъвършенствам по-бързо и ще мога да го пазя по-добре, отколкото всеки друг морой, когато Дмитрий заговори:

— Ако се научиш да пазиш който и да е морой, това също ще помогне Лиса да бъде опазена — рече той.

Това беше единственият аргумент, който не можех да оборя, и по дяволите, той го знаеше.

— Какво искаш да кажеш? — попитах.

— Лиса също е поставена в неудобно положение... и то заради теб. Ако никога не разполага с шанс да се научи какво е да бъде защитавана от някой, с когото няма телепатична връзка, тя ще бъде подложена на по-голям риск, ако я нападнат. Опазването на една личност се основава на отношението между двама души. Това твое разпределение за практиката е по-полезно за нея, отколкото за теб.

Останах безмълвна, докато се опитвах да проумея думите му. Май имаше смисъл в тях.

— И това е единственото разпределение, което ще получиш — додаде Албърта. — Ако го откажеш, означава да се откажеш от практиката.

Да се откажа? Да не е полудяла? Това не беше като да пропусна някой час. Без практиката нямаше да се дипломирам. Идеше ми да се пръсна заради тази несправедливост, но Дмитрий ме спря, без дори да отрони дума. Увереният, успокояващ поглед на тъмнокафявите му очи ме накара да се сдържа, дори ме насърчи да приема всичко това с изискано примирение — или поне доколкото можех да изобразя подобно нещо.

Наведох се неохотно, за да вдигна плика.

— Чудесно — процедих с леден тон. — Ще го приема. Но искам да се отбележи, че го върша против волята си.

— Мисля, че вече всички го разбрахме, госпожице Хатауей — отбеляза сухо Албърта.

— Все едно, но продължавам да си мисля, че идеята е ужасна, и накрая и вие ще се съгласите с мен.

Обърнах се и изхвърчах от гимнастическия салон, преди някой от тях да успее да реагира. Чак тогава започнах да осъзнавам, че се държа като малко разглезено дете. Но ако и на тях им се налагаше да търпят ролята на свидетел на сексуалния живот на най-добрата им приятелка, да им се привиждат призраци и по цели нощи да не могат да мигнат, и те биха се държали не по-малко гадно. Освен това ме очакваха цели шест седмици с Кристиан Озера. Той беше саркастичен, труден за понасяне и се подиграваше с всичко.

Всъщност май доста си приличахме.

Очертаваха се шест доста дълги седмици.

ГЛАВА 3

— Защо сме толкова унили и мрачни, малък дамфир?

Крачех забързано през двора към столовата, когато усетих уханието на ароматни цигари. Въздъгнах.

— Ейдриън, ти си последната личност, която искам да видя точно сега.

Ейдриън Ивашков се разбърза, за да не изоставя след мен, а на всичкото отгоре издуха облак от тютюнев дим право в лицето ми. Размахах ръка и направих голямо представление, като се закашлях пресилено. Ейдриън беше от морозите от кралско потекло, с които „се сближихме“ през наскоро приключилата скиорска ваканция. Беше с няколко години по-голям от мен и бе дошъл в Академията „Св. Владимир“, за да изучава магията на духа с Лиса. Засега той беше единственият друг, владеещ тази магия, когото познавахме. Беше адски разглезен, непоносимо арогантен и посвещаваше по-голяма част от времето си на любимите си цигари, алкохол и жени. Освен това си падаше по мен — или най-малкото искаше да ме вкара в леглото си.

— Очевидно — рече той. — Не съм те виждал, откакто се върнахме. Ако не знаех истината, щях да си помисля, че ме избягваш.

— Аз те избягвам.

Той издиша шумно и прокара ръка през кестенявата си коса, която винаги поддържаше стилно разрошена.

— Виж какво, Роуз. Не е нужно да се правиш на недостъпна. Вече си ме свалила.

Ейдриън знаеше прекрасно, че не се правех на недостъпна, но му доставяше огромно удоволствие да ме дразни.

— Днес никак не съм в настроение за прословутия ти чар.

— И какво толкова се е случило? Досега не пропусна да преджапаш нито една локва по пътя си и имаш вид, сякаш се готвиш да халосаш по носа първия, който ти се изпречи пред очите.

— Тогава защо се мотаеш наоколо? Не те ли е страх, че ще бъдеш халосан?

— Ау, не, не, ти никога не би ме наранила. Лицето ми е твърде красиво.

— Не чак толкова, че да понасям този гъст канцерогенен дим, който бълваш в лицето ми. Как го постигаш? Пушенето в кампуса е забранено. Аби Бадика го отнесе яко, с двуседмичен домашен арест, когато я спипаха с цигара в уста.

— Аз съм над правилата, Роуз. Нито съм ученик, нито съм от персонала, а просто един свободен дух, който се рее из страхотното ви училище, както си пожелае.

— Може би няма да е зле да идеш да се рееш някъде другаде.

— Ако искаш да се отървеш от мен, първо трябва да ми кажеш какво става с теб.

От него явно нямаше отървяване. А и без това много скоро щеше да научи. Всички щяха.

— Прикрепиха ме към Кристиан за практиката. Последва пауза, след което Ейдриън прихна от смях.

— Леле! Сега разбирам. Е, като се има предвид това опустошително събитие, изглеждаш забележително спокойна.

— Очакваше се да получа Лиса — изръмжах. — Още не мога да повярвам, че ми погодиха такъв номер.

— А защо са го направили? Дали това означава, че може да не бъдеш неин пазител, след като се дипломираш?

— Не. Те явно смятат, че така ми помагат да се подготвя по-добре. Двамата с Дмитрий ще бъдем нейните пазители.

Ейдриън ме изгледа косо и многозначително.

— О, сигурен съм, че това ще бъде ужасно сериозно изпитание за теб.

Една от най-странните загадки на вселената бе защо Лиса нито за миг не заподозря за чувствата ми към Дмитрий, докато Ейдриън така лесно се досети за тях.

— Както вече ти казах, днес коментарите ти не са особено желани.

Той очевидно не беше съгласен с мен. Не можех да се отърся от подозрението, че вече беше пил, а до обяда оставаше още много време.

— И какъв е проблемът? Нали Кристиан така и така ще бъде с Лиса през цялото време.

Ейдриън имаше право. Не че щях да го призная. А после, по характерния за него непредвидим маниер, той смени темата точно когато наближихме сградата.

— Споменах ли за аурата ти? — попита внезапно. Сега в гласа му се прокрадна странна нотка. Колеблива. Любопитна. И крайно нетипична за него. Всичко, което казваше, неизменно звучеше подигравателно.

— Не зная. Да, веднъж. Каза ми, че била тъмна или нещо подобно. Защо питаш?

Аурата на всеки човек е светлинно излъчване, което го заобикаля. Твърди се, че цветът и яркостта ѝ са свързани с персоналните особености на притежателя ѝ и с енергията му. Но само владеещите магията с духа могат да я виждат. Ейдриън го правеше, откакто се помнеше, докато Лиса още се учеше.

— Трудно е за обяснение. Може би няма нищо важно. — Той се спря край вратата и смукна дълбоко от цигарата си, а после, както обикновено, издиша облак дим. Вярно бе, че се постара да го издуха настрана от мен, но вятърът пак го върна обратно. — Аурите са нещо странно. Могат да се отдръпват и свиват, но могат и да се разпростират, а също и да сменят цветовете и яркостта си. Някои са ясни, други — бледи. При всяка аура може да настъпи преломен момент, когато тя се изчиства и свети с толкова избистрен цвят, че можеш да... — Отметна глава назад и се загледа в небето. Разпознах признаците на онова странно „откачено“ състояние, в което понякога изпадаше. — И тогава можеш веднага да разбереш какво ти казва аурата. Все едно да надзърнеш в душата на човека.

Усмихнах се.

— Но ти още не си разгадал моята, така ли? Или какво означават тези цветове?

Той сви рамене.

— Опитвам се. Ако говориш с достатъчно хора, придобиваш представа какви са и тогава започваш да разбираш, че при сходните хора и цветовете на аурата им си приличат... И не след дълго тези цветове придобиват своите смислени значения.

— И каква е моята аура в момента?

Той се вгледа замислено в мен.

— Е, точно днес не мога ясно да я фиксирам.

— Знаех си. Пил си. — Силните химически съединения, като алкохола и някои медикаменти, отслабваха силата на елемента Дух.

— Пил съм само колкото да не замръзна. Но все пак мога да отгатна каква е аурата ти. Обикновено е като на останалите, със завихрящи се багри — само че с тъмни участъци по края. Сякаш те следва някаква сянка.

Нещо в гласа му ме накара да изтръпна. Макар че го бях чувала да си говори с Лиса за аурите, никога не съм се тревожила за това. Човешката аура повече ми се струваше като някакъв сценичен трик — хитроумна измислица без сериозно съдържание.

— Няма що, звучи много ободряващо. Замислял ли си се някога да се посветиш на ораторството като професия?

Възбуденият му поглед помръкна и той възвърна обичайната си закачливост.

— Не се притеснявай, малък дамбир. Може и да си обкръжена от облаци, но за мен ти винаги ще си останеш като слънчев лъч. — Завъртях очи. Той пусна цигарата си на тротоара и я стъпка с обувка. — Трябва да вървя. По-късно ще се видим. — Удостои ме с галантен поклон и тръгна към сградата за гостите на Академията.

— Направи боклук! — извиках след него.

— Аз съм над правилата, Роуз — провикна се той. — Над правилата.

Поклатих глава, наведох се и взех смачкания фас, за да го хвърля в кошчето пред сградата. Като влязох вътре, ме лъхна приятна топлина, докато изтръсках мокрия сняг от обувките си. В столовата заварих масите пълни с мои съученици, събрали се за обяд. Ето там дамбирите седяха редом с мороите — все едно илюстрираха нагледно урок по визуален контраст. Ние, дамбирите, благодарение на това, че половината от кръвта ни беше човешка, бяхме по-едри — обаче не по-високи — и с набито телосложение. Момчетата от нашата раса бяха много по-добре оформени от кльоцавите момчетата на мороите. Момчетата ни също бяха по-мускулести от връстниците си сред мороите. Поначало лицата на мороите бяха бледи и нежни, като порцеланови, докато нашите — доста по-загорели от постоянното излагане на слънце.

Лиса седеше сама на една от масите. Изглеждаше спокойна и ведра като ангел в белия си пуловер. Светлорусата ѝ коса се стелеше на

вълни като водопад върху раменете ѝ. Като ме видя да влизам, лицето ѝ светна. През телепатичната ни връзка долових как ме връхлитат стоплящи чувства.

— О, виж се как изглеждаш — ухили се тя. — Значи е вярно, така ли? Наистина са те прикрепили към Кристиан.

Изгледах я свирепо.

— Толкова ли е трудно да не изглеждаш чак толкова нещастна? — Тя ме удостои с укорителен, но в същото време развеселен поглед. — Искам да кажа, че той в края на краищата ми е гадже. И без това през цялото време сме заедно, така че не е чак толкова зле.

— Имаш търпението на светица — промърморих, като се тръшнах върху най-близкия стол. — И освен това няма ти да висиш до него по двацет и четири часа седем дни в седмицата.

— Нито пък ти. Ще е само по двацет и четири часа шест дни в седмицата.

— Каква е разликата? Можеше да е по двацет и четири часа, десет дни в седмицата.

Тя се намръщи.

— Е, това вече е безсмислено.

Махнах отчаяно с ръка и се загледах неவிждащо към средата на столовата. Помещението гъмжеше от новините за предстоящата практика, която започваше веднага след приключването на обедната почивка. Най-добрата приятелка на Камила беше получила за пазител най-добрия приятел на Райън и сега четиримата се бяха отделили настрана от другите, умопобъркващо щастливи, сякаш ги очакваше шестседмична среща по двойки. Е, поне някой да се радва на всичко това. Въздъгнах. Кристиан, моят предстоящ партньор, беше отишъл при хранващите — хора, които доброволно даваха кръвта си на морите.

През връзката ни усетих, че Лиса иска да ми каже нещо, но се въздържах, защото се тревожеше заради лошото ми настроение и искаше да е сигурна, че ми дава достатъчна подкрепа. Усмихнах се.

— Престани да се тревожиш за мен. Какво става?

Тя се усмихна, намазаните ѝ с розов гланц устни прикриваха кучешките ѝ зъби.

— Получих разрешение.

— Разрешение за...? — Отговорът изплува в съзнанието ми побързо, отколкото тя успя да го изрече. — Какво? — възкликнах. — Ще спреш лекарствата?

Духът е удивителна сила, невероятни способности, които едва сега започвахме да откриваме. Но имаше и един много гаден страничен ефект: можеше да доведе до депресия и умопомрачение. Част от причината Ейдриън да пие толкова много (ако оставим настрана купонджийския му нрав) се дължеше на опитите му да неутрализира тези странични ефекти. Лиса се придържаше към много по-здравословен метод за постигане на същата цел. Взимаше антидепресанти, които обаче напълно блокираха магическата ѝ дарба. Мразеше състоянието си, при което не можеше повече да използва магията с духа, но това все пак беше приемлива сделка, за да не полудее. Е, поне аз така мислех. Тя очевидно не беше съгласна, щом възнамеряваше да се подложи на този шантав експеримент. Знаех, че иска отново да работи с магията, но не вярвах, че наистина ще рискува — или че ще ѝ позволят.

— Всеки ден ще трябва да се срещам с госпожа Кармак и редовно да разговарям с психотерапевт. — При последните думи Лиса направи гримаса на досада, но иначе се чувстваше в приповдигнато настроение. — Нямам търпение да видя какво ще се получи от сътрудничеството ми с Ейдриън.

— Ейдриън има лошо влияние над теб.

— Той не ме е тласнал към това, Роуз. Сама го реших. — Не ѝ отговорих и тя леко докосна ръката ми. — Моля те, изслушай ме. Не се тревожи. Чувствам се много по-добре, а и много хора ще ме подкрепят.

— Всички, с изключение на мен — уточних натъжено. От другия край на помещението през двойните врати влезе Кристиан и веднага се насочи към нас. Часовникът на стената показваше, че до края на обедната почивка остават още пет минути. — О, боже. Решителният момент приближава.

Кристиан притегли един стол към нашата маса, обърна го обратно и опря брадичка на облегалката му. Отметна черната си коса, спуснала се върху сините му очи, и ни отправи самодоволна усмивка. Усетих как сърцето на Лиса заби по-учестено.

— Нямам търпение да дочакам началото на шоуто — поде той. — Дватама яко ще се забавляваме, Роуз. Заедно ще избираме какви

пердета да купим, ще си помагаме за фризуриите, ще си разказваме истории за призраци...

Споменаването на „истории за призраци“ засегна чувствителната ми струна и ме прониза безпокойство. Не че изборът на нови пердета или сресването на косата на Кристиан беше много по-привлекателно.

Поклатих раздражено глава и се изправих.

— Ще ви оставя, за да се порадвате на последните си няколко минути, когато ще сте съвсем сами. — Те се засмяха.

Наредих се на опашката за порциите за обяда. Надявах се да са останали донъти от закуската. Видях, че предлагаха кроасани, баница по лотарингски (на която казваха „киш“^[1]) и варени круши (тях пък ги наричаха „поширани“). Явно днес в столовата менюто беше доста префърцунено. Толкова ли е много да иска човек няколко донъта? Еди беше на опашката пред мен. Веднага щом ме видя, по лицето му се изписа съжаление.

— Роуз, наистина безкрайно съжалявам... Вдигнах ръка, за да го накарам да млъкне.

— Не се безпокой. Вината не е твоя. Само ми обещавай, че ще си вършиш добре работата, като я пазиш от всички и от всичко.

Прозвуча глупаво, сякаш тя бе изправена пред реална опасност, но просто не можех да спра да се безпокоя за нея — особено на фона на предстоящото спиране на лекарствата.

Еди остана сериозен. Очевидно не смяташе молбата ми за глупава. Той бе сред малцината запознати със способностите на Лиса — както и с отрицателните им страни. Вероятно тъкмо заради това го бяха избрали за неин пазител.

— Няма да позволя да ѝ се случи нищо лошо. Казвам ти го съвсем сериозно.

Усмихнах се въпреки мрачното си настроение. Преживяното със стригоите го караше да приема всичко това много по-сериозно, отколкото всеки останал новак. Ако не броим мен, той навярно беше най-подходящият за неин пазител.

— Роуз, вярно ли е, че си цапардосала пазител Петров? Извърнах се и се загледах в лицата на двама морои — Джеси Зеклос и Ралф Саркози. Току-що се бяха наредили на опашката зад нас с Еди и изглеждаха по-самодоволни и дразнещи от обикновено. Джеси винаги привличаше погледите с бронзовия си тен и печелеше вниманието на

околните с бързата си мисъл. Преданото му другарче Ралф не беше толкова привлекателен, нито пък такъв умник. Те навярно бяха двете личности, които най-много мразех в Академията главно заради гадните слухове, които бяха разпространили за мен, че съм правила с тях... е, сещате се какво. Единствено силната ръка на Мейсън ги принуди да признаят истината пред целия випуск. Не вярвах, че някога щяха да ми го простят.

— Да съм цапардосала Албърта? Едва ли. — Наканих се да им обърна гръб, но Ралф продължи да дрънка.

— Чухме, че си вдигнала голяма врява в гимнастическия салон, като си научила към кого си разпределена.

— Голяма врява ли? Аз само... — замълчах за миг, сетне продължих, като подбрах внимателно думите си — ... изразих мнението си.

— Добре де — кимна Джеси. — Предполагам, че ако някой трябва да държи под око онзи позьор и прикрит стригой, това си именно ти. Нали си най-коравата и силната тук.

Изрече го толкова неохотно, че чак прозвуча като комплимент. Макар че за мен нещата изобщо не стояха така. Преди да успее да отрони още една дума, вече стоях на броени сантиметри от физиономията му. Ала като истински дисциплиниран воин не го стиснах за гръкляна. От изненада очите му едва не изскочиха от орбитите.

— Кристиан няма нищо общо със стригоите — изръмжах едва чуто на ухото му.

— Ама родителите му...

— ... са негови родители и нищо повече. А той е Кристиан. Не ги бъркай. — Джеси и преди беше патил от моя гняв. Очевидно не го беше забравил. Страхът му се бореше с желанието да злослови по адрес на Кристиан в мое присъствие. Изненадващо последното надделя.

— Преди малко се държа така, сякаш да си с него е краят на света, а сега го защитаваш. Забрави ли, че той постоянно нарушава правилата? Да не би да казваш сериозно, че не вярваш във възможността да се превърне в стригой като родителите си?

— Да, казвам го. Това е абсолютно невъзможно. Кристиан най-много от всички нас иска да се изправи срещу стригоите. Повече от

всички морои тук. — Очите на Джеси се стрелнаха със странно изражение към Ралф, преди да се извърнат към мен. — Той дори ми помогна в битката срещу враговете ни в Споукан. Няма никаква вероятност някога да стане стригой. — Напрегнах мозъка си, за да си спомня кой пазител беше прикрепен към Джеси за практиката. — И ако още веднъж чуя, че разпространяваш подобни смрадливи брътвежи, дори Дийн няма да може да те спаси от мен.

— Нито от мен — намеси се Еди, застанал междуременно до мен.

Джеси преглътна и отстъпи крачка назад.

— Такава си лъжкиня. Не можеш да ми посегнеш, защото иначе никога няма да се дипломираш.

Разбира се, имаше право, но аз все пак се усмигнах презрително.

— Може пък да се окаже, че си струва да рискувам. Искаш ли да проверим, а?

Точно в този момент Джеси и Ралф явно изгубиха апетит и интерес към подносителите с храна. Оттеглиха се, но аз чух да мърморят нещо, което подозрително ми заприлича на „шантава кучка“.

— Шибаняци — промърморих. А след малко лицето ми светна. — О, ето ги донътите.

Взех си един с шоколадова глазура, след което двамата с Еди се втурнахме да открием нашите морои и да влезем в час. Той ми се ухили.

— Ако не те познавах по-добре, бих казал, че ти току-що защити честта на Кристиан. Той не е ли като трън в задника?

— Да — признах, докато облизвах глазурата от пръстите си. — Такъв е, само че през следващите шест седмици той ще бъде моят трън.

[1] Специалитет от френската кухня. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Започна се. Отначало първият ден от практиката по нищо не се различаваше от всеки друг учебен ден. До обяд дампириите и мороите се обучаваха в отделни класни стаи, но следобед се събираха. Кристиан имаше почти същите следобедни учебни часове, които и аз миналата година, така че все едно следвах отново моето учебно разписание. Разликата бе само в това, че вече не се обучавах. Не седях на чин, нито вършех някаква работа. Освен това ми беше доста по-неудобно да стоя в дъното на стаята през цялото време, заедно с другите новаци, които пазеха мороите. Извън сградата всичко си беше както обикновено. Мороите вървяха първи. Дампириите ги следваха като сенки.

Силно изкушение бе да разговарям със съучениците си новаци, особено докато мороите работеха заедно и общуваха помежду си. Но никой от нас не се поддаде. Напрежението и повишеният адреналин през първия ден от практиката гарантираше доброто поведение на всички ни.

След часа по биология двамата с Еди решихме да приложим специалната охранителна техника, наричана пазене по двойки. Аз бях близкият пазител и крачех редом с Лиса и Кристиан, за да се намеся моментално при необходимост. Еди играеше ролята на далечен пазител и ни следваше отзад, като оглеждаше околността за потенциални заплахи.

През останалата част от деня се придържахме към това разпределение на ролите, до края на последния за днес учебен час. Лиса целуна набързо Кристиан по бузата и аз се досетих, че се разделят.

— Вие нямате ли еднаква учебна програма? — попитах ги, обезсърчена от това откритие, когато се отдръпнах до стената в коридора заради наплива на учениците. Еди също се бе досетил, че се разделяме, спря да се оглежда и дойде при нас, за да си поговорим. Не

знаех как бяха подредени учебните програми на Лиса и Кристиан за новия семестър.

Лиса видя разочарованото ми изражение и ми се усмихна съчувствено.

— Съжалявам. Ще се съберем пак след часовете, но точно сега имам час по творческо писане.

— А аз — обяви Кристиан, — имам час по кулинарни науки.

— Кулинарни науки? — извиках. — Ти си избрал кулинарни науки! Това е може би най-глупавият учебен предмет.

— Не е — възрази ми той. — Пък и дори така да е, нали това е последният ни срок.

Вместо отговор аз само простенах.

— Хайде, Роуз — засмя се Лиса. — Това е само един час. Няма да бъде чак толкова...

Замлъкна, когато в коридора настана суматоха. Един от нашите инструктори, пазителят Емил, се появи сякаш от нищото — защото играеше ролята на атакуващ стригой — и се нахвърли върху едно момиче от мороите. Завъртя я рязко, притисна я до гърдите си и оголи шията ѝ, все едно в следващия миг ще я ухапе. Не успях да видя коя бе жертвата, зърнах само разрешената ѝ кестенява коса, но прикрепеният към нея пазител беше Шейн Райе. Атаката го изненада — още повече че беше първата за деня, — но той се забави съвсем малко, преди да изтласка Емил настрани и да дръпне момичето в противоположната посока. Веднага след това Емил и Шейн заеха изходни позиции за ръкопашна схватка, като всеки зорко следеше какво ще направи другия. Няколко от съучениците ми наоколо се развикаха, за да окуражат Шейн.

Един от тези, които вдигаха най-голям шум, беше Райън Ейлсуърт. Толкова се бе прехласнал от схватката — особено когато Шейн извади своя сребърен кол, — че въобще не забеляза как още двама от нашите инструктори се прокрадваха към него и Камила. Еди и аз се сепнахме, готови да се втурнем в атака.

— Остани с тях — извика ми Еди и се отправи към Райън и Камила, която току-що бе проумяла, че е попаднала в капан. Райън не реагира така бързо като Шейн, още повече че се озова сам срещу двама нападатели. Един от инструкторите се зае с Райън, докато другият — едва сега видях, че беше Дмитрий — сграбчи Камила. Тя изпищя,

наистина изплашена. Явно за нея да попадне в обятията на Дмитрий не бе толкова вълнуващо, колкото за мен.

Еди се забърза към тях, приближи ги отстрани и удари Дмитрий по слепоочието. Ударът едва ли успя да го зашемети, но аз все пак се удивих. По време на всичките ни тренировки почти никога не бях успявала да му нанеса удар. Атаката на Еди принуди Дмитрий да пусне Камила и да се обърне с лице към новата заплаха. Завъртя се ловко, грациозен като танцьор, преди да се нахвърли срещу Еди.

Междувременно Шейн се беше справил със своя стригой и скочи напред в помощ на Еди, като нападна Дмитрий от другата страна. Гледах със стиснати юмруци, затаила дъх от възбуда, крайно заинтригувана кой ще надделее в крайна сметка. Но най-много гледах Дмитрий. Смая ме откритието, че някой толкова смъртно опасен може да бъде толкова красив. Искаше ми се да участвам в схватката, но не забравях, че трябва да следя всичко наоколо, в случай че друг „стригой“ се притече на помощ на нападателите.

Но никой повече не се появи. Шейн и Еди успешно „се справиха“ с Дмитрий. Донякъде ми стана тъжно при този резултат. Така ми се искаше Дмитрий да бъде непобедим във всичко. Райън обаче се провали, като се опита да помогне на Шейн и Еди. Дмитрий формално го „уби“, затова все пак имах повод за радост, като си казах, че Дмитрий все още е страхотен като „стригой“. Той и Едил похвалиха Шейн, задето действа толкова бързо, а Еди заради проявената съобразителност, че е групова заплаха, а не индивидуално нападение. На мен бе отредена скромна награда под формата на окуражаващо кимване заради това, че пазех гърба на Еди, докато Райън получи мъмрене, че не е опазил своя морой.

Еди и аз се усмигнахме един на друг, щастливи от високите ни оценки при първия практически изпит. Лично аз не бих възразила, ако ми беше отредена по-голяма роля, но все пак като за начало на практиката не беше зле. Получихме отлични оценки. На тръгване Дмитрий кимна одобрително с глава.

Щом цялата драма приключи, нашата четворка се разпръсна. Лиса се извърна, за да ми се усмихне през рамо за последно и дори ми изпрати шеговито послание през нашата връзка: Приятно занимание с кулинарните науки. Вместо отговор завъртях очи, но двамата с Еди вече бяха завили зад ъгъла.

„Кулинарни науки“ звучеше доста впечатляващо, но всъщност беше само едно по-засукано название за курс по готварство. Въпреки моите закачки към Кристиан, че е избрал най-тъпия учебен предмет, всъщност изпитвах известен респект към готвенето. Лично аз едва можех да кипна вода. Но все пак се различаваше доста от поизисканите избираеми предмети като творческо писане или дебати. Не се съмнявах, че Кристиан е избрал този учебен предмет на шега, а не че някой ден ще се кандидатира за главен готвач. Поне можех да се позабавлявам, докато го наблюдавам как забърква кекс или нещо подобно. Може би дори и престилка щеше да си нахлузи.

В класната стая заварихме още трима новаци, които охраняваха поверените им морои. Помещението беше просторно и открито, с много прозорци, затова ние, четиримата пазители, първо си съставихме план да обединим усилията си и да охраняваме цялата площ. През изминалите години, докато гледах как съучениците ми се справят с практическите упражнения, винаги обръщах най-голямо внимание на ръкопашните схватки. Никога не се занимавах с видовете стратегии и тактики. Теоретично в това помещение ние четиримата трябваше да защитаваме само поверените ни морои, но ние неусетно се превъплътихме в ролята на пазители на целия клас.

Моят пост бе до вратата на противопожарния изход, извеждаща извън сградата. По една случайност тя се падаше съвсем близо до плота, на който работеше Кристиан. В този клас обикновено изпълняваха готварските рецепти по двойки, но днес броят на учениците беше нечетен. Вместо да се присъедини към някоя група. Кристиан предпочете да действа сам. Изглежда никой не беше против. Мнозина все още гледаха на него и на семейството му със същите предразсъдъци като Джеси. За мое разочарование Кристиан не приготвяше кекс.

— Какво е това? — попитах, докато го наблюдавах как измъква от хладилника купа със сурово смляно месо.

— Месо — отвърна ми той, като го тръсна върху дървената дъска за рязане.

— Зная това, идиот такъв. Питам какво месо е?

— Смляно телешко. — Той извади още един съд и после още един. — А това е говеждо. Това тук пък е свинско.

— Ти, какво, да не би да се готвиш да храниш тиранозавър?

— Само ако ти искаш. Това е за рецепта за руло Стефани.

Зяпнах го смаяно.

— С три вида месо?

— Защо да се поднася нещо, наречено руло Стефани, ако няма много месо в него?

Поклатих глава невярващо.

— Не мога да повярвам, че още е само първият ми ден с теб.

Той сведе поглед надолу и се съсредоточи в това свое многомесно творение.

— Ти определено много се вживяваш във всичко това. Наистина ли ме мразиш толкова? Чух, че яко си се разкрещяла в гимнастическия салон.

— Не съм крещяла. И... въобще не те мразя — признах си.

— Но си го изкарваш на мен, защото не ти се падна да бъдеш с Лиса.

Не му отговорих. Обаче не беше далеч от истината.

— Знаеш ли — продължи той, — може би не е лоша идеята да се пробваш да пазиш някой друг.

— Зная. Същото ми каза и Дмитрий.

Кристиан премести каймата в друга купа и се зае да добавя подправките.

— Тогава за какво е целият този шум? Беликов знае какво прави. Бих се доверил на всичко, което той каже. Кофти е, че Академията ще го загуби, след като се дипломираме, но предпочитам той да е с Лиса.

— Аз също.

Кристиан замълча, вдигна глава и ме погледна в очите. И двамата се усмихнахме, развеселени от това колко сме шокирани, че сме на едно мнение. След миг той отново се зае с работата си.

— Ти също си много добра — призна той, при това без видима неохота. — Ако се съди по начина, по който се справи...

Не довърши мисълта си, но много добре знаех за какво говореше. За Споукан. Кристиан не беше до мен, когато убих стригите, но много ми помогна да се освободя от белезниците. Тогава двамата с него действахме като екип, той използва магията с огъня и ми помогна да надвия похитителите. Тогава действахме заедно, забравили всякаква враждебност.

— Предполагам, че двамата можем да се занимаваме с нещо по-добро, вместо да се караме през цялото време — отроних замислено аз. Като например тревогите ми за съдебния процес срещу Виктор Дашков, осъзнах. За миг се поколебах дали да споделя с Кристиан това, което бях научила. В онази нощ миналата есен той също взе участие в преследването на Виктор, но накрая реших да не му казвам още. Лиса първа трябваше да научи.

— Да — кимна Кристиан, без да подозира какво си мислех. — Дали ти харесва, или не, в крайна сметка двамата с теб не сме кой знае колко различни. Искам да кажа, че аз съм по-умен и донякъде по-забавен, но в края на краищата и двамата искаме Лиса да е в безопасност. — Поколеба се за миг, преди да продължи. — Знаеш ли... аз няма да ти я отнема. Не мога. И никой друг не може, поне докато имате онази връзка.

Бях изненада, че зачекна тази тема. Съвсем честно казано, подозирах, че имаше две основни причини, за да се караме. Първата беше, че и двамата бяхме личности, които обичаха да спорят и постоянно се замесвахме в кавги. Втората причина — по-важната — беше, че двамата се ревнувахме един друг заради близостта ни с Лиса. Но както той каза, всъщност се ръководехме от еднакви мотиви. Бяхме загрижени за нея.

— Ти пък не си мисли, че нашата връзка ще ви раздели — успокоих го аз. Знаех, че това го безпокоеше. Как можеш да се настроиш романтично към някого, докато той или тя е мислено свързан с друга личност, макар тази трета личност да е близък приятел... — Тя те харесва много. — Не можах да се насиля да кажа „обича“. — В сърцето ѝ има специално отделно място за теб.

Кристиан пхна тавата във фурната на печката.

— Май не го казваш просто така. Имам чувството, че всеки момент ще се запрегръщаме и ще започнем да се наричаме с галени имена. — Преструваше се на отвратен от моя сантиментален изблик, но можех да се закълна, че му стана хубаво, когато му казах колко много го харесва Лиса.

— Аз вече съм ти измислила прякор, но не е за пред хората.

— Аха — засмя се той с щастлив вид. — Това е Роуз, която познавам.

Отиде да поговори с някакъв друг свой приятел, докато рулото се печеше във фурната. Вратата, до която пазех, беше уязвима позиция и въобще не биваше да разговарям с когото и да било, дори и целият останал клас да си бърбеше. Видях в другия край на помещението Джеси и Ралф да готвят нещо заедно. Също като Кристиан те бяха избрали този учебен предмет, понеже изискваше най-слабо мисловно усилие.

Нямаше никакви атаки, но един пазител, Дъстин му беше името, приближи, за да провери как пазим постовете си. Стоеше до мен точно когато на Джеси му щукна да се шляе из стаята. Отначало си помислих, че е чисто съвпадение — докато Джеси не заговори:

— Взимам назад онова, което ти казах преди малко, Роуз. Ти не си разстроена заради Лиса или Кристиан. Ти си разстроена, защото според правилата трябва да бъдеш с някой от нашия випуск, а Ейдриън Ивашков е прекалено стар. От това, което подочух, вие вече сте натрупали доста практика във взаимното опознаване на телата си.

Подобна шега можеше да бъде много по-забавна, но вече се бях научила да не очаквам кой знае какво от Джеси. Със сигурност знаех, че не му пука за мен и Ейдриън. Подозирах също, че дори не вярва, че между нас има нещо. Но Джеси още го беше яд, задето го бях заплашила по-рано, и сега му се отдаваше удобен случай да ми го върне. Дъстин, застанал достатъчно близо до нас, за да може да ни чува, не прояви интерес към идиотското дразнене на Джеси. Но вероятно би проявил голям интерес към мен, ако заблъскам физиономията на Джеси в стената.

Това обаче не означаваше, че ще си премълча. Пазителите през цялото време разговаряха с мороите, само дете проявяваха респект към тях и в същото време зорко следяха какво става в цялото помещение. Затова удостоих Джеси с небрежна усмивка и простичко му отвърнах:

— Остроумието ви винаги ми доставя такава наслада, господин Зеклос. Едва сдържам възторга си. — След което се извърнах и огледах помещението.

Щом Джеси загря, че няма да направя нищо повече, се засмя и се отдалечи, очевидно убеден, че е спечелил голяма победа. Скоро след него се отдалечи и Дъстин.

— Задник — измърмори Кристиан, като се върна при своя плот. До края на часа по готварство, пардон, кулинарни науки, оставаха само

пет минути.

Затърсих с поглед Джеси из помещението.

— Знаеш ли какво, Кристиан? Много съм щастлива, че охранявам тъкмо теб.

— Ако ще ме сравняваш със Зеклос, не го приемам като кой знае какъв комплимент. Но я по-добре опитай това. Тогава наистина ще се зарадваш, че си с мен.

Той бе привършил с готвенето на кулинарния си шефдовър и ми подаде да го вкуся. Не бях обърнала внимание, че малко преди да метне рулото във фурната, го беше обвил в резен шунка.

— Мили боже — ахнах. — Това е най-типичният вампирски деликатес на всички времена.

— Само ако е суров. Как го намираш?

— Добро е — изрекох неохотно. Кой да предположи, че шунката придава такава голяма разлика. — Наистина е добро. Мисля, че те очаква чудесно бъдеще като домакиня, докато Лиса работи и трупа милиони долари.

— Може да ти прозвучи смешно, но точно за това си мечтая. Напуснахме помещението в приповдигнато настроение.

Отношенията ни ставаха все по-приятелски и аз реших, че следващите шест седмици, през които ще го охранявам, няма да са чак толкова непоносими.

Кристиан се бе уговорил с Лиса да се срещнат в библиотеката, за да учат — или да се преструват, че учат, — но той първо трябваше да се отбие до мъжкото спално отделение. Заради това го последвах през вътрешния двор. Отново ме връхлетя студът, още по-хапещ, защото бяха изтекли седем часа след залеза на слънцето. Снегът по пътеките, размекнат до киша през деня от слънцето, сега бе замръзнал и ходенето бе доста опасно. По пътя до спалното отделение към нас се присъедини Брандън Лазар, морой, който живееше в общежитието на Кристиан. Брандън с голямо вълнение ни разказа за битката, на която станал свидетел в часа по математика. Изслушахме разказа му и се посмяхме заедно с него, докато си представяхме как Албърта се промъква през прозореца.

— Слушай, тя може и да е стара, но е в състояние да победи почти всеки от нас — осведомих ги.

Изгледах Брандън озадачено. Цялото му лице беше в синини и червени петна. А до ухото му имаше няколко странни червени белега като от удар.

— Какво се е случило с теб? Да не би и ти да си се бил с пазителите?

Усмивката му се стопи. Отвърна поглед от мен.

— Не. Просто паднах.

— Хайде де — усъмних се аз. Мороите може и да не тренират бойни изкуства като дампириите, но се биеха помежду си също като всички останали. Опитах се да отгатна с кой морой може да се е сбил. Като цяло Брандън беше мил и почти всички го харесваха. — Това е най-тъпото и неубедително оправдание, което някой може да измисли.

— Вярно е — продължи да упорства той, ала избягваше да ме погледне в очите.

— Ако някой те тормози, мога да ти покажа някоя и друга хватка. Обърна се към мен и погледите ни се срещнаха.

— По-добре забрави за това. — Не беше враждебен или нещо такова, но в гласа му се долавяше твърда нотка. Все едно си вярваше, че е достатъчно да каже нещо, за да му се подчиня.

Засмях се.

— Ти какво се опитваш да направиш? Да ме накараш да...

Внезапно съзрях някакво помръдване отляво. Едва забележима сянка се прокрадна сред мрачните очертания на засипаните със сняг борове — но се помръдна само колкото да привлече вниманието ми. Когато скочи срещу мен, лицето на Стан изплува от мрака.

Най-после започна първото ми изпитание.

Адреналинът ме заля тъй мощно, както при нападение на истински стригой. Реагирах моментално, като протегнах ръце да сграбча едновременно Брандън и Кристиан. Това винаги трябваше да е първият ми ход, да рискувам живота си заради техния. Дръпнах рязко двете момчета, за да спрат, преди да се извърна също толкова стремително срещу този, който ме нападаше, като се пресегнах да измъкна сребърния си кол, за да защитя мороите...

И тогава той се появи.

Мейсън.

Стоеше само на няколко метра от мен, отдясно на Стан. Изглеждаше също както снощи. Полупрозрачен. Обгърнат от сияние. Тъжен.

Космите на тила ми настръхнаха. Вцепених се, неспособна да помръдна, нито дори да измъкна сребърния кол. Забравих какво правя, изгубих представа за хората и суматохата около мен. Светът бавно замря, всичко наоколо избледня. Остана само Мейсън — призрачния, проблясващ Мейсън, който сияеше в тъмното и сякаш искаше да ми каже нещо. Обзе ме същото чувство на безпомощност както в Споукан. Тогава не можах да му помогна. И сега няма да мога. Кръвта ми се смрази, стомахът ми се присви. Нищо не можех да направя, освен да стоя там и да се чудя какво се опитва да ми каже.

Той вдигна прозрачната си ръка и ми посочи към противоположния край на кампуса, но не разбрах какво означаваше този жест. Толкова много неща имаше там и не бе ясно какво ми сочи. Поклатих глава. Не разбирах, но отчаяно исках да мога. Лицето му стана още по-тъжно.

Внезапно нещо ме халоса по рамото и политнах напред. Изведнъж светът започна отново да оживява, като ме изтръгна рязко от сънното състояние, в което бях изпаднала. Едва успях да опъна ръце напред, за да не падна по очи на земята. Вдигнах глава и видях Стан надвесен над мен.

— Хатауей! — излая той. — Какви ги вършиш?

Примигнах, опитвайки се да се отърся от повторното видение на Мейсън. Усещах се омаломощена и зашеметена. Вгледах се в изкривеното от гняв лице на Стан, а после отклоних очи към мястото, където беше Мейсън. Беше изчезнал. Отново насочих вниманието си към Стан и осъзнах какво се бе случило. Докато съм съзерцавала ужасено призрака на Мейсън, той бе атакувал. Сега бе обвинил едната си ръка около гърлото на Кристиан, а другата — около гърлото на Брандън. Не им причиняваше болка, но позата му бе достатъчно красноречива.

— Ако бях стригой — изръмжа, — тези двамата щяха да са мъртви.

ГЛАВА 5

Повечето от проблемите с дисциплината в Академията се решаваха от директор Кирова. Тя надзираваше както мороите, така и дампирите и беше прочута с честото и изобретателно прилагане на богатия си репертоар от наказания. Честно казано, не беше жестока, но не беше и мека. Просто се отнасяше крайно сериозно към недопустимите прояви в поведението на учениците и действаше, както намереше за добре.

Оставаха обаче много проблеми извън правомощията ѝ. Понякога пазителите в Академията се събираха и сформираха дисциплинарна комисия, но това се случваше рядко, изключително рядко. Трябва да си направил нещо наистина сериозно и съвсем да си ги вбесил, за да реагират по този начин. Като например преднамерено да заплашиш морой. Или хипотетично преднамерено да заплашиш морой.

— За последен път повтарям: не го направих нарочно — казах през стиснати устни.

Седях в една от стаите за събранията на пазителите, с лице към комисията: Албърта, Емил и Селесте — една от малкото жени пазители в кампуса. Те бяха седнали зад една дълга маса и изглеждаха внушително, докато аз бях настанена на единствения стол от другата страна на масата. Чувствах се много уязвима. Няколко други пазители седяха отстрани и ни наблюдаваха, но слава богу нямаше нито един от съучениците ми като свидетел на това унижение. Сред наблюдателите беше и Дмитрий. Той не беше член на комисията и аз се питах дали не го държаха настрана, защото като мой наставник евентуално можеше да прояви пристрастие.

— Госпожице Хатауей — заяви Албърта, напълно превъплътила се в ролята си на строг и стриктен ръководител на пазителите, — би трябвало да знаете защо ни е трудно да повярваме на това.

Селесте кимна.

— Пазител Алто те е видял. Отказала си да защитиш двама морои, включително онзи, който персонално ти е поверен да охраняваш.

— Не съм отказала! — възкликнах. — Аз... просто се обърках и не се справих.

— Това не беше объркване — обади се Стан от редиците на наблюдателите. Погледна към Албърта за разрешение да говори. — Може ли? — Тя му кимна и той отново се обърна към мен. — Ако ме беше блокирала или контраатакувала и се беше провалила, можеше да се каже, че не си се справила. Но ти въобще не ме блокира. Нито ме атакува. Не се опита дори. Стоеше там като статуя и не направи нищо.

Разбираемо, че бях адски вбесена. Мисълта, че мога съзнателно да позволя Кристиан и Брандън да бъдат „убити“ от стригой, беше абсурдна. Но какво можех да сторя? Или трябваше да се съглася, че напълно съм оплескала работата, или да призная, че съм видяла призрак. Нито един от двата варианта не ми се нравеше, но трябваше да се опитам да сведа щетите си до минимум. Първото признание щеше да ме превърне в некомпетентна. Второто — в луда. Не исках да бъда нито едното, нито другото. Много повече предпочитах да ме обявят за „безразсъдна“ и „недисциплинирана“.

— Защо нарочно ще си усложнявам живота? — попитах през стиснати устни. — Искам да кажа, че видях как преди това Райън се обърка и бе победен. Но няма да го накажат заради това. Нали това е целта на цялото това упражняване? На практиката? Ако бяхме свършени, вие вече щяхте да ни изпратите навън, за да се заемем с истинска работа!

— Ти слушаш ли какво се приказва тук? — прекъсна ме Стан. Мога да се закълна, че видях как една вена запулсира на челото му. Мисля, че единствено той бе разстроен почти колкото мен. Или поне бе единственият, който показваше емоциите си (като изключим мен, разбира се). Другите оставаха с каменни изражения, като заклетии покерджии, но все пак никой от тях не беше свидетел на станалото. Ако бях на мястото на Стан, може би щях да си помисля най-лошото за мен. — Ти не се обърка, понеже едно „объркване“ предполага поне да си се опитала да направиш нещо.

— Добре, тогава. Вцепених се. — Изгледах го предизвикателно. — Това ще свърши ли работа вместо объркването? Не издържах на

напрежението и блокирах. Оказа се, че не съм достатъчно подготвена. Когато моментът настъпи, се паникьосах. Това се случва постоянно с новациите.

— На новак, който вече е убивал стригои? — намеси се Емил. Той беше от Румъния и акцентът му беше по-лесно доловим от руския акцент в говора на Дмитрий. Само че не звучеше така приятно. — Струва ми се невероятно.

Изгледах го кръвнишки, а след това и всички останали в стаята.

— О, разбирам! Само след един-единствен инцидент очаквате от мен да се превърна като по чудо в опитен убиец на стригои? Нямам ли право да се паникьосам или просто да се изплаша от нещо? Не звучи невероятно, нали? Благодаря ви, приятели. Много справедливо се отнасяте към мен, няма що. — Рухнах обратно на стола си и скръстих ръце пред гърдите си. Не се наложи да разигравам ролята на справедливо възмутена. И без това ми се бе насъбрало достатъчно.

Албърта въздъхна и се наведе напред.

— Отклонихме се нещо от темата. Техническите подробности не са от значение. Важното е, че тази сутрин ти даде съвсем ясно да се разбере, че не желаяш да охраняваш Кристиан Озера. Всъщност... доколкото си спомням дори заяви, че искаш да се знае, че приемаш задачата против волята си и много скоро ще се убедим, че идеята е ужасна. — Опа, наистина го бях казала. Честно, какво ли съм си мислила тогава? — И ето че още на първия ти изпит установяваме, че отказваш да реагираш по какъвто и да било начин.

Едва се сдържах да не скоча от стола.

— За какво е всичко това? Наистина ли мислите, че не съм го защитила само заради някакво налудничаво хрумване да ви отмъстя?

И тримата от комисията ме загледаха изчаквателно.

— Ти не си от тези, които приемат спокойно това, което не им харесва — отвърна Албърта сухо.

Сега вече не издържах и станах от стола, като я посочих обвиняващо с пръст.

— Не е вярно. Спазвах стриктно всички правила, които Кирова ми определи, откакто се върнах тук. Преминах през всичките практически занятия и никога не съм нарушавала вечерния час. — Е, може и да съм го нарушила няколко пъти, но не беше нарочно. Винаги е било в името на важна и благородна цел. — Няма причина да се

стремя към някакъв вид отмъщение! Какво бих спечелила? Стан... пазител Алто нямаше наистина да нарани Кристиан, така че не можете да си помислите, че съм искала да го видя набит или нещо подобно. Единственото, което би могло да се случи, е да се забъркам в нещо като това и евентуално да се изправя пред опасността да бъде отстранена от практиката.

— Ти вече си изправена пред опасността да бъдеш отстранена от практиката — констатира Селесте равнодушно.

— О! — Отпуснах се на стола. Вече не се чувствах толкова уверена. За кратко в стаята надвисна тишина, след което зад гърба ми се разнесе гласът на Дмитрий.

— Тя има право — заговори той. Сърцето ми заби ускорено в гърдите. Дмитрий знаеше, че не бих си отмъщавала по този начин. Не смяташе, че съм дребнава. — Ако искаше да протестира или да си отмъсти, щеше да го направи по друг начин. — Е, поне не чак толкова дребнава.

Селесте се намръщи.

— Да, но след сцената, която направи тази сутрин...

Дмитрий пристъпи няколко крачки напред и застана до стола ми. Увереното му държание и близостта му тутакси ме успокоиха. Изпитах усещането за нещо преживяно, когато Лиса и аз се върнахме миналата есен в Академията. Тогавя директор Кирова едва не ме изключи, но Дмитрий ме защити, както правеше и сега.

— Всичко това са само предположения — продължи той. — Независимо колко подозрително ви изглежда случилото се, нямате доказателства. Ако я отстраните от практиката, това ще означава да провалите дипломирането ѝ, което би било прекалено строго наказание при тези неизяснени обстоятелства.

Всички в комисията добиха замислен вид. Съсредоточих вниманието си върху Албърта. Тук тя притежаваше най-голямо влияние. Винаги съм я харесвала и откакто я познавах, тя винаги е била строга, но справедлива. Надявах се това още да е в сила. Албърта даде знак на Селесте и Емил да приближат към нея и те се подчиниха. Последва тристранно съвещание, проведено шепнешком. Накрая Албърта кимна примирено, а другите се отдръпнаха назад.

— Госпожице Хатауей, имате ли да добавите още нещо, преди да съобщим решението си?

Дали исках да кажа нещо? Да, по дяволите. Хиляди неща имаше за казване. Исках да им кажа, че не съм некомпетентна. Исках да им кажа, че съм една от най-добрите пазители сред обучаващите се. Исках да им кажа, че видях приближаването на Стан и че оставаше съвсем малко, за да реагирам. Особено много исках да им кажа, че не желая това наказание да бъде вписано в досието ми. Дори и да не ме отстранят от практиката, за първото си изпитание получавах най-слабата оценка. Ако това бъде отразено и в дипломата ми, щеше да навреди на цялото ми бъдеще.

Но какъв шанс имах? Да им призная, че съм видяла призрак? Призрак на едно момче, което бе влюбено в мен и загина заради това? Все още не знаех какво означават всички тези видения. Ако го бях видяла само веднъж, бих могла да го отдам на преумората... но аз видях Мейсън — или онова нещо — два пъти. Реален ли бе той? Разумът ми подсказваше отговора „не“, но, честно казано, това нямаше значение в момента. Ако беше реален и аз им го кажех, те щяха да си помислят, че съм се побъркала. Ако пък не беше реален и им го кажех, пак ще решат, че съм полудяла. И щяха да са прави. Нямаше начин да спечеля.

— Не, пазител Петров — казах, надявайки се да е прозвучало достатъчно смирено. — Нямам какво да добавя.

— Добре — кимна тя уморено. — Ето какво решихме. Имаш късмет, че пазител Беликов се застъпи за теб, иначе решението ни можеше да е по-различно. Ще приемем, че не си го направила нарочно. Можеш да продължиш с практиката си и да охраняваш господин Озера. Ще е нещо като пробен период.

— Добре — кимнах. И без това по-голямата част от пребиваването ми в Академията беше пробен период. — Благодаря.

— Но има още нещо — продължи тя. — Тъй като подозрението все още остава, ще прекараш почивния си ден тази седмица в полагане на общественополезен труд.

Отново скочих от стола.

— Какво?

Ръката на Дмитрий стисна китката ми. Пръстите му бяха топли и силни.

— Седни — промърмори той в ухото ми и ме дръпна обратно на стола. — Задоволи се с това, което можеш да получиш.

— Ако това е проблем, същото ще те очаква и следващата седмица — предупреди ме Селесте. — Както и през по-следващата.

Седнах и поклатих глава.

— Съжалявам. Благодаря.

Срещата приключи. Усещах се уморена, като пребита. Нима бе минал само един ден от практиката? Със сигурност можеше да се каже, че дори следа не бе останала от щастливата възбуда, която ме бе обзела преди това. Албърта ми нареди да намеря Кристиан, но Дмитрий помоли да поговори за малко с мен. Тя се съгласи, несъмнено защото се надяваше той да помогне да ме вкарат в правия път.

Стаята опустя и аз очаквах той да седне до мен, за да ми говори за това и онова, но вместо това Дмитрий се запъти към малката маса, на която бяха оставени минералната вода, пакетчетата с кафе и шишетата с безалкохолни.

— Искаш ли малко горещ шоколад? — попита той.

Не очаквах това.

— Разбира се.

Той измъкна четири пакета с шоколад на прах, изсипа ги в две пластмасови чаши и после добави гореща вода.

— Тайната е в двойната доза — обясни, докато пълнеше чашите.

Подаде ми моята чаша, заедно с дървената бъркалка, след което се отправи към страничната врата. Редно бе да го последвам дотам, затова се затътрих след него, като внимавах да не разлея нито капка от напълнената догоре чаша.

— Къде отиваме? О!

Пристъпих през прага и се озовах на малка веранда, изцяло остъклена, осеяна с тесни маси. Нямах представа за съществуването на тази веранда до стаята за събрания, но пък в крайна сметка това беше сградата, от която се ръководеше дейността на пазителите в целия кампус. Тук рядко допускаха ученици. Освен това не знаех, че сградата има малък вътрешен двор, към който се откриваше изглед от верандата. Представих си, че ако през лятото разтвориш прозорците, ще се окажеш обкръжен от зеленина и топъл въздух. Но сега прозорците бяха заскрежени и плътно затворени, заради което не можех да се отърся от усещането, че се намирам в зимен дворец.

Дмитрий избърса с ръка прахта от стола си, аз направих същото с моя и седнах срещу него. Очевидно това помещение не се използваше

често през зимата. Тъй като беше затворено отвсякъде, вътре бе по-топло, отколкото навън, но нямаше специално отопление. Въздухът си оставаше мразовит и аз притиснах пръсти към чашата, за да ги постопля. Между Дмитрий и мен надвисна тишина. Единственият шум, който се чуваше, бе, когато започвах да духам горещия шоколад. Той пресуши бързо чашата си. От години убиваше стригои. Какво бе за него малко гореща вода?

Докато седяхме и тишината ни обгръщаше все по-плътно, го изучавах над ръба на чашата си. Той не ме погледна в очите, но знаех, че е наясно, че го наблюдавам. Като всеки друг път, когато погледът ми се спираше върху него, и сега бях поразена от вида му. Меката му тъмнокестенява коса, която той често затъкваше зад ушите, без да се усети, която все не оставаше плътно стегната в опашката отзад на врата му. Очите му също бяха кафяви, някак си нежни и в същото време изгарящи. Устните му също изглеждаха така противоречиво. Когато се сражаваше или се занимаваше с нещо неприятно, се свиваха в твърда линия. Но в мигове на отпускане... когато се смееше или целуваше... е, тогава ставаха меки и бяха толкова прекрасни.

Но днес не само външността му ме пленяваше. Усещах се стоплена и сигурна само като седях край него. Той беше като островче на спокойствието след този ужасен за мен ден. Когато бях с други хора, непрекъснато изпитвах необходимостта да бъда център на вниманието, да съм забавна и винаги да кажа нещо умно, нещо по-така. Това ми бе навик, с който ще трябва да скъсам, когато стана пазител, защото нашата професия изискваше преди всичко да пазим мълчание. Но с Дмитрий никога няхах желание да бъда нещо повече от това, което съм. Нямаше нужда да се напругам, за да го забавлявам или да измислям някакви шеги. Не бе необходимо дори да флиртувам с него. Напълно достатъчно беше само да сме заедно, да се чувстваме удобно един до друг — ако оставим настрана тлеещото помежду ни сексуално напрежение, — така че не изпитвахме никакво стеснение. Въздъхнах и отпих от чашата си.

— Какво се случи там? — попита той накрая, като ме погледна в очите. — Не вярвам да си блокирала заради прекомерното напрежение.

Гласът му прозвуча изпълнен с любопитство, но без обвинителна нотка. Осъзнах, че сега не ме възприема като ученик и новак в професията. Признаваше ме за равна нему. Просто искаше да узнае

какво бе станало с мен. Не ми четеше лекция по дисциплинираност и спазване на правилата.

Ала тъкмо това се оказа най-лошото, защото бях принудена да го лъжа в очите.

— Разбира се, че точно това се случи — отвърнах, като сведох поглед към чашата си. — Освен ако не вярваш, че нарочно съм оставила Стан „да атакува“ Кристиан.

— Не — отрече той. — Не го вярвам. И никога няма да го повярвам. Зная, че беше нещастна заради разпределението, но никога не съм се съмнявал, че ще направиш каквото е необходимо. Зная, че няма да позволиш личните чувства да те отклонят от изпълнението на задълженията ти.

Отново вдигнах глава и го погледнах право в очите, толкова преливащи от вяра и абсолютно доверие в мен.

— Не съм позволила. Бях бясна... И донякъде още съм. Но щом съм приела да върша някоя работа, аз я върша докрай. А след като прекарах малко време с Кристиан... е, мога да кажа, че всъщност не го мразя. Наистина мисля, че той се държи добре с Лиса и се грижи за нея, така че нямам основание да се дразня от него. Двамата понякога се спречкваме, това е всичко... но пък заедно наистина се справихме добре срещу стригоите. Припомних си го днес, докато бяхме заедно, и целият ми гняв и недоволство срещу разпределението ми се сториха глупави. Така че реших да дам най-доброто от себе си и да си върша съвестно работата.

Нямах намерение да говоря толкова много, но се почувствах по-добре, като излях натрупалото се в мен. Достатъчен ми бе само един поглед към лицето на Дмитрий, за да му кажа всичко. Е, почти всичко.

— Какво се случи тогава? — попита ме той. — Със Стан?

Отклоних очи и отново се заиграх с чашата. Мразех да крия нещо от него, но точно затова не можех да му кажа. В света на хората, вампирите и дампириите бяха създания от митовете и легендите, герои от страшните приказки, предназначени да плашат непослушните деца. Хората не знаеха, че ние реално съществуваме и крачим по земята. Но само защото ние сме реални, това още не означаваше, че такива са и всички други приказни, свръхестествени създания. Ние го знаехме и си имахме наши собствени митове и приказки за разказване преди

заспиване, в които не вярвахме, изобилстващи с върколаци, таласъми и призраци.

Призраците не играеха никаква осезаема роля в нашата култура, а по-скоро служеха само за шеги и забавни истории, подходящи за разказване край някой лагерен огън. Призраците неизменно се пробуждаха на Хелоуин и някои легенди за тях се преразказваха в течение на много години. Но в реалния живот? Нямахме призраци. Ако се завърнеш след смъртта, значи си стригои.

Или поне винаги така ме бяха учили. Честно казано, не знаех какво да мисля, когато това се случи. На мен Мейсън действително ми изглеждаше като призрак, но, господи, това можеше още да означава, че май наистина съм започнала да откачам. Досега винаги се бях опасявала, че Лиса може да изгуби разсъдък си. Кой можеше да предположи, че това ще сполети не нея, а мен?

Дмитрий още ме наблюдаваше и чакаше моя отговор.

— Не зная какво се случи там. Намеренията ми бяха добри... аз само... просто се обърках.

— Роуз, ти си ужасна лъжкиня. Изчервих се.

— Не, не съм. През живота си съм лъгала много пъти, при това доста успешно. И винаги са ми вярвали.

Той леко се подсмихна.

— Сигурен съм. Но на мен такива не ми минават. Първо, не ме гледаш в очите. Колкото до другото... не зная. Мога само да гадая.

По дяволите. Можел само да гадае. Просто ме познаваше прекалено добре. Изправих се и тръгнах към вратата, като се постарях да остана с гръб към него. Обикновено всяка прекарана с него минута ми беше скъпоценна, но днес не можех повече да остана. Мразех да лъжа, обаче не исках и да му кажа истината. Така че трябваше да си тръгна.

— Виж какво, оценявам, че си толкова разтревожен за мен... но наистина всичко е наред. Просто се смутих и обърках. Бях толкова притеснена за практиката и съжалявам, че посрамах страхотното обучение, което получих от теб, но ще се стегна. Следващият път ще сритам задника на Стан.

Не го чух да става от стола си, но внезапно Дмитрий се озова точно зад мен. Отпусна ръка върху рамото ми. Застинах точно пред вратата, водеща навън. Никъде другаде не ме докосна. Нито се опита

да ме притегли към себе си. Но, о, тази негова ръка, притискаща рамото ми, събираше в себе си цялата сила на света.

— Роуз — промълви той и аз знаех, че вече не се усмихваше. — Не зная защо лъжеш, но зная, че не би го направила без основателна причина. Ако нещо не е наред — нещо, което да се страхуваш да споделиш с другите...

Бързо се завъртях, като някак си успях да се обърна така, че ръката му, без той да я помръдне, се озова върху другото ми рамо.

— Не се страхувам! — извиках. — Имам си причини, но повярвай ми, това, което се случи със Стан е нищо. Наистина. Всичко това е някаква глупост, която се раздуха твърде много.

— Не ме съжалявай. Не се чувствай задължен да предприемеш нещо. Това, което се случи, беше гадно, но ще го преживея, ще преглътна лошата оценка, която си заслужих. За всичко ще се погрижа. Ще се погрижа и за себе си. — Трябваше да събера всичките си сили, за да не се разтреперя. Как можа точно днес да ми се случат толкова странни и неконтролируеми неща?

Дмитрий не каза нищо. Само сведе очи към мен. Никога не бях виждала това изражение. И не можах да го разтълкувам. Ядосан ли ми беше? Или просто не одобряваше поведението ми? Не можах да отгатна. Пръстите му се стегнаха леко около рамото ми, но сетне се отпуснаха.

— Не бива да се опитваш да се справиш сама с това — рече накрая. Прозвуча почти тъжно, в което нямаше смисъл. Той бе този, който толкова отдавна ме бе научил, че трябва да бъда силна. В този миг ме обзе непреодолимо желание да се хвърля в прегръдката му, но знаех, че не бива.

Но не можах да сдържа усмивката си.

— Казваш това... но ми отговори честно. Ти ще потърсиш ли помощ от другите, ако имаш проблеми?

— Не е същото...

— Отговори на въпроса ми, другарю.

— Не ме наричай така.

— А пък ти не избягвай въпроса ми.

— Не — изрече твърдо. — Ще се опитам да се справя сам с проблемите си.

Измъкнах рамото си изпод ръката му.

— Ето, виждаш ли?

— Но в живота си ти имаш много хора, на които можеш да се довериш. Хора, които са загрижени за теб. Това променя нещата.

Изгледах го изненадано.

— А няма ли хора, които да са загрижени за теб?

Той се намръщи, очевидно обмисляше отговора си.

— Е, да, в моя живот винаги е имало добри хора... и сега има хора, загрижени за мен. Но това не означава, че мога докрай да им се доверя или да споделя всичко с тях.

Толкова бях погълната от странността в нашите отношения, че рядко ми се случваше да мисля за Дмитрий като за някой, който има свой живот, напълно независим от моя. Той бе уважаван от всички в кампуса. Както учителите ни, така и съучениците ми го определяха като един от най-смъртоносно опасните пазители тук. Където и да отивахме извън територията на Академията, външните хора също проявяваха уважение към него. Но не го бях виждала да води активен социален живот. Изглежда нямаше близки приятели сред другите пазители, а само колеги, които харесваше. Най-силно приятелски настроен го видях с лелята на Кристиан — Таша Озера. Те се познаваха отдавна, но дори това не беше достатъчно за Дмитрий, за да я потърси отново, след като визитата ѝ приключи.

Осъзнах, че всъщност Дмитрий беше много самотен. Когато не беше на работа, запълваше времето си с четене на каубойски книжлета. Аз също се чувствах самотна, но, честно казано, почти винаги бях заобиколена от много хора. След като ми стана учител, започнах да гледам на нещата другояче. Той винаги бе този, който даваше — съвети или други указания. Но и аз му давах нещо, което бе по-трудно за дефиниране — просто връзка с друга личност.

— Вярваш ли ми? — попитах го. Поколеба се съвсем за кратко.

— Да.

— Тогава ми повярвай и сега. И поне веднъж не се тревожи за мен.

Отдръпнах се извън обсега на ръката му. Не ми каза нищо повече. Нито се опита да ме спре. Прекосих стаята, в която комисията ме беше изслушала. Насочих се към главния изход от сградата. По пътя запратих чашата с остатъците от горещия шоколад в първото кошче за смет, изпречило се пред очите ми.

ГЛАВА 6

Имаше само трима свидетели на това, което се бе случило на двора. Но съвсем не беше изненадващо, че всички, изглежда, знаеха за това, когато по-късно се върнах в училище. Часовете бяха приключили, но много от съучениците ми се тълпяха по коридорите, за да излязат навън, да отидат в друга класна стая или да се явят на някакви изпити. Опитвах се да прикрият погледите и шушукането, но не се справях много добре. Тези, които се случеше да ме погледнат в лицето, се усмихваха пресилено или тутакси отклоняваха погледи. Страхотно, няма що.

Тъй като нямах телепатична връзка с Кристиан, нямах представа къде мога да го намеря. Но усетих, че Лиса е в библиотеката и реших, че ще е най-добре търсенето ми да започне оттам. По пътя към библиотеката чух някакво момче да се провиква зад гърба ми.

— Нещата май стигнаха прекалено далеч, а?

Обърнах се и видях Райън и Камила да вървят на няколко крачки зад мен. Ако бях момче, най-подходящият отговор би бил: „Имаш предвид онова с твоята майка ли?“ Но понеже не съм момче и имам добри обноски, само процедих:

— Не разбирам за какво става дума.

Райън избърза напред, за да ме настигне.

— Много добре знаеш. За онова с Кристиан. Чух, че когато Стан те нападнал, ти все едно си му казала: „Ето, вземи го“ и си се отдръпнала.

— Мили боже — простенах. Достатъчно лошо беше, че всички говореха само за мен, но защо краят на тези истории винаги беше променен? — Изобщо не се случи това.

— О, нима? — попита той. — Тогава защо са те привикали при Албърта?

— Виж какво — заговорих ядосано, забравила за добрите си обноски, — аз просто се обърках при атаката... нали се сещаш, както

когато ти не обърна достатъчно внимание на онова нападение в коридора?

— Ей — извика той изчервен, — тогава си свърших работата. Направих това, което се искаше от мен.

— Така ли му викат на това да те убият?

— Поне не съм хленчеца кучка, която отказва да се бие.

Тъкмо се бях успокоила след разговора с Дмитрий, а ето че сега гневът ми отново кипна. Заприличах на термометър, готов да се пръсне.

— Знаеш ли, вместо да критикуваш другите, май трябва да обръщаш повече внимание на задълженията си като пазител. — Кимнах към Камила. Тя стоеше до нас, без да проговаря, но лицето ѝ ясно ми подсказваше, че е чула всичко.

Райън сви рамене.

— Мога да правя и двете. Шейн идва зад нас, а отпред всичко е чисто. Няма врати. Лесна работа. — Потупа Камила по рамото. — Тя е в безопасност.

— Това място е лесно за подсигуряване. Но няма да се справиш толкова добре в реалния свят с истинските стригои.

Усмивката му помръкна. В очите му проблесна искра на яростна злоба.

— Така е. Но доколкото разбрах и ти не си свършила кой знае колко добра работа там, навън, поне що се отнася до Мейсън.

Да ме поднася за случилото се с Кристиан и Стан беше едно, но да намеква, че имам вина за смъртта на Мейсън? Абсолютно неприемливо. Аз бях тази, която опази Лиса през двете години, докато живяхме в света на хората. Аз бях тази, която уби двамата стригои в Споукан. Аз бях единствената от новия випуск в цялата Академия с два почетни знака „мълнии“ — малки татуировки на врата, с каквито удостояваха само пазители, които са убили стригои. Знаех, че се носеха слухове за това, което се бе случило с Мейсън, но досега никой не ме беше упреждал в лицето. Мисълта, че Райън или някой друг ме обвинява за смъртта на Мейсън, ми дойде в повече. И без това аз самата предостатъчно се самообвинявах. Термометърът се пръсна.

Само с едно-единствено плавно движение се пресегнах зад него, сграбчих Камила и я завъртях към стената. Не я запратих много силно,

за да не я нараня, но тя явно остана смаяна. Очите ѝ се разшириха от шока. Притиснах я с лакът, опрян в гърлото ѝ.

— Какво правиш? — ревна Райън, докато трескаво местеше поглед от мен към нея. Леко се помръднах, без да отслабвам натиска си върху Камила.

— Грижа се за подобряване на твоето обучение — обясних му любезно. — Някои места не са чак толкова лесни за охраняване, както си въобразяваш.

— Ти си луда! Не можеш да нараниш един морой. Ако пазителите разберат...

— Не съм луда — възразих му. Погледнах към Камила. — Нараних ли те? Много ли те заболя?

Тя се поколеба, преди да поклати глава отрицателно, но съвсем леко, доколкото ѝ позволяваше хватката ми.

— Но ти е неудобно в тази поза, нали?

Още едно леко кимване, този път утвърдително.

— Видя ли? — попитах Райън. — Дискомфортът не е като болката.

— Ти си полудяла. Пусни я.

— Не съм свършила, Рай. Обърни внимание на най-важното: опасността може да възникне отвсякъде. Не само от стригоите или от пазителите, преоблечени като стригои. Продължавай да го даваш като арогантен задник, който всичко знае — притиснах ръката си малко по-силно, но не чак толкова, че Камила да не може да диша или да ѝ причиня истинска болка, — и ще пропуснеш нещо важно. Нещо, което може да убие поверения ти морой.

— Добре, добре. Стига толкова. Моля те, престани — изрече той. Гласът му трепереше. Нямаше вече и следа от фукането му. — Изплаши я.

— И аз щях да се изплаша, ако животът ми е поверен в твоите ръце.

Уханието на ароматни цигари ми подсказа за появата на Ейдриън. Знаех, че освен него се бяха насъбрали да ме гледат Шейн и още неколцина съученици. Останалите новаци изглеждаха несигурни — искаха да ме дръпнат настрана от Камила, но в същото време се бояха тя да не пострада. Знаех, че бях длъжна да я пусна, но Райън така ме вбеси, че трябваше да му натрия носа. Пък и, честно казано,

хич и не изпитвах кой знае колко жал към нея, след като тя бе внесла своя дял в слуховете по мой адрес.

— Очарователно — заговори Ейдриън, както винаги с ленив глас. — Но мисля, че вече доказа тезата си.

— Не съм сигурна — изказах съмненията си аз. Постарах се интонацията ми да е мила и едновременно с това заплашителна. — Все още не съм убедена, че Райън ме е разбрал правилно.

— За бога, Роуз! Разбрах те отлично! — разкрещя се Райън. — Само я пусни.

Ейдриън ме заобиколи и застана до Камила. Двете с нея бяхме плътно притиснати една до друга, но той успя да се провере така, че лицето му се оказа точно пред очите ми, почти до нейното. Както винаги, си беше лепнал все същата тъпа самодоволна усмивка, но в тъмозелените му очи се долавяше нещо сериозно.

— Да, малък дампир. Пусни я. Вече постигна своето.

Искаше ми се да изкрещя на Ейдриън да се махне от мен, че аз съм тази, която ще каже кога този цирк ще свърши. Но кой знае защо, не успях да изрека нищо. Част от мен съвсем се вбеси от неговата намеса. А другата част от мен ми подсказваше, че той говори... разумно.

— Пусни я — повтори той.

Сега гледах само Ейдриън, а не Камила. Внезапно цялата аз, а не само част от мен, осъзна, че трябва да я пусна. Свалих ръката си и се отдръпнах. Камила се задави и побърза да се скрие зад гърба на Райън като зад щит. Видях, че едва сдържа сълзите си, а Райън просто изглеждаше смаян.

Ейдриън се изправи и махна към Райън да си върви.

— На твое място, щях да се махна по най-бързия начин оттук, преди наистина да съм раздразнил Роуз.

Райън, Камила и останалите бавно заотстъпваха назад. Ейдриън праметна ръка през рамото ми и побърза да ме поведе към библиотеката. Чувствах се странно, сякаш сега се събуждах, но с всяка измината крачка нещата ставаха все по-ясни. Отблъснах ръката му и отскочих настрани.

— Ти току-що използва внушение срещу мен! — възкликнах. — Накара ме да я пусна.

— Все някой трябваше да го стори. Изглеждаше така, сякаш след броени секунди ще я удушиш.

— Не е вярно. Не бих го направила. — Бутнах вратата на библиотеката. — Нямахме право да ми причиняваш това. Въобще нямаше право.

Внушението — да караш хората да правят това, което искаш — беше умение, което вампирите владееха в много малка степен. Използването му се смяташе за неморално. Повечето от тях не го владееха достатъчно добре, за да причинят значителна вреда. Но духът усилваше това умение, заради което както Ейдриън, така и Лиса бяха много опасни.

— А ти нямаше право да измъчваш бедното момиче само защото искаш да утешиш наранената си гордост.

— Райън нямаше право да казва онези неща.

— Дори не зная какви са „онези неща“, но освен ако не греша за годините ти, вече си прекалено възрастна, за да се поддаваш на гнева си заради някакви глупави слухове.

— Да се поддавам на...

Млъкнах, когато стигнахме до масата, на която Лиса работеше. Изражението и чувствата ѝ ми подсказаха, че се задава буря. Еди стоеше на няколко метра от нея, облегат на стената, докато оглеждаше помещението. Като ме видя, очите му се разшириха от учудване, но не каза нищо, щом приближих.

Настаних се на стола срещу Лиса.

— Здравей.

Тя вдигна глава и въздъхна, а сетне отново впери поглед в тетрадката, разтворена пред нея.

— Тъкмо се питах кога ще се появиш — каза ми тя. — Да не би да са те изключили от практиката?

Думите ѝ прозвучаха спокойно и учтиво, но аз знаех какви са чувствата ѝ. Раздразнена. Дори леко разгневена.

— Не и този път. Само ме наказаха с общественополезен труд. — Лиса не каза нищо, но раздразнението, което долавях през нашата връзка, остана. Сега бе мой ред да въздъхна.

— Добре, де, Лиса, кажи го. Зная, че си бясна.

Ейдриън погледна към мен, после към нея и накрая отново към мен.

— Имам чувството, че съм пропуснал нещо.

— О, страхотно — промърморих. — Появи се и провали битката ми, а дори не знаеш за какво става дума.

— Битка? — попита Лиса. Към гнева ѝ се прибави и объркване.

— Какво се е случило? — поиска да узнае Ейдриън.

Кимнах на Лиса.

— Давай, кажи му.

— Днес Роуз била подложена на практически изпит, но отказала да защити Кристиан. — Поклати глава раздражено и впери укорителен поглед в мен. — Наистина не мога да повярвам, че още си толкова бясна, че да му причиниш подобно нещо. Това е детинско.

Лиса бе стигнала до същото заключение, както и пазителите от дисциплинарната комисия. Въздъгнах.

— Не съм го направила нарочно! По време на цялото изслушване за тази идиотщина им повтарях същото.

— Тогава какво всъщност се случи? — запита тя настоятелно. — Защо го направи?

Поколебах се, неуверена какво да кажа. Нежеланието ми да говоря нямаше нищо общо с това, че Ейдриън и Еди ни слушаха — макар че със сигурност не желяех да са там. Проблемът беше сложен.

Дмитрий имаше право. Имаше само двама души, на които можех да се доверя, при това и на двамата се доверявах безусловно: на него и на Лиса. Вече се бях въздържала да му призная истината. Трябваше ли — можех ли — да постъпя така и с Лиса? Макар че сега ми беше ядосана, не се съмнявах, че тя винаги ще ме подкрепя и ще бъде на моя страна. Но също както с Дмитрий, и пред нея не смеех да призная, че съм видяла призрак. Точно както и с Дмитрий, преди да го споделя с Лиса, трябваше да избира какво предпочитам: да ме помисли за луда или за некомпетентна за пазител?

През нашата връзка усещах, че съзнанието ѝ е чисто и ясно. Нямаше никакви петна, нито тъмни участъци, нито белези за лудост — и все пак нещо се мяркаше на заден план. Някакво леко объркване. Антидепресантите не можеха да преустановят веднага действието си върху организма ѝ, но макар и да бе изминал само един ден, магическата ѝ способност вече бе започнала да се пробужда. Отново се замислих за срещите си с призрака и в паметта ми изплува тъжния,

прозрачен силует на Мейсън. С какво да започна обяснението си пред Лиса? Как можех да призная за нещо толкова странно и фантастично, когато тя така упорито се опитваше да нормализира поне донякъде своя живот, а сега се изправяше и пред предизвикателство да се научи да контролира магията си?

Не. Не можех да ѝ кажа. Все още не — особено когато внезапно си спомних, че има още нещо, нещо по-важно, за което трябваше да я осведомя.

— Просто се вцепених — изрекох накрая. — Глупаво е, зная. Толкова бях самоуверена, че мога да се справя с всекиго, а точно тогава Стан... — Свих рамене. — Не зная как стана. Просто не успях да реагирам. Наистина ме е срам. И от всички пазители да се случи точно със Стан.

Лиса ме гледаше изпитателно, търсеше някакъв признак, че не говоря откровено. Заболя ме от мисълта, че не ми вярва, но... е, да, аз наистина я лъжех. Но както казах и на Дмитрий, ако исках, можех да лъжа доста добре. Лиса не можа да открие неискреността в думите ми.

— Ще ми се да можех да чета мислите ти — каза тя замислено.

— Хайде — опитах се да я успокоя. — Познаваш ме. Наистина ли мислиш, че съм способна на това? Да зарежа Кристиан и да се направя на глупачка, само и само да си го върна на учителите?

— Не — реши тя накрая. — Вероятно би го направила така, че да не те заловят.

— Същото ми каза и Дмитрий — промърморих. — Радвам се, че всички имат такова голямо доверие в мен.

— Ние ти вярваме — възрази тя. — Ето защо всичко това изглежда толкова странно.

— Дори и аз правя грешки. — Надянах си дръзката и самоуверена маска. — Зная, че направо не е за вярване — дори аз самата съм изненадана, — но предполагам, че е трябвало да се случи. Вероятно е свързано с някакъв кармичен закон за балансиране на вселената. Иначе няма да е справедливо само една личност да е толкова велика.

Ейдриън — слава богу, за разнообразие, този път си мълчеше — ни наблюдаваше, докато говорим, местейки погледа от Лиса към мен и обратно като зрител на тенис мач. Леко присви очи и го заподозрях, че изучава аурите ни.

Лиса завъртя очи, но за щастие гневът, който бях доловила преди малко, започна да стихва. Тя ми вярваше. Отклони поглед от лицето ми и го насочи към някой зад мен. Усетих щастливи, обагрени в златисто емоции, сигнализиращи за присъствието на Кристиан.

— Моят лоялен бодигард се завърна — обяви той, като си взе един стол. Погледна към Лиса. — Приключи ли вече?

— С какво да съм приключила? — попита тя.

Той наклони глава към мен.

— Да й дадеш да се разбере, след като ме захвърли в смъртоносните лапи на Алто.

Лиса се изчерви. И без това се чувстваше малко виновна, задето ми се бе нахвърлила, особено след като се защитих толкова убедително. Насмешливото и многозначително подмятане на Кристиан само я накара да се почувства още по-глупаво.

— Просто си поговорихме, това е всичко.

Ейдриън се прозя и се отпусна на стола си.

— Всъщност мисля, че се досещам за какво е всичко това. Било е измама, нали? Измама, за да ме изплашиш, понеже се опитвам да те убедя да станеш мой личен пазител. И си решила, че ако се престориш на лош пазител, няма да те искам. Е, това няма да свърши работа, така че няма смисъл да рискуваш живота на някой друг.

Бях му благодарна, че не спомена за инцидента в коридора. Райън наистина бе прекалил, но колкото повече време минаваше, толкова по-трудно ми беше да повярвам, че избухнах така. Струваше ми се, че това се бе случило с някой друг, а аз само съм наблюдавала отстрани. Разбира се, напоследък май се ядосвах на всичко, което ми се случваше. Вбесих се задето ми натресоха да пазя Кристиан, заради обвиненията на пазителите, заради...

О, стига. Май беше настъпил моментът да хвърля бомбата.

— Само че, тъъ... има още нещо, което вие, приятели, трябва да узнаете.

Четири чифта очи — дори и тези на Еди — се насочиха към мен.

— Какво не е наред? — попита Лиса.

Нямаше лесен начин да им го кажа, затова направо го изрекох:

— Ами, оказва се, че Виктор Дашков още не е признат за виновен за това, което ни стори. Просто го държат под ключ. Но най-

после ще има официален съдебен процес... вероятно след седмица или две.

Реакцията на Лиса, като чу името му, беше подобна на моята. През връзката ни се предаде шокът, който я обзе, веднага последван от страх. В съзнанието ѝ се заизреждаха картини от случилото се. Как извратената игра на Виктор я накара да се усъмни в здравия си разум. Мъчението, на което я бе подложил охранителят му. Как намери Кристиан целия в кръв, след като хрътките на Виктор се бяха нахвърлили върху него. Лиса стисна юмруци на масата тъй силно, че чак кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. Кристиан не можеше да долови реакцията ѝ така, както можех аз, но и не му бе необходимо. Протегна ръка към нея, но тя едва ли я забеляза.

— Но... но... — Пое дълбоко, продължително дъх, опитвайки се да се успокои. — Как може още да не са го признали за виновен? Всички знаят... Всички видяха...

— Такъв е законът. Трябва да му дадат шанс да оспори обвинението.

Лиса беше напълно объркана, но постепенно осъзна същото, което и аз, докато бях с Дмитрий миналата нощ.

— Значи... почакай... нима искаш да ми кажеш, че съществува вероятност да не го признаят за виновен?

Вгледах се в широко отворените ѝ изплашени очи и не намерих сили да ѝ отговоря. Но явно лицето ми ѝ е подсказало всичко, което имаше за казване.

Кристиан удари с юмрук по масата.

— Това е идиотщина. — Неколцина от насядалите по съседните маси се извърнаха към нас след неговото избухване.

— Това е политика — уточни Ейдриън. — Хората с власт никога не играят по правилата, които важат за нас останалите.

— Но той едва не уби Роуз и Кристиан! — извика Лиса. — А мен ме отвлече! Как може това да се поставя под съмнение?

Емоциите на Лиса доминираха сред нас. Страх. Мъка. Гняв. Ярост. Смущение. Безпомощност. Никак не исках Лиса да затъва в тези мрачни чувства. Отчаяно се надявах да възвърне спокойствието си. И тя го направи, наистина бавно, но стабилно — но тогава аз започнах отново да се вбесявам. Също както когато бях с Райън.

— Сигурен съм, че това е само формалност — заговори Ейдриън. — След като се предоставят всички доказателства, навярно няма да има много спорове.

— Точно в това е цялата работа — отбелязах с горчив тон. — Няма да разполагат с всички доказателства. Не ни позволяват да присъстваме на процеса.

— Какво? — възкликна Кристиан. — Тогава кой ще свидетелства?

— Другите пазители, които бяха там. Очевидно не вярват, че няма да се раздрънкаме. Кралицата не желае светът да узнае, че един от нейните скъпоценни придворни, от най-знатно кралско потекло, е извършил нещо лошо.

Лиса май въобще не се засегна от упрека ми срещу особите с кралска кръв.

— Но нали ние сме причината той да бъде изправен пред съда. Кристиан стана и се огледа наоколо, сякаш Виктор Дашков можеше да се е промъкнал незабелязано в библиотеката.

— Още сега ще отида да се погрижа за това.

— Разбира се — насмешливо кимна Ейдриън. — Обзалагам се, че е достатъчно само да се появиш там и да отвориш вратата с ритник, за да ги накараш да променят решението си. Вземи и Роуз със себе си. Двамата ще направите наистина страхотно впечатление.

— Нима? — попита Кристиан, вкопчи пръсти в облегалката на стола си и прикова буреносен поглед в Ейдриън. — Имаш ли по-добро предложение?

Спокойствието на Лиса отново започна да се разклаща.

— Ако Виктор бъде освободен, няма ли отново да ни преследва?

— Ако го пуснат, няма да има време, за да го стори — успокоих я. — Ще се погрижа за това.

— Внимавай какво приказваш — посъветва ме Ейдриън. Изглежда намираше всичко това за много забавно. — Дори и на теб няма да ти се размине безнаказано, ако убиеш кралски роднина.

Понечих да го осведомя, че първо ще се поупражня с него, когато острият глас на Еди прекъсна мислите ми.

— Роуз.

Инстинктът ми, усъвършенстван от годините на тренировки, тутакси се задейства. Емил току-що бе влязъл в библиотеката,

оглеждаше се за новаци и си водеше бележки. Скочих от стола, заех позицията недалеч от Еди, откъдето можех да виждам Кристиан и по-голямата част от библиотеката. По дяволите. Трябваше да се стегна, иначе Райън щеше да се окаже прав. Разсеяна от свадата в коридора и споровете тук заради Виктор, напълно бях зарязала задълженията си като пазител. Дори не ми беше нужен Мейсън, за да се проваля и сега.

Обаче явно Емил не ме бе видял да седя на стола и да си бърбря с другите. Мина покрай нас, изгледа ни строго и си записа нещо в бележника, преди да се отдалечи към другия край на библиотеката. Облекчена, че ми се размина на косъм, се опитах да се овладее. Не беше лесно. Отново ме обзе онова мрачно настроение, а гневните реплики на Лиса и Кристиан за процеса на Виктор Дашков никак не ми помагаха да се успокоя. Искях да отида на процеса и да наклоня везните на правосъдието в полза на справедливостта. Искях да се разкрещя, да дръпна една страхотна реч и да излея огорчението си. Ала това бе лукс, непозволен на един пазител. Първата ми грижа бе да защитавам поверения ми морой и да не се поддавам на импулсите си. Отново и отново си повторих мантрата на пазителите: Морите винаги са на първо място.

Тези думи вече наистина започваха да ме дразнят.

ГЛАВА 7

При първото предупреждение за настъпването на вечерния час мороите започнаха да си прибират нещата. Ейдриън веднага си тръгна, но Лиса и Кристиан вървяха бавно към общежитието. Държаха се за ръце, приближили главите си, шепнейки си нещо, което бих могла да „подслушам“, ако проникнех в мислите на Лиса. Още бяха ядосани заради вестите около процеса срещу Виктор.

Предпочетох да ги оставя да се усамотят и спазвах прилично разстояние, докато Еди крачеше по-близо до тях. Понеже в кампуса живееха повече морои, отколкото дампири, на мороите бяха отредени две отделни сгради за общежития, залепени едно до друго. Поради това Лиса и Кристиан не обитаваха една и съща сграда. Те се спряха, когато стигнаха до мястото на двора, където пътеките се разделяха към входовете на двете сгради. Целунаха се за довиждане, а аз се постарях да изпълнявам максимално добре най-важното задължение на пазителите — да гледат, но всъщност да не виждат. Лиса се сбогува с мен и двамата с Еди се запътиха към нейното общежитие. Аз последвах Кристиан към неговото.

Ако охранявах Ейдриън или някой като него, вероятно нямаше да ми се размине да изслушам куп шеги и сексуални закачки за това, че през следващите шест седмици ще спим близо един до друг. Но Кристиан се отнасяше към мен с нехайния и безцеремонен маниер на някой брат към сестра му. Разчисти място на пода за мен и когато се върна от банята, след като си изми зъбите, аз вече си бях спретнала удобно легло от няколко одеяла. Той изгаси осветлението и се отпусна в леглото си. След няколко минути, изтекли в тишина, го попитах:

— Кристиан?

— Време е да спим, Роуз.

Прозях се.

— Повярвай ми, и аз това искам. Но имам въпрос.

— Пак ли за Виктор? Защото имам нужда от сън, а това отново ще ме вбеси.

— Не, за нещо друго е.

— Добре, давай.

— Ти защо не ми се подиграваше след онова, което се случи със Стан? Всички други се опитаха да отгатнат дали съм се объркала или съм го направила нарочно. Лиса доста ме притисна. Ейдриън по-малко. А пазителите... е, за тях по-добре въобще да не говорим. Но ти нищо не каза. Очаквах ти да си първият, който ще се нахвърли срещу мен с някакъв язвителен коментар.

Отново настъпи тишина. Оставаше ми само да се надявам, че обмисля отговора си, а не е заспал.

— Нямаше смисъл да ти се нахвърлям — изрече най-последно той. — Зная, че не го направи нарочно...

— А защо не? Искам да кажа, не че се опитвам да ти противореча — понеже действително не го направих нарочно — но защо си толкова сигурен?

— Заради нашия разговор в часа по кулинарни науки. И заради начина, по който се държиш. Видях те в Споукан. Всеки, който може да направи това, което направи ти... е, ти не би направила нещо толкова детинско.

— Брей. Благодаря. Аз... тъъ, това означава много за мен. — За разлика от всички останали Кристиан ми вярваше. — Ти си първият, който действително вярва, че просто съм се объркала и смутила без никакви потайни подбуди.

— Ами... — Замълча за миг. — И на това не вярвам.

— На какво не вярваш? Че съм се смутила и блокирала? Защо да не е така?

— Ама ти не ме ли чу? Видях те в Споукан. Личност като теб не блокира, не се обърква или вцепенява. — Понечих да му изредя същите обяснения, с които излязох пред пазителите, че да убиеш стригой не ме прави непобедима, но той ме прекъсна: — Освен това видях лицето ти.

— Навън... на двора ли?

— Да. — Изтекоха още няколко мига в пълна тишина. — Не зная какво се случи, но съдейки по начина, по който гледаше... това не беше вид на някой, който се опитва да си го върне на някой друг. Не беше и вид на някой, стъписан или объркан от атаката на Алто. Беше нещо различно... не зная. Но ти беше напълно погълната от нещо

друго — и искаш ли да ти кажа честно какво беше изражението ти? Като на изплашена.

— И все пак... не ми се подигра и заради това.

— Не е моя работа. Ако е било нещо толкова значимо, че да те обсеби така, тогава трябва да е нещо сериозно. Но ако се стигне до сблъсъци, ще се чувствам в безопасност с теб, Роуз. Зная, че ще ме защитиш, ако тук наистина се появят стригои. — Прозина се. — Добре. А сега, след като разголих душата си пред теб, може ли най-после да спим? Ти може и да не се нуждаеш от сън за красота, но не всички имат този късмет.

Оставих го да спи, а скоро след това изтощението надви и мен. Имах дълъг, тежък ден, пък и предишната нощ не си бях отпочинала. След като потънах в тежък сън, започнах да сънувам. И тогава долових издайническите признаци, че отново съм се озовала в един от шантавите сънища на Ейдриън.

— О, не — простенах в съня си.

Стоях в някаква градина в разгара на лятото. Въздухът беше тежък и влажен, а златистите слънчеви лъчи ме заливаха. Около мен цъфтяха цветя с всички възможни цветове, а въздухът бе наситен с уханье на люляк и рози. Пчели и пеперуди танцуваха от цвят на цвят. Бях само по дънки и ленено потниче. Моят назар — малко синьо око от стъкло, вълшебен талисман, за който се казваше, че пази от всякакво зло — висеше на верижка около врата ми. Носех също и вързана около китката ми броеница с кръст, наричана още четки. Тя бе семейна ценност на рода Драгомир, подарена ми от Лиса. Докато изпълнявах ежедневните си задължения, рядко носех бижута, но в сънищата ми те винаги присъстваха.

— Къде си? — провикнах се. — Зная, че си тук.

Ейдриън пристъпи иззад едно дърво, цялото обсипано с розови и бели цветчета. Носеше дънки — не помнех досега да го бях виждала по дънки. Но му стояха много добре, пък и несъмнено бяха някаква дизайнерска марка. Тъмнозелена памучна тениска, много семпла, покриваше тялото му, а слънчевите лъчи изпращаха щедри златисти отблясъци в кестенявата му коса.

— Предупредих те да стоиш настрана от сънищата ми — заявих му, като опрях ръце на кръста си.

Той ме удостои с ленивата си усмивка, неговата запазена марка.

— А как иначе, според теб, ще можем да си поговорим? Преди малко не ми се стори много приятелски настроена.

— Може би щеше да имаш повече приятели, ако не използваше внушението върху хората.

— Трябваше да те спася от самата теб. Твоята аура е заприличала на буреносен облак.

— Добре де, поне веднъж може ли да не говорим за аури и за надвисналата над мен гибелна заплаха?

Погледът му ми подсказа красноречиво, че той много се интересуваше от това, но изостави темата.

— Добре. Можем да говорим и за други неща.

— Само че сега въобще не искам да разговарям! Искам да спя.

— Ти спиш в момента — усмихна ми се Ейдриън и се отдръпна, за да огледа някаква разцъфнала с оранжеви и жълти цветя лоза, виеща се около една дървена колона. Нежно прокара пръсти по краищата на едно от цветчетата. — Това е градината на моята баба.

— Страхотна е — признах аз, като се облегнах по-удобно на ябълковото дърво. По всичко изглеждаше, че май ще останем още малко. — А сега сигурно ще трябва да изслушам семейната ти история.

— Хей, тя беше прекрасна дама.

— Сигурна съм, че е била. Могла ли вече да си вървя?

Погледът му оставаше вперен в цветовете на лозата.

— Не бива да се подиграваш с родословните дърва на мороите. Ето, например ти нищо не знаеш за баща си. Нищо чудно да се окажем роднини.

— Това означава ли, че ще ме оставиш на мира?

Той се приближи отново до мен и веднага превключи на тази тема, сякаш не е имало прекъсване.

— Не, не се тревожи. Мисля, че произлизаме от различни родове. Впрочем, твойт баща не беше ли турчин?

— Да, поне според моята... хей, гърдите ми ли зяпаш?

Той ме гледаше съвсем отблизо, но очите му вече не бяха приковани в лицето ми. Скръстих ръце пред гърдите си и му метнах кръвнишки поглед.

— Гледам потника — каза той. — Този цвят никак не ти подхожда.

Пресегна се и докосна презрамката му. Така бързо, както мастило попива в хартия, материята с цвят на слонова кост придоби тъмен виолетово-син цвят, също като цветчетата на лозата. Той присви очи като художник, оглеждащ творбата си.

— Как го направи? — възкликнах удивено.

— Това е моят сън. Хмм. Ти не си синя личност. Е, поне не що се отнася до значението на цветовете. Нека да опитаме това. — Синьото отстъпи пред яркочервено. — Да, това е. Червеното е твоят цвят. Червено като роза, като сладка, сладка Роуз.

— О, господи — въздъхнах. — Не зная как може да си толкова откачен дори и на сън. — Той никога не бе изпадал в мрачни и депресивни състояния, както бе станало с Лиса през последната година, но духът определено го превръщаше понякога в доста странна личност.

Ейдриън отстъпи и разтвори ръце.

— Винаги съм бил луд по теб, Роуз. Ето че сега ще съчиня една поема, импромптно или наистина импровизирана, посветена на теб. — Отметна глава назад и се развика към небето:

*Роуз в червено.
Но никога в синьо.
Остра като трън.
Бори се като него.*

Ейдриън отпусна ръце и ме изгледа очаквателно.

— Как може един трън да се бори? — запитах.

Поклати глава.

— В изкуството не бива да се търси смисъл, малък дамфир. Освен това нали се предполага, че съм луд?

— Не си най-лудият, когото съм виждала.

— Добре — рече той и се отдалечи, за да разгледа някакви хортензии. — Ще се погрижа за това.

Тъкмо се приготвих да го попитам кога ще мога „да се върна обратно в съня си“, когато нещо ми хрумна.

— Ейдриън... как може някой да разбере дали действително е луд, или не?

Той се извърна от цветята с усмивка на лицето. Можех да се закълна, че се канеше да обърне всичко на шега, но тогава се вгледа по-внимателно в мен. Лицето му помръкна и стана необичайно сериозен.

— Мислиш, че си луда?

— Не зная — смотолевих и сведох очи към земята. Бях боса и острите стръкове трева гъделичкаха ходилата ми. — Ама все ми се привиждат... разни неща.

— Лудите рядко си задават въпроса дали са луди — отбеляза той мъдро.

Въздъгнах и на свой ред погледнах към него.

— Това никак не ми помага.

Ейдриън се приближи към мен и отпусна ръка на рамото ми.

— Не мисля, че си луда, Роуз. Мисля обаче, че много преживя.

Намръщих се.

— Какво означава това?

— Просто означава, че не те мисля за луда.

— Благодаря. Това изяснява нещата. Знаеш ли, тези сънища наистина започват да ме дразнят.

— Лиса няма нищо против тях — каза той.

— И нея ли посещаваш? Сериозно ли не знаеш никакви граници?

— Не, нейните сънища са с обучаваща цел. Тя иска да се научи как да го прави.

— Чудесно. Значи аз се оказах единствената щастливка, подложена на сексуалното ти преследване.

Сега наистина придоби вид на наранен мъж.

— Честно казано, много ми се иска да не се държиш с мен, сякаш съм някакво гадно дяволско изчадие.

— Съжалявам. Но просто не ми се вярва, че можеш да направиш нещо полезно.

— Правилно. За разлика от твоя наставник, този ухажор на малолетни. Обаче не виждам да си постигнала голям напредък с него.

Отстъпих крачка назад и присвих очи.

— Не намесвай Дмитрий в това.

— Няма, но едва когато престанеш да се държиш така, сякаш той е самото съвършенство. Поправи ме, ако греша, но той е един от онези, които криеха от теб истината за съдебния процес, нали?

Отклоних поглед от него.

— Сега това няма значение. Освен това той си е имал причини да постъпи така.

— Да, които очевидно не включват да бъде откровен с теб или да се пребори за разрешението да отидеш там. Докато аз... — Небрежно сви рамене. — Мога да те заведа на процеса.

— Ти? — Изсмях се дрезгаво. — И как ще го постигнеш? Ще си поприказваш на по цигара със съдията? Или ще използваш внушение, за да въздействаш на кралицата и на половината ѝ придворни?

— Не съди толкова прибързано. Не отблъсквай тези, които искат да ти помогнат. — Леко ме целуна по челото, макар да се опитах да избягна допира му. — Но засега най-добре да поспиш.

Градината избледня и аз отново потънах в обичайния мрак на съня.

ГЛАВА 8

През следващите няколко дни следвах Кристиан навсякъде, без да се случи някакъв инцидент. Но въпреки това ме обземаше все по-силно нетърпение.

Открих например, че голяма част от работата на пазителя се състои от чакане. Винаги съм знаела това, но реалността се оказа по-сурова, отколкото бях предполагала. Пазителите бяха абсолютно необходими, ако стригоите решат да ни нападнат. Но подобни атаки се случваха рядко. Времето минаваше — можеше да минат години — без пазителите да влязат в подобен конфликт. Въпреки че по време на практиката нашите инструктори не ни оставяха да скучаем, те искаха да ни научат и на търпение, както и на това колко е важно да не отслабва бдителността само защото досега не е възниквала опасност.

Инструкторите ни държах да се спазват най-строго процедурите: винаги да сме нащрек и винаги да спазваме правилата. Но в реалния живот често се случваше пазителите, живеещи в домовете на мороите, да се държат съвсем естествено и да се занимават с обичайните неща, като четене или гледане на телевизия, макар в същото време да имаха пълна готовност да посрещат всякакви заплахи. Но ние не можехме да очакваме винаги да живеем спокойно, затова докато бяхме в Академията, трябваше да се упражняваме в различни трудни ситуации.

Търпението ми бе подложено на доста силно изпитание по време на цялото това тягостно очакване, но фрустрацията ми не се дължеше само на чувството на безпокойство. Искях отчаяно да се докажа, да залича лошото впечатление за това, че не бях реагирал подобаващо на атаката на Стан. Повече не видях призрака на Мейсън и реших, че се дължало на преумора и стрес. Това заключение ме ощастливи, защото бе много по-приемливо от мисълта, че съм загубила разсъдъка си или съм некадърен пазител.

Обаче оставах други причини да не съм напълно щастлива. Когато един ден двамата с Кристиан се срещнахме с Лиса след

часовете, усетих тревогата, страха и гнева ѝ, които се излъчваха от нея. Но само аз ги разпознах, и то единствено благодарение на връзката ни. Външно тя изглеждаше съвсем добре. Еди и Кристиан, които разговаряха помежду си, не забелязаха нищо.

Докато продължавахме да вървим, се приближих до нея и я прегърнах.

— Всичко е наред. И всичко ще бъде наред.

Знаех какво я безпокоеше. Наричаше се Виктор Дашков.

Решихме, че Кристиан — въпреки желанието му да „се погрижи за нещата“ — вероятно не е най-подходящата личност, която би ни помогнала да присъстваме на процеса срещу Виктор. Затова на следващия ден Лиса пусна в ход дипломатическите си умения и поговори много учтиво с Албърта за възможността да се явим като свидетели пред съда. Албърта ѝ отвърнала, също учтиво, че този въпрос не подлежал на обсъждане.

— Мисля, че ако ѝ обясним по-подробно защо това е толкова важно, те ще ни позволят да отидем — промърмори тя. — Сън не ме хваща, Роуз... само за това си мисля. Какво ще стане, ако го освободят? Ако наистина го пуснат от затвора?

Гласът ѝ потрепери. В нея отново се появи старата уязвимост, която от дълго време не бях усещала. Такива неща обикновено задействаха алармените звънци в съзнанието ми, но този път вместо това ме връхлетя странен поток от спомени за времето, когато Лиса толкова много зависеше от мен. Бях щастлива да видя колко по-силна е станала и исках да съм сигурна, че ще остане такава. Притиснах я силно към себе си, което бе трудно, защото продължавахме да вървим.

— Няма да го освободят! — уверих я пламенно. — Ще отидем в съда. Ще се погрижа за това. Знаеш, че няма да позволя да ти се случи нищо лошо.

Тя облегна глава на рамото ми, а устните ѝ се извиха в лека усмивка.

— Ето затова те обичам. Нямах представа как да ни заведеш в кралския двор, но си готова на всичко, за да ми помогнеш да се почувствам по-добре.

— И помага ли?

— Да.

Тревогата все още бе стаена в нея, но развеселението ѝ притъпяваше донякъде последиците от нея. Освен това думите ми действително ѝ вдъхнаха увереност, въпреки че тя ме подкачи заради дръзкото ми обещание.

За нещастие скоро установихме, че Лиса имаше и други причини за тревога. Очакваше влиянието на лекарствата постепенно да отmine, което щеше да отприщи магическите ѝ способности. Магията беше там — и двете я усещахме, — но тя не можеше да я достигне. Изминаха три дни, но нищо не се промени в нея. И аз го усещах, но най-дълбоката ми загриженост бе нейното душевно състояние — което, слава богу, засега оставаше стабилно.

— Не зная какво става — оплака се тя. Почти бяхме стигнали до общежитието. Лиса и Кристиан смятаха да гледат филм. Чудех се дали няма да се затрудня едновременно да гледам филма и да бъда нащрек. — Имам чувството, че вече трябва да съм в състояние да направя нещо, но все още не мога. Чувствам се блокирала.

— Това може да не е толкова лошо — изтъкнах и се отдръпнах от нея, за да мога да огледам пътеката напред.

Тя ме изгледа наскърбено.

— Непрекъснато се тревожиш за нещо. Мислех, че това е моята специалност.

— Нали работата ми е да бдя над теб.

— Всъщност това е моята работа — обади се Еди, изпаднал в шеговито настроение, което рядко му се случваше.

— Никой от вас не трябва да се безпокои — възрази Лиса. — Не и заради това.

Кристиан я прегърна през кръста.

— Ти стана по-нетърпелива дори от Роуз. Всичко, което трябва да направиш, е да...

И тогава изживях дежа вю.

Стан се измъкна изпод нагъсто израсналите дървета и се втурна към Лиса, като обви ръката си около нея и я дръпна към себе си. Тялото ми моментално реагира, без никакво колебание. Хвърлих се да я „спасявам“. Единственият ми проблем беше, че Еди също реагира на секундата и понеже беше по-близо, ме изпревари. Заобиколих го, за да се присъединя към спасителната акция, но след като Лиса и Еди вече бяха запречили пътеката, не можах да действам ефективно.

Еди нападна Стан от страни, свирепо, мълниеносно, като дръпна ръката на Стан от кръста на Лиса с такава сила, че едва не я откъсна от раменната става. Жилавото тяло на Еди често заблуждаваше противниците, които не подозираха колко силни мускули има. Стан замахна с ръка и успя да одраска с ноктите си лицето на Еди, но в това време Лиса се отскубна от хватката му и изтича до Кристиан, застинал зад гърба ми. Щом тя се махна от пътя ми, аз се изместих леко с надеждата да помогна на Еди, но това не беше нужно. Без да се колебае нито за миг, той сграбчи Стан и го повали на земята. И само след секунда Еди вече бе насочил сребърния си кол към сърцето на Стан.

Инструкторът се засмя, наистина доволен.

— Добра работа, Кастъл.

Еди прибра сребърния си кол и му помогна да стане. След като схватката приключи, забелязах колко много беше одрано и наранено лицето на Стан. За нас, новациите, атаките може и да не бяха толкова чести, но по време на практиката пазителите ежедневно участваха в десетки подобни учебни сражения. Всичко това им причиняваше немалко наранявания, но те понасяха всичко с лекота и насмешка.

— Благодаря, сър — кимна Еди. Изглеждаше доволен, но не и възгордял се.

— Разбира се, щях да бъда по-бърз и силен, ако бях стригой, но се кълна, че с твоята бързина можеш да бъдеш достоен противник на всеки такъв нападател. — Обърна се към Лиса. — Добре ли си?

— Много добре — отговори тя със светнало лице. Усетих, че наистина се радваше на това вълнуващо преживяване. Адреналинът й рязко се бе повишил.

Обаче, когато се извърна към мен, усмивката се стопи от лицето на Стан.

— А ти какво направи?

Вгледах се изумено в него, втрещена от грубия му тон. Така ми беше говорил и предишния път.

— Какво искаш да кажеш? — възкликнах. — Този път не се обърках! Бях готова да му се притека на помощ и само чаках шанс да се присъединя.

— Да — съгласи се той. — Точно в това е проблемът. Беше готова да се намесиш в схватката и забрави за двамата морои зад гърба

ти. Ако зависеше от теб, вече щяха да са мъртви. Цялото ти внимание беше съсредоточено върху схватката и изобщо не помисли за тяхната защита.

Пристъпих напред и го изгледах вбесено, без да мисля за йерархията.

— Това не е честно. Ако бяхме в реална ситуация с истинска атака на стригоите, нямаше да ми разправяш, че вторият пазител нямал право да се намеси и да стори всичко възможно за по-бързото обезвреждане на стригоите.

— Вероятно имаш право — съгласи се Стан неохотно. — Но ти не се замисли за по-ефективно елиминиране на заплахата. Нито взе предвид това, че ще оставиш незащитен поверения ти морой. Мислеше само за това как да направиш нещо вълнуващо, за да изкупиш предишната си грешка.

— К-какво? Не прекаляваш ли с предположенията? Съдиш за мен според това, което мислиш, че ме е мотивирало. Как можеш да си сигурен какво съм си мислила? — Дори самата аз не го знаех това през половината от времето на схватката.

— Съдя по инстинкт — отвърна той загадъчно. Извади малък бележник и записа нещо в него. Присвих очи, докато се опитвах да надзърна в бележника му и да разбере какво е записал за мен. Като свърши, той прибра бележника в джоба си и кимна на всички присъстващи. — Ще се видим по-късно.

Изгледахме го как се отдалечава през покритата със сняг трева в посока на гимнастическия салон, където дампирите тренираха. Устата ми остана отворена и отначало дори не можех да намеря подходящите за случая думи. Кога ли щеше да свърши всичко това? Отново ме смъмриха заради някакви тъпи технически подробности, които нямаха нищо общо с това, което трябваше да върша в реални условия.

— Това изобщо не е честно. Как може той да ме оценява според това, което си мисли, че аз съм си мислила?

Еди сви рамене, докато продължавахме да вървим към общежитието.

— Той може да си мисли, каквото си иска. Нали е наш инструктор.

— Да, но ми записа още една слаба оценка! Какъв ще е смисълът от практиката, ако не мога да докажа как бих се справила в битка със

стригите. Просто не мога да повярвам. Аз съм добра... наистина съм добра. Как така все се провалям?

Никой май нямаше отговор на този въпрос, само Лиса отбеляза смутено:

— Ами... независимо дали Стан постъпи справедливо, или не, поне за едно беше прав: ти се справи страхотно, Еди.

Погледнах към Еди и се почувствах неудобно, защото бях позволила личната ми драма да вземе превес над успеха му. Бях вбесена — наистина вбесена, — но несправедливостта на Стан беше мой проблем, с който трябваше да се справя. Еди се представи блестящо и всички го хвалеха по пътя на връщане, при това дотолкова, че забелязах как лицето му се изчерви. Или може би се дължеше на студа. Независимо от всичко бях щастлива, че се беше представил достойно.

Настанихме се в салона, доволни, че сме сами и никой няма да ни притеснява, а освен това тук беше топло и сухо. Към всяко общежитие имаше по няколко подобни салона, до един заредени с филми и електронни игри, както и натъпкани с удобни фотьойли и дивани. Но на учениците невинаги се позволяваше да остават тук. През уикендите бяха отворени през цялото време, но в делниците достъпът се разрешаваше само в определени часове — вероятно за да не се отдаваме на безделие, а да се посветим на домашните.

Двамата с Еди огледахме помещението и съставихме план за отбраната му, след което заехме позициите си. Застанала до стената, наблюдавах с голяма доза завист дивана, на който Лиса и Кристиан се бяха излегнали.

Опасявах се, че филмът ще отвлеча вниманието ми и ще ми пречи да си изпълнявам задълженията, но всъщност много поразителни бяха собствените ми чувства, заради които не можех да подреда мислите си. Не можех да повярвам на това, което Стан изрече по мой адрес. Той дори призна, че в разгара на битката всеки пазител трябва да е готов да се намеси. Единственият абсурд бе аргументът му, че търся слава и някаква бляскава изява. Питах се дали вече не бях сериозно застрашена от изключване от практиката. Ако я взема успешно, нямаше как да не ме определят за личен пазител на Лиса, след като се дипломирам, нали? Албърта и Дмитрий ме бяха успокоили с думите, че сегашното положение е само експеримент, за

да можем двете с Лиса да добием по-голям опит. Но сега параноичната част от мен бе обзета от неудържим страх. Еди беше свършил много добра работа, като я защитаваше умело. Може би те искат да проверят как тя ще се сработи с някой друг пазител. Може би са разтревожени, че ще бъде добра само когато защитавам Лиса, а не някой друг морой — нали все пак оставих Мейсън да умре? Може пък истинският тест да се свеждаше именно до това да се провери дали мога да бъда сменена. В края на краищата, коя бях аз всъщност? Само една от многото новаци, които лесно можеха да се подменят. Докато тя беше принцеса от рода Драгомир. Винаги щеше да е добре охранявана — и не беше задължително това да съм аз. Нашата връзка ставаше безсмислена, ако в крайна сметка се окажех некадърна.

Появата на Ейдриън ме принуди временно да забравя за опасенията си. Той се намъкна в затъмненото помещение и дори успя да ми намигне, докато се настаняваше в креслото, което се намираше до мен. Знаех си, че е само въпрос на време да се появи. Подозирах, че в целия кампус ние бяхме единственото му развлечение. Или може би не, ако се съдеше по силната миризма на алкохол, разнасяща се около него.

— Трезвен ли си? — попитах го, когато филмът свърши.

— Достатъчно трезвен. Какво става с вас, приятели?

Ейдриън не бе посещавал сънищата ми, откакто сънувах онази градина. Освен това се беше отказал от дръзкото си флиртуване. Повечето от появите му в нашата компания бяха свързани с работата му с Лиса или просто за разсейване на скуката.

Разказахме му за срещата ни със Стан, като изтъкнахме храбростта на Еди, но не споменахме за упреците на инструктора към мен.

— Добре свършена работа — каза Ейдриън. — Виждам, че си получил белези от битката. — Посочи към лицето на Еди, където се бяха появили три червени резки. Спомних се, че ноктите на Стан одраскаха Еди, когато той се хвърли да спасява Лиса.

Еди леко докосна бузата си.

— Почти не ги усещам.

Лиса се наведе към него и го огледа внимателно.

— Пострада, докато ме защитаваше.

— Просто се стараех да издържа практическия изпит — пошегува се той. — Не се тревожи за това.

И тогава се случи. Видях как нещо я обзе, може би прилив на състрадание и непреодолима необходимост да помага на другите, както толкова често ѝ се случваше. Не можеше да понася гледката на страдащи от болка хора, не можеше да стои безучастно край тях, ако бе способна да помогне с нещо. Долових как силата се надигна в нея, зашеметяващо вихрено усещане, от което чак краката ми се подкосиха. Вече бях изпитала силата на действието ѝ. Беше като пламък и блаженство едновременно. Изключително завладяващо. Тя протегна ръка и докосна лицето на Еди...

И белезите изчезнаха.

Отпусна ръката си и еуфорията от магията на духа изчезна от нея и от мен.

— Мамка му! — ахна Ейдриън. — Няма шега, няма измама. — Взря се отблизо в бузата на Еди. — Няма и следа.

Лиса се беше изправила и отново се настани на дивана. Отпусна глава назад и затвори очи.

— Направих го. Все още мога да го правя.

— Разбира се, че можеш — заяви Ейдриън с категоричен тон. — А сега ще ми покажеш как го направи.

Тя отвори очи.

— Не е толкова лесно.

— О, разбирам — промърмори той раздражено. — Печеш ме на бавен огън, докато ме разпитваш как разпознавам аурите и нахълтвам в сънищата, но сега не желаеш да разкриеш своите тайни.

— Не че не искам — възрази му тя, — а просто не мога.

— Въпреки това, опитай се, братовчедке. — После изведнъж одра едната си ръка с ноктите на другата и я разкървави.

— Боже господи! — извиках. — Да не си полудял? — Безсмислен въпрос. Разбира се, че беше луд.

Лиса протегна ръка и улови неговата. И точно както преди малко, раните по кожата му изчезнаха. Изпълни я въодушевление, но моето настроение внезапно спадна без никаква видима причина.

Лиса и Ейдриън се увлякоха в дискусия, в която аз не можех да вникна докрай, понеже използваха сложни магически понятия, както и някакви други съвсем неясни термини, които навярно в момента си

измисляха. Съдейки по изражението на Кристиан, можех да се закълна, че и той нищо не разбираше. Много скоро двамата с него се убедихме, че Лиса и Ейдриън напълно бяха забравили за нас в усилията си да разгадаят загадките на духа.

Накрая Кристиан се надигна с безкрайно отегчен вид.

— Хайде, Роуз. Ако исках да слушам това, щях да се върна в класната стая. Освен това огладнях.

Лиса вдигна очи към него.

— До вечерята остава още час и половина.

— Отивам при хранващите — обясни й Кристиан. — Днес още не съм бил при моя.

Той я целуна по бузата и си тръгна, а аз го последвах. Навън отново беше започнало да вали сняг. Загледах се в снежинките, прехвърчащи около нас. През декември, когато заваля първият сняг, бях много развълнувана. А сега цялата тази бяла снежна покривка ми беше омръзнала. Както преди няколко нощи подобно влошаване на времето ми помогна да се поразсея, така и сега студеният въздух сякаш успя да ме изтръгне от измъчващите ме мисли. Ставаше ми все по-леко с всяка стъпка, с която се приближавахме към хранващите.

Хранващи наричаме хората, които доброволно и редовно предоставяха кръвта си на мороите. Но за разлика от стригоите, които убиваха жертвите, след като пиеха от кръвта им, мороите поемаха само по малки количества всеки ден, което в никакъв случай не убиваше донорите. Тези хора живееха в еуфория, предизвикана от вампирските ухапвания и се чувстваха напълно щастливи да живеят така, изолирани, от нормалното човешко общество. Обикновено в Академията имаше по един или двама хранващи за всяко от спалните общежития на мороите, които дежуреха през нощните часове, но денем, за да получат дажбата си, учениците трябваше да ходят в столовата.

Докато продължавахме да крачим напред, аз оглеждах побелелите от сняг дървета и камъни, както и белите огради. Още нещо бяло се мярна сред пустия пейзаж и привлече вниманието ми. Е, не беше съвсем бяло. Имаше цвят — но много блед, като промит с вода.

Рязко се заковах на място и усетих как очите ми се разшириха. Мейсън стоеше от другата страна на двора, почти сливаш се с

разположените наблизно дърво и стълб. Не, помислих си. Опитах се да се убедя, че ми се привижда, но той беше там, загледан в мен с тъжно, призрачно лице. И сочеше някъде към задния край на кампуса. Погледнах нагам, но както и миналия път, нямах представа какво искаше да ми посочи. Отново извърнах очи към него и само го зяпах втренчено, обзета от неописуем страх.

Една леденостудена ръка ме докосна по врата и аз моментално се завъртях. Беше Кристиан.

— Какво не е наред? — попита ме той.

Пак погледнах в посоката, където видях Мейсън. Разбира се, вече нямаше никаква следа от него. Стиснах клепачи за миг и въздъхнах. После се обърнах към Кристиан. Закрачих до него и казах:

— Нищо, няма нищо.

Кристиан обикновено умееше да измисля остроумни коментари за всичко, когато бяхме заедно, обаче сега остана мълчалив. Аз пък бях погълната от мисли и тревоги заради Мейсън, затова също не говорех. Видението трая само няколко секунди. Като си мислех колко трудно се виждаше каквото и да било там, се усъмних дали всъщност не е било само някаква необяснима оптична измама. Опитах се да се убедя в това до края на пътя ни. Щом влязохме в столовата и се спасихме от студа, внезапно ме осени, че нещо безпокои Кристиан.

— Какво има? — попитах го, като се опитвах да не мисля повече за Мейсън. — Добре ли си?

— Много добре — побърза да ме увери той.

— Само че начинът, по който го каза, доказва, че не е така. Не ми обърна внимание, докато продължавахме навътре към залата със хранващите. Оказа се, че има повече морои, отколкото очаквах. Всички малки кабинни, в които седяха хранващите, бяха заети от мороите, дошли преди нас. Брандън Лазар също беше сред тях. Щом приключи с процедурата, забелязах избледняващата, станала зелена, синина на бузата му и си спомних, че така и не открих кой го беше набил. Кристиан се записа при мороя, застанал до вратата, и се премести при чакащите, докато не бъде извикан. А аз си напънах мозъка да измисля на какво можеше да се дължи лошото настроение на Кристиан.

— Какво ти става? Не ти ли хареса филма? Никакъв отговор.

— Прилоша ти от това, че Ейдриън сам се нарани? — Да поставям Кристиан на тясно, ми доставяше страхотно удоволствие, макар и да се чувствах виновна. Можех да го правя цяла нощ.

Отново никакъв отговор.

— Да не би да си... о, да.

Откритието ме споходи изневиделица. Изненадах се, че не се бях сетила по-рано.

— Разстроен си, защото Лиса иска да си говори с Ейдриън за магията?

Той само сви рамене, което ми каза всичко, което исках да знам.

— Хайде, тя не държи на магията повече, отколкото на теб. Нали знаеш, че това просто ѝ е вродено? През всичките тези години Лиса непрекъснато се питаше защо не може да сътвори истинска магия, а накрая откри, че може — само дете е някаква откачена магия от напълно непредвидим вид. Просто се опитва да разбере тайните на дарбата си.

— Зная — отвърна той сърдито, докато оглеждаше просторната зала, без да фокусира погледа си върху някой от присъстващите. — Проблемът не е в това.

— Тогава защо... — Гласът ми заглъхна, когато ме порази едно друго разкритие. — Ти я ревнуваш от Ейдриън.

Кристиан фиксира върху мен погледа на леденостудените си сини очи. Можех да се закълна, че попадението ми беше право в десетката.

— Не ревнувам. Само...

— ... се чувстваш неуверен от факта, че приятелката ти посвещава голяма част от времето си на един богат и доста умен млад мъж, когото може и да хареса. Или както ние сме свикнали да му казваме, ти просто я ревнуваш.

Той се извърна от мен, очевидно много ядосан.

— Меденият месец между нас свърши, Роуз. По дяволите. Какво толкова се бавят онези там?

— Виж — казах, като промених позата си. От многото висене права краката ме заболяха. — Не чу ли онзи ден моята романтична реч относно мястото, запазено за теб в сърцето на Лиса? Тя е луда по теб. Ти си този, когото желае. Повярвай ми, това мога да го потвърдя със стопроцентова сигурност. Ако имаше някой друг, щях да знам.

По устните му пробягна лека усмивка.

— Ти си нейната най-добра приятелка. Можеш и да я прикриваш.

Засмях се иронично.

— Не бих я прикривала, ако избере Ейдриън. Мога да те уверя, че тя, слава богу, не се интересува от него — или поне не в романтичния смисъл.

— Обаче той може да бъде много убедителен. Знае как да използва внушението...

— Само че няма да го приложи върху нея. Дори не зная дали може да успее с нея — мисля, че взаимно могат да се неутрализират. Освен това да не си сляп? Аз съм нещастният обект на внимание от страна на Ейдриън.

— Наистина ли? — искрено се изненада Кристиан. Момчетата наистина са слепи за такива неща. — Зная, че той има навика да флиртува...

— ... И нахълтва неканен в сънищата ми. И понеже не мога да се отърва от него, това му предоставя прекрасен шанс да ме измъчва с така наречения си чар и опити да бъде романтичен.

Той настръхна от подозрение.

— Той се появява и в сънищата на Лиса.

По дяволите, не трябваше да споменавам сънищата. Какво беше казал Ейдриън?

— Те са само с обучаваща цел. Не мисля, че трябва да се тревожиш.

— Ако тя се появи на някое парти с Ейдриън, хората няма да я зяпат.

— Аха — възкликнах. — Значи затова било всичко. Ти си мислиш, че той смъква нивото ѝ?

— Аз не съм толкова добър... поне в социалните контакти — призна той в рядък изблик на уязвимост. — И си мисля, че Ейдриън има по-добра репутация от моята.

— Шегуваш ли се?

— Стига, Роуз. Да пиеш и да пушиш не е като да те подозират, че можеш да станеш стригой. Видях как всички реагираха, когато ме водеше по вечерите и другите празненства в ски курорта. За нея аз съм пречка. Лиса е единственият представител на своята фамилия. Навярно

до края на живота си ще се занимава с политика, ще се опитва да печели хората за каузата си. В това отношение Ейдриън може да направи за нея много повече, отколкото аз.

Потиснах желанието си да го сграбча и раздрусам, за да събудя здравия разум в него.

— Разбирам накъде клониш, само че има една пукнатина в твоята желязна логика: нищо няма да се получи между нея и Ейдриън.

Той отвърна очи и не каза нищо повече. Подозирах, че имаше нещо повече от раздражението му, че тя прекарва част от времето си с друг млад мъж. Както сам призна, Кристиан се чувстваше много неуверен по отношение с Лиса. Връзката му с нея направи чудеса, що се отнася до поведението му и уменията му да общува, но все още не можеше да се справи с последствията от „опетненото“ му семейство. И не преставаше да се измъчва, че не е достатъчно добър за нея.

— Роуз има право — разнесе се зад нас гласът на някакъв неканен гост. Въръжих се с най-свирепия си поглед и се обърнах рязко, за да застана очи в очи с Джеси. Естествено, Ралф Саркози се влачеше след него. Дийн, наскоро избран за пазител на Джеси, дежуреше край вратата. Джеси и Ралф не бяха на опашката, когато ние пристигнахме, но очевидно бяха дошли след това и бяха подслушали част от разговора ни. — Ти все още си от кралска фамилия. Имаш пълното право да си с нея.

— Леле, какви са тези обрати? — удивих се аз. — Не бяхте ли вие тези, които ми казахте онзи ден, че Кристиан всеки момент може да стане стригой? На ваше място щях да си пазя яко врата. Той изглежда доста опасен.

Джеси сви рамене.

— Хей, нали ми каза, че бил чист. Пък и ако някой тук познава стригойте, това си само ти. Освен това започваме да си мислим, че бунтарската природа на Кристиан Озера заслужава уважението ни.

Изгледах го подозрително, защото очаквах някакъв трик, макар засега да изглеждаше искрен, все едно че наистина бе убеден в надеждността на Кристиан.

— Благодаря — рече Кристиан. Устните му се изкривиха в подигравателна усмивка. — Сега, след като одобрявате мен и моето семейство, мога спокойно да продължа да живея живота си. Това бе единственото, което досега ме спираше.

— Говоря сериозно — заяви Джеси. — За фамилия Озера напоследък не се говори, но тя е била една от най-влиятелните. И отново може да стане такава благодарение на теб. Ти не се страхуваш да вършиш неща, за които не е редно да се правят. Ние харесваме това. Ако преодолееш глупавата си антисоциална отчужденост, можеш да намериш подходящи приятели. И ще можеш да престанеш да се тревожиш за Лиса.

Двамата с Кристиан се спогледахме.

— Какво си намислил? — попита той.

Джеси се ухили и се огледа предпазливо.

— Някои от нас започват да сплотяват усилията си. Знаеш ли, ние формираме група — нещо като обединение на онези от нас, които са от по-добрите фамилии. Нещата излязоха от контрол с тези атаки на стригойте миналия месец. Никой не знае какво да предприеме. Говори се още, че ще ни включат в сраженията и че ще има нови начини за разпределение на пазителите. — Изрече последните думи презрително. Настръхнах, като чух как говори за пазителите като за неодушевени предмети. — Твърде много морои, които не са от кралски произход, се опитват да командват.

— Какъв е проблемът, ако идеите им са добри? — попитах аз.

— Тези идеи не са добри. Те не си знаят мястото. Някои от нас вече обмислят как да се защитим от това и да се грижим един за друг. Мисля, че ще ти допадне това, което се научихме да правим. В края на краищата ние сме тези, които в бъдеще ще трябва да взимат решенията, а не дампирите или мороите от нисшите слоеве. Ние сме елитът. Най-добрите. Присъедини се към нас и ние ще ти помогнем да бъдеш с Лиса.

Не успях да се сдържа и се разсмях. А Кристиан просто изглеждаше отвратен.

— Взимам си назад думите, които казах преди малко — отвърна той. — Това е нещото, което съм искал през целия си живот. Покана да се присъединя към вашия клуб.

Ралф, който беше по-едър и по-висок от останалите, пристъпи напред.

— Не се бъркай с нас. Това е сериозно.

— Тогава и вие не се бъркайте с мен — въздъхна Кристиан. — Ако наистина си мислите, че искам да се мъкна с вас, за да се опитвам

да направя живота за някои морои, които и без това вече са разглезени и прекалено влюбени в себе си, още по-добър, тогава сте по-глупави, отколкото ви мислех. А аз ви мислех за много глупави.

По лицата на Джеси и Ралф се изписаха гняв и смущение, но за щастие тъкмо тогава извикаха името на Кристиан. Той изглеждаше доста ободрен, когато се насочихме към кабината. Явно конфронтацията с двама задници беше достатъчна, за да забрави тревогите за любовния си живот.

Тази вечер за хранваща на Кристиан беше определена една жена, Алис, най-възрастната от всички хранващи в кампуса. Повечето морои предпочитаха по-млади донори, но Кристиан, какъвто си беше особняк, я харесваше може би именно защото беше по-стара. Всъщност не беше чак толкова стара — малко над шейсетте, — но през живота си бе поела прекалено много ендорфини, които трайно я бяха увредили.

— Здравей, Роуз — каза ми тя, като извърна замъглените си сини очи към мен. — Ти обикновено не идваш с Кристиан. Да не би да си се скарала с Лиса?

— Не — отрекох аз. — Само промяна на декора.

— Декорът, значи — промърмори тя и погледна към близкия прозорец. Морои поставяха затъмнени стъкла, за да не пропускат слънчевата светлина, и аз се съмнявах, че човешките очи можеха да видят нещо през тях. — Декорите винаги се променят. Нима още не си го забелязала?

— Не и нашият декор — каза Кристиан и седна до нея. — Този сняг няма скоро да се стопи, поне не и през следващите няколко месеца.

Тя въздъхна и го погледна раздразнено.

— Не говорех за пейзажа.

Кристиан ми се усмихна развеселено, след което се наведе и заби зъби в шията на Алис. Изражението на лицето ѝ се отпусна и тя забрави за всичко останало, докато той пиеше от нея. Толкова дълго съм живяла сред вампири, че през половината време остриите им кучешки зъби дори не ми правеха впечатление. Повечето морои наистина умеят много добре да ги прикриват. Само в мигове като този си спомнях за могъществото, което притежават вампирите.

Докато наблюдавам как някой вампир се храни, обикновено си спомням как двете с Лиса избягахме от Академията и как ѝ позволявах да се захранва от мен. Никога не достигнах до налудничавата пристрастеност на захранващите, но за кратко изпитах небивало наслаждение. Искях го по начин, който не бих признала пред никой. В нашия свят само хората дават кръв. Дампирите, които го правят, се възприемат като евтини и лишени от достойнство.

Сега, когато видех как един вампир се храни, вече не мислех за блажените усещания, които изпитвах тогава. Вместо това мислено се пренасях назад във времето, в Споукан, където нашият похитител, стригоят Исая пиеше кръвта на Еди. Чувството, което се надигна у мен, нямаше нищо общо с насладата. Еди беше страдал ужасно, а аз не можех да направя нищо друго, освен да седя там и само да гледам. Отвърнах се с гримаса от Кристиан и Алис.

Когато излязохме от помещението на захранващите, Кристиан ми изглеждаше по-оживен и развълнуван.

— Предстои ни приятен уикенд, Роуз, без учебни занятия, а ти ще имаш свободен ден.

— Не — опровергах го веднага, макар че почти бях забравила какво ме очакваше. По дяволите. Защо ми напомни? Почти бях започнала да се чувствам по-добре след инцидента със Стан. Въздъхнах горчиво. — Предстои ми да полагам общественополезен труд.

ГЛАВА 9

С толкова много морои, които можеха да проследят корените на своето родословие сред земите на Източна Европа, източноправославното християнство беше най-разпространената религия в кампуса. Бяха представени и други религии, дори, бих казала, всичките съществуващи религии, обаче на църковните служби присъстваха само около половината от учениците. Лиса беше една от тях. Посещаваше редовно неделните литургии, защото бе вярваща. Присъстваше и Кристиан. Но само защото тя ходеше на църква, пък и това му помагаше да изглежда добре в очите на обществото, като намаляваше опасенията на същото това общество, че може да се превърне в стригой. И тъй като стригойите не можеха да стъпват на свята земя, редовното посещаване на службите в църквата помагаше на Кристиан да подобри репутацията си.

Ако не се случеше да се успя в неделя сутрин, и аз се появявах в църквата, но най-вече заради общуването с хората. След службата Лиса и приятелите ни обикновено се събираха заедно и се забавляваха, така че църквата служеше като удобно място за срещи. Ако Господ не одобряваше, че използвах храма Му като средство за подобряване на социалния ми живот, досега не ми го беше показал. Или пък Той просто изчакваше, преди да ме накаже.

Обаче тази неделя след края на службата трябваше да остана в параклиса, защото тъкмо там трябваше да положа своя общественополезен труд. Когато параклисът се изпразни, за своя изненада видях, че още някой беше останал заедно с мен: Дмитрий.

— Какво правиш тук? — попитах го.

— Реших, че може да се нуждаеш от помощ. Чух, че свещеникът си е наумил да почисти църквата.

— Да, но ти не си сред наказаните да чистят тук. Пък и днес е почивният ти ден. Ние — е, всички останали — през седмицата се бием, за да заслужим добри оценки, докато вие, пазителите, се сражавате през цялото време. — И наистина, сега забелязах, че

Дмитрий също имаше няколко белези и синини — макар и не чак толкова много като Стан. Изтеклата седмица беше дълга за всички, а беше едва първата от шестте седмици на нашата практика.

— Какво друго да правя днес?

— Аз се сещам за стотици други занимания — отбелязах сухо. — Вероятно все има филм на Джон Уейн или някой подобен, който да не си гледал.

Дмитрий поклати глава.

— Не, няма. Всичките съм ги изгледал. Виж, свещеникът ни чака.

Обърнах се. Наистина отец Андрю стоеше пред входа и ни гледаше очаквателно. Беше съблякъл расото си, онова, по-скъпото, което носеше само през неделните служби, и сега стоеше пред нас само по най-обикновени панталони и риза. Имаше вид на мъж, готов да работи, и аз се запитах никой ли вече не смята неделата за ден за почивка и забавления.

Докато двамата с Дмитрий приближавахме към работните си места, се зачудих какво всъщност бе накарало Дмитрий да остане тук. Със сигурност той всъщност не искаше да работи през почивния си ден. Не бях свикнала на такова странно поведение от негова страна. Намеренията му обикновено бяха съвсем ясно разбираеми и затова си казах, че сигурно и за днешната ни среща ще се намери някакво просто обяснение. Само дето още не ми се бе изяснило.

— Благодаря и на двамата, че доброволно ми се притекохте на помощ — рече ни с усмивка отец Андрю. Той беше морой, някъде към петдесетте, с изтъняла, сивееща коса. Аз го харесвах и уважавах, въпреки че не си падах много по религията. — Днес няма да правим нищо специално — продължи той. — Даже ще е малко скучно. Разбира се, ще направим редовното почистване, а след това бих искал да ми помогнете да подредим кашоните със стари вещи, които съм оставил на тавана.

— Ще се радваме да помогнем с каквото можем — рече Дмитрий сериозно. Аз потиснах въздишката си и се опитах да не мисля за другите толкова по-приятни и интересни неща, които бих могла да правя.

Захванахме се с чистенето.

Аз се залових да мия пода, а Дмитрий се зае с почистването на прахта и лъскането на дървените скамейки. Изглеждаше замислен и съсредоточен, докато чистеше, сякаш действително се гордееше с работата, която вършеше. А аз продължавах да си блъскам главата, за да отгатна защо все пак бе останал. Не ме разбирайте погрешно — радвах се, че е край мен. От присъствието му ми ставаше по-добре, пък и нали винаги ми беше приятно да го наблюдавам.

Казах си, че може би е тук, за да получи повече информация за това, което се случи онзи ден с мен, Стан, Брандън и Кристиан. Или пък искаше да ме смъмри за другия случай със Стан, когато бях обвинена, че съм се втурнала в схватката от егоистични подбуди. Това обяснение изглеждаше по-вероятно, ала той не каза нищо. Дори когато свещеникът излезе от олтара, за да отиде в кабинета си, Дмитрий продължи да чисти мълчаливо. Не се съмнявах, че ако имаше нещо да ми каже, нямаше да го премълчи.

Щом свършихме с чистенето, отец Андрю ни накара да смъкнем от тавана струпаните там вещи, и то кашон по кашон, и да ги преместим в склада в дъното на църквата. Лиса и Кристиан често използваша този таван като свое тайно убежище, затова се зачудих, ако там горе е по-чисто, как ще се отрази на любовните им игри. Може би ще престанат да ходят там и вместо това ще предпочетат да поспят.

Когато смъкнахме всички вехтории долу, тримата седнахме на пода и се заехме да ги сортираме. Отец Андрю ни даваше наставления какво да запазим и какво да изхвърлим. Макар да седяхме там само за кратко, все пак за краката ми беше като почивка след толкова силното физическо натоварване през тази седмица. Докато работехме, си поговорихме, като свещеникът ме поразпита за учебните занятия и разни други неща. Всъщност не беше чак толкова зле.

Докато се трудехме, ненадейно ме споходи една мисъл. Почти бях успяла да убедя себе си, че Мейсън е бил оптическа измама, дължаща се на недоспиването ми, но за да се уверя окончателно, бе необходимо да получа потвърждение от авторитетна личност, че призраците не съществуват в реалния свят. Това щеше да ми помогне за дълго време да се чувствам по-добре.

Ъъ, вярвате ли в призраци? — обърнах се към отец Андрю. — Искам да кажа дали се споменава за тях в тези... — посочих около нас — във всички тези вехтории?

Въпросът несъмнено го изненада, ала той все пак не изглеждаше засегнат, че нарекох „тези вехтории“ това, с което той се бе занимавал през целия си живот. Нито пък от факта, че очевидно бях невежа по отношение на всичко, свързано с религията, въпреки че вече толкова години посещавах службите му. Лицето му доби учудено изражение и той прекъсна работата си.

— Ами... предполагам, че всичко зависи от това какво разбираш под думата „призрак“.

Почуках с пръста си една книга по теология.

— Нали цялата работа е свързана с това, че когато умреш, отиваш или на небето в рая, или в ада. Което означава, че призраците са само измислица, нали така? Няма споменати призраци нито в Библията, нито някъде другаде.

— Пак ти повтарям, че зависи от това как ще ги дефинираш. Нашата вяра винаги се е придържана към твърдението, че след смъртта духът се отделя от тялото и действително може да се рее в този свят.

— Какво? — От ръката ми се изплъзна една прашна купа, която допреди малко държах. За щастие беше дървена и не се счупи. Побързах да я вдигна. Това не беше отговорът, който очаквах. — Но за колко дълго? Завинаги ли?

— Не, не, разбира се, че не. Това би било в разрез с възкресението и спасението на душите, което с крайгълният камък в нашата вяра. Но се вярва, че душата може да остане на земята от три до четирийсет дни след смъртта. Накрая получава „временна“ присъда, която я изпраща от този свят към небето или към ада — макар че никой няма да има истинска присъда преди настъпването на Страшния съд, когато душата и тялото ще се слоят, за да живеят във вечността.

Това със спасението нещо ми се губеше. Но много повече привлече вниманието ми другото — „от три до четирийсет дни“. Напълно забравих за сортирането на вехториите.

— Да, ама това вярно ли е, или не? Духовете наистина ли бродят по земята четирийсет дни след смъртта?

— Ах, Роуз. Тези, които си задават въпроса дали вярата е истина, навлизат в разговор, за който може би не са подготвени.

Имах чувството, че беше прав. Въздъхнах и се обърнах към оставения пред мен кашон.

— Но — любезно продължи отецът, — ако това ще ти помогне, мога да добавя, че някои от тези идеи почти съвпадат с народните предания за призраци от Източна Европа, разпространени много преди възникването на християнството. Тези езически традиции доста отдавна поддържат схващането, че след смъртта духовете остават за кратко на земята — особено ако някой човек е умрял млад или насилствено.

Вцепених се. Всичките ми усилия да се убедя, че появата на призрака на Мейсън е плод на стрес и пренатоварване, тутакси отидоха на вятъра. Млад или насилствено.

— Защо? — запитах едва чуто. — Защо остават тук? Да не би... да е за отмъщение?

— Сигурен съм, че някои вярват в това, също както други пък вярват, че е, защото душата не може да намери покой след нещо толкова страшно.

— А вие в какво вярвате? — попитах го.

Той се усмихна.

— Вярвам, че душата се отделя от тялото, също както са ни учили нашите отци, но се съмнявам, че оставането на душата на земята за някакъв период от време е нещо, което ние, живите, можем да възприемем. Не е като във филмите, в които призраците посещават къщите или се явяват пред своите познати от предишния живот. За мен призраците са по-скоро енергия, която съществува около нас, нещо извън нашите възприятия, които изчакват да продължат нататък, където най-после да намерят своя покой. В края на краищата това, което наистина има значение, е какво се случва извън тази земя, когато постигнем вечен живот, който нашият спасител ни е дарил чрез своята велика саможертва. Това е истински важното.

Зачудих се дали отец Андрю щеше да каже същото с такава лекота, ако беше видял това, което аз бях видяла. Млад или насилствено. И двете бяха валидни за Мейсън, а на всичкото отгоре още не бяха изтекли четирийсет дни от смъртта му. Онова тъжно, тъжно лице изплува отново пред очите ми и се запитах какво ли можеше да означава. Отмъщение? Или действително не можеше да намери покой?

И как пасваше теологията на отец Андрю за райа и ада спрямо такава като мен, която бе умряла и след това оживяла? Виктор Дашков

бе казал, че съм била отишла в Света на мъртвите и съм се върнала оттам, след като Лиса ме излекувала. Но какъв бе този Свят на мъртвите? Дали беше небесният рай? Или адът? Или просто някакво друго име на това междинно състояние на земята, за което ми говореше отец Андрю?

Не казах нищо повече, защото идеята за търсеция отмъщение Мейсън беше достатъчно стряскаща. Изглежда, отец Андрю усети как в мен настъпи някаква промяна, но очевидно нямаше никаква представа на какво може да се дължи това. Опита се да отклони вниманието ми.

— Току-що получих няколко нови книги от един мой приятел, който е в друга епархия. Съдържат интересни разкази за житието на свети Владимир. — Наведе глава към мен. — Още ли се интересуваш от него? И от Анна?

Наистина продължавах да се интересувам, поне на теория. Докато не срещнахме Ейдриън, ние знаехме само за две личности, владеещи духа. Едната беше бившата ни учителка, госпожа Карп, която напълно полудя заради духа и се превърна в стригои, за да се пребори с лудостта. Другата личност беше самият свети Владимир, на когото бе кръстена нашата академия. Той е живял преди много столетия и върнал от царството на мъртвите своя пазител Анна, също както Лиса върна мен. Това превърнало Анна в „целуната от сянката“ и създадо телепатична връзка между нея и свети Владимир.

По принцип двете с Лиса изгаряхме от желание да узнаем колкото се може повече за Анна и Владимир, за да може чрез тях да научим повече и за самите нас. Но колкото и да бе невероятно да го призная, точно сега имах по-сериозни проблеми от телепатичната връзка между Лиса и мен. Всичко отстъпи на заден план, изместено от призрака, който вероятно ми беше сърдит заради ролята ми в преждевременната му смърт.

— Да — заговорих уклончиво, като избягнах да го погледна в очите. — Интересувам се..., но не мисля, че скоро ще мога да се занимавам с това. Сега съм много заета... нали знаете, с практиката.

Отново замълчах. Той разбра какво имам предвид и ме остави да работя, без повече да ме прекъсва. По време на разговора ни Дмитрий не бе казал нито дума. Когато най-после привършихме сортирането,

отец Андрю ни съобщи, че искал да свършим още нещо, преди да си тръгнем. Посочи към част от кашоните, които вече бяхме подредили.

— Тези там трябва да бъдат отнесени в кампуса на началното училище — рече ни той. — Оставете ги в общежитието на мороите. Господин Дейвис преподава в неделното училище за най-малките и тези книги може би ще му бъдат полезни.

Това означаваше двамата с Дмитрий да отидем дотам поне два пъти, като разстоянието до сградата на началното училище не беше малко. Но пък това щеше да ме приближи с още една стъпка към свободата.

— Защо се интересуваш от духове? — попита ме Дмитрий по време на първото ни отиване до отдалечената сграда.

— Просто поддържах разговора.

— Точно сега не мога да видя лицето ти, но имам чувството, че отново лъжеш.

— Господи, напоследък всички си мислят само най-лошото за мен. Стан ме обвини, че се стремя към евтина слава.

— Чух за това — призна Дмитрий, когато заобиколихме зад ъгъла. Сградата на началното училище се появи в далечината пред нас. — Това може би е малко нечестно от негова страна.

— Само малко, така ли? — Зарадвах се, като чух това признание от него, но гневът ми срещу Стан не стихна. Онова мрачно, вкиснато чувство, което ме измъчваше напоследък, отново се събуди в мен. — Добре, благодаря ти, но започвам да губя доверие в практиката. А понякога и в цялата Академия.

— Не говориш сериозно.

— Не зная. Училището сякаш се придържа към правила и политика, които нямат нищо общо с реалния живот. Видях как е навън, другарю. Бях направо в убежището на чудовището. Въобще... не съм уверена дали тази практика действително ще ни подготви за живота.

Очаквах Дмитрий да оспори казаното от мен, но за моя изненада той каза само:

— До известна степен съм съгласен с теб.

Замалко да се спъна, докато влизахме в едното от двете спални общежития на мороите от началните курсове. Фоайето приличаше много на фоайетата на сградите за по-горните курсове.

— Наистина ли?

— Наистина — кимна ми той с лека усмивка. — Само да отбележа обаче, че не съм съгласен новациите да бъдат подлагани на сурови изпитания в реални условия, когато са още само на десет години или малко по-големи, но понякога си мисля, че практиката трябва да се провежда при условия, по-близки до реалните. През първата си година като пазител научих може би повече, отколкото през цялото ми обучение. Е, да... може би не е съвсем така. Но съм абсолютно съгласен, че това е съвсем различна ситуация.

Разменихме си погледи, радостни, че постигнахме съгласие. В мен се надигна топла вълна и бързо уталожи гнева ми. Дмитрий разбираше недоволството ми от системата, но освен това Дмитрий чудесно разбираше и самата мен. Той се огледа, но бюрото на дежурния до входа беше празно. Във фойето имаше само няколко тийнейджъри, от най-малките, увлечени в разговор.

— Ох — изпъшках аз, уморена от тежестта на кашона в ръцете ми. — Това е общежитието на средните курсове. Спалните на началните курсове са в съседното.

— Да, но госпожа Дейвис живее в тази сграда. Ще се опитам да я открия и да разбера къде иска да ги оставим. — Остави внимателно своя кашон на пода. — Сега ще се върна.

Проследих го как се отдалечи и седнах върху моя кашон. Облегнах се на стената, огледах се наоколо и едва не подскочих, като видях едно момиче от мороите само на няколко метра от мен. Стоеше там толкова неподвижна, че отначало въобще не я забелязах. Имаше вид на тринайсет или четиринайсетгодишна, но беше висока, много по-висока от мен. И понеже притежаваше типичното за мороите слабо телосложение, от това имаше вид на още по-висока. Косата ѝ беше кестенява, къдрава, а лицето ѝ беше осяяно с лунички — рядко срещани сред мороите. Като забеляза, че я гледам, очите ѝ се разшириха.

— О, боже! Ти си Роуз Хатауей, нали?

— Да — отвърнах, изненадана, че ме разпозна. — Познаваме ли се?

— Всички те познават. Искам да кажа, че всеки е чувал за теб. Ти си тази, която е избягала оттук. А после, когато си се върнала, си убила онези стригои. Толкова е яко. Имаш ли татуирани мълнии? — изрече всичко това на един дъх и накрая едва си пое въздух.

— Да. Имам две. — Кожата ми настръхна, като си спомних за малките татуировки отзад на врата ми.

Бледозелените ѝ очи се уголемиха още повече, ако това въобще бе възможно.

— О, господи. Колко готино.

Обикновено се дразня, когато някой прави голям въпрос от тези мълнии. В края на краищата, обстоятелствата тогава съвсем не бяха готини. Но това момиче беше още много младо, пък и имаше нещо очарователно в него.

— Как ти е името? — попитах я.

— Джилиън... Джил. Искам да кажа, просто Джил. Не и двете. Джилиън е пълното ми име, ама никой не го използва. Всички ме наричат Джил.

— Ясно — кимнах и прикрих усмивката си. — Досетих се.

— Чух, че при онова пътуване мороите използвали магия, за да победят противниците си. Вярно ли е? Ще е страхотно и аз да мога. Иска ми се някой да ме научи. Аз използвам елемента въздух. Мислиш ли, че мога с помощта на въздуха да се боря срещу стригоите? Всички ми казват, че съм откачена. — От столетия мороите смятаха за грях използването на магиите в сраженията. Всички вярваха, че те трябва да се прилагат само миролюбиво. Напоследък обаче се надигаха гласове да се обмисли тази забрана, особено след като Кристиан бе доказал колко полезна бе магията при бягството ни от Споукан.

— Не зная. Трябва да поговориш с Кристиан Озера.

Тя ахна.

— Ама той ще се съгласи ли да говори с мен?

— Ако споделиш с него желанието си да се опълчиш срещу установените порядки, със сигурност ще говори с теб.

— О, върховно. Онзи не беше ли пазител Беликов? — попита тя, като рязко смени темата.

— Да.

Кълна се, помислих си, че в следващия миг щеше да припадне от възторг.

— Наистина ли? Та той е още по-готин, отколкото бях чувала. Той е твоят учител, нали? Нещо като личен учител?

— Да. — Вече започвах да се питам къде се бавеше толкова. Разговорът с Джил се оказа доста изтощителен.

— Еха. Знаеш ли, вие дори не приличате на учител и ученичка. Изглеждате като приятели. Виждате ли се, когато не тренирате?

— Ами, да, понякога. Случва се. — Спомних си за мислите ми от по-рано, за това, че бях сред малцината, с които Дмитрий общуваше извън задълженията си на пазител.

— Знаех си! Дори не мога да си го представя — да съм през цялото време около такъв като него. Сигурно ще се побъркам от вълнение и няма да мога да свърша нищо. А ти изглеждаш толкова спокойна. Все едно казваш: „Да, аз съм с този ужасно готин тип, но все едно, няма значение.“

Засмях се, въпреки че нямах такова намерение.

— Мисля, че ме надценяваш.

— В никакъв случай. И да знаеш, не вярвам на нито една от тези истории.

— Какви истории?

— Ами че си набила Кристиан Озера.

— Благодаря — казах. Ето че слуховете за унижението ми бяха стигнали чак до средните курсове. Ако отидех до спалните помещения на началните курсове, нищо чудно някое шестгодишно хлапе да ми съобщи, че съм убила Кристиан Озера. По лицето на Джил веднага се изписа смущение.

— Но за другата история не съм сигурна.

— Каква друга история?

— За теб и Ейдриън Ивашков...

— Не — прекъснах я, защото не желяех да чуя останалото. — Каквото и да си чула, не е вярно.

— Ама наистина е адски романтично.

— Тогава вече съвсем не е вярно.

Лицето ѝ помръкна, но само след няколко секунди тя отново се оживи.

— Хей, ще ме научиш ли да се бия?

— Момент... какво? За какво ти е да можеш да се биеш?

— Е, мисля, че щом един ден ще се сражавам с магия, трябва да се науча да се бия и по традиционния начин.

— Вероятно не съм най-подходящата, която трябва да питаш — посъветвах я съвсем разумно. — Може би, въ, трябва да попиташ учителя си по спорт.

— Попитах го! — По лицето ѝ се изписа угриженост. — И той ми каза „не“.

Не можах да се сдържа и се засмях.

— Аз се шегувах, като ти казах да го питаш.

— Хайде де, това ще ми помогне един ден да се бия със стригоите.

Смехът ми секна.

— Не, няма да ти помогне.

Тя прехапа устни, но все още се опитваше с отчаяно усилие да ме убеди.

— Но поне ще ми помогне срещу онези психопати.

— Какво? Кои психопати?

— Тук непрекъснато ни пребиват. Миналата седмица беше Дейн Зеклос, а на следващия ден — Брет.

— Дейн... — Набързо си припомних какво знаех за родословията на мороите. Тук имаше толкова много ученици от рода Зеклос. — Той не е ли по-малкият брат на Джеси?

Джил кимна.

— Да. Един от нашите учители много се ядоса заради това, но Дейн нищо не каза. Нито пък Брет.

— Кой е този Брет?

— Озера.

Отново се сепнах.

— Озера ли?

Останах с впечатлението, че тя е страшно развълнувана, задето ми съобщаваше неща, които не знаех.

— Той е приятел на моята приятелка Ейми. Вчера целият беше в синини и изподран. Странна гледка бе да го видиш такъв, сякаш са го налагали с камшик. Или може би са били изгаряния? Но не беше чак толкова зле като Дейн. И когато госпожица Калахан го попита откъде са му раните, Брет се опита да я убеди, че нищо му няма и тя го остави на мира, което е странно. Освен това беше в много добро настроение — което също е странно, защото всеки би си помислил, че ако те пребият, ще си доста зле.

Нещо в дъното на съзнанието ми просветна. Думите на момичето събудиха някакъв спомен. Имаше някаква връзка, но още не можех да я схвана. Истинско чудо беше, че въобще можех да правя някаква връзка,

след като бях толкова измъчена от тревогите за Виктор, призраците и практиката.

— Можеш ли да ме научиш на някои хватки, така че повече да не бият? — попита Джил, очевидно още надявайки си, че ще успее да ме убеди. Стисна юмрук. — Така ли трябва да го правя? Палецът върху пръстите и да замахна?

— Е, да, само че е малко по-сложно от това. Трябва да застанеш по определен начин, иначе ще нараниш себе си повече, отколкото другия. Има много неща, които трябва да се научиш да правиш с лактите и краката си.

— Ще ми покажеш ли? — замоли се тя. — Обзалагам се, че наистина си добра.

Наистина бях добра, но да развалям поведението на малчуганите беше нарушение, което още не беше записано в биографията ми, и предпочитам това да си остане така. За щастие Дмитрий най-после се върна, придружаван от госпожа Дейвис.

— Хей — казах му аз. — Тук има някой, който иска да се запознае с теб. Дмитрий, това е Джил. Джил, това е Дмитрий.

Той ме изгледа изненадан, но се усмихна и стисна ръката на момичето. Лицето ѝ доби яркочервен оттенък и за кратко тя остана безмълвна. Щом той пусна ръката ѝ, тя се сбогува с нас с пелтечене и побягна. Ние приключихме с госпожа Дейвис и се запътихме обратно към параклиса за втората партида.

— Джил знаеше коя съм аз — казах на Дмитрий, докато вървахме. — Може да се каже, че ме боготвори.

— Изненадва ли те? — попита той. — Това, че по-малките ученици искат да приличат на теб?

— Не зная. Никога не съм мислила за това. И не мисля, че съм подходящ пример за подражание.

— Не съм съгласен. Ти си превъзходен боец, предана на професията и отлично се справяш с всичко, с което се захванеш. Извоювала си повече уважение, отколкото си мислиш.

Изгледах го косо.

— И все пак очевидно не е достатъчно, за да ме допуснат на процеса срещу Виктор.

— Не започвай отново тази тема.

— Напротив, ще я започна! Защо не приемеш, че това е много важно? Виктор е огромна заплаха.

— Зная това.

— И ако се отърве ненаказан, отново ще започне да крои налудничави планове.

— Знаеш, че не е много вероятно да го освободят. Повечето от слуховете, че кралицата ще го помилва, са точно това — само слухове. От всички тук ти би трябвало най-добре да знаеш, че не бива да вярваш на всичко, което чуваш.

Загледах се мрачно напред. Не можех да се съглася с него.

— Все пак трябва да ни позволят да отидем. Или — поех дълбоко дъх — поне на Лиса да разрешат.

Беше ми по-трудно да произнеса тези думи, отколкото би трябвало, но имаше нещо, за което си мислех. Не смятах, че мечтая за слава, както ме упрекна Стан, но част от мен винаги жадуваше да бъде в разгара на всяка битка. Искях да се втурна напред, да правя това, което бе редно, и да помагам на другите. Също така исках да бъда в съдебната зала, докато съдят Виктор. Искях да го погледна в очите и да съм сигурна, че ще бъде наказан.

Но времето си течеше и ставаше все по-малко вероятно това да се случи. Те действително нямаше да ни разрешат да отидем. Може би обаче щяха да допуснат там да присъства едната от нас. Ако трябваше да се избира, редно бе да отиде Лиса. Тя беше мишената в плана на Виктор. Въпреки че идеята да отиде там сама събуди у мен изнервящата мисъл, че тя няма нужда от мен, за да я пазя, но пък от друга страна, предпочитях да съм сигурна, че Виктор ще бъде наказан.

Дмитрий, който разбираше импулсивните ми желания да се втурна и да действам, сега изглеждаше изненадан от необичайното ми поведение.

— Имаш право. Тя трябва да присъства там, но отново ти повтарям, че аз нищо не мога да направя по въпроса. Ти си мислиш, че зависи от мен, но не е така.

— Но ти направи ли всичко, което можеше? — Върнах се към думите на Ейдриън от съня, за това как може още нещо да се направи. — Ти имаш силно влияние. Трябва да има някаква възможност. Все някаква.

— Нямам чак толкова силно влияние, колкото си мислиш. Имам добра позиция тук, в Академията, но за останалата част от света на пазителите съм още твърде млад. И, да, аз наистина говорих в твоя подкрепа.

— Може би е трябвало да говориш с по-силен глас. Усетих как той се засегна. Обикновено би обсъдил всяка тема разумно, но не би ме окуражил, ако се държа гадно. Затова се опитах да се държа разумно. — Виктор знае за нас — казах му — И може да разкрие нещо.

— На този процес Виктор трябва да се тревожи за по-важни неща, отколкото за нас.

— Да, но ти го познаваш. Той не действа както някой нормален. Ако усети, че е изгубил всякаква надежда да се измъкне, може да реши да ни навреди заради желанието му да си отмъсти.

Никога не успях да събера сили, за да призная на Лиса за чувствата си към Дмитрий, ала най-злият ми враг го знаеше. Това беше по-странно дори от факта, че Ейдриън знаеше. Виктор се беше досетил, докато ни е наблюдавал и събирал информация. Предполагам, че един заклет злодей трябва да го бива в такива неща. Той никога не направи откритието си публично достояние. Вместо това го използва срещу нас чрез магията за съблазняване, която беше създал чрез неговия елемент — земя. Подобна магия не би сработила, ако помежду ни вече нямаше привличане. Магията само бе разрушила издигнатите от нас бариери. Дватама с Дмитрий се бяхме награбили един друг и оставаше съвсем малко, колкото един удар на сърцето, за да стигнем докрай. Беше много хитър ход от страна на Виктор да ни отвлече вниманието, без да използва насилие. Защото ако някой се беше опитал да ни нападне, щяхме да окажем много силна съпротива. Но да ни остави да се поддадем на взаимното ни увлечение? Трудно ни беше да се преборим с това.

Дмитрий остана смълчан за кратко. Знаех, че е съгласен с мен.

— В такъв случай ще се наложи да се справим с това по най-добрия начин — изрече накрая. — Но ако Виктор смята да ни издаде, ще го направи, независимо дали ти ще свидетелстваш, или не.

Не казах нищо повече, докато не стигнахме до църквата. Там отец Андрю ни събщи, че след като проверил още няколко кашона, решил, че още един трябва да бъде отнесен на госпожа Дейвис.

— Аз ще го занеса — заявих хладно на Дмитрий, след като свещеникът се отдалечи от нас. — Не си длъжен да идваш.

— Роуз, моля те, не прави голям въпрос от това.

— Но то си е голям въпрос! — процедих ядосано. — А ти, изглежда, не го разбираш.

— Разбирам го. Наистина ли мислиш, че искам да видя Виктор на свобода? Мислиш ли, че искам всички ние отново да бъдем изложени на риск? — За пръв път от много време видях как прословутият му самоконтрол беше на ръба да се пропука. — Но вече ти казах — направих всичко, което беше по силите ми. Аз не съм като теб, не правя сцени, когато нещо не става така, както го желая.

— Не правя така.

— Сега точно това правиш.

Имаше право. Част от мен знаеше, че бях прекрачила границата... но също както при всичко останало напоследък, не можех да спра да говоря.

— Защо изобщо дойде да ми помагаш днес? — попитах го сърдито. — Защо си тук?

— Толкова ли е странно? — отвърна той. Изглеждаше почти засегнат.

— Да. Искам да кажа, да не би... да не би да ме шпионираш? За да разбереш защо оплесках нещата? И да се увериш, че няма да се замеся в нови неприятности?

Той ме изгледа внимателно, като отметна косата, паднала над очите му.

— Защо трябва да се търси някакъв скрит мотив?

Идваха ми наум стотици различни неща. Ако нямаше мотив, това означаваше, че просто е искал да бъде с мен. Обаче и в това нямаше смисъл, защото и двамата знаехме, че помежду ни не можеше да има други отношения, освен тези между учител и ученик. От всички хора на света той най-добре би трябвало да знае това. Той беше този, който ми го каза.

— Защото всеки си има своите мотиви.

— Да. Но невинаги са такива, каквото си мислиш. — Той отвори вратата. — По-късно ще се видим.

Гледах го, докато се отдалечаваше, с объркани чувства, смесица от смущение и гняв. Ако ситуацията не беше толкова странна, щях да

реша, че бяхме имали среща.

ГЛАВА 10

На следващия ден отново се заех със задълженията си като пазител на Кристиан. Животът ми отново беше подчинен на нечий друг живот.

— Как изтърпя наказанието си? — попита той, докато прекосявахме двора на кампуса, след като излязохме от общежитието му.

Сподавих прозявката си. Миналата нощ не спях добре както заради чувствата ми към Дмитрий, така и заради онова, което ми каза отец Андрю. Въпреки това оставах нащрек. Тъкмо тук бе мястото, където Стан вече два пъти ни беше нападал, а освен това пазителите бяха способни на такава гадост и хитрост да ме атакуват точно в деня, когато се чувствах толкова изтощена.

— Всичко мина добре. Свещеникът ни пусна по-рано.

— Вас?

— Дмитрий дойде да ми помогне. Мисля, че се чувстваше гузен, че трябва да върша работа.

— Или е това, или не е имал какво друго да прави. Нали двамата с него вече нямате допълнителни тренировки.

— Може би, но се съмнявам. В края на краищата мисля, че вчерашният ден не беше чак толкова лош. — Освен ако не се смята за нещо лошо да научиш още за проклетите призраци.

— И аз имах страхотен ден — каза Кристиан, с едва доловима нотка на самодоволство.

Потиснах желанието си да завъртя очи.

— Да, зная.

Двамата с Лиса се бяха възползваш от удобния момент, тъй като пазителите и на двамата имаха почивен ден. Може би трябваше да се радвам, че те се сдържаха, докато двамата с Еди бяхме наблизно, но това в много отношения нямаше кой знае какво значение. Наистина, когато бях будна, блокирах подробностите, но все пак бях наясно какво става. От последната им любовна среща ми остана горчива смес от

ревност и гняв. Отново се повтаряше същият проблем: Лиса можеше да прави всичко, което аз не можех.

Умирах от желание да хапна нещо на закуска. Струваше ми се, че долавях миризмата на пържени филийки и горещ кленов сироп. Двойна вкуснотия. Ох. Но Кристиан искаше да си вземе поредната доза кръв, преди да се заситим с нормална храна, а неговите нужди бяха по-важни от моите. Мороите винаги са на първо място. Явно вчера бе пропуснал ежедневното си посещение при хранващите — вероятно за да има повече време за романтичните си преживявания.

Този път помещението на хранващите не беше препълнено с чакащи, но все пак трябваше да изчакаме.

— Хей, познаваш ли Брет Озера? — попитах го. — Роднини сте, нали? — След срещата ми с Джил аз най-после сглобих късчетата от мозайката. Брет Озера и Дейн Зеклос ми напомниха на това как изглеждаше Брандън Лазар в деня след първата атака на Стан. Потресът ми от тази атака ме накара напълно да забравя за Брандън, но съвпаденията внезапно привлякоха любопитството ми. И тримата имаха вид на пребити. И тримата упорито отричаха това.

— Да, роднини сме — кимна Кристиан. — Не го познавам добре, мисля, че ми се пада трети или четвърти братовчед или нещо подобно. Неговият клон от рода не поддържа тесни връзки с моя откакто... нали знаеш.

— Чух обаче нещо странно за него. — И му разказах за това, което Джил ми бе споменала за Дейн и Брет.

— Действително звучи странно — съгласи се Кристиан. — Но се случва понякога да се стигне до сбиване.

— Да, но тук има странни съвпадения. Нали потомците на кралските фамилии обикновено избягват побоищата, а ето че тези три момчета са се забъркали в сбивания.

— Ами може и така да е. Ти по-добре знаеш как стават тези работи. Много от кралските особи се дразнят от намеренията на останалите морои с по-скромнен произход, които искат да променят разпределението на пазителите и да се научат сами да се сражават. Това е в основата на глупавия малоброен клуб на Джеси и Ралф. Те искат да осигурят непоклатимото превъзходство на кралските фамилии. А пък останалите морои вероятно се чувстват оцетени и ще се съпротивляват.

— Какво се получава в крайна сметка? Някой прекалено бдителен тип е решил да принуди кралските особи да си платят?

— Няма да е най-странното, което се е случвало тук — припомни ми той.

— Е, това поне е дяволски вярно — промърморих.

Извикаха името на Кристиан и той погледна напред.

— Виж ти — каза той, обзет от щастие. — Отново ми се падна Алис.

— Не споделям възхищението ти от нея — отбелязах, като се приближихме към охраняващата. — Лиса също се вълнува винаги, като я види. Но Алис е откачена.

— Зная — потвърди той. — Затова е толкова страхотно.

Кристиан се настани до Алис и тя ни поздрави. Аз се облегнах на стената и скръстих ръце пред гърдите си.

— Е, Алис, декорът не се е променил — отбелязах малко язвително. — Същият си е както миналия път.

Тя извърна замъглените си очи към мен.

— Търпение, Роуз. Трябва да си по-търпелива. И подготвена. Подготвена ли си?

Превключването на темите леко ме подразни. Говореше като Джил, само че още по-отнесено.

— Хм, как да съм подготвена? За този декор ли?

Като по някаква ирония на съдбата тя ме изгледа така, сякаш аз бях лудата, а не тя.

— За битките, Роуз. Готова ли си за тях? Въръжена ли си? Ще можеш ли да ни защитиш?

Бръкнах под палтото си и извадих сребърния кол, който ми бяха дали за практиката.

— С това тук си в безопасност — уверих я аз.

Тя изглеждаше изключително облекчена. Явно не можеше да различава истинските бойни сребърни колове от притъпените, които ни бяха раздали само за нашата практика.

— Добре — кимна тя. — Сега сме в безопасност.

— Точно така — обади се Кристиан. — След като Роуз е въръжена, няма за какво да се тревожим. Светът на мороите може да си откъдне.

Алис не обърна внимание на саркастичната му забележка.

— Да. Макар че никой и никъде не може да бъде напълно сигурен.

Прибрах сребърния кол.

— Ние сме на сигурно място. Пазят ни най-добрите пазители в света, да не говорим за защитите. Стригоите не могат да проникнат тук.

Обаче не добавих това, което наскоро бях научила: че стригоите могат да използват хора, за да разрушат защитите. Защитите представляваха магически пръстени, създадени от четирима морои, всеки от които бе силен в един от четирите елемента. Този екип се грижеше за дадена зона и зареждаше с магия вкопаните в земята пръстени, с което се създаваше непроницаема защитна стена. Магиите на мороите бяха изпълнени с живот и генерираха много силно енергийно поле, което не позволяваше достъпа на стригои, тъй като те бяха лишени от живот. Затова подобни защитни пръстени често се изграждаха около обитаваните от мороите селища. Специално около нашата Академия бяха положени изключително много защитни пръстени. И тъй като сребърните колове също се зареждаха с всичките четири магически елемента, забиването на сребърен кол в земята през защитните пръстени нарушаваше тяхното действие и неутрализираше защитния ефект. Но това никога не се случваше, защото стригоите не можеха да докосват сребърните пръти. Хората обаче можеха, което се потвърди от последните атаки на хора и стригои, оказали се успешни именно заради пробивите в защитните пръстени. Предполагахме, че стригоите, които убих, са били водачите на тази група, но още не бяхме уверени в това.

Алис ме изгледа изучаващо със замъглените си очи, сякаш можеше да отгатне какво си мисля.

— Никъде не е сигурно. Защитните пръстени се изхабяват. Пазителите умират.

Погледнах към Кристиан, който само сви рамене, все едно че искаше да каже: „Какво можеш да очакваш от нея?“

— Ако сте приключили вече с разговора си по женски, мога ли да се нахраня? — попита той.

Алис беше извънредно щастлива, че може да го засити. Той се оказа първият ѝ посетител за деня. Тя много скоро забрави и за защитните пръстени, и за каквото и да било друго, а просто се отпусна

в екстаза си, предизвикан от ухапването му. Аз също забравих за защитните пръстени, защото друга мисъл не ме оставяше на мира: още копнеех да разбера дали Мейсън беше реален, или не. Като оставим настрана плашещото обяснение на свещеника, трябваше да призная, че появата на Мейсън не беше чак толкова застрашителна, а по-скоро обезпокоителна. Ако беше дошъл, за да си отмъсти на мен, не си даваше много зор. Отново се опитах да припиша всичко на преумората и стреса.

— А сега вече е време и аз да похапна — заявих, след като Кристиан свърши с Алис. Напълно бях сигурна, че долавям миризмата на шунка. Това вероятно щеше да зарадва и Кристиан, защото можеше да увие в нея пържената си филийка.

Но едва излязохме от помещението, и отвън връхлетя Лиса, следвана по петите от Еди. От възбуда лицето ѝ сияеше, макар че чувствата ѝ, предавани по нашата връзка, не бяха особено щастливи.

— Чу ли? — попита ме тя задъхано.

— Какво да съм чула? — отвърнах недоумяващо.

— Трябва да побързаш. Иди да си опаковаш багажа. Заминаваме за процеса на Виктор. И то веднага.

Никой не ни бе предупредил кога ще се състои съдебният процес срещу Виктор, да не говорим, че някой в последната минута бе решил, че и ние трябва да присъстваме. Двамата с Кристиан си разменихме кратки и озадачени погледи, след което изскочихме навън и хукнахме към неговата стая, за да си съберем багажа.

Опаковането стана на един дъх. И без това моят сак отдавна беше готов за път, а на Кристиан му отне броени минути да наблъска всичко необходимо в неговия. За по-малко от половин час се озовахме на пистата към малкото летище край Академията. Там заварихме два частни самолета, единият от които с включени двигатели, изчакващ сигнала за отлитане. Около него се суетяха двама морои, заети с приготвянията за полета, оставени както винаги за последната минута.

Изглежда, никой нямаше ясна представа какво става. На Лиса просто ѝ съобщили, че тя, Кристиан и аз можем да се явим като свидетели, а на Еди се разрешавало да придружава Лиса като продължение на практиката му. Нямаше обяснение защо ситуацията се бе променила, така че около нас витаеше атмосфера, наситена със

странна смесица от нетърпение и мрачни предчувствия. Всички ние искахме да видим Виктор изпратен завинаги в затвора, но сега ни предстоеше да се изправим пред отрезвяващата реалност на съдебния процес и да го видим очи в очи — да, наистина никак не беше приятно.

До стълбата за качване в самолета се приближиха няколко пазители. Познах ги — бяха същите, които ни помогнаха да заловим Виктор. Вероятно ги изпращаха както за наши охранители, така и за свидетели на процеса. В далечината се появи и Дмитрий. Затичах се към него.

— Съжалявам — заговорих задъхано. — Толкова съжалявам. Той се извърна към мен с напълно неутрално изражение — умение, в което много го биваше.

— За какво съжаляваш?

— За всичките онези ужасни неща, които ти наговорих вчера. Ти го направи — наистина го направи. Ти си уредил да заминем.

Въпреки нервността ми от предстоящата среща с Виктор, бях изпълнена с небивало въодушевление. Дмитрий се беше справил. Знаех си, през цялото време си знаех, че действително е много загрижен за мен — с това го доказваше за пореден път. Ако наоколо не се навъртаха толкова много хора, щях да го прегърна.

Ала изражението на Дмитрий не се промени.

— Не съм го уредил аз, Роуз. Нямам нищо общо с това.

Албърта ни даде знак да се качваме на борда на самолета и Дмитрий се обърна, за да се присъедини към останалите. За миг се вцепених, само го гледах онемяла, докато се опитвах да проумея какво се е случило. Ако той не се е намесил в наша полза, тогава защо заминаваме? Дипломатичните усилия на Лиса се бяха провалили още преди време. Откъде тази внезапна промяна?

Приятелите ми вече се бяха качили, затова побързах да ги последвам. Но щом влязох в салона за пътниците, един глас ме извика:

— Малък дампитр! Крайно време беше да се появиш.

Огледах се и видях Ейдриън да ми маха жизнерадостно с ръка. Е, не само с ръка, но и с бутилката в същата тази ръка. Направо страхотно. Ние толкова много трябваше да им се молим и да ги убеждаваме да ни пуснат да заминем, а ето че Ейдриън някак си се бе уредил преди нас. Лиса и Кристиан седяха един до друг, затова се присъединих към Еди с надеждата да остана по-надалеч от Ейдриън.

Еди ми отстъпи мястото до прозореца. Ейдриън обаче се премести на седалката пред моята и все едно, че седяхме един до друг — толкова често се извъръщаше, за да говори с мен. Оживеното му, неспирно бърборене и нахалното му флиртуване доказваха, че доста преди ние да се качим на борда на самолета, е успял да гаврътне няколко коктейла. Искаше ми се и аз да последвам примера му, когато се вдигнем във въздуха. Ала почти веднага след излитането ме връхлетя непоносимо главоболие и аз се отдадох на наивни фантазии как водката ще притъпи болката ми.

— Отиваме в двора — отново ме заговори Ейдриън. — Не се ли вълнуваш заради това?

Затворих очи и разтърках слепоочията си.

— Заради кой двор? Кралския или съдебния^[1]?

— Заради кралския. Взе ли си рокля?

— Никой не ми каза да си взема.

— Тогава... това „не“ ли означава?

— Да.

— Какво „да“? Аз пък си помислих, че имаш предвид „не“.

Отворих само едното си око и го изгледах кръвнишки.

— Искях да кажа „не“ и ти много добре ме разбра. Не, не съм си взела рокля.

— Ами тогава ще ти намерим някоя — веднага разреши той въпроса с присъщата си надменност.

— На пазар ли ще ме водиш? Аз имам намерението да изляза сама, а освен това мисля, че не биха те одобрили като надежден придружител на млади дами.

— На пазар? Как не. Там има придворни шивачи. Може да се уреди нещо по поръчка специално за теб.

— Няма да имаме толкова дълъг престой. А и за какво ми е рокля за това, което ще правим там?

— Не ти е нужна, но просто ще ми хареса да те видя в рокля.

Въздъгнах и отпуснах глава на прозореца. Болката в черепа ми още пулсираше. Сякаш въздухът отвън го натискаше. Нещо се мярна в периферното ми зрение и завъртях глава изненадано, но не видях нищо навън, освен звезди.

— Нещо в черно — продължи той. — Мисля си за атлаз... и може би с дантела по краищата. Харесваш ли дантела? Някои жени я

намират за много съблазнителна.

— Стига, Ейдриън. — Чувствах се, сякаш ме удряше чук, но не един, а два — един отвътре и още един отвън.

— Но може да предпочетеш някоя от кадифе. Няма да ти дращи.

— Ейдриън. — Дори очните ми орбити започнаха да ме болят.

— С цепка отстрани, за да се виждат прекрасните ти крака. Ще стига почти до бедрото с лека извивка...

— Ейдриън! — Нещо избухна в мен. — Няма ли поне за пет секунди да си затвориш устата? — Разкрещях се толкова силно, че вероятно ме е чул и пилотът на самолета. Ейдриън се слиса — нещо, което бе изключително рядко за него.

Албърта, която седеше от другата страна на пътеката срещу Ейдриън, се изправи в седалката си:

— Роуз, какво става?

Стиснах зъби и разтрих челото си.

— Мъчи ме най-гадното шибано главоболие на света, а той не иска да млъкне. — Дори не ми хрумна, че си позволявам да говоря така грубо на един старши инструктор. От другата ми страна видях през прозореца да се мярка нещо — още една сянка се стрелна покрай самолета, смътно приличаща на чифт черни криле. Като на прилеп или гарван. Пак затворих очи. Поне вътре в самолета нищо не летеше.

— Господи, защо болката не иска да се махне?

Очаквах Албърта да ме скастри заради избухването ми, но вместо нея се обади Кристиан:

— Днес нищо не е яла. По-рано ми каза, че е доста гладна.

Повдигнах клепачи. Очите на Албърта бяха изпълнени със загриженост, а зад нея Дмитрий също се размърда. Още сенчести форми замъглиха зрението ми. Повечето бяха трудно различими, но можех да се закълна, че видях нещо, приличащо на череп, да се слива с мрака. Запримигах забързано и ето че всичко изчезна. Албърта се обърна към една от стюардесите:

— Може ли да ѝ донесете нещо за ядене? И някакво болкоуспокоително?

— Къде е болката? — попита ме Дмитрий.

При цялото това внимание моето избухване внезапно ми се стори прекалено.

— Просто главоболие... сигурна съм, че ще мине... — Но като срещнах строгия му поглед, побързах да посоча към средата на челото си. — Като пулсиране вътре в черепа ми. И има още някаква болка зад очите ми. Чувствам се като... ами сякаш нещо е попаднало в окото ми. Струва ми се, че видях сянка или нещо такова. После примигнах и тя изчезна.

— Аха — кимна Албърта. — Това е синдром за мигрена — да имаш проблем със зрението. Нарича се аура. Понякога хората го получават, преди главоболието да започне.

— Аура ли? — попитах смаяно. Погледнах към Ейдриън. Той ме огледа изпитателно от горе до долу, след като се надигна на седалката си, провесил дългите си ръце върху облегалката.

— Не е от този вид — констатира той и лека усмивка изкриви устните му. — Но се нарича със същото име. Както има кралски двор и съдебна зала. Аурата при мигрената е съставена от светлини и образи, които виждаш, когато мигрената те налегне. Но те нямат нищо общо с аурата на човека, която аз виждам. Само ще ти кажа обаче, че точно сега виждам една аура... около теб... брей.

— Да не е черна?

— И още как. Вижда се съвсем ясно дори и след всички питиета, които погълнах. Никога не съм виждал нещо подобно.

Не знаех какво точно се очакваше да отвърна, но тогава стюардесата се върна с един банан, вафла с ядки и един блистер ибупрофен. Не беше същото като пържени филийки, но все пак се отрази добре на празния ми стомах. Излапах всичко и накрая се облегнах на възглавницата, опряна до прозореца. Затворих очи, отпуснах глава и замрях така с надеждата главоболието да отmine преди кацането. Благодарна бях, че никой наоколо не вдигаше шум.

Тъкмо се поуспокоих малко, когато усетих леко докосване по рамото.

— Роуз?

Отворих очи и вперих учуден поглед в Лиса, която се бе настанила на мястото на Еди. Зад нея видях да пърхат онези силуети с криле като на прилепи, а главоболието още ме мъчеше. Сред тези вихреци се сенки отново зърнах нещо като лице, само че този път с широко зееща уста и очи като разпалени въглени. Изтръпнах.

— Още ли те боли? — попита ме Лиса, загледана в мен.

Примигнах и лицето изчезна.

— Да, аз... о, не. — Досетих се какво се канеше да направи. — Не го прави. Не си хаби силите заради мен.

— Лесно е — увери ме тя. — Едва ли ще ми се отрази.

— Да, но колкото повече я използваш, толкова повече ще се измъчваш в бъдеще. Дори и сега да ти се струва лесно.

— За това ще му мисля по-късно. Ето.

Тя стисна ръката ми между своите и затвори очи. През нашата връзка усетих как магията започна да извира в нея, докато призоваваше целебната сила на духа. Самата тя възприемаше магията като стопляща и обагрена в златисто. И преди ме беше лекувала, само че тогава нейната магия винаги преминаваше през различни температури — гореща, после студена, после пак гореща и все така. Този път обаче, когато тя освободи магията си, за да я насочи към мен, не почувствах нищо, освен едва доловимо изтръпване. Клепачите ѝ потрепнаха и тя отвори очи.

— Ка... какво стана? — попита тя.

— Нищо — Отвърнах. — Главоболието ми още е силно.

— Но аз... — Смуцението и шокът по лицето ѝ отразяваха това, което и аз усещах в нея. — Аз го направих. Усетих магията. И тя сработи.

— Не зная, Лис. Няма нищо, наистина. Знаеш, че отскоро спря лекарствата.

— Да, но на другия ден излекувах Еди, при това без никакви проблеми. И Ейдриън — додаде сухо тя.

Той отново се беше надвесил над облегалката и ни наблюдаваше напрегнато.

— Онова бяха драскотини — припомних ѝ аз. — А сега говорим за мигрена в най-тежка форма. Може би трябва пак да опиташ.

Лиса прехапа долната си устна.

— Нали не мислиш, че лекарствата завинаги са повредили моята магия?

— Не — намеси се Ейдриън и наведе глава на една страна. — Когато призова духа, лицето ти светна като свръхнова. Ти владееш магията. Просто не мисля, че имаше ефект върху Роуз.

— Защо не? — настоя Лиса.

— Може би тя страда от нещо неизлечимо.

— Едно главоболие? — удивих се аз.

Той сви рамене.

— Аз, какво, приличам ли ви на лекар? Не зная. Казвам само каквото видях.

Въздъгнах и притиснах ръка към челото си.

— Добре, Лис, оценявам помощта ти. Оценявам и дразнещите ти забележки, Ейдриън. Но мисля, че сега е най-добре да поспя. Може би всичко е само стрес или нещо такова. — Разбира се, защо не? Напоследък май стресът беше отговор на всичко. Призраци. Неизлечимо главоболие. Странни лица, реещи се във въздуха. — Кой знае, може пък наистина да не може да се лекува.

— Може би — съгласи се Лиса, но прозвуча, сякаш ми се бе обидила, задето не е успяла да ме излекува. Но в съзнанието си винеше себе си, а не мен. Тревожеше се, че не е била достатъчно добра.

— Всичко е наред — опитах се да я утеша. — Но цялата работа е в това, че ти още възстановяваш способностите си. След като ги разгърнеш в пълната им сила, ще си счупя някое ребро или нещо подобно, за да можем да ги изпробваме.

Тя изпъшка.

— Най-ужасното е, че не мисля, че се шегуваш. — Лиса стисна набързо ръката ми и се изправи. — Спи спокойно.

Тя си тръгна, а след малко осъзнах, че Еди не се върна на мястото си. Беше се настанил на друга седалка, така че да разполагам с повече пространство. Оцених жеста му, отпуснах се, отново нагласих възглавницата си, изпънах краката си и се излегнах, колкото можах по-удобно, на двете седалки. Още няколко призрачни облака потанцуваха пред очите ми, преди да затворя очи и да потъна в сън.

Събудих се едва когато самолетът кацна. Силният грохот от реверсирането на двигателите ме сепна и измъкна от дълбокия сън. За мое огромно облекчение главоболието ми беше изчезнало. Както и странните форми, реещи се около мен.

— По-добре ли си? — попита ме Лиса, когато се изправих и прозинах.

Кимнах.

— Много по-добре. Но щях да съм още по-добре, ако можех да намеря някакво истинско ядене.

— Е — засмя се тя, — съмнявам се, че тук липсва храна.

Беше права. Погледнах през прозореца и огледах къде сме.
Намирахме се в кралския двор на мороите.

[1] Court (англ.) — кралски двор, но също и съд, съдебна зала. —
Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Още с излизането от самолета ни връхлетя силен и влажен вятър. Ледената суграшица шибаше лицата ни, което бе много по-лошо от обилния сняг на парцали в Монтана. Сега се намирахме на Източното крайбрежие или близо до него. Кралският двор беше разположен в Пенсилвания, недалеч от планинската верига Покъноу, за която имах съвсем бегли познания. Знаех обаче, че не беше близо до големите градове като Филадельфия или Питсбърг — единствените, които знаех в този щат.

Пистата, на която кацнахме, беше част от земите към кралския двор, така че се намирахме в защитните пръстени. Всичко тук доста наподобяваше на малкото летище в Академията. Всъщност и в много други аспекти кралският дворец беше изграден точно като нашето училище — комплекс от красиви сгради с изкусно изработени орнаменти, разпростиращи се сред обширни и добре поддържани паркове с много дървета, храсти и цветя. Но със сигурност този терен ще изглежда приказно приятен през пролетта, защото в момента, също като в нашата Монтана, цялата растителност беше оголена, без нито едно листо.

Посрещна ни група от пет пазители, всички облечени с черни панталони и черни палта, с бели ризи под тях. Не бяха униформи в буквалния смисъл, но традицията изискваше подобно облекло за официалните случаи. В сравнение с тях нашата група в дънки и тениски приличаше повече на нечии бедни роднини. Но все си мислех, че ако се стигне до схватка със стригоите, ние щяхме да се чувстваме много по-удобно.

Пазителите познаваха Албърта и Дмитрий — честно казано, тези двамата всеки ги познаваше — и след някои формалности всички се отпуснаха и продължиха да се държат приятелски. Бързахме да избягаме от студа, затова нашият ескорт ни поведе към сградите. Знаех достатъчно за кралския двор, за да се досетя, че най-голямата и най-внушителна сграда тук беше официалната резиденция, където се

осъществяваше цялата административна дейност на мороите. Отвън приличаше на готически дворец, но предполагах, че отвътре ще изглежда като всяка съвременна офис сграда, каквато може да намерите в градовете на хората.

Обаче не ни заведоха там. Вместо това ни отведоха до съседната сграда, също толкова изискана отвън, но с двойно по-малки размери. Един от пазителите ни обясни, че тук настаняват гостите и почетните личности, пристигащи и заминаващи от двора. За моя изненада всеки от нас получи отделна стая.

Еди се опита да протестира, като упорито повтаряше, че е длъжен да остане при Лиса. Дмитрий се усмихна и му каза, че това не е необходимо. На места като това пазителите не са задължени да остават толкова близо до поверените им морои. Всъщност дори често ги разделяха, за да могат и пазителите да се отдадат на своите лични нужди. Кралският дворец се охраняваше толкова строго, колкото и Академията. И наистина, в нашата Академия посетителите морои рядко биваха плътно следвани от своите пазители. В нашия случай това се правеше само заради обучението. Нали Еди бе поканен да придружава Лиса само за да не му се прекъсва практиката. Еди се съгласи, макар и неохотно, а аз за пореден път се възхитих от неговата всеотдайност.

Албърта ни даде няколко кратки указания:

— Починете си малко и после ще се съберем за обяд след четири часа. Лиса, кралицата иска да те види след един час.

Тръпка на изненада прониза Лиса и двете набързо си разменихме озадачени погледи. Последният път, когато бе видяла кралица Татяна, Лиса беше обект на укори и презрение пред очите на цялото училище, защото бе дръзнала да избяга с мен. И двете се питахме за какво кралицата иска да види сега Лиса.

— Разбира се — каза Лиса. — С Роуз ще бъдем готови навреме.

Албърта поклати глава.

— Роуз няма да присъства на аудиенцията. Кралицата изрично пожела да се явиш сама.

Разбира се, че ще настоява за това. От къде на къде кралицата ще се интересува от сянката на Василиса Драгомир? Един гаден гласец ми зашепна в главата: Ти си лесно заменима, лесно заменима.

Обзе ме мрачно предчувствие. Побързах да се оттегля. Като влязох в стаята си, с облекчение открих, че има телевизор. Звучеше фантастично: през следващите четири часа ще мога до насита да мързелувам и да се поглезя. Всичко в стаята изглеждаше прекрасно, много модерно, с малки черни маси и мебели с тапицерия от бяла кожа. Толкова готини, че чак ме достраша да сядам върху тях. Ала по някаква ирония на съдбата, колкото и приятно да бе това място, не можеше да се сравнява с лукса в ски курорта. Може би, казах си аз, когато идваш в кралския двор, го правиш само по работа, а не за ваканция.

Тъкмо се бях изтегнала на дивана с кожена тапицерия и си включих телевизора, когато усетих, че Лиса нахлу в съзнанието ми. Ела да си поговорим, каза ми тя. Надигнах се, изненадана от това, че ми изпращаше послание, както и от съдържанието му. Нашата връзка обикновено бе посветена само на чувства и впечатления. Подобни молби бяха рядкост.

Станах и излязох от стаята, за да почукам на съседната врата. Лиса я отвори.

— Какво има? Защо ти не дойде при мен? — попитах я.

— Извинявай — отвърна тя с виновен вид. Трудно е да се цупиш на някоя толкова мила приятелка. — Просто нямам време. Опитвам се да реша какво да облека.

Куфарът ѝ бе разтворен върху леглото, а дрехите — окачени в гардероба. За разлика от мен тя се беше подготвила за всякакви поводи, както за официалните, така и за ежедневните. Изтегнах се на дивана. Нейният беше с плюшена тапицерия, а не кожена като дивана в моята стая.

— Облечи си блузата на карета и черпите панталони — посъветвах я. — Не слагай рокля.

— Защо да не съм с рокля?

— Нали не искаш да имаш вид на подмазвачка?

— Тя е кралица, Роуз. Да се облечеш изискано в нейна чест е знак на уважение, а не на подмазване.

— Щом така казваш.

Но Лиса все пак се вслуша в съвета ми и се облече, както ѝ казах. Побърбихме си още малко, докато тя се приготвяше. Наблюдавах я със завист, докато се гримираше. Не бях осъзнала колко ми липсваше

козметиката. Когато двете живеехме сред хората, аз никога не забравях да се погрижа за външността си. А сега сякаш времето все не ми достигаше. Или се намираше друга причина. Все се забърквах в някаква бъркотия, заради която се оказваше безсмислено да се гримирам, или пък после гримът отиваше по дяволите. Най-много, което можех да си позволя, бе да намажа лицето си с повече овлажняващ крем. Струваше ми се малко прекалено да го правя всяка сутрин — все едно си слагах маска, — но при студено време и други сурови условия винаги се изненадвах да видя как кожата ми изсмуква цялата влага.

Прониза ме мимолетно съжаление, че през остатъка от живота си рядко щях да имам възможността да върша това. Когато няма да е заета с придворните си задължения. Лиса ще прекарва повечето от времето си в преобличане и гримиране. Докато мен никой няма да ме забелязва. Макар че бе странно, като се замисли човек за случилото се през последната година, защото неизменно аз бях тази, която винаги забелязваха.

— Защо според теб тя иска да ме види? — попита ме Лиса.

— Може би за да ти обясни защо сме тук.

— Може би.

Неспокойство обзе Лиса, въпреки че изглеждаше съвсем спокойна. Още не се бе възстановила след грубото унижение, на което кралицата я подложи миналата есен. Моята дребнава ревност и цупене внезапно ми се сториха незначителни в сравнение с това, което тя трябваше да изтърпи. Мислено се упрекнах, като си напомних, че не съм само неин пазител. Аз бях също и нейната най-добра приятелка, макар че напоследък не се случваше често да разговаряме.

— Няма за какво да се притесняваш. Лиса. Нищо лошо не си сторила. Наистина се справяш с всичко добре. Оценките ти са отлични. Поведението ти е безупречно. Забрави ли как всички бяха толкова впечатлени от теб в ски курорта? Тази кучка няма за какво да те ухапе.

— Не биваше да казваш това — машинално ме упрекна тя, после си сложи туш на миглите, отдръпна се, огледа се и добави още малко.

— Просто я наричам така, както я виждам. Ако те обиди, това ще е само защото се страхува от теб.

— Че защо да се страхува от мен? — засмя се Лиса.

— Защото всички са привлечени от теб, а на такива като нея никак не им харесва, когато другите обсебват цялото внимание. — Останах леко шашната — колко мъдро звучах! — Освен това ти си последната от рода Драгомир. Така че винаги ще бъдеш в светлината на прожекторите. А коя е тя? Просто поредната от рода Ивашков. Такива като нея с лопата да ги ринеш. Вероятно всички от тяхната фамилия са като Ейдриън, с кой знае колко незаконни деца.

— Ейдриън няма деца.

— Това ние не го знаем — заявих аз.

Тя се засмя и се отдръпна от огледалото, доволна от това как изглеждаше лицето ѝ.

— Защо винаги си толкова озлобена срещу Ейдриън?

Изгледах я с удивление, примесено с насмешка.

— А ти защо се застъпваш за Ейдриън? Нали ти ме предупреди да стоя далеч от него? Та ти направо щеше да ми откъснеш главата, когато за пръв път излязох с него — при това не по собствено желание.

Тя извади тънка златна верижка от куфара си и се опита да я закопчее отзад на врата си.

— Ами, да... но тогава още не го познавах добре. Той не е толкова лош. Той наистина... искам да кажа, че не е пример за подражание или нещо подобно, но освен това мисля, че историите за него и другите момичета са силно преувеличени.

— Аз пък не мисля така — заявих и скочих от дивана. Тя още не бе успяла да закопчее отзад верижката, затова я хванах и стегнах закопчалката вместо нея.

Благодаря — кимна ми тя и прокара длан върху огърлицата. — Мисля, че Ейдриън наистина те харесва. При това по начин, известен като искам-да-се-обвържем-сериозно.

Поклатих глава и отстъпих назад.

— Не. Той ме харесва по начина, по-известен като искам-да-съблека-дрехите-на-този-готин-мальк-дампир.

— Не ми се вярва.

— Това е, защото винаги вярваш в най-доброто за всеки.

Изгледа ме скептично, докато разресваше косата си, стигаща до раменете ѝ.

— Не съм сигурна в това. Но наистина смятам, че той не е толкова лош, колкото си мислиш. Зная, че не е изминало много време

от смъртта на Мейсън, но трябва да се замислиш за това да излизаш с някой друг...

— Вдигни си косата нагоре. — Подадох ѝ една фиба от куфара ѝ. — Всъщност Мейсън и аз никога не сме ходили. И ти го знаеш.

— Да, но мисля, че това е още една причина да се замислиш дали не е време да започнеш да се срещаш с някого. Още не сме се дипломирали. Трябва и да се забавляваш.

Да се забавлявам. Каква ирония. Преди месеци спорих с Дмитрий за това че не е честно, докато се обучавам за пазител, да треперя за репутацията си и да не го давам толкова лудо. Той се съгласи, че не е честно да не мога да върша неща, които са позволени на другите момичета на моите години, ала това била цената, която трябвало да платя заради моето бъдеше. Тогава се ядосах, но след намесата на Виктор започнах да проумявам, че Дмитрий има право — до такава степен, че накрая самият той се видя принуден да ме посъветва да не се ограничавам чак толкова много. А сега, след трагедията в Споукан, се чувствах съвсем различна от онова момиче, което беше спорило миналата есен с Дмитрий за забавленията. Оставаха ми само два месеца до дипломирането. Всички тези гимназиални забавления... танците... приятелите... какво значение имаха в сравнение с истинския живот? Всичко в Академията ми се струваше толкова тривиално — освен ако не ми помагаше да стана подобър пазител.

— Всъщност не мисля, че се нуждая от гадже, за да допълня гимназиалния си опит — казах ѝ аз.

— И аз не мисля, че ти е необходим приятел — съгласи се тя, като вдигна косата си на опашка. — Но ти обичаше да флиртуваш, да излизаш с приятели. Имам чувството, че за теб ще е хубаво да го правиш пак от време на време. Не ти казвам, че трябва да ходиш сериозно с Ейдриън.

— Е, той ще е напълно съгласен с теб. Мисля, че последното, което иска, е нещо сериозно. Това е проблемът.

— Според някои слухове той е много сериозен. Онзи ден чух, че вече сте сгодени. Според други, бил заплашен с лишаване от наследство, понеже заявил на баща си, че никога няма да обича друга, освен теб.

— Ахххх — казах, наистина нямаше друг подходящ отговор за всичките тези глупави слухове. — Най-досадното е, че същите измислици се разпространяват дори в кампуса на началните курсове. — Загледах се в тавана. — Защо все на мен се случват подобни дивотии?

Лиса се приближи до дивана и сведе поглед към мен.

— Защото си страхотна и всички те обичат.

— Не. Ти си тази, която всички обичат.

— Добре де, мисля, че и двете сме страхотни и достойни за обич. И ще дойде ден — в очите и затанцува закачлива искра, — когато ще ти намерим някой, който да отвърне на любовта ти.

— Недей да чакаш това да се случи. Нищо от това няма значение. Или поне не точно сега. Ти си тази, за която трябва да се тревожа. Ще се дипломираме и ти ще отидеш в колеж и всичко ще е страхотно. Повече няма да се подчиняваме на никакви правила, освен на нашите собствени.

— Малко е плашещо — замисли се тя, — като си представя, трябва да се справям с всичко сама. Но ти ще бъдеш с мен. И Дмитрий. — Лиса въздъхна. — Не мога да си представя как ще живея, ако ти не си до мен. Дори не си спомням някога да не сме били заедно.

Надигнах се и леко я плеснах по ръката.

— Хей, внимавай какво говориш. Ще накараш Кристиан да ревнува. О, по дяволите. Предполагам, че и той ще бъде с нас, нали? Независимо къде ще се озовем?

— Вероятно. Ти, аз, той, Дмитрий и пазителите на Кристиан. Едно голямо щастливо семейство.

Подсмихнах се, но в гърдите ми се надигна топла вълна. Точно сега нещата в нашия свят изглеждаха толкова объркани, но нали имах тези чудесни хора в живота си. И докато сме заедно, всичко ще бъде наред.

Тя погледна към часовника и страхът ѝ се завърна.

— Трябва да вървя. Ти ще... ще дойдеш ли с мен?

— Знаеш, че не мога.

— Зная... но не телесно... а както обикновено го правиш? Като проникваш в главата ми? Така няма да се чувствам сама.

За пръв път Лиса ме молеше да го направя нарочно. Обикновено ненавиждаше идеята, че можех да гледам света през нейните очи. За

мен това бе сигурен признак, че в момента приятелката ми наистина е много изнервена.

— Разбира се — обещах. — Вероятно ще е по-добре, отколкото да гледам нещо по телевизията.

Прибрах се в стаята си и заех същата поза, само че на моя диван. Прочистих мислите си и се настроих на съзнанието на Лиса, за да не се ограничавам само с долавянето на чувствата ѝ. Връзката ни и това, че бях целуната от сянката, ми позволяваше да го осъществя и това беше най-интензивната част в нашата телепатична връзка. Не само че долавях мислите ѝ — все едно, че бях вътре в нея, гледах през нейните очи и споделях преживяванията ѝ. Едва напоследък се научих да контролирам това. Бях свикнала да се „прокрадвам“ в нея, без всъщност да го желая, като понякога не успявах да ѝ попреча да ми предаде чувствата си. Сега вече можех да контролирам моите преживявания извън тялото ми и дори да предизвиквам това явление по свое желание — точно както се готвех да направя сега.

Лиса тъкмо пристигна в салона, където я очакваше кралицата. Мороите обичаха да използват названия като „кралски“ и дори да коленичат понякога, но тук нямаше нито трон, нито нещо подобно. Татяна седеше в най-обикновено кресло, облечена в тъмносиня пола и блейзър, като приличаше повече на бизнес дама от някоя корпорация, отколкото на монарх. Но не беше сама. До нея седеше висока и представителна дама от мороите, чиято руса коса вече беше посребрена. Веднага я познах: Присила Вода, приятелка и съветник на кралицата. С нея се бяхме срещнали по време на ваканцията ни в ски курорта и тогава тя се впечатли от Лиса. Възприех присъствието ѝ като добър знак. Покрай стените дежуреха пазители, облечени в черно и бяло. За моя изненада Ейдриън също беше там, изтегнат небрежно на малък диван отстрани, сякаш изобщо не му пукаше, че се намира в компанията на върховния владетел в света на мороите. Пазителят, съпровождащ Лиса, обяви пристигането ѝ.

— Принцеса Василиса Драгомир.

Татяна кимна.

— Добре дошла, Василиса. Седни, моля.

Лиса седна в близост до Ейдриън. Опасенията ѝ нарастваха с всяка изминала минута. Появи се един прислужник, морой, който ѝ предложи чай или кафе, но Лиса отказа. Междувременно кралица

Татяна отпи от своя чай и огледа критично гостенката си от главата до петите. Присила Вода наруши неловката тишина.

— Помните ли какво ви казах за нея? — попита Присила с приветлив тон. — Тя направи много добро впечатление на онази официална вечеря в Айдахо. Успя да успокои спора за това, дали мороите да се сражават редом с пазителите. Дори съумя да успокои бащата на Ейдриън.

По студеното лице на Татяна пробягна ледена усмивка.

— Това е впечатляващо. Много често имам чувството, че Нейтън се държи като дванайсетгодишен.

— Аз също — вметна Ейдриън, докато отпиваше от една винена чаша.

Татяна не му обърна внимание и отново фокусира погледа си върху Лиса.

— Изглежда всички са впечатлени от теб. Чувам само добри отзиви за теб, въпреки някогашните ти нарушения... които съм склонна да преценя като не съвсем лишени от основание. — Лиса я изгледа тъй изненадано, че кралицата се засмя, но в смеха ѝ не се долавяше топлота или чувство за хумор. — Да, да... зная за твоите сили и, разбира се, за това, което се случи с Виктор. Ейдриън също ме посвети в някои тайни около магията с духа. Толкова е странно. Каж ми... можеш ли... — Погледна към масичката до себе си. На нея бе оставена саксия с цвете. От пръстта се подаваха тъмнозелени листенца. Беше от стайните цветя, които се разсаждат чрез луковици. Също като всички останали растения на открито, то очакваше пролетта, за да разцъфне.

Лиса се поколеба. За нея бе странно да използва силите си пред други хора. Но Татяна я гледаше очаквателно. След още няколко минути Лиса се наведе над саксията и докосна листенцата. Стръковете се надигнаха от почвата и се извисиха почти на трийсет сантиметра. Докато растяха, се появиха едри пъпки от всички страни на централното стъбло, които много скоро се разтвориха, за да се покажат нежни бели цветчета на нарцис. Лиса отдръпна ръката си.

По лицето на кралица Татяна се изписа удивление и тя промърмори нещо на непознат за мен език. Тя не беше родена в Съединените щати, но бе избрала кралският двор да е тук. Говореше английски без акцент, но също като Дмитрий, прибягваше до майчиния

си език в моменти, когато беше искрено изненадана. Ала само след секунда лицето ѝ отново се превърна в непроницаема маска, излъчваща само хладна официалност.

— Хммм. Интересно — промълви.

— Може да се окаже много полезно — обади се Присила. — Василиса и Ейдриън навярно не са единствените, които имат тази дарба. Ако намерим и други, възможно е да бъдат обучени. Изцеляването е дар, да не говорим какво още може да се осъществи. Само си помисли какво бихме могли да постигнем с това.

Лиса се изпълни с оптимизъм. Досега тя не бе открила други като нея, освен Ейдриън, и то само поради чиста случайност. Но ако кралицата и тронният съвет на мороите обединят усилията си, нямаше съмнение, че щяха да открият още много личности като Лиса. Но нещо в думите на Присила Вода явно я смущаваше.

— Моля да ме извините, принцесо Вода... но не съм сигурна дали трябва толкова да избързваме с използването на моите — или на другите — лечебни дарби, както може би ви се иска.

— Защо не? — попита Татяна. — От това, което узнах, следва, че можеш да лекуват почти всичко.

Мога... — заговори Лиса бавно. — По-точно бих искала да мога. Искам да мога да помогна на всеки, ала не мога. Искам да кажа, само не ме разбирайте погрешно, че наистина помогнах на няколко души. Но също така зная, че, рано или късно, ще попаднем на такива като Виктор, които ще поискат да злоупотребят с това. А след време... искам да кажа, как ще ги подбирате? Кой трябва да живее? Част от живота се свежда до... някои трябва да умрат. Моите сили не са рецепта, която може да бъде предписана винаги, когато е необходимо, пък и честно казано, се опасявам, че ще могат да се възползват само избрани хора. Също както се получава и с пазителите.

Леко напрежение надвисна в залата. Това, което Лиса се опитваше да намекне, рядко се споменаваше публично.

— За какво говориш? — попита Татяна с присвити очи. Можеш да се закълна, че вече знаеше отговора.

Лиса се изплаши дали да изрече следващите думи, но все пак го направи.

— Всички знаят, че съществува някакъв, ъ-ъ, метод за разпределение на пазителите. Само елитът ги получава. Краските

особи. Хората на властта.

В залата повя хлад. Устните на Татяна се изпънаха в права линия. Изтекоха няколко мига, преди да проговори, и аз имах чувството, че всички останали бяха затаили дъх. Поне аз — със сигурност.

— Нима мислиш, че кралските особи не заслужават специална закрила? — попита тя накрая. — Нима не смяташ, че ти се нуждаеш от такава — последната от рода Драгомир?

— Да, мисля, че е важно да се запази животът на нашите водачи. Но мисля също, че все някога ще се наложи да се спрем и да се огледаме. Може да настъпи време да преосмислям начина, по който винаги сме постъпвали.

Лиса звучеше толкова мъдро и толкова самоуверено, че се изпълних с гордост заради нея. Като наблюдавах Присила Вода, се убедих, че и тя се гордееше с Лиса. Още от самото начало я харесваше. Но можех също да се закълна, че Присила е доста изнервена. Наведе се към кралицата и прошепна нещо. Вече не се съмнявах, че Лиса беше нагазила в опасни води.

Татяна отпи от чая си. Предполагам, че за нея това бе просто удобен повод, за да спечели малко време, докато събере мислите си.

— Да разбирам ли — заговори тя, — че ти също подкрепяш идеята мороите да се сражават заедно с пазителите и да атакуват стригоите?

Още една опасна тема, която не изплаши Лиса.

— Мисля, че ако има морои, които го желаят, те не бива да бъдат лишени от шанса да се докажат. — В главата ми внезапно изскочи образът на малката Джил.

— Животът на мороите е скъпоценен — заяви кралицата. — Не бива да бъдат подлагани на рискове.

— Животът на дампириите също е скъпоценен — възрази ѝ Лиса. — Ако те се бият редом с мороите, това ще спаси всички. И отново повтарям: ако мороите желаят да се сражават, защо да им се отказва? Те заслужават да знаят как да се бранят. И такива като Таша Озера могат да разработят начини за съпротива с помощта на магиите.

При споменаването на лелята на Кристиан лицето на кралицата се смръщи. Таша е била нападната от стригои, когато е била млада, а след това беше посветила живота си да се учи как да се бие.

— Таша Озера... тя постоянно създава неприятности. Освен това започва да събира и други, които също само сеят смут.

— Тя се опитва да наложи нови идеи. — Внезапно ми направи силно впечатление, че Лиса вече не се страхуваше. Беше уверена в схващанията си и искаше да ги изложи. — В цялата човешка история хората с нови идеи — тези, които са мислели различно и са се опитвали да променят нещо — са били наричани смутители и създатели на неприятности. Но искате ли да говорим сериозно? Искате ли да знаете истината?

Някакво подобие на усмивка пробягна по лицето на Татяна.

— Винаги.

— Нуждаем се от промени. Имам предвид, разбира се, че нашите традиции са важни. И няма да се откажем от тях. Но мисля, че понякога се заблуждаваме.

— Заблуждаваме се?

— С течение на времето сме приели част от промените. Развили сме се. Появиха се компютрите, електричеството и въобще технологиите. Всички ние сме съгласни, че те подобряват живота ни. Защо да не можем да променим и начина, по който живеем? Защо още се придържаме само към завещаното от миналото, когато съществуват по-добри начини да се справяме?

Лиса бе останала без дъх, изморена и развълнувана. Бузите ѝ се зачервиха, пулсът ѝ се ускори. Всички наблюдавахме Татяна, напразно опитвайки се да уловим нещо по това каменно лице.

— С теб е много интересно да се говори — отсъди тя най-последно. В нейната уста обаче думата интересно прозвуча едва ли не като мръсна дума. — Само че ме чака и друга работа. — Тя се изправи и всички побързаха да последват примера ѝ, дори и Ейдриън. — Няма да вечерям с вас, но ти и твоите спътници ще разполагате с всичко, което ви е необходимо. Ще се видим утре на съдебния процес. Независимо колко радикални и наивно идеалистични са идеите ти, аз се радвам, че ще бъдеш там, за да помогнеш за осъждането му. Всички сме съгласни, че трябва да лежи в затвора.

Татяна напусна залата и двамата пазители я последваха. Присила Вода също излезе с тях, като остави Лиса и Ейдриън сами.

— Добре свършена работа, братовчедке. Не са много хората, които могат така да извадят от равновесие старата дама.

— Май не изглеждаше кой знае колко извадена от равновесие.

— О, разлюляна е. Повярвай ми. Повечето от хората, с които ежедневно общува, никога няма да си позволят да ѝ говорят така, да не говорим за някоя на твоята възраст. — Ейдриън се изправи и протегна ръка към Лиса. — Хайде. Ще те разведа наоколо. Ще останеш възхитена.

— Вече съм била тук и преди — каза тя. — Когато бях по-малка.

— Да, добре, но това, което си видяла като малка, е различно от това, което можеш да видиш като си по-голяма. Знаеш ли, че тук имат бар, който работи по двайсет и четири часа в денонощието? Ще си вземем по едно питие.

— Не искам питие.

— Ще поискаш още преди обиколката да е приключила.

Напуснах главата на Лиса и се върнах в стаята си. Срещата с кралицата приключи и Лиса вече не се нуждаеше от невидимата ми подкрепа. Освен това точно сега наистина не ми се щеше да се занимавам с Ейдриън. Като се надигнах, се почувствах по-бодра от преди. Пребиваването в главата ѝ винаги ми действаше като дрямка.

Реших малко да се поразтъпча. Никога не съм посещавала кралския двор. Очаквах да видя нещо като малък град и се чудех какво още може да се види, с изключение на бара, където Ейдриън вероятно живееше по време на посещенията си в двора.

Тръгнах надолу по стъпалата, решена да изляза навън. Доколкото знаех, в тази сграда имаше само стаи за гости. Но щом стигнах до входа, видях Кристиан и Еди, увлечени в разговор с още някого, когото не успях да различа. Еди, както винаги нащрек, пръв ме забеляза и се усмихна.

— Здравей, Роуз. Виж кого открихме.

Като се приближих, Кристиан се отдръпна и разкри пред мен загадъчната личност. Спрях се, а тя ми се усмихна.

— Здравей, Роуз.

След миг усетих как по лицето ми бавно се плъзва усмивка.

— Здравей, Мия.

ГЛАВА 12

Ако ме бяха попитали преди шест месеца, щях да кажа, че няма начин да се зарадвам, ако се натъкна на Мия Риналди в кралския двор. Тя е с една година по-малка от мен и имаше зъб на мен и Лиса още от първи курс — злобата ѝ бе толкова голяма, че Мия доста вгорчи живота ни. Много се постара. Слуховете, трескаво разпространявани от Джеси и Ралф за мен, до голяма степен бяха резултат тъкмо от нейните ревностни усилия.

Но после Мия замина с нас за Споукан и беше пленена от стригоите. И също както при Кристиан и Еди, това промени всичко за нея. Тя преживя същите ужаси като нас. Всъщност тя бе единствената от приятелите ми, която бе свидетел на смъртта на Мейсън и как аз убих двамата стригои. Дори ми спаси живота, като използва магия с елемента вода, за да удави временно единия от стригоите. В големия спор на мороите за това, дали да се научат да се сражават редом с пазителите, тя беше твърдо на страната на желаещите да се борят.

Не бях виждала Мия почти от месец, по-точно от погребението на Мейсън. Сега, докато я оглеждах, имах чувството, че е изтекла цяла година. Винаги съм гледала на Мия като на порцеланова кукла. Беше по-ниска в сравнение с повечето морои и изглеждаше много по-млада с по детински кръглото си лице. Това впечатление донякъде се подсилваше от факта, че носеше косата си накъдрена в безупречно подредени букли. Но днес тя явно не си бе дала този труд. Естествено вълнистата ѝ златисто руса коса беше прибрана на опашка. Не носеше дори грим, а тенът на лицето ѝ подсказваше, че е прекарала доста време на открито. Кожата ѝ бе позагрубяла от вятъра и беше леко загоряла — нещо почти нечувано за мороите при тяхната непоносимост към слънчевата светлина. За пръв път наистина приличаше на своите връстнички. Засмя се, като ме видя толкова шокирана.

— Хайде, не е минало толкова много време. Имаш вид, сякаш не ме познаваш.

— Действително едва те познах. — Прегърнахме се и отново ми се стори невероятно, че някога тя бе заговорничела как да съсипе живота ми. Или че за отплата аз ѝ бях счупила носа. — Какво правиш тук?

Тя посочи с кимване към вратата.

— Тъкмо излизахме. Ще ти обясня всичко.

Отидохме в съседната сграда. Не приличаше на търговски център или нещо подобно, но тук имаше магазини и всичко останало, от което мороите, които работеха в двора, или посетителите имаха нужда — няколко ресторанта, магазинчета и офиси, предлагащи всякакви услуги. Имаше и кафене и тъкмо там ни заведе Мия.

Кафенето изглеждаше съвсем обикновено, но аз рядко посещавах подобни заведения. Да седя на такова място с приятели, без да се тревожа за училището... беше велико. Напомни ми за времето, когато двете с Лиса живеехме сами, без никакъв надзор, когато животът ни се свеждаше само до училището и неговите правила.

— Баща ми сега работи в двореца — каза ни Мия. — Затова и аз вече живея тук.

Децата на мороите рядко остават да живеят с родителите си, защото те обикновено изпращаха потомците си на места като Академията „Св. Владимир“, където да растат и да се възпитават в безопасност.

— А какво стана с училището? — попитах я аз.

— Тук няма много деца, но все се намират. Повечето са на богати родители и имат частни учители. Баща ми задейства част от връзките си и уреди да изучавам различните предмети заедно с тях. Така че уча приблизително същото, само че по друг начин. Наистина е много готино. По-малко време съм с учителите, но пък имам повече домашни.

— Сигурно правиш и други неща — отбеляза Еди, — освен ако часовете ти не са на открито. — Явно и той бе забелязал същото като мен — достатъчно бе само да се погледнат ръцете ѝ, докато държеше чашата си с кафе с мляко, за да се забележат мазолите по тях.

Мия размърда пръстите си.

— Тук се сприятелих с неколцина от пазителите. Те ме научиха на някои неща.

— Това е рисковано — заяви Кристиан, макар че всъщност в гласа му прозвуча нотка на одобрение. — Все още се води спор за това, дали мороите трябва да се сражават.

— Искаш да кажеш за това, дали мороите да използват магията при схватка със стригоите — поправи го тя. — Точно това е, което най-силно се оспорва. Никой всъщност не обсъжда въпроса дали мороите да участват в ръкопашни схватки.

— Напротив, и това правят — възразих аз. — Просто в момента е засенчен от дебатите около магиите.

— Но не е забранено да се тренира — отсече тя твърдо. — И докато е така, аз ще продължавам да се подготвям. Мислиш ли, че при всичките тези събития и срещи, които се провеждат тук, някой обръща внимание на това какво правят такива като мен?

Семейството на Мия, освен че не беше с кралски произход, беше от съвсем нисшите класи — не че имаше нещо лошо в това, но тя продължаваше да страда заради обстоятелствата около произхода си.

Въпреки всичко, за мен тази среща беше много приятна. Мия изглеждаше по-щастлива и по-откровена от всякога досега, откакто я познавах. Имаше вид на... свободна личност. Кристиан изрази на глас мислите ми, преди аз да го сторя.

— Променила си се — отбеляза той.

— Всички сме се променили — поправи го Мия. — Особено ти, Роуз. Макар че не мога ясно да го обясня.

— Нямахме начин петимата да не се променим — изтъкна Кристиан. И само след миг побърза да се коригира: — Четиримата.

Всички се умълчахме, потиснати от спомените за Мейсън. Присъствието на Кристиан, Еди и Мия пробуди скръбта в мен, която винаги се опитвах да прикрия. Видях по лицата им, че и те непрекъснато водят същата битка.

Накрая разговорът ни се отклони към това какво се случва тук и в Академията. Но аз продължавах да си мисля за думите на Мия, че съм се променила повече от останалите. Глождеше ме мисълта как напоследък постоянно губех самоконтрол, как през половината от времето постъпките и чувствата ми сякаш не бяха мои. Докато си седяхме там, ми се струваше, че сега Мия се ръководеше само от своите положителни качества, докато аз — само от отрицателните.

Разговорите с Ейдриън все още отекваха в съзнанието ми, напомняйки ми, че може би притежавам много тъмна, дори напълно черна аура.

Може би мислите ми за него го бяха призовали по някакъв неведом за мен начин, но двамата с Лиса накрая се присъединиха към нас. Вероятно техният бар се намираше в същата сграда. Аз бях блокирала връзката си с нея и не бях обърнала внимание. Слава богу, Ейдриън не бе успял да я напие, макар че Лиса се бе съгласила на две питиета. През връзката ни долових лекото ѝ смущение и старанието ѝ да го прикрие.

Лиса остана много изненадана, като ни видя седнали заедно с Мия, но я поздрави топло и с радост се присъедини към нас. Вече бях слушала по-голяма част от темите, за които пак заговориха, затова останах мълчалива и отпивах от чая. За мен никакво кафе. Повечето пазители пият кафе, и то така жадно, както мороите — кръв, но аз не се докосвах до него.

— Как премина аудиенцията ти при кралицата? — попита Кристиан.

— Не беше чак толкова зле, колкото очаквах — обясни Лиса. — Но и не беше много приятна. Поне не ми се развика, нито се опита да ме унижи. Като за начало и това е нещо.

— Престани да се държиш толкова скромно — упрекна я приятелски Ейдриън, като я обгърна с ръка. — Принцеса Драгомир през цялото време беше на висота. Трябваше да я видиш с очите си. — Лиса само се засмя смутено.

— Предполагам, че не е споменала защо е решила да ни допусне на процеса — отбеляза сковано Кристиан. Не изглеждаше никак щастлив от близостта между Лиса и Ейдриън — но най-вече от ръката му, прегърнала раменете ѝ.

Смехът на Лиса стихна, но продължаваше да се усмихва.

— Ейдриън го е уредил.

— Какво? — извикахме в един глас двамата с Кристиан.

Ейдриън, с безкрайно самодоволен вид, не проговори, като кавалерски отстъпи думата на Лиса.

— Успял е да я убеди, че е необходимо да присъстваме. Очевидно продължил да ѝ досажда, докато накрая тя склонила.

— Не беше досаждаме, а убеждаване — поправи я Ейдриън.

Лиса отново се засмя.

С известно раздражение си спомних собствените си думи за кралицата: А коя е тя? Просто поредната от рода Ивашков. Такива като нея с лопата да ги ринеш. И наистина беше така. Погледнах към Ейдриън.

— Колко близки роднини сте? — Отговорът веднага се появи безгласно в главата на Лиса. — Тя ти е леля.

— Пралеля. А аз съм любимият ѝ праплеменник. Е, всъщност съм единственият ѝ праплеменник, но не това е най-важното. Още си оставам неин любимец — обясни ми Ейдриън.

— Невероятно — промърмори Кристиан.

— И на мен така ми се струва — подкрепих го.

— Никой от вас не ме оценява достатъчно. Защо ви е толкова трудно да повярвате, че действително мога да помогна, да внеса своя принос към общото дело в тези мрачни времена? — ядоса се Ейдриън и се изправи. Опитваше се да прозвучи гневно, но самодоволната му усмивка го издаваше, че продължава да намира всичко това за много забавно. — Цигарите ми и аз излизаме навън. Поне те ми демонстрират известно уважение.

Щом той излезе, Кристиан попита Лиса с видимо недоволство:

— Къде си пиянствала с него?

— Не съм пиянствала. Изпих само две чаши — оправда се тя. — А ти откога стана толкова консервативен?

— Откакто Ейдриън те преследва с лошото си влияние.

— Стига! Той ни помогна да дойдем тук. Никой друг не беше способен да уреди това. А Ейдриън не бе длъжен, но го направи. А ти и Роуз просто си седите тук и продължавате да се държите така, все едно, че той е най-голямото зло в целия свят. — Е, точно това не беше абсолютно вярно. През повечето време седях така, сякаш бях цапардосана с нещо тежко по главата, все още прекалено зашеметена, за да реагирам.

— Да, но съм сигурен, че той не го е направил от добро сърце — промърмори Кристиан.

— Че защо иначе да го прави?

— О, да, и аз това се питам.

Очите на Лиса се разшириха от възмущение.

— Да не мислиш, че е заради мен? Мислиш си, че между мен и него има нещо, така ли?

— Ами вие си пиете заедно, заедно си практикувате магии, пак така заедно посещавате елитарните сбирки. Какво мога да си помисля?

Мия и Еди се спогледаха, сякаш изведнъж и двамата закопняха още в същия миг да се озоват някъде другаде. Аз пък се вторачих в тавана.

Гняв изригна в Лиса и през нашата връзка ме връхлетя като гореща вълна. Беше напълно вбесена, макар че яростта ѝ всъщност нямаше много общо с Ейдриън. Повече я измъчваше мисълта, че Кристиан не ѝ вярва. Колкото до него, аз поне не се нуждаех от никакви по-специални психически способности, за да разбера как се чувства. Той не я ревнуваше само защото се срещаше с Ейдриън. Кристиан се измъчваше от това, че Ейдриън притежаваше достатъчно влияние, за да уреди пристигането ѝ тук, в кралския двор. Или точно както го бяха описали Джеси и Ралф: ако имаш връзки, всички врати ще се разтварят пред теб — връзки, каквито Кристиан нямаше.

С коляното си докоснах крака на Кристиан с надеждата тайно да му подсказва, че е по-разумно да спре да говори, преди да стане нещо по-лошо. Гневът на Лиса се засилваше, примесен с обзелото я съмнение дали пък наистина не се е сближила прекалено много с Ейдриън. Цялата работа беше абсурдна.

— Кристиан, за бога, не разбираш ли, че ако Ейдриън е направил това, то е било само заради мен и налудничавата му обсебеност. Преди време се похвали, че ще го уреди, но аз не му повярвах. — Обърнах се към Лиса. Трябваше да я успокоя, да разсея мрачните ѝ чувства, които можеха да ѝ причинят много страдания, ако излязат извън контрол. — Лис, може и да не си пияна, но трябва да си починеш и да се успокоиш, преди да водиш този разговор. Иначе рискуваш да изтърсиш нещо глупаво, също като Кристиан, а накрая аз ще се окажа тази, която, както винаги, ще трябва да се оправя с цялата бъркотия.

Май малко прекалих и очаквах някой да ми заяви, че се държа нахално. Но вместо това Лиса най-неочаквано се успокои и се усмихна на Кристиан.

— Да, определено е по-добре да поговорим по-късно. И без това днес ни се насъбраха много неща.

Той се поколеба за мит, сетне кимна.

— Да. Извинявай, че така ти се нахвърлих. — Отвърна на усмивката ѝ и с това сложи край на разправията.

— И така — обърна се Лиса към Мия, — кажи ми сега срещна ли се тук с някоя интересна личност?

Взрях се удивено в Кристиан и Лиса, но никой от тях не ми обърна внимание. Бях прекратила караницата, ала никой не ми призна заслугата. Не чух нищо от рода: Благодаря ти, Роуз, че ни показва колко идиотски се държим. Достатъчно зле бе, че трябваше ежедневно да понасям любовните им изстъпления, без някому да му хрумне как се чувствам аз. Сега им спасих връзката, а те дори не го осъзнаха.

— Ей сега ще се върна — извиках, като прекъснах описанието на Мия за другите тийнейджъри тук. Опасявах се, че ако остана още малко с тях, ще кажа нещо, за което по-късно ще съжалявам. Или в яда си ще строша някой стол. Откъде се взе тази ярост в мен?

Излязох навън с надеждата, че глътка студен въздух ще ме успокои. Ала вместо това ме лъхна цигарен дим.

— Само не започвай пак с упреците против пушенето — предупреди ме Ейдриън. Беше се облегал нехайно на тухлената стена на сградата. — Не беше нужно да излизаш. Знаеше, че съм тук.

— Тъкмо заради това съм тук. Е, това и защото имах чувството, че ще полудея, ако остана още една минута вътре.

Той наклони глава, за да ме погледне в лицето. Повдигна вежди.

— Не се шегуваш, нали? Какво се е случило? Само преди няколко минути изглеждаше съвсем добре.

Закрачих пред него.

— Не зная. Наистина бях добре. Но после Кристиан и Лиса започнаха този глупав спор, и то заради теб. Странна работа. Отначало се държаха като полудели, а после аз се оказах по-луда и от двамата.

— Почакай. Да не би да са се скарали заради мен?

— Да. Нали точно това ти казвам. Не ме ли слушаш?

— Хей, не се нахвърляй срещу мен. Нищо лошо не съм ги сторил.

Скръстих ръце пред гърдите си.

— Кристиан те ревнува, понеже постоянно висиш край Лиса.

— Ние само изучаваме магията с духа — оправда се Ейдриън. — Той е добре дошъл да се присъедини към нас.

— Да, но никой не е казал, че в любовта има нещо разумно. Като ви видя да се връщате заедно, Кристиан съвсем озверя. А на всичкото

отгоре е вбесен, задето си използвал високопоставеното си положение, за да убедиш кралицата да покани Лиса.

— Не го направих заради нея. Направих го за всички вас, но най-вече специално заради теб.

Спрях се пред него.

— Не ти повярвах, че можеш да го направиш.

Той се ухили.

— Предполагам, че трябваше да обърнеш по-голямо внимание на семейната ми история.

— Може би. Просто си помислих...

Не довърших. Смятах, че Дмитрий ще е този, който ще уреди пристигането ни в кралския двор. Вярвах въпреки думите му, че той може да се справи с всичко. Оказа се, че наистина не е бил той.

— Какво си помисли? — подкани ме Ейдриън.

— Нищо. — С много о усилия успях да изрека: — Благодаря ти, че ни помогна.

О, мили боже! — възкликна той. — Доживях да чуя любезна дума от Роуз Хатауей. Сега мога да умра щастлив.

— Какво искаш да кажеш с това? Че обикновено съм неблагодарна кучка.

Той само ме изгледа.

— Хей! Не ме гледай толкова хладно.

— Или може би ще ми се отблагодариш с една прегръдка?

Изгледах го свирепо.

— Само една? Малка? — замоли се той.

С въздишка се приближих до него и го прегърнах. Но само с едната ръка, а другата леко отпуснах на рамото му.

— Благодаря ти, Ейдриън.

Останахме така само колкото за един удар на сърцето. Ала не усетих нищо от онова наелектризиращо разтърсване, както когато ме прегръщаше Дмитрий. Длъжна бях обаче да призная, че поне в едно Лиса имаше право: Ейдриън понякога се държеше адски дразнещо и арогантно, но наистина не беше такова гадно копеле, за каквото често го набеждавах.

Вратите се отвориха. Лиса и останалите излязоха навън. Съвсем разбираемо ни изгледаха изненадано, но в този момент въобще не ми пукаше. Освен това вероятно всички вече си мислеха, че чакам дете от

Ейдриън, плод на незаконната ни любовна афера, така че какво значение имаше още една прегръдка? Дръпнах се от него.

— Тръгваме ли? — попитах ги.

Да. Мия има по-важни работи за вършене, отколкото да виси с нас — пошегува се Кристиан.

— Ей, бях обещала на баща си, че ще отида при него. Ще се видим, приятели, преди да заминете. — Тъкмо се накани да тръгне, като се спря рязко и се обърна. — Господи, съвсем забравих. — Бръкна в джоба на якето си и ми подаде един сгънат на четири лист. — Това беше едната от причините да ви потърся. Даде ми го един служител от дворцовата канцелария и ми поръча да ти го предам.

— Благодаря — кимнах, озадачена. Тя тръгна за срещата с баща си, докато ние се запътихме към стаята си.

Забавих крачка, докато отворях сгънатата бележка, учудена кой е поискал точно тук да се свърже с мен.

Роуз,

Толкова се зарадвах, като чух, че си пристигнала. Сигурен съм, че това ще направи утрешното изслушване в съда много по-забавно. Любопитен съм да узная как е Василиса, а романтичните ти лудории за мен винаги са били източник на непресекващо забавление.

Нямам търпение да ги споделя утре в съдебната зала.

С най-добри пожелания,

В. Д.

— От кого е? — попита Еди, като се доближи до мен.

Побързах да сгъна листа и да го пъхна в джоба си.

— От никого — отвърнах. От никого наистина.

В. Д.

Виктор Дашков.

ГЛАВА 13

Щом се върнахме в стаята си, аз се извиних на Лиса под предлог, че имам да свърша нещо заради моите задължения като пазител. Тя нямаше търпение да изглади конфликта си с Кристиан — вероятно под формата на трескаво смъкване на дрехите — така че нищо не ме попита. В стаята си имах телефон и след като се свързах с централата, разбрах коя е стаята на Дмитрий.

Той беше изненадан да ме види пред вратата си — и малко напрегнат. Последния път, когато се случи нещо подобно, бях под влиянието на магията за прелъстяване на Виктор и се държах... агресивно.

— Трябва да говоря с теб — започнах още от вратата.

Той ме пусна да вляза и аз незабавно му подадох бележката.

— В. Д.

— Да, знам — кимна Дмитрий и ми върна бележката. — Виктор Дашков.

— Какво ще правим сега? Искам да кажа, че говорихме за това, но сега той наистина потвърждава, че смята да ни издаде.

Дмитрий не каза нищо, но можех да се закълна, че обмисля проблема от всички възможни страни, също както постъпваше при сраженията. Накрая взе мобилния си телефон, много по-надежден срещу подслушване от вътрешния телефон в стаята.

— Изчакай малко.

Запътих се да седна на леглото, но реших, че е опасно, и вместо това се настаних на дивана. Не знаех на кого звънеше, само разбрах, че разговорът се проведе на руски.

— Какво става? — попитах го, когато свърши.

— Скоро ще ти кажа. Засега трябва да чакаме.

— Страхотно. Любимото ми занимание.

Той притегли едно кресло и седна срещу мен. Изглеждаше твърде малко за висок мъж като него, но той, както винаги, се справи непринудено и дори грациозно.

До мен на дивана бе оставен един от любимите му каубойски романи, каквито винаги носеше със себе си. Взех го и отново си помислих колко е самотен. Дори и тук, в кралския двор, той бе избрал да остане в стаята си.

— Защо четеш тези книги?

— Някои хора четат книги за удоволствие — отбеляза той.

— Хей, без подигравки. И аз чета книги, но най-вече такива, които ще ми помогнат да разреши загадките, заплашващи живота и здравия разум на най-добрата ми приятелка. Не мисля, че четенето на каубойски истории наистина ще помогне да се оправи този свят.

Той взе книгата от ръцете ми и я прелисти. Лицето му беше замислено и не толкова напрегнато, както бе обичайно за него.

— Както всяка книга, и тази е вид бягство. Но има и още нещо... Не зная, но има нещо особено привлекателно в Дивия запад. Никакви правила. Всички живеят според собствените си принципи. При раздаването на правосъдие не си длъжен да се обвързваш с нечии чужди идеи за това, кое е правилно и кое грешно.

— Почакай — засмях се аз. — Мислех, че аз съм тази, която постоянно иска да нарушава правилата.

— Не съм казал, че и аз искам. Просто има нещо примамливо в това.

— Не ме прави на глупачка, другарю. Искаш да нахлузиш каубойска шапка и да всяваш респект сред преследвани от закона обирджии на банки.

— Нямам време. И без това имам предостатъчно трудности да всявам респект у теб.

Усмихнах се и внезапно се почувствах както през онзи ден, когато чистехме в църквата или поне преди да се скараме. Спокойно, приятно. Всъщност ми заприлича най-вече на атмосферата от дните на нашите първи тренировки, преди всичко да се усложни. Е, да... нещата помежду ни винаги са били сложни, но известно време ми се струаха не чак толкова заплетени. Това ме натъжи. Искаше ми се да мога да върна онези ранни дни. Тогава нямаше нито Виктор Дашков, нито кръв по ръцете ми.

— Съжалявам — каза Дмитрий внезапно.

— За какво? Че четеш евтини романчета?

— Че не можах да те доведа тук. Имам чувството, че съм те разочаровал. — Забелязах как по лицето му пробягна тревога, сякаш се опасяваше, че може да е причинил някаква непоправима щета.

Извинението му ме свари напълно неподготвена. За миг се усъмних дали пък не ревнува от Ейдриън заради влиянието му, също като Кристиан. Но скоро осъзнах, че става дума за нещо напълно различно. Бях подложила Дмитрий на голям натиск, понеже сяко вярвах, че е способен да постигне всичко. Някъде — дълбоко в себе си — той чувстваше същото или поне що се отнасяше до мен. Не искаше да ми откаже нищо. Доскорашното ми лошо настроение отдавна бе изчезнало и изведнъж се почувствах просто празна. И глупава.

— Не си — казах му. — Аз бях тази, която се държа като пълна глезла. Досега никога не си ме разочаровал. И сега не си.

Благодарният му поглед ме накара да се почувствам, сякаш са ми поникнали криле. Ако бяхме постояли още така, подозирах, че може би щеше да ми каже нещо толкова сладко, че направо да литна. Вместо това телефонът иззвъня.

След още един разговор на руски той се изправи.

— Хайде, да вървим.

— Къде?

— Да се видим с Виктор Дашков.

Оказа се, че Дмитрий имал приятел, който пък имал друг приятел и така, по някакъв необясним начин, въпреки че се намирахме в най-добре охраняваното място в света на мороите, успяхме да се промъкнем в затвора към резиденцията на кралицата.

— Защо правим това? — прошепнах му аз, докато крачехме забързано по коридора към килията на Виктор. Да си призная, очаквах да попадна сред тъмница в подземие на средновековна крепост, с влажни каменни стени и факли по тях, обаче мястото се оказа много модерно и практично подредено, с мраморни подове и идеално белосани стени. Но поне нямаше прозорци. — Мислиш ли, че ще успеем да го убедим да не казва нищо?

Дмитрий поклати глава.

— Ако Виктор искаше само да ни отмъсти, щеше да го направи без никакво предупреждение. Той не върши нищо без причина. Фактът,

че първо ти казва, означава, че иска нещо. И сега ние трябва да разберем какво е то.

Стигнахме до килията на Виктор. Той бе единственият затворник в момента. Както и останалите помещения в сградата, неговата килия ми напомни по-скоро за болнична стая. Всичко беше чисто, светло и стерилно — и много голо. Място, лишено от всичко, което би могло да те разведри или разсее, което само за един час би могло да ме подлуди окончателно. Килията беше снабдена с яки решетки, боядисани в сребрист цвят, изглеждащи непробиваеми, което бе най-важното.

Виктор седеше на един стол и лениво изучаваше ноктите си. Три месеца бяха изминали от последната ни среща и кожата ми настръхна само като го видях отново. На повърхността изригнаха чувства, за които не подозирах, че са погребани дълбоко в мен.

Едно от най-непоносимите неща бе да го видя толкова здрав и млад. Беше си купил здравето с цената на мъченията, на които бе подложил Лиса. Адски го мразех за това. Ако болестта му бе следвала нормалния си ход, сега най-вероятно щеше да е мъртъв.

Черната му коса все пак беше пооредяла, с леко посребрени нишки тук-там. Беше в средата на четирийсетте и притежаваше царствени, почти красиви черти. При приближаването ни надигна глава. Очи с цвят на бледозелен нефрит, същите като на Лиса, срещнаха моите. В миналото родовете Драгомир и Дашков често са се сродявали, но все пак беше малко страшно да видиш други очи със същия толкова рядко срещан цвят. Лека усмивка озари лицето му.

— О, мила моя. Каква наслада за очите ми. Красивата Роузмари, вече почти като зряла личност. — Погледът му се отмести към Дмитрий. — Разбира се, има някой, който отдавна се отнася с теб като с такава.

Притиснах лице към решетките.

— Престани да се бързикаш с нас, кучи сине. Какво искаш?

Дмитрий отпусна нежно ръка върху рамото ми и ме дръпна назад.

— По-кратко, Роуз.

Поех дълбоко дъх и после бавно отстъпих назад. Виктор се изправи в стола си и се засмя.

— След цялото това време твоята питомка още не се е научила да се контролира. Но може би никога не си го искал наистина.

— Не сме дошли тук, за да си бърбим — каза Дмитрий спокойно. — Искаше да примамиш Роуз, а сега ние искаме да разберем защо.

— Непременно ли трябва да има някаква зловеща причина? Искях само да разбера как е тя, а нещо ми подсказа, че утре няма да имаме шанс за приятелски разговор.

Дразнещата усмивка не слизаше от лицето му. Реших, че има голям късмет, задето ни делят тези яки решетки и не мога да го докопам.

— Днес не сме дошли, за да водим приятелски разговор — изръмжах аз.

— Мислиш, че се шегувам. Но не е така. Наистина искам да зная какво става с теб. Ти винаги си била извор на очарование за мен, Роузмари. Единствената личност, „целуната от сянката“, която познаваме. И преди ти казах, че това не е нещо, от което можеш да се отървеш без последствия. Няма начин да затъваш тихо и кротко в скучната рутина на Академията. Хора като теб не са създадени, за да се приспособяват безпрекословно.

— Аз не съм никакъв вид научен експеримент.

Ала той продължи, все едно не бях казала нищо.

— Как беше? Какво забелязваш напоследък?

— Нямаме време за това — прекъсна го Дмитрий. — Ако не преминеш веднага по същество — предупреди го той, — ще си тръгнем.

Не разбирах как Дмитрий успяваше да говори толкова спокойно. Наведох се напред и удостоих Виктор с най-ледената си усмивка.

— Няма начин утре да се измъкнеш оттук. Надявам се затворът да ти се услади. Обзалагам се, че ще бъде безкрайно забавно, когато отново се разболееш — а ти сам знаеш, че точно така ще стане.

Виктор ме изгледа спокойно, със същия развеселен поглед, от който ми идеше направо да го удуша.

— Всичко умира, Роуз. Е, предполагам, че трябва да уточня: всичко, освен теб. Или може би ти вече си мъртва. Не зная. Тези, които са посетили Света на мъртвите, вероятно никога не прекъсват докрай връзката си с него.

На устните ми беше застинал язвителен и остроумен отговор, ала внезапно нещо ме възпря. Тези, които са посетили света на мъртвите. Ами ако виденията ми на Мейсън не се дължат на това, че съм

полудяла, или защото той търси отмъщение? Ами ако зад тази загадка се крие нещо друго, свързано с мен — нещо, което се е случило, когато съм умряла и после съм се върнала обратно, — което именно ме свързва с Мейсън сега? Нали тъкмо Виктор бе този, който пръв ми обясни какво означава да си целуната от сянката. Зачудих се дали има отговори на някои от въпросите, които ме измъчваха.

Лицето ми трябва да е издало нещо, защото Виктор ме изгледа замислено.

— Да? Има ли нещо, което би искала да кажеш?

Никак не исках да го питам за каквото и да било. От това стомахът ми се обърна. Но преглътнах гордостта си и попитах:

— Какъв е светът на мъртвите? Рай или ад?

— Нито едното, нито другото — отвърна ми той.

— Кой живее там? — възкликнах. — Призраци? Ще отида ли обратно там? Може ли нещо да се върне оттам?

Точно както се опасявах, на Виктор явно му беше много приятно да му задавам всичките тези въпроси. Забелязах как самодоволството му се усили.

— Е, очевидно някои неща се връщат оттам, нали затова сега си тук сред нас.

— Той те разиграва — намеси се Дмитрий. — Хайде да си вървим.

Виктор изгледа Дмитрий.

— Аз ѝ помагам. — Отново се обърна към мен. — Искаш ли да говорим съвсем честно? Не зная много за това. Все пак ти, Роуз, си била там. А не аз. Все още не. Някой ден вероятно ти ще ме просветлиш. Но в едно съм сигурен, че колкото повече убиваш, толкова повече се приближаваш до смъртта.

— Достатъчно — прекъсна го Дмитрий рязко. — Тръгваме си.

— Почакайте, почакайте — спря ни Виктор. — Още нищо не сте ми казали за Василиса.

Отново пристъпих към решетките.

— Стой далеч от нея. Тя няма нищо общо с това.

Виктор ме изгледа сухо.

— Както виждаш, аз съм заключен тук и нямам друг избор, освен да стоя далеч от нея, скъпа моя. Освен това ти грешиш — Василиса е свързана с всичко, което става.

— Това е. — Внезапно проумях за какво беше всичко това. — Затова си ни изпратил бележката. Искал си да се срещнем, за да узнаеш нещо за нея, а си бил наясно, че няма начин Лиса да се съгласи на среща с теб. Нямах с какво да я изнудиш.

— Изнудване е грозна дума.

— Няма начин да се видиш с нея извън съдебната зала. Тя никога няма да се съгласи да те лекува. Казах ти: отново ще се разболееш и ще умреш. И тогава ще ми изпращаш пощенски картички от отвъдното.

— Мислиш, че всичко е само заради това? Нима смяташ, че нуждите ми са толкова жалки? — Нямах и следа от подигравателния тон. Вместо това зелените му очи вече горяха трескаво, фанатично. Силно стиснатите му устни опънаха кожата по лицето му и чак сега забелязах, че е отслабнал доста от последната ни среща. Може би затворът все пак се е оказал по-суров за него, отколкото допусках. — Ти напълно си забравила защо направих всичко това. Уловена в капана на собственото си късогледство, не можа да проумееш мащаба на замисъла ми.

Напрегнах се, докато си мислех за случилото се през миналата есен. Той беше прав. Цялото ми внимание бе съсредоточено върху злините, които той бе причинил на Лиса и лично на мен. Бях забравила другите разговори, както и налудничавите му обяснения за грандиозния му замисъл.

— Ти искаше да вдигнеш революция и явно все още искаш. Това е лудост. Никога няма да се случи — казах му аз.

— Вече се случва. Мислиш ли, че не зная какво става по света? Все още имам контакти. Хората се поддават на подкупи — как иначе, според теб, ти изпратих бележката? Зная, че се надига недоволство, зная за предложението на Наташа Озера мороите да се бият наравно с пазителите. Ти си я подкрепила. Застанала си до нея, а мен смяташ за злодей, Роузмари, но аз бях този, който миналата есен издигна същата тази идея. При все това явно не гледаш на нея по същия начин, както на мен.

— Таша Озера защитава каузата си по начин, доста по-различен от твоя — отбеляза Дмитрий.

— И тъкмо заради това няма да постигне нищо — сръза го Виктор. — Татяна и тронният съвет са сковани от вековните традиции. И докато имаме такива владетели, нищо няма да се промени. Никога

няма да се научим да се сражаваме. Мороите без кралски произход никога няма да имат право на глас. А дампирите като теб ще бъдат изпращани в битките.

— На това сме посветили живота си — отвърна Дмитрий. Усетих как в него започна да се надига напрежение. Можеше да се владее много по-добре от мен, но не се съмнявах, че сега беше раздразнен не по-малко от мен.

— И тъкмо заради това жертвате живота си. Вие сте само роби и дори не го осъзнавате. И за какво? Защо трябва да ни защитавате?

— Защото... се нуждаем от вас — запънах се аз. — За да може нашата раса да оцелее.

— Но заради това не е необходимо да се хвърляте в битките. Да се правят деца в никакъв случай не е толкова трудно.

Пренебрегнах ироничната му забележка.

— И защото мороите... и техните магии са много важни. Те могат да правят удивителни неща.

Виктор отчаяно вдигна ръце.

— Някога правехме удивителни неща. Някога хората ни се прекланяха като пред богове, но с течение на времето станяхме лениви. А напредъкът в изобретенията и технологиите все повече превръща нашите магии в странни, но демодирани традиции. Така че сега всичко, на което сме способни, са само някакви салонни фокуси.

— Щом имаш толкова много идеи — заговори Дмитрий с опасен блясък в очите, — тогава свърши поне едно полезно нещо в затвора. Напиши манифест.

— Все пак какво общо има всичко това с Лиса? — попитах аз.

— Защото Василиса е носител на промяна.

Зяпнах го недоумяващо.

— Да не си въобразяваш, че тя ще оглави твоята революция?

— Е, разбира се, че предпочитам лично аз да я оглавя — някой ден. Но независимо от това допускам, че тя може да бъде част от движението. Чух това-онова за нея. Тя вече е изгряваща звезда — все още млада, разбира се, но хората започват да я забелязват. Сама знаеш, че кралските особи от различни фамилии не се раждат с еднакви способности. Символът на рода Драгомир е змей или дракон, царят на зверовете. Съответно кръвта на рода Драгомир винаги е била силна — ето защо стригоите толкова упорито се стремят към нея. Да се повери

властта в ръцете на кралица от рода Драгомир не е дребна промяна — особено ако е някоя като Василиса. Личното ми впечатление от докладите, които получавам, е, че тя трябва да е усъвършенствала магията си. Но ако действително е така, при нейните удивителни дарби, думите са бледи да опишат какво може да постигне. Хората са привлечени от нея, при това почти без никакви усилия от нейна страна. А когато наистина се опита да им въздейства... е, те ще направят всичко, което тя пожелае. — Очите му се разшириха, докато говореше, а лицето му сияеше от щастие и преклонение пред чудото, докато си представяше как Лиса сбъдва мечтите му.

— Невероятно! — ахнах аз. — Първо искаше да я скриеш някъде, за да те поддържа жив. А сега всъщност искаш тя да излезе на челно място в света и да използваш дарбата ѝ за осъществяването на налудничавите си планове.

— Вече ти казах, че тя е носител, двигател на промяната. И също както ти си „целуната от сянката“, така тя е единствената, за която знаем, че притежава такива способности. Това я прави опасна — и много ценна.

Е, това все пак беше нещо. Виктор не се оказа чак такъв всезнайко, за какъвто се мислеше. Въобще не подозираше, че и Ейдриън владее магията с духа.

— Лиса никога няма да го направи — уверих го аз. — Тя няма да се съгласи да злоупотребява с дарбите си.

— А Виктор няма да каже нищо за нас — каза Дмитрий и стисна ръката ми. — Той постигна целта си. Повика те тук, защото искаше да узнае нещо повече за Лиса.

— Е, не научи кой знае колко — промърморих.

— Ще останеш изненадана — възрази ми Виктор и се усмихна на Дмитрий. — А защо си толкова сигурен, че няма да осведомя света за романтичната ви любовна авантюра?

— Защото това няма да те спаси от затвора. А ако съсипеш Роуз, ще унищожих и най-малките шансове да убедиш Лиса да ти помогне за извратените ти фантазии. — Виктор трепна леко. Дмитрий беше прав. Самият Дмитрий пристъпи напред и притисна плътно лице о решетките, точно както направих аз преди малко. Аз си въобразявах, че мога да говоря застрашително, но когато Дмитрий изрече следващите думи, осъзнах, че изобщо не мога да се меря с него. — И всичко ще е

безсмислено, защото няма дълго да останеш жив в затвора, за да осъществиш грандиозните си планове. Далеч не си единственият, който има могъщи връзки.

Дъхът ми секна. Дмитрий бе внесъл в живота ми толкова много неща: любов, спокойствие, тренъорски напътствия. И аз вече дотолкова бях свикнала с него, че понякога забравях колко опасен може да бъде. Докато стоеше там, висок и застрашителен, вперил свиреп поглед във Виктор, усетих как по гърба ме полазиха тръпки. Спомних си как, когато за пръв път дойдох в Академията, хората говореха за него, сякаш беше бог. В този момент наистина приличаше на такъв.

Дори и да се изплаши от заплахата на Дмитрий, Виктор не се издаде. Нефритенозелените му очи танцуваха между мен и Дмитрий.

— Вие двамата сте двойка, благословена от Небесата. Или отнякъде другаде.

— Ще се видим в съдебната зала — отвърнах сухо.

Дмитрий и аз си тръгнахме.

По пътя към изхода от затвора той каза няколко думи на руски на дежурния пазач. Съдейки по жестовете им, предположих, че Дмитрий му благодари.

Излязохме навън и поехме през широкото, красиво оформено като парк, пространство, което трябваше да прекосим, преди да се приберем по стайте си. Вече не валеше мокър сняг, но всичко наоколо — сгради и дървета — беше покрито с лед. Все едно целият свят бе направен от стъкло. Стрелнах Дмитрий с поглед и видях, че се взира напред. Трудно беше да се прецени, докато вървахме, но можех да се закълна, че трепереше.

— Добре ли си? — попитах загрижено.

— Да.

— Сигурен ли си?

— Толкова добре, колкото е възможно.

— Мислиш ли, че ще каже на всички за нас?

— Не.

За кратко продължихме все така мълчаливо. Но накрая не издържах и му зададох въпроса, чийто отговор умирах да узная:

— Това означава ли, че... че ако Виктор ни издаде... че ти ще...

— Не можах да довърша. Не бях способна да се насиля и да произнеса думите ще поръчаш да го убият.

— Нямам чак толкова голямо влияние сред най-високопоставените кралски фамилии на мороите, но пък притежавам предостатъчно приятели сред пазителите, които вършат цялата мръсна работа в нашия свят.

— Не ми отговори на въпроса. Ще го направиш ли?

— Способен съм да извърша много неща. Роза, за да те предпазя. Сърцето ми заби като лудо. Използваше името Роза само когато беше особено разчувстван към мен.

— Това няма да ме предпази. След като вече ни с издал, това ще е... хладнокръвно убийство. А ти не би направил такова нещо — казах му аз. — Отмъщението повече приляга на мен, затова аз трябва да го убия.

Исках да се пошегувам, но той явно не го намери за много забавно.

— Не говори така. Впрочем това няма значение. Виктор няма да каже нищо.

Като влязохме в сградата, той ме остави и се запъти към своята стая. Докато отварях вратата на моята, Лиса се показа от ъгъла на коридора.

— Ето те и теб. Какво се случи? Пропусна вечерята.

Напълно я бях забравила.

— Съжалявам... трябваше да свърша малко работа, задължения на пазителя. Дълга история.

Тя се беше преоблякла за вечеря. Косата ѝ оставаше вдигната, но сега носеше плътно прилепнала по тялото рокля от сребриста коприна. Изглеждаше красива. И царствена. Замислих се над думите на Виктор и се зачудих дали тя наистина би могла да е носител на онази промяна, за което той се кълнеше. Сега, като я гледах толкова прекрасна и самоуверена, с лекота си представих как хората я следват навсякъде. Аз — със сигурност, но пък от друга страна, не бях безпристрастна.

— Защо ме гледаш така? — попита ме тя, леко усмихната. Не можех да ѝ кажа, че току-що се бях срещнала с човека, от когото тя най-много се страхуваше. Нито можех да ѝ споделя, че докато тя живее пълноценно, устремена към върха, аз ще ѝ пазя гърба, стаена в сенките, както винаги досега. Вместо това само ѝ върнах усмивката.

— Харесва ми роклята ти.

ГЛАВА 14

Около половин час преди да се задейства алармата на часовника, нагласен да ме събуди на следващата сутрин, на вратата ми се почука. Очаквах да е Лиса, но една сънена проверка през връзката ни показа, че тя още спи. Озадачена, аз се измъкнах от леглото и отворих вратата. Едно момиче от мороите, което не познавах, ми подаде комплект сгънати дрехи с придружителна бележка към тях. Зачудих се дали да й дам бакшиш, но момичето се оттегли толкова бързо, че не успях да реагирам.

Отново седнах на леглото и разгънах дрехите. Черни панталони, бяла блуза и черно сако. Същата униформа, която носеха и другите пазители тук, при това точно с моя размер. Брей. Вече действително започвах да се чувствам като член на отбора. По лицето ми бавно се плъзна усмивка, когато отворих бележката. Беше с почерка на Дмитрий: Вдигни си косата.

Усмивката за дълго не слезе от лицето ми. Много от жените пазители се подстригваха късо, за да се виждат мълниците им — почетните татуировки на врата. Веднъж без особено желание обмислях дали да не последвам примера им, но Дмитрий ме посъветва да не го правя. Той обичаше косата ми и бе настоял да я нося вдигната. Само от начина, по който ми го каза тогава, ме побиха тръпки, точно както и сега.

Час по-късно вече се бях запътила към съдебната зала с Лиса, Кристиан и Еди. Някой беше доставил дрехи в черно и бяло и за Еди. Помислих си, че двамата с него приличаме на деца, накипрени в дрехите на родителите си. Късото ми вталено сако и идеално колосана блуза всъщност бяха доста готини и аз се зачудих дали ще мога да ги взема със себе си.

Съдебната зала се помещаваше в просторната, пищно украсена сграда, покрай която бяхме минали при пристигането ни. Докато крачехме из коридорите, видях как се смесваха старовремските и модерните стилове на обзавеждане. Отвън съдебната палата беше с

продълговати прозорци и каменни кули, вътре обаче кипеше оживена дейност като във всяка съвременна корпорация. Хората работеха в кабинети, втренчени в плоските монитори върху бюрата. Асансьорите извеждаха до горните етажи. При все това тук-там все още можеха да се видят следи от отдавна отминали епохи като скулптури на пиедестали или масивни полилеи със свещници в коридорите.

Самата съдебна зала впечатляваше с прекрасни стенописи, простиращи се от пода до тавана, както и около входа на залата. По стените се виждаха гербовете на всички кралски фамилии. Лиса се спря и се загледа в дракона от герба на рода Драгомир. Царят на зверовете. Обля я вълна от противоречиви чувства, докато съзерцаваше герба на своята прославена фамилия. Усети как върху раменете ѝ се стовари цялата тежест на отговорността ѝ като единствената наследница на това име. И гордостта да бъде част от фамилията. Както и страх, че няма да бъде достойна за името, което носеше. Сръгах я нежно и я побутнах към местата ни в залата.

Седалките бяха разделени от централна пътека, започваща от средата на залата. Ние се настанихме най-отпред в дясната част на залата. Оставаха още няколко минути преди началото на съдебния процес, но все още много от местата не бяха заети. Подозирах, че ще си останат така заради обстановката на секретност, витаеща около това, което се бе случило с Виктор. Отпред седеше един съдия, но нямаше съдебни заседатели. На малък подиум отстрани беше приготвено креслото за кралицата. Тя щеше да бъде тази, която ще вземе окончателното решение. Винаги така се разрешаваха криминалните случаи в кралските кръгове.

Посочих подиума на Лиса.

— Да се надяваме, че ще бъде настроена срещу него. По всичко личи, че единствено тя ще реши съдбата му.

Лиса се намръщи.

— Странно е, че няма съдебни заседатели.

— Това ни впечатлява, тъй като живяхме доста дълго сред хората.

Тя се усмихна.

— Може би. Не зная. Но просто ми се струва, че така се създават условия за корупция.

— Да, разбира се. Но става дума за Виктор.

След няколко минути принц Виктор Дашков беше въведен в залата. Или по-скоро само Виктор Дашков. Беше лишен от титлата си веднага, след като го тикнаха в затвора. Според традицията тя преминаваше към следващия най-възрастен член на фамилията Дашков.

Страх обзе Лиса и от лицето ѝ се отдръпна дори малкото червенина, която ѝ беше останала. Обаче с този страх се примеси и една друга емоция, която не очаквах от нея: съжаление. Преди да я похити, Виктор ѝ беше като роден чичо — тя дори го наричаше така. Обичаше го, а той я бе предал. Отпуснах ръката си върху нейната.

— Успокой се — прошепнах. — Всичко ще бъде наред.

Виктор огледа залата с присвити очи, сякаш го бяха поканили на кралски банкет. Имаше същия безгрижен вид, както докато разговаряше с Дмитрий и мен. Видях как устните му се извиха в подигравателна усмивка. Червена пелена се спусна пред очите ми и трябваше да се напрегна, за да изглеждам спокойна като останалите пазители в залата. Накрая Виктор спря погледа си на Лиса и тя трепна, като видя как в нея се вторачват чифт очи със същия цвят като нейните, както и на другите представители на фамилията ѝ. Когато той сведе леко глава в знак на поздрав към нея, усетих как самообладанието ми се пропуква. Но преди да направя каквото и да е, през връзката ни Лиса ми предаде лаконичното си безмълвно послание: Дишай, Роуз, само дишай дълбоко. Сякаш двете трябваше да се успокояваме взаимно, за да преживеем това изпитание. След секунди Виктор продължи напред, за да се настани на подсъдимата скамейка от лявата страна на залата.

— Благодаря — казах ѝ, след като Виктор се отдалечи от нас. — Имам чувството, че вече и ти можеш да четеш мислите ми.

— Не — каза тя нежно. — Усещам само ръката ти. Погледнах надолу, където бях притисната ръката си върху нейната. Бях го направила, за да я успокоя, но във вълнението си бях стиснала здраво пръстите ѝ.

— Леле! — прошепнах, като издърпах ръката си, надявайки се, че не съм ѝ счупила някой пръст. — Извинявай.

После се появи кралица Татяна. Това ме разсея и ми помогна да успокоя мрачните си чувства. Когато тя влезе в залата, всички се изправихме, сетне коленичихме. Това ми се струваше твърде остаряло,

но беше от обичаите, които мороите не бяха променили през годините. Изправихме се едва след като тя се настани в креслото си.

Процесът започна. Един по един извикваха свидетелите да дават показания за събитията, предизвикани от Виктор. Повечето бяха пазители, които бяха издирвали Лиса, когато Виктор я беше отвлякъл, и после бяха участвали в нападението над Виктор и съучастниците му.

Дмитрий беше последният от пазителите, които излязоха да говорят. Неговите показания не се различаваха много от тези на останалите свидетели. Те до един бяха членове на спасителния екип, обаче Дмитрий започна да разказва за случилото се малко преди това.

— Бях с моята ученичка Роуз Хагауей — заговори той. — Тя има телепатична връзка с принцеса Драгомир и затова първа разбра, че се случва нещо лошо.

Адвокатът на Виктор — направо не можех да си представя как бяха успели да убедят някой да го представлява — сведе поглед към някакви документи пред себе си и после погледна към Дмитрий.

— Като се имат предвид описанията на тези събития, се забелязва известно закъснение между момента, когато тя е открила това, спрямо момента, в който вие сте вдигнали другите под тревога.

Дмитрий кимна. Маската на сдържаност нито за миг не слезе от лицето му.

— Тя не можеше да направи нищо, защото господин Дашков чрез магия ѝ бе въздействал и накарал да ме нападне. — Изрече думите така спокойно, че аз останах удивена. Дори адвокатът не забеляза нещо. Само аз долових — или може би беше просто, защото го познавах — колко болезнено беше за Дмитрий да лъже. О, да, той искаше да ни защити — и конкретно най-вече да защити мен, — заради което вършеше всичко това. Но да се изправи пред съда и да дава лъжливи показания под клетва го убиваше. Дмитрий не беше идеален, независимо че понякога го мислех именно за такъв, но винаги се стараеше да бъде честен. Днес обаче не можеше.

— Господин Дашков използва магия с елемента земя. Някои от мороите, владеещи тази сила, са много добри в прилагането на внушението, способно да въздейства върху най-нисшите инстинкти — продължи Дмитрий. — В този случай той оказа влияние върху нейния гняв и стремеж към насилие, използвайки едно колие.

Откъм лявата си страна чух звук, все едно, че някой се задави в смеха си. Съдията, възрастна и строга жена от мороите, изгледа гневно нарушителя на реда.

— Господин Дашков, моля спазвайте благоприличие в съдебната зала.

Виктор, все още усмихнат, махна с ръка в знак на извинение.

— Ужасно съжалявам, ваша чести ваше величество, но нещо в показанието на пазител Беликов събуди фантазията ми, това е всичко. Повече няма да се повтори.

Затаих дъх, докато чаках да последва буря от реакции. Но нищо не се случи. Дмитрий завърши показанието си, след което призоваха Кристиан да свидетелства. Той говори кратко. Бил с Лиса, когато тя била отвлечена, като похитителите го повалили на пода. Показанието му много помогна да се идентифицират похитителите като някои от личните пазители на Виктор. След като Кристиан си седна, дойде и моят ред.

Излязох отпред с надеждата, че изглеждам спокойна пред толкова много погледи — включително и пред прикования в мен поглед на Виктор. Заех мястото на свидетелите, без въобще да погледна към него. Щом си казах името и дадох клетва да говоря само истината, внезапно изпитах с пълна сила напрежението, на което преди малко беше подложен Дмитрий. Стоях изправена пред всички тези хора, след като се бях заклела да съм абсолютно честна, но щях да излъжа в мига, в който станеше дума за внушението, използвано от Виктор Дашков.

Иначе моята версия за събитията около отвлечането на Лиса беше съвсем ясна и недвусмислена. Съобщих много подробности за часовете от нощта на нейното похищение, като например как Виктор бе прибягнал до своите гадни номера, за да изпробва силата на Лиса. В останалото показанията ми по нищо не се различаваха от разказаното от Дмитрий и останалите пазители.

Както вече казах, умеех да лъжа много добре, затова разказах за „атаката“ с такава лекота и непринуденост, че никой не обърна внимание на този детайл. С изключение на Виктор. Въпреки че през цялото време не поглеждах към него, неволно се извърнах и го погледнах, когато споменах за магията. Погледът му ме прониза, а на устните му заигра подигравателна усмивка. Тогава осъзнах, че

самодоволството му не е само заради факта, че знаеше, че лъжех. А защото той знаеше цялата истина — и погледът, с който ме удостои, ясно ми подсказа, че притежава власт над мен и Дмитрий, властта да ни съсипе пред всички тези хора в съдебната зала — независимо от заплахите на Дмитрий срещу него. През цялото време запазих спокойното изражение на лицето си, така че Дмитрий можеше да се гордее с мен, макар че сърцето ми биеше до пръсване.

Стори ми се, че продължи вечно, но знаех, че съм стояла само няколко минути на свидетелската скамейка. Когато приключих, ме обзе невероятно облекчение, че Виктор не реагира на думите ми. След това беше ред на Лиса. Като жертва тя изложи пред съда своите лични впечатления и всеки един от присъстващите остана смаян от разкритията за страданията ѝ. Наистина звучеше завладяващо — никой никога не бе чувал нещо подобно. Осъзнах, че без дори да се опитва, Лиса използваше вродената си душевна харизма. Мисля, че просто ѝ идваше отвътре, от същия извор, както и внушението. Присъстващите бяха безкрайно впечатлени и изпълнени със симпатия към нея. Когато Лиса описа мъченията, на които Виктор я беше подложил, за да я застави да го излекува, видях как лицата на всички преbledняха от ужас. Дори и скованата маска, която кралица Татяна беше надяната, потрепна за миг, макар да не можех да кажа дали бе от състрадание, или просто от изненада.

Най-удивителното обаче беше колко спокойно Лиса разказа историята. Външно тя изглеждаше самоуверена и красива. Но когато заговори, докато описваше как точно я бе измъчвал охранителят на Виктор, тя разкри цялата болка и ужас от онази нощ. Онзи тип владееше магията с въздуха и я изтезаваше чрез него, като понякога я лишаваше от възможността да диша, а след това я задушаваше още по-плътно. Това бе ужасяващо и тогава аз го бях изпитата наравно с нея. Изпитах го и сега, докато говореше за мъченията. Всяка болезнена подробност още бе запечатана в спомените ѝ, така че болката се завръщаше и в нея, и в мен. И двете въздъгнахме с облекчение, когато привърши с показанията.

Накрая дойде ред на Виктор. Съдейки по изражението на лицето му, никой не би предположил, че в момента го съдят. Не беше нито разгневен, нито изплашен. Нищо не оспори. За нищо не се разкая. За нищо не помоли. Имаше точно същия вид, с който го помнехме от

преди, сякаш нищо на този свят не можеше да го развълнува. Кой знае защо, но това още повече ме вбеси.

Дори докато отговаряше на конкретните въпроси, той звучеше, все едно всичките му деяния са напълно разумни и оправдани. Когато адвокатката на обвинението го попита защо е извършил всичко това, той я погледна, сякаш е загубила разсъдъка си.

— Просто нямах друг избор — заяви с най-любезния си тон. — Умирах. Никой нямаше да ми разреши открито да експериментирам със силите, които владее принцесата. Какво бихте сторили на мое място?

Адвокатката не обърна внимание на това откровение. Едва се сдържаше да не покаже отвращението си.

— И вие решихте също, че е необходимо да покварите собствената си дъщеря, като я превърнете в стригой?

Всички в залата се размърдаха от неудобство. Едно от най-ужасните неща на стригойите бе това, че те не се раждаха, а се създаваха. Един стригой можеше да застави човек или морой да се превърне в стригой, ако изпие кръвта на жертвата си, а след това ѝ даде от собствената си кръв. Нямаше никакво значение дали жертвата го иска, или не. И след като веднъж жертвата стане стригой, тя губи всичко от предишната си същност. Превръща се в ужасяващо чудовище, чиято единствена цел е да убива другите, за да оцелее. Стригойите превръщат жертвите си в себеподобни, ако преценят, че те по някакъв начин ще укрепят силите им. А понякога го правят и само заради жестокостта си.

Друг начин за превръщане в стригой е, ако някой морой доброволно избере да убие друга личност по време на захранването си, с което разрушава всички свои магически способности и се лишава от живота си. Именно така бяха постъпили родителите на Кристиан, защото искали да бъдат безсмъртни, каквото и да им струва това. Дъщерята на Виктор — Натали — го направи, защото той я бе подтикнал към това. Допълнителната сила и бързина, които тя придоби от преобразяването си в стригой, ѝ помогна да го освободи. Баща ѝ смяташе, че постигането на целите му си заслужава всякакви жертви.

Виктор отново не показва дори следа от разкаяние. Отговорът му беше прост.

— Натали сама взе това решение.

— Можете ли да кажете това за всички, които сте използвали за постигане на целите си? Пазител Беликов и госпожица Хатауей не са ви сътрудничили доброволно.

Виктор се засмя.

— Е, това е въпрос на гледна точка. Честно казано, не мисля, че са имали нещо против. Но ако разполагате с време след приключването на този процес, ваша чест, може би ще пожелаете да се заемете с едно напълно законно разследване за изнасилване.

Вцепених се. Ето че наистина го направи. Очаквах всички в съдебната зала да се извърнат и да приковат погледите си в Дмитрий и мен. Обаче никой дори не си направи труда да погледне към нас. Повечето от присъстващите се визираха ужасено във Виктор. Тогава осъзнах, че Виктор е знаел какво ще се случи. Просто искаше да ни подразни, но всъщност не е очаквал някой да възприеме сериозно думите му. Чувствата на Лиса, които се предадоха към мен през връзката ни, потвърдиха предположението ми. Тя смяташе, че Виктор се опитва да отклони вниманието на съда от себе си, като го занимава с някакви измислени истории за Дмитрий и мен. И, естествено, остана ужасена от откритието, че Виктор е способен да падне толкова ниско.

Очевидно съдията също споделяше мнението на Лиса, защото го смъмри за това отклонение от темата. Дотогава повечето от разпитите на свидетелите бяха приключили. Адвокатите привършиха с въпросите си и дойде ред на кралицата да обяви присъдата си. Отново затаих дъх, докато се питах трескаво какво ли ще реши тя. Той не бе отрекъл нито едно от обвиненията срещу него. Доказателствата бяха смазващи благодарение на дадените от моите приятели показания, но както самият Виктор бе изтъкнал, сред дворцовите кръгове имаше много силна корупция. Никак нямаше да е изненадващо, ако кралицата реши, че е по-добре да потули скандала, в който е замесена толкова известна личност. Дори и никой да не узнае подробностите по делото, самото му изпращане в затвора щеше да вдигне шум. Може би тя не искаше да се стига дотам. А не бе изключено Виктор да бе успял да подкупи и нея.

Но накрая тя обяви Виктор за виновен и го осъди на доживотен затвор — при това в друг затвор, а не в този на кралския двор. Бях чувала какви ли не истории за затворите на мороите и те явно бяха ужасни места. Подозирах, че новият му дом ще се окаже доста по-

различен от килията, в която го посетихме. Виктор остана спокоен и сякаш се забавляваше, също както вчера при посещението ни. Това никак не ми хареса. След разговора ни с него не можех да се отърся от подозрението, че той въобще няма намерение да приеме тази присъда ведро и спокойно, както се преструваше. Оставаше ми само надеждата, че ще го пазят зорко.

Формалностите приключиха след един властен жест на кралицата. Ние се изправихме и започнахме да си говорим, докато тя обхождаше залата със строгия си поглед, вероятно за да запомни обстановката. Ескортът от надзиратели изведе Виктор от залата. Той отново мина покрай нас, но този път се спря и ни заговори.

— Василиса, надявам се, че си добре.

Тя не му отговори. Все още го мразеше и се страхуваше от него, но след тази присъда най-после вярваше, че той повече няма да я нарани. Все едно прелистваше края на последната глава от книга, която четеше от месеци. Най-после можеше да загърби преживяния ужас и да остави кошмарните спомени да избледняват с течение на времето.

— Съжалявам, че нямахме възможност да си поговорим, но съм сигурен, че следващия път ще го направим — додаде той.

— Хайде, тръгвай — подкани го един от пазителите до него. И те го поведоха нататък.

— Той е луд — промърмори Лиса, след като той се отдалечи. — Не мога да повярвам, че каза онова за теб и Дмитрий.

Дмитрий стоеше зад нея. Извърнах се към него и погледите ни се срещнаха, преди той да се отдръпне от мен и Лиса. Разбрах, че изпитваше облекчение, също като мен. Днес се бяхме разминали с опасността — ние спечелихме.

Кристиан пристъпи към Лиса и я прегърна, като за дълго я задържа притисната към себе си. Наблюдавах ги с топлота, искрено изненадана от чувствата си към тях. В един миг обаче някаква ръка докосна рамото ми и аз подскочих. Беше Ейдриън.

— Добре ли си, малък дампир? — попита той тихо. — Виктор Дашков изрече някои... ъ... неща, подтикващи към размишления.

Пристъпих по-близо към него и заговорих също като него, колкото можех по-тихо:

— Никой не му повярва. Мисля, че всичко е наред. Но все пак ти благодаря, че попита.

Той ми се усмихна и ме докосна по носа.

— Две благодарности от теб за два дни? Предполагам, че няма да получа, въ, специална благодарност?

Засмях се.

— Няма. Просто ще трябва да си я представиш.

Той ме прегърна леко, преди да се раздели с мен.

— Дадено. Но аз имам богато въображение.

Тъкмо се накахме да тръгваме, когато Присила Вода се приближи с бърза крачка към Лиса.

— Кралицата иска да те види, преди да си тръгнеш. Насаме. Обърнах се към креслото върху подиума, където седеше кралицата. Погледът ѝ бе вперен в нас и аз се запитах за какво ли можеше да е всичко това.

— Разбира се — съгласи се Лиса, смутена не по-малко от мен. А на мен изпрати през връзката ни съобщението: Ще слушаш ли отново?

Кимнах ѝ набързо, преди Присила да я отведе. Върнах се в стаята си и се настроих на „честотата“ на Лиса, докато си опаковах багажа. Мина известно време, тъй като Татяна трябваше да привърши с някои дворцови формалности, но накрая се появи в същата зала, където беше вчерашната им среща. Лиса и Присила се поклониха, когато Татяна влезе, като я изчакаха да седне.

Татяна се настани удобно.

— Василиса, след малко ще трябва да се качиш на самолета, така че разговорът ни ще е кратък. Искам да ти предложи нещо.

— За какво предложение става дума, ваше величество?

— Скоро ще трябва да отидеш в колеж. — Тя говореше, сякаш вече всичко е уредено. Лиса действително планираше да отиде в колеж, но на мен не ми допадна намесата на кралицата. — Съобщиха ми, че не си доволна от избора, който ти се предоставя.

— Ами... не че съм недоволна. Само че местата, където изпращат мороите, са твърде малко. Искам да кажа, разбирам, че това се прави заради сигурността, но все пак... Бих искала да отида в някой по-голям колеж. Някой по-престижен. — Пазителите охраняваха само няколко подбрани колежа в цялата страна, за да могат мороите да учат

там при пълна сигурност. Но както правилно отбеляза Лиса, те неизменно бяха подбрани сред по-малките колежи.

Татяна кимна нетърпеливо, сякаш това вече ѝ беше много добре известно.

— Искам да ти предоставя възможност, каквато — поне доколкото ми е известно — на никоя друга личност не е била предлагана. След дипломирането ти бих искала да дойдеш да живееш тук, в кралския двор. Нямах семейство и мисля, че само ще спечелиш, ако се учиш на политика точно тук, в центъра на нашето управление. Едновременно с това ще уредим да посещаваш университета в Лихай, който е на по-малко от един час път оттук. Чувала ли си за този колеж?

Лиса кимна. Лично аз никога не го бях чувала, но Лиса си беше направила труда да проучи едва ли не всички колежи в Съединените щати.

— Да, добър колеж е, ваше величество, но... е доста малък.

— Все пак е по-голям от тези, в които обикновено се записват младите морои — изтъкна Татяна.

— Вярно е. — Лиса се опитваше да проумее какво означава всичко това. Защо Татяна ѝ правеше това неочаквано предложение? Особено като се има предвид, че доскоро беше доста недоволна от Лиса и постъпките ѝ. Нещо странно се разиграваше тук, затова тя реши да провери докъде може да стигне. — Университетът на Пенсилвания не е чак толкова далеч, ваше величество.

— Само че този университет е огромен, Василиса. Там не можем да гарантираме сигурността ти.

Лиса сви рамене.

— Е, тогава вероятно няма значение дали ще отида в Лихай, или в някой от другите.

Кралицата изглеждаше шокирана. Както и Присила. Те не можаха да повярват, че Лиса проявяваше такова безразличие към предложението на нейно величество. Макар че, честно казано, тя никак не беше безразлична. Всъщност колежът в Лихай беше повече от това, което очакваше, и тя искаше да отиде там. Но в същото време бе решила да провери колко силно кралицата желаше да я изпрати там.

Татяна се намръщи, сякаш преценяваше различните възможности.

— В зависимост от оценките и поведението ти в Лихай вероятно ще можем да уредим прехвърлянето ти след втората година. Но отново напомням, че ще бъде много трудно да гарантираме сигурността ти.

Брей. Кралицата действително искаше тя да бъде край нея. Но защо? Лиса реши да действа направо: да я попита директно.

— Много съм поласкана, ваше величество. И благодарна. Но защо ми предлагате това?

— Като последен представител на рода Драгомир, ти си ценна личност. Бих искала да ти осигуря добро бъдеще. Мразя да гледам как блестящи умове се похабяват. Освен това... — Тя замлъкна, разколебана дати да изрече следващите думи. — До известна степен имаш право. Мороите трудно се променят. Ще бъде полезно тук да има личност, която не се съгласява с всичко толкова лесно.

Лиса не ѝ отговори веднага. Още се опитваше да анализира предложението на кралицата от всички възможни аспекти. Искаше ѝ се аз да съм с нея, за да я посъветвам, но не бях сигурна дали щях да имам мнение по въпроса. Да разпределям задълженията си на пазител между кралския двор и един от готините университети щеше да е чудесно. От друга страна обаче, ако ни изпратят другаде, двете с Лиса щяхме да разполагаме с повече свобода. Накрая Лиса реши в полза на по-доброто образование.

— Добре — рече тя накрая. — Приемам. Благодаря ви, ваше величество.

— Отлично решение — кимна Татяна. — Ще се погрижим всичко да бъде по-скоро уредено. Сега можеш да тръгваш.

Кралицата не даде знак, че самата тя ще напусне залата, затова Лиса отново се поклони и забърза към вратата, все още зашеметена от новините. Внезапно Татяна извика след нея:

— Василиса? Ще изпратиш ли приятелката си да поговоря с нея? Момичето Хатауей?

— Роуз? — попита тя смаяно. — Защо ви е...? Да, разбира се. Веднага ще я намеря.

Лиса забърза към сградата за гости, но аз я пресрещнах още в коридора.

— Какво стана? — попитах я.

— Нямам представа — призна ми Лиса. — Чу ли какво ми каза тя?

— Да. Може би иска да ми каже, че трябва много да внимавам, когато замина с теб в онзи колеж.

— Може би. Не зная. — Лиса набързо ме прегърна. — Пожелавам ти късмет. Скоро ще се видим.

Отидох в същата зала и заварих Татяна седнала в креслото си със скръстени ръце, в скована поза. Личеше си, че е обзета от нетърпение. Отново беше облечена в костюм на бизнес дама от някоя корпорация, с кафяв блейзър и кафява пола. Според мен този цвят не бе най-подходящият за тъмносивата ѝ коса, но това не беше мой проблем, а на стилиста ѝ.

Поклоних се точно както Лиса преди малко и огледах залата. Присила си беше отишла; бяха останали само двама пазители. Очаквах Татяна да ми каже да седна, но вместо това тя се изправи и се приближи до мен.

— Госпожице Хатауей — заяви тя с остър тон, — възнамерявам да бъда съвсем кратка. Ще преустановите тази отвратителна любовна афера с моя праплеменник. И то веднага.

ГЛАВА 15

— Моля?

— Чу ме. Не зная колко далеч са стигнали нещата и честно, не искам да зная подробности. Не това е важно. Важното е, че няма да продължава повече.

Кралицата погледна надолу към мен, с ръце на кръста. Целият ѝ вид показваше, че чака да се закълна да направя това, което искаше. Само че аз не можех. Огледах се, сигурна, че това е някаква шега. Погледнах към двамата пазители, застанали в другия край на залата, почти надявайки се, че те ще ми обяснят какво става, но те наблюдаваха сцената с безизразни физиономии, сякаш не виждаха нищо. Никакъв зрителен контакт. Обърнах се към кралицата.

— Тъ, ваше величество... трябва да е станала някаква грешка. Между мен и Ейдриън няма нищо.

— Да не ме смяташ за идиотка?

Леле. Това се казва откровение!

— Не, ваше величество.

— Е, това поне е нещо. Няма смисъл да ме лъжеш. Виждали са ви заедно — тук и в Академията. Аз също ви видях в съдебната зала. — По дяволите. Защо Ейдриън бе избрал точно онзи момент да се прави на кавалер и да си открадне още една прегръдка? — Чух подробности за всички забранени неща, за това, което става, и то трябва да спре още тук и веднага. Ейдриън Ивашков никога няма да избяга с някакво евтино момиче дамфир, така че можеш да се простиш с подобни илюзии още в този миг.

— Никога не съм си и помисляла, че ще го направи, след като между нас двамата няма нищо — заявих аз. Искам да кажа, че сме приятели, но това е всичко. Той ме харесва. Обича да флиртува. А ако искате да говорим за забранени неща, тогава... сигурна съм, че той има списък със забранени неща, които би искал да прави с мен. Много забранени неща. Но ние не ги правим, ваше величество.

Щом думите излязоха от устата ми, се почувствах като пълна идиотка. Но съдейки по изражението на лицето ѝ, едва ли нещата можеха да станат по-лоши за мен.

— Чувала съм за теб — рече тя. — Всички говорят за последните ти постижения и отличия и не спират да те хвалят, но не съм забравила, че тъкмо ти отведе Василиса. Освен това са ми известни неприятностите, в които постоянно се забъркваш — зная за пиенето, за мъжете. Ако зависеше от мен, щях да наредя да опаковат багажа ти и да те изпратят в някоя комуна за кървави курви, където навярно е мястото ти.

Пиене и мъже? От думите ѝ излизаше, че съм алкохолизирана проститутка, но, честно казано, на училищните купони никога не съм пила повече от другите тийнейджъри. Но беше безсмислено да ѝ казвам тези неща, както и това, че още съм девствена, едва ли щеше да има значение.

— Но — продължи тя, — твоите последни... постижения направиха отпращането ти невъзможно. Всички вярват, че те очаква бляскаво бъдеще. Може и да са прави. И въпреки че не мога да попреча да станеш пазител, мога да повлияя върху избора кого да пазиш.

Вцепених се.

— Какво искате да кажете? Заплашвате ли ме? — Изрекох думите плахо, а не предизвикателно. Не можеше да говори сериозно. Да ме отделят от Лиса по време на практиката беше едно, но в момента ставаше дума за нещо съвсем различно.

— Казвам само, че бъдещето на Лиса ме интересува извънредно много, това е всичко. И ако се налага да я предпазя от вредни влияния, ще го сторя. Мога да ѝ намеря друг пазител. А на теб ще намерим да охраняваш друг морой.

— Не можете да го направите! — възкликнах. По изражението на лицето ѝ разбрах, че е щастлива, задето най-после ме е накарала да реагирам. Чувствах се едновременно ядосана и изплашена и усилено се опитвах да се овладеея и да не избухна. Дипломация и честност — ето от какво се нуждаех в момента. — Нямам нищо общо с Ейдриън Ивашков. Не можете да ме накажете за нещо, което не съм направила — в последния момент си спомних да добавя: — ваше величество.

— Изобщо не желая да те наказвам. Аз просто искам да съм сигурна, че се разбираме. Високопоставените морои не се женят за

момичета дампери. Те си играят с тях. Всяко момиче си мисли, че с нея ще е различно — дори твоята майка си мислеше така за Ибрахим, но се оказа, че също е грешала.

— С кого? — Името ми подежда като плесница. Ибрахим. Никога досега не бях чувала това име, нито пък за някой, които се казва така. Искях да я попитам кой е той и какво общо има с майка ми, но Татяна продължи да говори.

— Те винаги грешат. Можеш да направиш всичко по силите си да промениш това, но ще с чиста загуба на време. — Тя поклати глава, все едно съжаляваше тези момичета дампери, но самодоволното ѝ изражение противоречеше на всяка искрена симпатия. — Можеш да използваш хубавото си лице и леснодостъпното си тяло колкото си искаш, но накрая ти ще си тази, която е била използвана. Сега той може и да казва, че те обича, но накрая ще се умори от теб. Спести си страданията. Правя ти услуга.

— Но той не е казвал, че ме обича. — Нямах смисъл. По-голямата ирония в случая беше, че аз наистина бях напълно сигурна, че Ейдриън просто иска да спи с мен. Нямах никакви илюзии по въпроса. И тъй като не спях с него, нямах никакъв проблем — само че явно Татяна гледаше на всичко това като на проблем. Въздъгнах. Заподозрях че никакви доводи нямахме да я накарат да повярва, че не се интересувам с Ейдриън. — Вижте, след като сте толкова сигурна, че ние двамата нямаме бъдеще заедно, тогава защо ми казвате всичко това? Според вас, той и без това ще ме изостави, Ваше величество.

Тя се поколеба само за секунда, а аз едва не се разсмях. Въпреки големите ѝ приказки за мен, за майка ми и другите дампери, една част от нея действително се тревожеше, че аз може наистина да съм толкова очарователна и хубава, че да съблазня Ейдриън и да го примамя да се обвърже в позорен брак. Кралицата побърза да прикрие несигурността си.

— Обичам да се грижа за нещата, преди да са се объркали, това е всичко. А и това ще улесни нещата между него и Василиса — ако не им се пречкаш.

Брей, брей! Краткият ми миг на задоволство се разсея, изместен от объркване. В момента се чувствах също толкова шашната, както когато за пръв път ме обвини, че съм се забъркала с Ейдриън.

— Той и... Василиса? Лиса? За какво говорите? — Забравих „ваше величество“, но мисля, че в този момент и тя не обръщаше внимание на това.

— Двамата са идеална двойка — заяви Татяна, сякаш се готвеше да купи някое произведение на изкуството. — Въпреки лошото ти влияние, Василиса се превърна в многообещаваща млада жена. По природа тя е много сериозна, много отдадена, със силно развито чувство за дълг и може да го излекува от вроденото му безразсъдство и непостоянство. А ако са заедно, това ще им позволи да продължат да изследват и развиват... необикновените си магически способности.

Преди пет минути предположението, че искам да се омъжа за Ейдриън, ми се струваше най-откаченото нещо, което бях чувала. Но казаното току-що го надмина — самата мисъл Лиса да се омъжи за Ейдриън ми се струваше абсурдна!

— Лиса и Ейдриън. Заедно. Не говорите сериозно. Ваше величество.

— Ако и двамата са тук заедно, мисля, че те сами ще го осъзнаят. Определено се вижда, че помежду им съществува привличане. Освен това бабата на Ейдриън произхожда от клон на фамилията Драгомир. Във вените му тече достатъчно кръв, за да помогне на Лиса да продължи линията на рода Драгомир.

— Същото важи и за Кристиан Озера. — В един от отвратително сладникавите им моменти Лиса и Кристиан бяха прегледали фамилното му дърво, за да видят дали той притежава достатъчно гени на Драгомир, за да продължат името. Когато откриха, че има, започнаха да измислят имена за бъдещите си деца. Беше ужасно. Тръгнах си, след като Лиса заяви, че ще нарекат третата си дъщеря на мен.

— Кристиан Озера? — Устните на кралицата се извиха в снизходителна усмивка, сетне се стиснаха в тънка линия. — Няма начин Василиса Драгомир да се омъжи за него.

— Е, да. Не сега. Искам да кажа, че първо ще отидат в колеж и...

— Нито сега, нито когато и да било — прекъсна ме Татяна. — Родът Драгомир е древен благороднически род. Последната му потомка няма да се свърже с някой като него.

— Той също е от кралски род — напомних ѝ с нисък глас, в който се усещаше заплашителна нотка. Не разбирах защо, но обидата ѝ

към Кристиан ме засегна повече от обидите ѝ към мен. — Фамилията Озера е също толкова значима, колкото Драгомир и Ивашков. Той е кралски потомък, като Лиса, Ейдриън и вас.

Тя изсумтя презрително.

— Той не е като нас. Да, Озера са една от кралските фамилии и да, той има няколко уважавани далечни братовчеди. Но сега не говорим за тях. Говорим за сина на тези, които съзнателно избраха да станат стригои. Знаеш ли колко пъти се е случвало това, откакто съм жива? Девет. Девет за петдесет години. И родителите му бяха двама от тях.

— Да, родителите му — натъртих. — Но не и той.

— Това няма значение. Принцеса Драгомир не може да общува и да е близка с такъв като него. Положението ѝ в обществото е твърде високо.

— И вашият племенник е идеалният избор — заключих горчиво. — Ваше величество.

— Щом си толкова умно момиче, ще ми кажеш ли как се отнасят към Кристиан в „Св. Владимир“? Как гледат съучениците ти на него? Как гледат на връзката между Кристиан и Лиса? — Очите ѝ блеснаха многозначително.

— Чудесно — отсякох. — Те имат много приятели.

— И напълно приемат Кристиан?

Тутакси си спомних за начина, по който Джеси и Ралф ми се подиграваха заради Кристиан. И да, все още имаше много хора, които продължаваха да избягват Кристиан, сякаш вече е стригой. Ето защо нямаше партньор за часа по готварство. Прикрих мислите си, но краткото колебание ме бе издало.

— Виждаш ли? — възкликна тя. — И това е само една малка частица от обществото. А представи си нещата в по-голям мащаб. Представи си какво ще стане, когато тя вече е член на правителството и се опитва да си спечели привърженици. Той ще бъде пречка. Василиса ще си спечели врагове само заради него. Наистина ли искаш да ѝ се случи това?

Точно от това се боеше и Кристиан, а аз се бях опитала яростно да го отрека.

— Това няма да стане. Вие грешите.

— А ти си много млада, госпожице Хатауей. Освен това вече закъсняваш за полета си. — Тя пристъпи към вратата. Пазителите от другия край на стаята за секунда се озоваха до нея. — Нямам какво повече да ти кажа и се надявам, че това е последният път, когато водим подобен разговор.

Или какъвто и да е разговор, додадох мислено.

Кралицата излезе, а веднага щом етикетът позволи, аз се втурнах навън, за да хвана самолета. Направо ми се виеше свят. Доколко откачена беше тази дама? Не само ме обвини, че се каня в най-скоро време да избягам с Ейдриън, но в същото време вярваше, че може да го сватоса с Лиса. Беше почти невъзможно да се определи кое е по-абсурдно.

Нямах търпение да разкажа на останалите какво се бе случило и да се посмея заедно с тях. Но докато се връщах към стаята си, за да си взема сака, размислих. И без това наоколо вече се носеха твърде много слухове за мен и Ейдриън; не смятах, че е разумно да разпалвам огъня. Освен това не мислех, че на Кристиан ще му е приятно да чуе за това. И без това не се чувстваше сигурен за връзката си с Лиса. А как щеше да се почувства, ако разбере, че кралицата крои планове да го отдалечи от любимата му?

Така че реших за известно време да запазя информацията само за себе си, което никак не беше лесно, защото, когато стигнах до стаята си. Лиса ме чакаше пред вратата.

— Здравсти — поздравих я. — Защо не си на самолета?

— Отложиха полета с няколко часа.

— О. — Внезапно ми се прииска час по-скоро да се прибера у дома.

— Какво искаше кралицата? — попита Лиса.

— Да ме поздрави — излъгах най-хладнокръвно. — За убийствата на стригоите. Не го очаквах, беше малко странно.

— Изобщо не е странно — възрази Лиса. — Това, което направи, беше удивително. Сигурна съм, че наистина е искала да те поздрави.

— Да, предполагам. И така, какво ще правим? Как ще запълним оставащите часове? — Очите ѝ грееха от вълнение, усещах го и през връзката ни, а и исках да сменя темата на разговора.

— Ами... обмислих го. След като сме в кралския двор... не искаш ли да го разгледаме? Сигурно има и други неща, освен барове и

кафенета. Струва ми се, че не е зле да го опознаем, след като ще живеем тук. А и имаме голям повод за празнуване.

Едва сега осъзнах какво ми казваше. Толкова бях погълната от процеса на Виктор, че бях пропуснал друго важно нещо: намирахме се в кралския двор, в центъра на върховната власт на мороите. Той беше голям почти колкото Академията и едва ли всичко се състоеше само от правителствени или бизнес сгради. Освен това Лиса беше права. Имаше защо да сме щастливи. Виктор беше осъден и изпратен в затвора. Тя бе получила страхотно предложение за колежа. Единствено предполагаемата ми връзка с Ейдриън помрачаваше донякъде светлата картина, но сега исках да забравя за това, а и вълнението на Лиса зарази и мен.

— Къде е Кристиан? — попитах.

— Върши някакви свои работи — отвърна тя. — Мислиш ли, че постоянно се нуждаем от присъствието му?

— Е, напоследък той обикновено е постоянното присъствие.

— Да — призна тя. — Но сега ми се иска да бъдем само двете.

Усетих какви чувства са подтикнали решението ѝ. Краткият ни разговор, малко преди тя да отиде да се вили с кралицата, я бе изпълнил с носталгия по старите времена, когато бяхме само ние двете.

— Нямам възражения — заявих. — Какво можем да видим за три часа?

Лицето ѝ се озари от дяволита усмивка.

— Най-важното.

Виждах, че си е наумила нещо специално, но се опитваше да го скрие. Не можеше да блокира напълно връзката ни, но се бе научила, че ако не мисли твърде усилено за определени неща, аз не мога да ги уловя лесно. Обичаше да си въобразява, че от време на време може да ме изненада, макар че никога не бе успявала да скрие от мен важен проблем.

Излязохме навън на студа и Лиса ме поведе. Отдалечи се от административните сгради и се насочи към други, разположени в по-отдалечения край на земите около кралския двор.

— Кралицата живее в първата сграда — обясни Лиса. — Не е точно дворец, но е най-близо до представата за такъв. Когато дворът е бил в Европа, мороите обикновено са живеели в замъци.

Намръщих се.

— Казваш го, сякаш е било готино.

— Каменни стени? Кули? Дори ти трябва да признаеш, че звучи вълнуващо.

— Да, но се обзалагам, че са имали скапан достъп до интернет.

Лиса поклати глава и се усмихна, но не удостои забележката ми с отговор. Минахме покрай други сгради, които бяха украсени с каменни орнаменти като останалите, но по строеж и стил ми напомнях на жилищни сгради с апартаменти. Лиса потвърди предположението ми.

— Това са къщите за тези, които живеят постоянно в двора.

Огледах ги и се запитах как ли изглеждат отвътре. После ме озари щастлива мисъл.

— Мислиш, че ще живеем тук?

Думите ми я свариха неподготвена, но след секунда се развълнува не по-малко от мен. На нея също ѝ харесваше идеята да си имаме наше място, което да обзаведем по свой вкус. На мен би ми се понравила идеята Дмитрий да живее с нас, но в кралския двор той нямаше да бъде седем дни по двайсет и четири часа с нея. Аз също нямаше да бъда неотлъчно с нея. Дали щяха да ми позволят да живея с нея? Или това щеше да бъде още една възможност да ми покажат, че нямат нужда от мен?

— Надявам се — отвърна Лиса, неподозираща за тревогите ми.

— На най-горния етаж, в апартамент със страхотен изглед.

— И басейн — опитах се да се усмихна.

— Как можеш да мислиш за басейн в този студ?

— Хей, ако ще фантазирам, поне да е докрай. Обзалагам се, че Татяна има басейн. Обзалагам се, че носи бикини и секси момчета я разтриват с ароматни плажни масла.

Очаквах тя да завърти очи, но Лиса се ухили, докато ме въвеждаше в една сграда, намираща се в непосредствена близост до жилищната.

— Странно, че го спомена.

— Какво? — възкликнах. Тя едва сдържаше тайната. Още малко усилие и щях да я „издърпам“ от главата ѝ. И щях да го направя, ако не бях толкова сащисана от всичко, което ни заобикаляше. Сетивата ми сякаш щяха да експлодират: нежна музика, фонтани, растения, хора в бели халати, всичко блестеше, сребристи...

Беше СПА център — разкошен СПА център с всичките му екстри, скрит в стара каменна сграда тук, в кралския двор. Кой би се досетил? До входа бе разположена рецепцията, с дълъг гранитен плот, така че пред нас се разкриваше само част от гледката, но и това, което видях, беше страхотно. Покрай стената бяха насядали жени и си правеха маникюр и педикюр. Мъже морои и жени се подстригваха и им правеха прически. В дъното на салона се виждаше нещо, което приличаше на лабиринт от коридори, по чиито стени имаше стрелки, сочещи към други секции: за масаж, сауна, маски на лицето и какво ли още не.

Лиса ми се усмихна.

— Какво мислиш?

— Мисля, че Ейдриън беше прав, че кралският двор крие много тайни. — Въздъхнах престолено. — Неприятно ми е да го призная, но е бил прав.

— Ти беше толкова заета с практиката и... други неща. — Нямахме нужда да споменава смъртта на Мейсън и битката ми със стригоите. Можех да прочета мислите ѝ. — Реших, че не е зле малко да те погледея. Проверих графика им, докато беше при кралицата, и те проявиха готовност да ни сместят.

Лиса приближи до рецепционистката и ѝ каза кои сме. Жената мигновено разпозна имената ни, но се изненада, че едното е на дампир. Не ми пукаше. Бях толкова смаяна от гледките и звуците около мен. В сравнение с грубия, практичен стил на живот, който обикновено водех, този лукс и изтънченост бяха направо невероятни.

След като се регистрирахме, Лиса се обърна към мен с нетърпеливо и сияещо лице.

— Записах ни за масаж с тези...

— Ноктите — прекъснах я.

— Какво?

— Искам да ми направят ноктите. Може ли да получа маникюр?

Това бе най-екзотичното и напълно безполезно нещо, което можех да си представя. Е, за повечето жени никак не беше безполезно. Но за мен? С начина, по който третирах ръцете си, заради което постоянно бяха в пришки и синини, мръсни и загрубели? Да. Безполезно. От цяла вечност не си бях лакирала ноктите. Нямахме смисъл. Половината лак щеше навярно да се олющи само след един

ден от практиката. Момиче дамфир като мен, което се обучава за пазител, не можеше да си позволи подобен лукс. И тъкмо заради това много копнеех за него. Като гледах изискания грим на Лиса, у мен се събуди желанието и аз да се разкрася. Бях се примирила с факта, че това никога няма да бъде част от живота ми, но след като днес бях попаднала на подобно място... О, боже, исках да ми направят маникюр!

Лиса се сепна за миг. Очевидно имаше големи планове за този масаж. Но не можеше да ми откаже и отново заговори с рецепционистката. Явно тя трябваше да направи някои размествания в графика, но каза, че ще го уреди.

— Разбира се, принцесо. — Усмихна се щастливо, покорена от естествения чар на Лиса. През повечето време на Лиса не и бе нужно да използва духа, за да получи каквото иска.

— Не искам да ви създавам неудобство — рече Лиса учтиво.

— Не, не. Определено няма такова нещо!

Много скоро се озовахме седнали зад две съседни масички, където две жени морои потопиха ръцете ни в топла вода и започнаха да ги почистват с някаква странна смесица от захар и морски водорасли.

— Защо маникюр? — поиска да узнае Лиса. Обясних ѝ причината и как вече нямам време да се гримирам, на какви изпитания подлагам ръцете си и как всякакви глезотии са непрактични. Лицето ѝ доби замислен вид. — Никога досега не съм се замисляла за това. Просто реших, че напоследък не ти се занимава. О, но пък и ти не се нуждаеш от никакъв грим. Не е и с твоя външен вид.

— Все едно, но ти си тази, която момчетата обожават:

— Заради името ми. Ти си тази, която момчетата, особено едно, което и двете познаваме, всъщност желаят поради други причини.

Брей, запитах се, за кого ли намеква.

— Да, но тези други причини не са особено благоприлични.

Тя сви рамене.

— Смисълът с един и същ. Ти нямаш нужда от грим, за да ги накараш да им потекат лигите.

След това по връзката ни се случи най-странното нещо. Видях себе си през нейните очи. Беше все едно да се гледаш в огледалото. Лиса наистина мислеше, че съм красива. С моя тен и тъмнокестенява

коса аз и се струвах екзотична. Тя се чувстваше бледа и безцветна в сравнение с мен, твърде кльощава до тялото ми с чувствени извивки. Беше истинска изненада, като се има предвид колко често съм се чувствала мърлява и груба до изисканата ѝ, сияйна красота. Но завистта ѝ не беше злобна: това не бе в природата ѝ. Беше по-скоро тъжна и изпълнена с копнеж по нещо, което никога не би могла да има.

Исках да ѝ вдъхна увереност, но имах чувството, че тя не би желала да зная нейните терзания и несигурност. Освен това мислите ми бяха прекъснати от жената, която правеше ноктите ми. Попита ме какъв цвят лак искам. Избрах си блестящ, златист цвят. Може би беше крещящ и безвкусен, но реших, че изглежда красиво, а и, така или иначе, нямаше да изтрае дълго. Лиса предпочете бледорозово — цвят, изискан и елегантен като самата нея. Нейният маникюр стана много по-бързо от моя, тъй като на моята маникюристка и трябваше много повече време да омекоти ръцете ми, да изпили и оформи ноктите ми. Лиса бе готова много преди мен.

Когато и двете се сдобихме със съвършени ръце, отново ги сложихме една до друга.

Изглеждаш прекрасно, скъпа — заключи Лиса, с превзет светски маниер.

Двете се засмяхме и се запътихме към секцията за масажи. Първоначално Лиса ни бе записала за пълен масаж, но маникюрът бе отнел голяма част времето ни за разкрасяване. Затова трансформирахме големия масаж на тялото до масаж на ходилата. Той ни устройваше идеално, тъй като не беше нужно да обличаме халати или някакви други дрехи, защото лакът ни още не беше изсъхнал. Нужно беше само да свалим обувките и да навием панталоните. Отпуснах се върху един стол, докато краката ми киснеха в топла, бълбукаща вода. Някой бе сложил нещо във ваната, което ухаеше на теменужки, но аз не обръщах особено внимание. Бях твърде погълната от ръцете си. Бяха съвършени. Маникюристката бе придала кадифена мекота на кожата, а ноктите бе превърнала в блестящи златни овали.

— Роуз — чух да казва Лиса.

— Хмм? — Също така жената бе положила безцветен слой лак върху златистия. Чудех се дали така нямаше да издържи по-дълго.

— Роуз.

Усетила, че Лиса се нуждае от вниманието ми, вдигнах с неохота поглед от великолепните си ръце. Тя се бе ухилила до уши. Усещах, че я изгаря вълнуваща новина — тайната, за която ми спомена, докато идвахме насам.

— Какво има? — попитах. Тя кимна надолу.

— Роуз, това е Амброуз.

Погледнах разсеяно надолу към масажиста в краката ми.

— Хей, Амброуз, как е... — Млъкнах, преди да изгърся нещо като „мамка му“ или „леле“.

Типът, който масажираше ходилата ми, не беше много по-възрастен от мен. Имаше черна къдрава коса и целият бе в мускули. Разбрах го от първа ръка, защото беше без риза и предлагаше страхотна гледка на изваяните гърди и бицепси. Тъмnozлатистият тен на кожата му можеше да се добие само при продължително излагане на слънце, което говореше, че е от човешката раса. Белезите от ухапвания по врата му го потвърждаваха. Много красиво момче захранващ. Много красиво.

Макар че красотата му бе почти нереална. Дмитрий беше прекрасен, но си имаше малки недостатъци, които го правеха още по-неустроим. Амброуз беше прекалено съвършен, като произведение на изкуството. Не изпитвах желание да се хвърля в прегръдките му или нещо подобно, но наистина бе приятен за гледане.

Лиса, която продължаваше да се тревожи за любовния ми живот, очевидно бе решила, че той е точно това, от което имах нужда. Тя имаше масажистка жена.

— Приятно ми е да се запозная с теб, Роуз — изрече Амброуз. Имаше мелодичен и галещ глас.

— На мен също — отвърнах и внезапно усетих, че той вдигна краката ми от водата и ги уви в кърпа. Изведнъж се притесних за вида им. Те не бяха загрубели или нещо такова, тъй като обикновено не ги подлагах на такива изпитания като ръцете си. Просто ми се прииска и ноктите на краката ми да са изпилени и лакирани, щом този страхотен екземпляр на мъжкия пол щеше да ги държи известно време в ръцете си.

Лиса бе достатъчно проникателна, за да долови смущението ми, и едва се въздържа да не се разсмее. Чух мислите ѝ в главата си: *Сладък е, нали?* Стрелнах я с очи, но не изразих мислите си на глас.

Той е личният масажист на Татяна. Това на практика причислява и теб към кралската фамилия. Въздъхнах шумно, за да ѝ покажа, че не е толкова забавна, колкото си мисли. И когато казвам личен, наистина имам предвид личен.

Трепнах от изненада и неволно ритнах с единия крак. Слава богу, сръчните ръце на Амброуз го уловиха, преди да съм го ударила в красивото лице. Не можех да комуникирам телепатично, но бях напълно сигурна, че за Лиса нямаше съмнение какво исках да ѝ кажа — физиономията ми бе достатъчно красноречива: Не можеш да си сигурна, защото ако е така, много си загазила.

Усмивката ѝ се разшири. Мислех, че ще ти хареса. Да те глези тайният любовник на кралицата.

Глези не беше точно думата, която ми дойде наум. Докато гледах младото, красиво лице на Амброуз, просто не можех да си представя да има това-онова с онази стара чанта. Разбира се, отказът ми да повярвам може и да се дължеше на подсъзнателното отхвърляне на мисълта, че някой, който е докосвал нея, сега докосва мен. Гадост!

Ръцете на Амброуз се плъзгаха по прасеца и ходилото ми и той поде разговор за това колко елегантни крака имам. Ослепителната му усмивка, разкриваща безупречно бели зъби, не слезе от лицето му, но повечето от отговорите ми бяха кратки. Все още не можех да се съвзема от мисълта, че двамата с Татяна може да са заедно.

Лиса изпъшка безмълвно. Той флиртува с теб, Роуз! Какво ти става? Никога не си била толкова вързана! Аз си направих целия този труд да ти осигуря най-страхотния тип тук, а виж какво получавам в замяна!

Еднопосочният разговор започна да ми се струва като трън в задника. Исках да ѝ кажа, че никога не съм я молила да ми „осигурява“ този тип. Внезапно в съзнанието ми изплува картината как кралицата ме вика спешно на нова аудиенция, за да ми креци, задето имам несъществуваща афера и с Амброуз. Няма ли да е страхотно?

Амброуз продължи да се усмихва, докато разтриваше с палци долната част на едното ми ходило. Болеше — но болката бе приятна. Не бях осъзната колко е натъртено това място.

— Те си създават такива главоболия, за да ви карат да обличате точно определени черни и бели дрехи, ала никой не мисли за краката ви — промърмори замислено той. — Как успявате да сте на крак през

целия ден и да сте в състояние да правите ритници със завъртане и да заемате котешка стойка с тези лоши обувки?

Тъкмо щях да му кажа, че не е нужно да се тревожи за краката ми, когато нещо ме осени. Ритници със завъртане и котешка стойка не бяха тайни термини, познати само на пазителите. Всеки можеше да влезе в Гугъл, да въведе бойни изкуства и да открие какво означават тези неща. При все това не очаквах някой морой да говори свободно на тази тема, а още по-малко пък захранващ. Вгледах се по-отблизо в Амброуз и забелязах как тъмните му очи се стрелкат будно и не пропускат нищо. Припомних си бързите му рефлексии, когато предотврати удара ми с крак.

Усетих как челюстта ми увисва, но побързах да я затворя, преди да заприличам на пълна глупачка.

— Ти си дампир — промълвих смаяно.

ГЛАВА 16

Както и ти — подразни ме той. — Да, но аз си помислих, че...

— Че съм човек? Заради белезите от ухапване?

— Да — признах. Нямаше смисъл да лъжа.

— Всички трябва да оцеляваме някак си — сви рамене той. — А дампирите умеят да намират начини за това.

— Така е, но повечето от нас стават пазители — изтъкнах. — Особено мъжете. — Още не можех да повярвам, че той е дампир и че не го бях забелязала веднага.

Много отдавна дампирите са били родени от връзката между хора и морои. Ние сме наполовина хора, наполовина морои. През годините мороите са започнали да странят от хората. Хората станали твърде много и повече, не се нуждаели от магията на мороите. Сега мороите се бояха, че ако съществуването им бъде разкрито, хората ще ги превърнат в опитни зайчета за експериментите си. Затова по този начин повече не се раждат дампери, а по някакъв странен генетичен каприз, когато дампери се съберат с дампери, не могат да имат деца и да създават други дампери.

Единственият начин да се продължи възпроизводството на расата ни е морои да се събират с дампери. Според нормалната логика би трябвало да си помислите, че от дампир и морой ще се роди бебе, което е три четвърти морой. Не. Ние се раждаме с идеални дампирски гени, наполовина от едните и от другите, като съчетаваме най-добрите качества от двете раси. Повечето дампери са потомци на жени дампери и мъже морои. От векове тези жени изпрацат децата си, за да бъдат отгледани някъде другаде, за да могат майките отново да се върнат към призиванието си на пазители. Това е направила и моята майка.

Но с течение на годините някои жени дампери решили сами да отглеждат децата си. Не желали да бъдат пазители, а вместо това се събирали да живеят в общности. Това е направила майката на Дмитрий. За тези жени се носят много грозни слухове, защото мъжете

морои често ги посещават с надеждата да получат евтин секс. Дмитрий ми е казал, че голяма част от тези истории са преувеличени и че повечето жени дампири съвсем не са толкова леснодостъпни. Слуховете се пораждат от факта, че тези жени почти винаги са самотни майки, които не поддържат контакт с бащите на децата си — и защото някои жени дампири позволяват на мороите да пият от кръвта им по време на секс. В нашата култура това се смята за извратено и мръсно нещо и има прякор за тези жени дампири, които не са пазители: кървави курви.

Но никога дори не съм си и представяла, че ще срещна мъж кървава курва.

Направо ми се зави свят от откритието.

— Повечето от момчетата, които не искат да бъдат пазители, просто бягат — заявих накрая. Макар и рядко, но се случваше. Тези типове бягаха от училищата за пазители и изчезваха, за да се скрият сред хората. Още едно позорно нещо.

— Аз не исках да се махна — заяви с нехаен глас Амброуз. — Нито пък исках да се бия със стригите. Затова се занимавам с това.

Застанала до мен, Лиса беше смаяна. Кървавите курви се намираха на най-ниското стъпало в нашето общество. Да види една пред себе си — при това мъж — беше невероятно.

— И това е по-добре, отколкото да бъдеш пазител? — изумих се аз.

— Ами, да видим. Пазителите прекарват цялото си време наблюдавайки другите, рискувайки живота си, и носят скапани обувки. А аз? Имам страхотни обувки, в момента масажирам красиво момиче и спя във великолепно легло.

Намръщих се.

— Нека не обсъждаме къде спиш, става ли?

— А да даваш кръв не е толкова лошо, колкото смяташ. Аз не давам толкова много, колкото някой захранващ, но достатъчно, за да ми е готино.

— Да не говорим и за това — заявих. Никога нямаше да призная, че от опит знаех колко „готини“ са ухапванията на мороите.

— Добре. Но каквото и да казваш, животът ми е добър. — Усмихна ми се дяволито.

— Но другите не са ли... ами, искам да кажа, не са ли гадни с теб? Сигурно говорят разни неща...

— О, да — съгласи се той. — Ужасни неща. Наричали са ме с най-различни грозни имена. Но знаеш ли кои са най-злобни и жестоки? Другите дампири. Мороите не ме закачат.

— Защото те не разбират какво означава да си пазител, колко е важно... — Изведнъж с известно притеснение осъзнах, че говоря точно като майка си. — Дампирите са предопределени за това.

Амброуз се изправи, разкърши се, разкривайки пред очите ми мускулестите си гърди.

— Сигурна ли си? Искаш ли да разбереш какво наистина те очаква? Познавам някой, който може да ти каже.

— Амброуз, не го прави — изпъшка масажистката на Лиса. — Онази жена е луда.

— Тя е ясновидка, Ив.

— Не е ясновидка и не можеш да водиш принцеса Драгомир при нея.

— Самата кралица ходи за съвет при нея — възрази той.

— Това също е грешка — промърмори Ив.

Двете с Лиса се спогледахме. Заинтригува я думата ясновидка. На ясновидците и изобщо на всякакви гадатели обикновено се гледаше със същото недоверие, както и на призраците — само че двете с Лиса напоследък научихме, че ясновидските способности, които преди смятахме за фантазия, всъщност са част от духа. Надеждата, че може да се натъкне на друга личност, която използва духа, прониза като ток Лиса.

— С удоволствие ще се срещнем с тази ясновидка. Може ли да отидем при нея? Моля те? — Лиса погледна към часовника на стената. — Но по-скоро, защото трябва да хващаме самолет.

Ив смяташе, че това е чиста загуба на време, но Амброуз нямаше търпение да ни заведе. Сложихме си обувките и той ни поведе през помещението за масажи. Стаите в СПА центъра се намираха в истински лабиринт от коридори зад предния салон и ние много скоро се озовахме в друг лабиринт, който сякаш нямаше край.

— Тук няма никакви упътвания и табели — отбелязах, докато минавахме покрай затворените врати. — За какво са тези стаи?

— За всичко, за което хората биха желали да платят пари — отвърна водачът ни.

— Като например?

— Ах, Роуз. Толкова си непоковарена.

Най-сетне стигнахме до една врата в дъното на коридора. Влязохме вътре и се озовахме в малка стая, в която имаше само едно бюро. Зад него се виждаше друга затворена врата. Жената морой зад бюрото вдигна глава и явно позна Амброуз. Той отиде при нея и двамата се впуснаха за кратко в приглушен спор, докато той се опитваше да я убеди да ни вкара.

Лиса се извърна към мен.

— Какво мислиш за всичко това? — попита ме тихо. Погледнах към Амброуз.

— Че всички тези мускули се хабят напразно.

— Забрави за кървавите курви. Имам предвид за тази ясновидка. Мислиш ли, че сме открили друг, който владее духа? — взря се тя нетърпеливо в мен.

— След като купонджия като Ейдриън използва духа, защо тогава една жена, която предсказва бъдещето, да не може?

Амброуз се върна ухилен при нас.

— Сузан с удоволствие ви вмести в графика, така че да не изпуснете полета. Само минутка, докато Ронда свърши с настоящия си клиент.

Сузан не изглеждаше много доволна от присъствието ни, но нямах време да се замисля над това, защото вътрешната врата се отвори и оттам излезе възрастен мъж морой. Лицето му сияеше. Даде на Сузан някакви пари, кимна към нас и си тръгна. Амброуз се изправи и направи широк жест, сякаш ни подбираше, към вратата.

— Ваш ред е.

Двете с Лиса влязохме в другата стая. Амброуз ни последва и затвори вратата зад нас. Беше все едно да влезеш в нечие сърце. Всичко беше червено. Плюшен червен килим, канапе с дамаска от червено кадифе, червени тапети от брокат, червени сатенени възглавници, пръснати на пода. Върху една от тях седеше жена морой, четирийсет и няколко годишна, с черна къдрава коса и също толкова черни очи. Кожата ѝ имаше съвсем лек мургав оттенък, но иначе беше бледа като всички морои. Черните ѝ дрехи се открояваха ярко сред

червената стая, а около врата и по ръцете ѝ блестяха бижута с цвета на ноктите ми. Очаквах да заговори със загадъчен глас — с екзотичен акцент, — но думите ѝ прозвучаха чисто по американски.

— Моля, седнете. — Посочи към възглавниците срещу нея. Амброуз седна на канапето. — Кого си довел? — обърна се към него, когато двете с Лиса седнахме.

— Принцеса Василиса Драгомир и нейната бъдеща пазителка Роуз. Искат бързо да им предскажеш бъдещето.

— Защо винаги пришпорваш нещата? — попита Ронда.

— Хей, не съм аз. Трябва да хванат самолет.

— Щеше да бъде същото и да не трябваше. Винаги си припрян.

Успях да се отърся от първоначалното си смайване от стаята и се заслушах в непринуденото им бърбене. Направи ми впечатление, че имат едни и същи коси.

— Вие да не сте роднини? — попитах.

— Това е моята леля — с обич рече Амброуз. — Тя ме обожава.

Ронда завъртя очи.

Това беше изненада. Дампирите рядко поддържат връзка с роднините си морои, но пък и Амброуз едва ли можеше да се нарече нормален дампир. Лиса също бе заинтригувана от всичко това, ала нейният интерес бе по-различен от моя. Тя изучаваше напрегнато Ронда, опитвайки се да открие някакъв признак, че жената също владее елемента дух.

— Циганка ли си? — попитах аз.

Ронда изкриви лице, докато разбъркваше някакви карти.

— Аз съм ромка — отвърна тя. — Много хора ни наричат цигани, макар че терминът не е съвсем точен. Но всъщност първо съм морой. — Разбърка още малко картите, после ги подаде на Лиса. — Цепи, моля те.

Лиса продължаваше да се вира в жената, сякаш се надяваше да види някаква аура. Ейдриън можеше да различава тези, които владееха духа, но Лиса още не притежаваше това умение. Тя раздели картите и ги подаде на ясновидката. Ронда ги събра отново в цяла колода и извади три карти, които подреди пред Лиса.

Аз се наведох напред.

— Страхотно. — Бяха карти Таро. Не знаех много за тях, само това, че се предполага, че притежават мистични сили и могат да

предсказват бъдещето. Не вярвах в това особено много, както не вярвах и в религията, но доскоро не вярвах и в призраци.

Трите карти бяха: Луната, Императрицата и Асо чаши. Амброуз надникна над рамото ми и се втренчи в картите.

— Ооо! — подсвирна. — Много интересно!

Ронда го погледна.

— Шшт. Не знаеш за какво говориш. — Обърна се отново към картите и потупа Асо чашите. — Ти си в навечерието на ново начало, възраждане на огромна сила и емоции. Животът ти ще се промени, но това ще бъде промяна, която ще те отведе в посока, която макар и трудна, накрая ще озари света.

— Леле! — едва промълвих.

Тогавя Ронда посочи към Императрицата.

— Ще бъдеш лидер и ще притежаваш огромна власт, но ще управляващ с елегантност и ум. Семената за това вече са посети, макар че има известна несигурност — загадъчна поредица от влияния и намеси, които те заобикалят като мъгла. — Докато говореше, вниманието й бе приковано върху Луната. — Но цялостното ми впечатление е, че тези непознати фактори няма да те отклонят от съдбата ти.

Очите на Лиса се бяха разширили.

— И можеш да кажеш всичко това само от едни карти?

Ронда сви рамене.

— Да, картите го показват, но аз притежавам и дарба, която ми позволява да видя сили, които са отвъд възприятията на обикновените хора.

Ясновидката разбърка отново картите и ми ги подаде, за да цепя. Направих го и тя извади още три карти. Деветка мечове, Слънцето и Асо мечове. Картата на Слънцето беше обърната надолу.

Е, не разбирах нищо от тези работи, но внезапно изпитах чувството, че няма да чуя толкова хубави неща като Лиса. Картата на Императрицата изобразяваше жена в дълга рокля със звезди върху главата. Луната показваше кръгла луна с две кучета под нея, а Асо чаши изобразяваше скъпоценен бокал, пълен с цветя.

Докато върху моята карта Деветка мечове се виждаше жена, която плачеше пред стена от мечове, а върху Асо мечове бе изрисувана ръка, която държеше обикновен железен меч. Добре поне, че Слънцето

изглеждаше по-весело. Виждаше се нещо, което приличаше на ангел, възседнал бял кон, а над тях грееше слънце.

— Не трябва ли онази да се обърне от правилната страна? — попитах аз.

— Не — отвърна Ронда, без да откъсва поглед от картите. — Ще унищожиш това, което е неживо.

Изчаках около трийсет секунди да продължи, но тя не го направи.

— Ама чакай, това ли е всичко?

Жената кимна.

— Това ми казват картите. Аз ги посочих.

— Струва ми се, че казват малко повече. Ти събщи на Лиса толкова много неща! Освен това вече зная, че ще убивам неживи. Това ми е работата. — Не стига, че бъдещето ми беше толкова бедно, ами и съвсем лишено от оригиналност.

Ронда сви рамене, сякаш това беше достатъчно обяснение.

Отворих уста, за да ѝ заявя, че ще е по-добре да не ми иска пари за това тъпо гледане, когато на вратата се почука. Тя се отвори и за моя изненада Дмитрий промуши глава в стаята.

— Казаха ми, че сте тук. — Влезе и забеляза Ронда. За моя още по-голяма изненада, той ѝ се поклонил ниско с подчертано уважение и рече много учтиво: — Съжалявам, че ви прекъсвам, но трябва да отведа тези две момичета до самолета.

Ронда го огледа, но не недоволено като натрапник. По-скоро сякаш беше загадка, която искаше да реши.

— Няма защо да се извиняваш. Но може би имаш време, за да гледам и на теб?

След като имахме еднакво отношение към религията, очаквах Дмитрий да ѝ каже, че няма време за мошеническите ѝ театрални изпълнения, които уж са предсказания за бъдещето. Но лицето му запази сериозното си изражение, накрая той кимна и седна до мен. Усетих уханието на одеколона му, примесено с мириса на кожа.

— Благодаря — рече Дмитрий. Произнесе думата с безкрайна учтивост.

— Ще бъде кратка.

Ронда вече разбъркаше моите непотребни карти. За нула време ги размеси, подаде ги на Дмитрий да цепи и извади три карти. Рицар

жезли, Колелото на съдбата и Петица чаши. Не изпитах никакво усещане, докато ги гледах. Върху картата Рицар жезли беше нарисуван мъж, възседнал кон с дълго дървено копие. Колелото на съдбата изобразяваше кръг със странни символи, плуващи в облаци. Петица чаши показваше пет съборени чаши, от които изтичаше някаква течност, а един мъж стоеше с гръб към тях.

Погледът ѝ се плъзна по картите, сетне се насочи към Дмитрий, после отново към картите. Лицето ѝ не изразяваше нищо.

— Ще изгубиш това, което цениш най-много, затова му се наслаждавай, докато можеш. — Посочи към картата Колелото на съдбата. — Колелото се върти, винаги се върти.

Тълкуванието не беше толкова добро като това на Лиса, но пак беше повече от това, което каза на мен. Лиса ме сръга като мълчаливо предупреждение да мълча, което отначало ме стресна. Без дори да го осъзная, бях отворила уста, за да протестирам. Сега я затворих и се намръщих.

Лицето на Дмитрий беше мрачно и замислено, докато се взираше в картите. Не знаех дали има някаква представа от гледане на карти, но се бе вторачил в изображенията, сякаш наистина съдържаха всички тайни на света. Накрая отново кимна с уважение към Ронда.

— Благодаря ви.

Тя му кимна в отговор, след което тримата излязохме, за да хванем самолета. Амброуз ни каза, че гледането било за негова сметка и после щял да се оправи със Сузан.

— Струваше си — каза ми той. — Струваше си да видя как се замисляш за съдбата си.

Изсумтях презрително.

— Не искам да те обидя, но онези карти не ме накараха да се замисля за нищо.

Както и всичко останало, думите ми само го разсмяха.

Канехме се да напуснем малката приемна на Сузан, когато Лиса внезапно се втурна обратно към отворената врата, водеща в стаята на Ронда.

— Извинете ме — заговори Лиса.

Ронда разбъркваше картите, но вдигна глава. Лицето ѝ имаше загрижено изражение.

— Може да ви прозвучи странно, но... тъ, бихте ли ми казали какъв елемент специализирате?

Усецах, че Лиса е затаила дъх. Очакваше Ронда да ѝ отговори, че не е специализирала, което често беше признак, че личността владее духа. Имаше още толкова много да учи, а на Лиса ѝ харесваше идеята да открива други като нея, които биха могли да я научат — а особено ѝ харесваше мисълта да я учи някой, който умее да предсказва бъдещето.

— Въздух — отвърна Ронда. Лек бриз разроши косите ни в потвърждение на думите ѝ. — Защо?

Лиса изпусна дъха си, а през връзката ни към мен нахлу вълна на разочарование.

— Просто любопитство, няма особена причина. Благодаря ви отново.

ГЛАВА 17

Отвън на пистата Кристиан стоеше близо до входа на самолета заедно с неколцина от пазителите. Лиса изтича напред, за да поговори с него, и ме остави сама с Дмитрий. Той не бе казал нито дума през целия път от СПА центъра. Да е силен и мълчалив беше съвсем присъщо за него, ала нещо в настроението му ми се стори необичайно.

— Още ли мислиш за това, което каза Ронда? Онази жена е пълна измамничка.

— Защо смяташ така? — попита той, като спря недалеч от останалите. Силният вятър шибаше лицата ни и аз се надявах, че скоро ще се качим на самолета.

— Защото тя не ни каза нищо, което да не знаем! Трябваше да чуеш моето бъдеще. С едно изречение каза очевидното. На Лиса ѝ предсказа по-добро бъдеще — признах, — но и то не беше кой знае колко впечатляващо. Ронда заяви, че щяла да стане велик лидер. Искам да кажа, сериозно, толкова ли е трудно да се отгатне това?

Дмитрий ми се усмихна.

— А щеше ли да ѝ повярваш, ако ти беше казала по-интересни неща?

— Може би, ако бяха хубави. — Той се засмя, а аз попитах: — Но ти я прие съвсем на сериозно. Защо? Наистина ли вярваш в тези неща?

— Не става дума дали вярвам... или не вярвам. — Днес носеше черна плетена шапка на главата си и я дръпна надолу, за да закрие ушите си. — Просто уважавам хората като нея. Те имат достъп до познания, от които останалите хора са лишени.

— Но след като тя не владее духа, не съм много сигурна откъде получава тези познания. Все още мисля, че е мошеничка, която прави шоу.

— Всъщност тя е vrajitoare.

— Ъ...? — Дори не си дадох труд да се опитам да го произнеса. — Какво? На руски ли беше?

— На румънски. Означава... ами, няма точен превод. „Вещица“ е най-близката дума, но не е правилната. Тяхната представа за вещиците се различава много от тази на американците.

Никога не съм очаквала, че ще водя подобен разговор с него. Просто не смятах, че Дмитрий е суеверен. За част от секундата си помислих, че щом вярва в такива неща като вещици и гледачки, няма да се изненада толкова, ако му заявя, че виждам призраци. Зачудих се дали да не му кажа, но навреме се отказах. А и без това нямаше да имам шанс да кажа нещо, защото Дмитрий продължи да говори.

— Моята баба беше като Ронда — обясни. — Искам да кажа, че имаше подобна дарба. Но като личности са съвсем различни.

— Баба ти е била въ... каквото там беше?

— На руски се казва другояче, но да, значението е същото. Тя гледаше на карти и даваше съвети. От това живееше.

Преглътнах забележката си за мошеничките.

— А познаваше ли?

— Понякога. Не ме гледай така.

— Как?

— Изражението на лицето ти показва, че мислиш, че съм смахнат наивник, но си прекалено любезна, за да го кажеш.

— Е, чак пък смахнат наивник! Доста силно казано. Не, просто съм изненадана. Никога не съм очаквала, че може да вярваш на подобни неща.

— Е, аз съм отраснал с тях, така че на мен не ми се струват странни. И както вече ти казах, не съм сигурен, че им вярвам на сто процента.

Ейдриън се бе присъединил към групата до самолета и протестираше шумно, задето още не сме се качили на борда.

— Никога не ми е хрумвало, че имаш баба — признах на Дмитрий. — Искам да кажа, очевидно, че трябва да имаш. Но все пак... просто е странно да си представя, че си израснал с такава. — Аз рядко съм общувала със собствената си майка, да не говорим, че никога не съм се срещала с други членове на семейството. — Какво е да имаш баба вещица? Плашещо? Например дали винаги те е заплашвала, че ще те омагьоса, ако не слушаш?

— През повечето време ме заплашваше, че ще ме изпрати в стаята ми.

— Това не ми звучи много страшно.

— Защото не я познаваш.

Забелязах, че говори в сегашно време.

— Тя още ли е жива?

Той кимна.

— Да. Ще е нужно доста повече от старостта, за да я убие. Дори за известно време е била пазител.

— Наистина? — Също като в случая с Амброуз, представите ми за дампири, пазители и кървави курви се объркаха. — Значи се е отказала, за да стане... ъъ, да остане с децата си?

— Тя има много ясни представи за семейството — представи, които може би ще ти се сторят донякъде сексистки. Вярва, че всички дампири трябва да се обучават и известно време да бъдат пазители, но че жените в крайна сметка трябва да се приберат у дома и да отглеждат децата си.

— Но не и мъжете?

— Не — отвърна той с лека усмивка. — Баба ми смята, че мъжете нямат място в семейството. Те трябва да убиват стригои.

— Леле! — Спомних си, че Дмитрий ми бе разказвал веднъж за семейството си. Беше споменавал баща си няколко пъти, но с това мъжете в живота му се изчерпваха. Имаше само сестри. И честно, идеята не ми се струваше чак толкова сексистка. Аз също смятах, че всички мъже трябва да се бият, затова Амброуз ми се стори толкова странен. — Ти си бил този, който е трябвало да напусне дома. Жените в семейството са те изритали.

— Едва ли — засмя се той. — Майка ми ще ме посрещне с разтворени обятия, ако пожелае да се върна вкъщи. — Усмиваше се, сякаш беше шега, но аз съзрях в очите му нещо, което приличаше на копнеж по дома и семейството. Беше само проблясък, преди Дмитрий да се извърне, защото Ейдриън се разкрещя, че е крайно време да се качваме на самолета.

Когато се настанихме по местата си, Лиса нямаше търпение да разкаже новините на приятелите ни. Започна с това как съм била извикана на среща при кралицата. Това не беше тема, която исках да обсъждаме, но тя не мирясваше, като настояваше, че кралицата е искала да ме „похвали“. Всички изглеждаха впечатлени, с изключение на Ейдриън. Изражението на лицето му ми подсказваше, че е сигурен,

че кралицата определено не ме е извикала за това. Но погледът в очите му бе объркан, което ме наведе на мисълта, че няма представа каква е истинската причина за срещата. Най-после аз да зная нещо, което той не знаеше! Имах чувството, че не по-малко от мен щеше да се шокира от идеята да го сватосат с Лиса.

Лиса им разказа за предложението да живее в двора и да посещава колежа в Лихай.

— Още не мога да повярвам — рече замислено. — Звучи ми твърде хубаво, за да е истина.

Ейдриън пресуши чашата с нещо, което приличаше на уиски. Как толкова скоро бе успял да се сдобие с питие?

— И го е предложила моята пралеля? Значи наистина е твърде хубаво, за да е истина.

— Какво искаш да кажеш? — попитах. След като Татяна ме бе обвинила в несъществуваща любовна връзка с него и откритието, че си има любовник захранващ дамфир, вече нищо, що се отнасяше до нея, не можеше да ме учуди. — Лиса загазила ли е?

— Какво, като цяло? Не. Просто моята пралеля не прави нищо от добро сърце. Е — поправи се Ейдриън, — понякога може би. Не е пълна кучка. И мисля, че искрено се тревожи за рода Драгомир. Лиса, чувал съм, че е харесвала родителите ти. Но защо прави това... не зная. Ти имаш радикални идеи. Може би иска да чуе различни мнения. А може би просто иска да те държи под око, за да не създаваш неприятности. — *Или може би иска да омъжи Лиса за теб, додадох мислено аз.*

Казаното никак не се понрави на Кристиан.

— Той е прав. Те може да се опитат да те управляват. Би трябвало да живееш с леля Таша. Не е нужно да посещаващ моройско училище.

— Но така ще е в по-голяма безопасност — изтъкнах аз.

Аз бях изцяло за противопоставяне на системата — и да се държи Лиса колкото може по-далеч от кралските интриги, — но ако отидеше в колеж, който не е пазен от мороите, щеше да бъде в опасност, а аз определено не го желяех. Отворих уста да добавя още нещо, но в този момент самолетът потегли. Щом се озовахме във въздуха, вчерашното ми главоболие се завърна. Все едно въздухът наоколо притискаше черепа ми.

— Мамка му! — изпъшках и притиснах челото си с длан.

— Пак ли те боли? — разтревожи се Лиса и аз кимнах.

— Досега имала ли си проблеми да летиш? — попита Ейдриън и даде знак да му напълнят чашата.

— Никога — поклатих глава. — По дяволите! Не ми се иска да го преживея отново.

Стиснах зъби и се опитах да не обръщам внимание на болката, както и на черните силуети, които отново се появиха. Нужно беше доста усилие, но след като се концентрирах достатъчно силно, болката наистина малко намаля. Странно. При все това не ми се говореше и всички ме оставиха на мира. Темата за колежа бе забравена.

Минаха часове. Вече приближавахме Академията. Една от стюардесите морои мина по пътеката и се насочи към нашата група с угрижена физиономия. Албърта тутакси настръхна.

— Какво не е наред?

— На земята има ледена буря — отвърна стюардесата. — Не можем да кацнем в „Св. Владимир“ заради силния вятър и заледената писта. Но трябва да заредим с гориво, затова ще се приземим в Мартинвил. Това е малко летище, на няколко часа път с кола, но не са засегнати много от бурята. Самолетът ще кацне, ще зареди, а след това ще отлетим за Академията, след като почистят пистата, разбира се. По въздуха е по-малко от час.

Новините не бяха особено приятни, но не звучаха чак толкова зле. Освен това какво можехме да направим? Поне скоро щеше да ми олекне малко. Ако главоболието ми е същото, както предишното, щеше да мине, когато се приземим. Заехме местата си и закопчахме коланите, готови за кацане. Времето отвън изглеждаше ужасно, но пилотът беше добър и кацнахме без никакви затруднения. И тогава се случи.

Веднага щом колелата на самолета докоснаха земята, светът ми експлодира. Болката не само че не изчезна; стана още по-силна. Много по-силна — а не мислех, че това е възможно. Имах чувството, че разкъсват черепа ми.

Но това беше само началото. Защото изведнъж се оказах заобиколена от лица. Призрачни, прозрачни лица и тела — също като

това на Мейсън. И, о, боже, бяха навсякъде. Дори не виждах седалките или приятелите си. Само онези лица — техните ръце. Бледи, светещи ръце, които се протягаха към мен. С отворени усти, които сякаш искаха да проговорят. Всички тези лица изглеждаха така, все едно искаха нещо от мен.

И колкото повече приближаваха към мен, толкова повече от тях започнах да разпознавам. Видях пазителите на Виктор — онези, които бяха убити, докато спасявахме Лиса. Очите им бяха широко отворени и ужасени — заради какво? Дали преживяваха отново смъртта си? Сред тях виждах и деца, които не познах веднага. След това разбрах. Това бяха децата, които двамата с Дмитрий намерихме мъртви след ужасяващото клане на стригоите. Всички имаха бледи, призрачни лица като на Мейсън, но вратовете им бяха покрити с кръв, точно както бяха в къщата. Яркият ѝ цвят контрастираше с прозрачните им, излъчващи особено сияние, тела.

Лицата се сгъстяваха все повече и повече. И въпреки че никое от тях не говореше, в ушите ми отекваше някакво жужене, което се усилваше непрекъснато. Три нови фигури се присъединиха към тълпата. Би трябвало да се слоят с нея, но се открояваха толкова ярко, колкото кръвта по вратовете на децата.

Беше семейството на Лиса.

Майка ѝ, баща ѝ и брат ѝ Андре. Изглеждаха точно както последния път, когато ги бях видяла малко преди катастрофата. Руси. Красиви. Царствени. Както Мейсън и те нямаха никакви следи по дрехите, макар да знаех, че катастрофата им бе причинила ужасни неща. И също като Мейсън те просто се взираха в мен с тъжни очи, не говореха, но беше ясно, че искат да ми кажат нещо. Само че за разлика от Мейсън, този път разбрах посланието им.

Зад Андре се виждаше огромна черна сянка, която ставаше все по-голяма. Той посочи към мен, а сетне към сянката. Знаех, без да мога да си обясня как, че това беше вратата към света на мъртвите, свят, от който се бях завърнала. Андре — който беше на моята възраст, когато умря — я посочи отново. Родителите му се присъединиха към него. Нямахше нужда да говорят, за да разбере какво искаха да ми кажат: Ти не бива да си жива. Трябва да се върнеш при нас...

Започнах да крещя. Крясъкът не секваше.

Стори ми се, че някой в самолета говори с мен, но не можех да съм сигурна, не и след като не виждах нищо друго, освен тези лица, ръце и черната дупка зад Андре. От време на време лицето на Мейсън изникваше пред мен — сериозно и тъжно. Извиках към него за помощ.
— Накарай ги да се махнат! Накарай ги да се махнат!

Но нямаше какво — или не можеше — да се направи. Като обезумяла разкопчах колана си и се изправих. Призраците не ме докосваха, но бяха толкова близо, с протегнати към мен костеливи ръце. Размахах своите, за да ги пропъдя, крещейки някой да ми помогне и да накара всичко това да престане.

Но никой не можеше да ми помогне. За мен нямаше спасение от тези ръце и кухи очи или от болката, която ме разкъсваше. Беше станала толкова силна, че пред очите ми започнаха да танцуват блестящи черни петна. Имах чувството, че ще припадна и копнеех за това. Така болката щеше да изчезне и щях да се спася от лицата. Петната ставаха все по-големи и много скоро вече не виждах нищо. Лицата изчезнаха, както и болката, и блажените черни вълни ме погълнаха.

ГЛАВА 18

След това всичко беше като в мъгла. Имах смътното усещане, че идвам на себе си и отново губя съзнание, че някакви хора стоят около мен, после отново бях във въздуха. Накрая се събудих в клиниката на Академията, а доктор Оленски бе надвесена над мен.

— Здравей, Роуз — рече. Тя беше жена морой на средна възраст и често се шегуваше, че съм нейният пациент номер едно. — Как се чувстваш?

В съзнанието ми нахлуха откъслечни подробности от случилото се. Лицата. Мейсън. Другите призраци. Ужасната болка в главата. Всичко бе изчезнало.

— Добре — отвърнах донякъде изненадана, че го казвам. За миг се зачудих дали всичко не е било просто сън. После погледнах зад нея и видях Дмитрий и Албърта да стоят наблизо. По израженията на лицата им разбрах, че случилото се в самолета е било съвсем истинско.

Албърта се прокашля, а доктор Оленски се извърна.

— Може ли? — попита Албърта. Лекарката кимна и другите двама пристъпиха напред.

Както винаги, Дмитрий беше като балсам за мен. Без значение какво се случваше, винаги се чувствах в безопасност в присъствието му. При все това дори той не бе в състояние да спре случилото се на летището. Когато ме гледаше, както в този миг — с толкова нежност и загриженост, — у мен се събуждаха смесени чувства. Една част се радваше, че толкова държи на мен. Но друга искаше да бъде силна заради него и да не се тревожи.

— Роуз... — започна Албърта несигурно.

Виждах, че няма никаква представа как да се справи със ситуацията. Случилото се беше отвъд опита ѝ. Дмитрий пое нещата в свои ръце.

— Роуз, какво се случи там? — Преди да успея да промълвя и дума, той ме прекъсна. — И този път не ми казвай, че е било нищо.

Е, ако не можех да дам този отговор, не знаех какво да кажа. Доктор Оленски побутна очилата на носа си.

— Ние само искаме да ти помогнем.

— Не се нуждая от помощ — отвърнах. — Добре съм. — Звучах също като Брандън и Брет и едва не изтърсих: „Просто паднах“.

Албърта най-после се овладя.

— Беше добре по време на полета. Но когато се приземихме, определено никак не беше добре.

— Сега обаче съм добре — отвърнах упорито, но избягвах погледа ѝ.

— Какво се случи тогава? — не се предаваше Албърта. — Защо бяха всичките тези викове? Какво имаше предвид с това, че трябва да ги накараме да се махнат? Кои са тези те?

За миг се поколебах дали да прибягна до предишното си обяснение — онова за стреса. Сега ми се стори пълна глупост. Затова не казах нищо. За моя изненада, очите ми се напълниха със сълзи.

— Роуз — промълви Дмитрий. Гласът му беше мек и нежен като коприна. Сякаш усетих ласката му върху кожата ми. — Моля те.

В този миг нещо се пропука в мен. Беше ми толкова трудно да му устоя. Извърнах глава и се втренчих в тавана.

— Призраци — прошепнах. — Видях призраци.

Никой от тях не очакваше точно това, но честно — как биха могли? В стаята настъпи мъчителна тишина. Накрая доктор Оленски заговори с пресекващ глас:

— К-какво искаш да кажеш?

Преглътнах.

— Той ме преследва през последните две седмици. Мейсън. В кампуса. Зная, че звучи шантаво — но беше той, или призракът му. Това се случи със Стан. Блокирах, защото Мейсън беше там и аз не знаех какво да направя. На самолета... Мисля, че и той беше там... както и другите. Но докато бяхме във въздуха, не можех да ги виждам ясно. Само откъслечни проблясъци... и ужасната болка. Ала когато се приземихме в Мартинвил, той беше там в пълната си форма. И не беше сам. Имаше и други с него. Други призраци. — Една сълза се търкулна от ъгълчето на окото ми и аз побързах да я изтрия, надявайки се никой от тях да не я е забелязал.

Замълчах. Не знаех какво да очаквам. Дали някой ще се засмее? Ще ми каже, че съм луда? Ще ме обвини, че лъжа и ще настоява да призная какво наистина се бе случило?

— Познаваш ли ги? — попита накрая Дмитрий.

Извърнах се и срещнах очите му. Те все още бяха сериозни и загрижени, никаква подигравка.

— Да... познах някои от пазителите на Виктор и мороите, жертви на убийствата. Семейството... семейството на Лиса също беше там.

Последните ми думи бяха посрещнати с мълчание. Всички си размениха погледи, може би надявайки се, че някой от тях разбира нещо.

Доктор Оленски въздъхна.

— Може ли да поговоря с двама ви насаме?

Тримата излязоха от лекарския кабинет и затвориха вратата. Но не съвсем плътно. Станах от леглото, прекосих стаята и заставах до вратата. Малката пролука бе достатъчна дампирските ми уши да уловят разговора. Чувствах се зле, че подслушвам, но те говореха за мен, а и не можех да се отърся от усещането, че в този момент се решава бъдещето ми.

— ... очевидно това става — изсъска доктор Оленски. За пръв път я чувах да говори с толкова раздражен тон. С пациентите си тя бе образец на спокойствие и ведрина. Трудно ми беше да си я представя ядосана, но сега определено беше. — Бедното момиче. Тя страда от посттравматично стресово разстройство^[1], което никак не е чудно след всичко, което се случи.

— Сигурна ли сте? — попита Албърта. — Може би е нещо друго... — Но докато думите ѝ заглъхваха, знаех, че самата тя няма друго обяснение.

— Погледнете фактите: момиче, тийнейджърка, която е станала свидетел как един от приятелите ѝ е жестоко убит, а след това убива убиеца. Не смятате ли това за травмиращо? Не мислите ли, че няма да ѝ се отрази поне малко?

— Трагедиите са нещо, с което пазителите трябва да се справят — заяви Албърта.

— Може би не може да се направи нищо за действащите пазители, но Роуз все още е ученичка тук. Разполагаме със средства, за

да ѝ помогнем.

— Като например? — попита Дмитрий. В тона му прозвуча любопитство и загриженост, а не предизвикателство.

— Консултации с психотерапевт. Да поговори с някого за случилото се, може да ѝ се отрази изключително добре. Трябваше да го направите веднага, след като се върна. Както и с останалите, които са били заедно с нея. Защо никой не се сети за това?

— Идеята е добра — рече Дмитрий. Познах по тона му, мозъкът му усилено работеше. — Може да го прави в свободния си ден.

— В свободния си ден? По-скоро всеки ден. Дори не бива да участва в тази практика. Симулираните учебни атаки на стригои едва ли ще ѝ помогнат да се възстанови от истинската.

— Не! — Бутнах вратата, преди да се осъзная. Те се втренчиха в мен и аз мигновено се почувствах като пълна глупачка. Току-що се бях издала, че шпионирам.

— Роуз — поде доктор Оленски, завръщайки се към обичайния си загрижен тон, в който се долавяше лек укор. — Трябва да лежиш.

— Добре съм. Не можете да ме накарате да пропусна практиката. Ако го направя, няма да се дипломирам!

— Ти не си добре, Роуз, и в това няма нищо срамно след всичко, което си преживяла. Да мислиш, че виждаш призрака на някой умрял, също не е чак толкова необичайно при създалите се обстоятелства.

Понечих да я поправя, че не мисля, а наистина го виждам, но навреме се спрях. Да споря, че наистина виждам призраци, едва ли ще е в моя полза, макар че действително започвах да вярвам, че виждам точно това. Отчаяно се опитвах да измисля убедителна причина, за да не ме изключат от практиката. Обикновено доста добре успях да се измъкна от напечени ситуации.

— Ако ми прекратите практиката, ще стане още по-зле, освен ако не ме задължите да ходя на консултации седем дни в седмицата по двайсет и четири часа на ден. Нуждая се да правя нещо. В момента повечето от часовете ми са прекратени. И какво ще правя? Ще седя със скръстени ръце? За да мисля все повече и повече за това, което се случи? Тогава наистина ще полудея. Не искам вечно да мисля за миналото. Трябва да продължа напред.

Малката ми реч ги хвърли в спор какво да правят. Аз слушах с прехапан език, знаех, че не бива да се меся. Накрая, с известно

мърморене от страна на лекарката, всички решиха, че ще карам половин практика.

Оказа се идеален компромис за всички — е, с изключение на мен. Аз исках единствено да продължа живота си както досега. При все това осъзнавах, че това беше най-добрата сделка за мен. Решиха три дни в седмицата да имам практика, но без нощна смяна. През останалите дни ще тренирам и ще чета книги, които ми препоръчат.

Освен това ще посещавам психотерапевт, от което никак не бях във възторг. Не че имах нещо против психотерапевтите. Лиса посещаваше един и сеансите ѝ се отразиха много добре. Да говориш за себе си и за неща, които те измъчват или притесняват, помага. Просто... ами, това беше нещо, за което не исках да говоря.

Но ако трябваше да избирам между това и да ме изхвърлят от практиката, нямах нищо против да го правя. Албърта смяташе, че ще успее да уреди да премина с половин практика. Освен това ѝ хареса идеята да се срещам с терапевта, докато участвам в учебните атаки на пазителите — в случай че наистина са твърде травматизиращи за мен.

След като ме допрегледа, доктор Оленски обяви, че съм добре и мога да се върна в общежитието. Албърта си тръгна, а Дмитрий остана, за да ме придружи дотам.

— Благодаря, че поне ще карам половин практика — казах му. Днес алеите бяха мокри, защото след бурята времето бе омекнало. Е, не беше кой знае колко топло, но голяма част от леда и снега се бяха стопили. От клоните на дърветата капеше вода и се налагаше да заобикаляме множеството локви по пътя.

Дмитрий рязко спря и се извърна, като застана пред мен, блокирайки пътя ми. Наложих се и аз да спра и едва не се блъснахме. Той се протегна, сграбчи ръката ми и ме притегли по-близо до себе си, отколкото очаквах да направи на публично място. Пръстите му се впиха дълбоко в плътта ми, но не ме заболя.

— Роуз — рече той с такава болка в гласа, че сърцето ми направи спря, — не биваше едва сега да разбирам за това! Защо не ми каза? Знаеш ли как се чувствах? Имаш ли представа какво беше за мен да те гледам така и да не разбирам какво става? Знаеш ли колко се изплаших?

Бях смаяна — и от избухването му, и от нашата близост. Преглътнах, неспособна да издам звук. Върху лицето му се четяха

толкова много емоции. Не си спомнях някога да е показвал така открито чувствата си. И изтърсих възможно най-тъпото нещо.

— Ти от нищо не се плашиш.

— Плаша се от много неща. Бях изплашен за теб. — Пусна ме и аз отстъпих назад. По лицето му все още се четяха страст и тревога. — Аз не съм идеален. Не съм неуязвим.

— Зная, просто... — Не се сещах какво да кажа. Той беше прав. Винаги възприемах Дмитрий за по-голям от живота. Знае всичко. Непобедим. Беше ми трудно да повярвам, че може толкова много да се тревожи за мен.

— И това продължава от доста време — додаде той. — Случилото се със Стан, когато разговаря с отец Андрю за духовете — през цялото време си се опитвала да се справиш с това! Защо не каза на някого? Защо не каза на Лиса... или... на мен?

Втренчих се в тези тъмни, тъмни очи, които обичах.

— А щеше ли да ми повярваш?

Дмитрий се намръщи.

— Да повярвам на какво?

— Че виждам духове.

— Ами... това не са духове. Роуз. Ти само мислиш, че са, защото...

— Ето защо — прекъснах го — не можех да кажа нито на теб, нито на който и да е друг. Никой нямаше да ми повярва, не и без да си помисли, че съм луда.

— Аз не мисля, че си луда. Но мисля, че наистина преживя много. — Ейдриън ми бе казал точно същото нещо, когато го попитах как мога да позная дали съм луда, или не.

— Има нещо повече — рекох и закрачих отново.

Без да помръдне, той се протегна и отново ме сграбчи. Привлече ме към себе си, така че сега стояхме дори по-близо от преди малко. Огледах се притеснено наоколо, чудейки се дали някой няма да ни види, но кампусът беше пуст. Беше рано, слънцето още не бе залязло, така че повечето обитатели на Академията още не бяха станали за училище. Още поне един час щеше да е мъртвило. Все пак се изненадах, че Дмитрий рискува да ни видят.

— Кажи ми тогава — настоя той. — Кажи ми какво повече има.

— Няма да ми повярваш. Не разбираш ли? Никой няма. Дори и ти... — При тази мисъл гласът ми пресекна, Дмитрий ме разбираше толкова добре. Искях — имах нужда — да разбере и това.

— Аз... ще се опитам. Но продължавам да мисля, че ти не разбираш какво наистина става с теб.

— Разбирам — отвърнах твърдо. — Но не и някой друг. Виж, ти трябва да решиш веднъж завинаги дали наистина да ми вярваш. Ако смяташ, че съм дете, твърде невинно, за да проумее какво става в крехкото му съзнание, тогава си върви. Няма за какво да говорим. Но ако ми вярваш достатъчно, за да си спомниш, че съм видяла и преживяла неща, които ме правят по-зряла от връстниците ми... ами, тогава би трябвало да осъзнаеш, че навярно зная какво говоря или поне отчасти.

Лъхна ни влажен и топъл бриз, с мирис на разтопен сняг.

— Вярвам ти, Роза. Но... не вярвам в призраци.

Каза го съвсем искрено и сериозно. Искаше да достигне до мен, да разбере... но в същото време не можеше да се пребори с досегашните си вярвания и убеждения, още не бе готов да се промени. Каква ирония, имайки предвид как картите Таро го бяха изплашили.

— Ще се опиташ ли? — попитах. — Или поне ще се опиташ ли да не приписваш всичко това на някакви психози?

— Да — кимна той. — Това мога да направя.

И така, аз му разказах за първите две появявания на призрака на Мейсън и как се страхувах да обясня инцидента със Стан. Разказах му за силуетите, които бях видяла в самолета, описах в подробности и това, което бях видяла на земята.

— Това не ти ли се струва малко, въ, специфично за случайна стресова реакция? — попитах, когато свърших.

— Не зная дали от „стресовата реакция“ наистина може да се очаква да е случайна или специфична. По същество те са непредсказуеми. — Бе добил замисленото изражение, което добре познавах, това, което ми подсказваше, че в главата му се въртят какви ли не предположения. Виждах също, че той все още не можеше да повярва в тази „призрачна история“, но в същото време наистина усърдно се опитва да се отърси от всички предразсъдъци. — Защо си толкова сигурна, че не си си въобразила всички тези видения?

— Ами и аз първо реших, че си въобразявам, че ми се е привидяло. Но сега... не зная. Просто имам усещането, че тези неща са истински... макар, разбира се, да осъзнавам, това не е доказателство. Но ти чу какво каза отец Андрю — за душите, които бродели наоколо, след като са умрели млади или от насилствена смърт.

Дмитрий наистина прехапа устната си. Явно смяташе да ми каже да не приемам дословно думите на свещеника. Вместо това попита:

— Значи ти смяташ, че Мейсън се е върнал, за да си отмъсти?

— Отначало така си помислих, но сега вече не съм толкова сигурна. Той никога не се е опитвал да ме нарани. Изглеждаше, сякаш иска да ми каже нещо. Освен това... всички онези призраци, сякаш също искаха да ми кажат нещо — дори тези, които не познавам. Защо?

Дмитрий ме изглежда косо.

— Имаш теория, нали?

— Да. Мислех си за това, което каза Виктор. Той спомена, че, защото съм „целуната от сянката“ — защото съм умряла — имам връзка със Света на мъртвите. Че никога няма да успея изцяло да загърбя това.

Дмитрий се намръщи.

— Аз не бих се доверявал много на това, което Виктор Дашков ти е казал.

— Но той знае много неща! И ти знаеш, че е така, независимо колко голям негодник е!

— Добре, да предположим, че това е истина: че понеже си „целуната от сянката“, виждаш призраци. Защо всичко това се случва точно сега? Защо не е започнало веднага след катастрофата?

— Мислих за това — изрекох възбудено. — Виктор каза и още нещо — че след като съм се сблъскала със смъртта, съм много по-близо до другата страна. Ами след като съм убила някого и това е укрепило връзката ми с отвъдното, и затова сега е станало възможно? Та нали аз скоро извърших първото си убийство. И не беше само едно.

— Защо всичко е толкова непредвидимо? — попита Дмитрий. — Защо се случва в определени моменти? Защо в самолета? Защо не в кралския двор?

Ентусиазмът ми помръкна малко.

— Ти да не би да си адвокат? — троснах му се. — Подлагаш на съмнение всичко, което ти казвам. Мислех, че ще се опиташ да

разбереш без предразсъдъци.

— Наистина се опитвам. Но и ти трябва да го направиш. Помисли си за това. Каква е закономерността на виденията ти?

— Не зная — признах. Нямаше смисъл да се опитвам да го накарам да разбере. Чувствах се победена. — Ти все още си мислиш, че съм луда.

Той се протегна, обхвана брадичката ми с длан и повдигна лицето ми, за да го погледна.

— Не. Никога. Нито една от тези теории няма да ме накара да мисля, че си луда. Но винаги съм вярвал, че най-простото обяснение е най-разумното. Доктор Оленски също. В призрачната ти теория има дупки. Но ако откриеш нещо повече... може би ще успеем да разберем какво означава.

— Ние? — попитах.

— Разбира се. Няма да те оставя сама във всичко това, без значение какво е. Знаеш, че никога няма да те изоставя.

Имаше нещо много сладко и благородно в думите му и почувствах нуждата да му отвърна по същия начин, макар че това, което казах, сигурно е прозвучало доста идиотски.

— Аз също никога няма да те изоставя, знаеш го. Казвам го съвсем сериозно... не че, разбира се, нещо някога ще ти се случи, но ако започнеш да виждаш призраци или каквото и да е, аз ще ти помогна да се справиш с това.

Той се засмя тихо.

— Благодаря ти.

Ръцете ни се намериха, пръстите ни се сплетоха. Стояхме така почти минута, никой от нас не промълви нищо. Докосвах се единствено ръцете ни. Вятърът бе утихнал и макар че температурата беше някъде около четири градуса, имах чувството, че е пролет. Очаквах цветята да разцъфнат около нас. И сякаш споделили една и съща мисъл, двамата пуснахме едновременно ръцете си.

Малко след това наближихме спалните общежития и Дмитрий попита дали мога да продължа сама. Казах му, че всичко е наред и най-добре да се заеме със задълженията си. Той си тръгна, но тъкмо когато се канех да прекрача прага на входа, осъзнах, че съм си забравила сака с тоалетните принадлежности и багажа в клиниката. Промърморих

няколко думи, които сигурно щяха да ми донесат наказание, обърнах се и поех забързано назад в посоката, от която току-що бях дошла.

Рецепционистката на доктор Оленски ми кимна към болничните стаи, когато ѝ обясних защо съм се върнала. Взех сака си от празната стая и пристъпих в коридора, за да си тръгна. Внезапно видях някой да лежи в отсрещната. Не се виждаше никой от болничния персонал и любопитство ми — винаги надделяваше над добрите ми намерения — ме накара да надникна вътре.

Беше Аби Бадика, момиче морой от горните класове. Хубавка и наперена бяха прилагателните, които обикновено ми идваха наум, когато описвах Аби, но сега не беше нито едно от двете. Цитата беше издрана и в синини, а когато извърна лицето си към мен, пялото бе в червени белези.

— Нека отгатна — рекох. — Паднала си.

— К-какво?

— Паднала си. Чух вече този стандартен отговор: Брандън, Брет и Дейн. Но ще ти кажа истината — вие, приятели, ще трябва да измислите нещо друго. Мисля, че лекарите ще станат подозрителни.

Очите ѝ се разшириха.

— Ти знаеш?

В този миг осъзнах грешката, която бях допуснала с Брандън. Бях го отрупала с настойчиви въпроси, което го бе накарало да се затвори и да не ми каже нищо. Онези, които бяха разпитвали Брет и Дейн, бяха постигнали същите резултати. С Аби осъзнах, че трябва да се държа така, сякаш вече знаех всички отговори, и тя щеше да ми снесе информацията.

— Разбира се, че зная. Те ми казаха всичко.

— Какво? — изписка тя. — Те се заклеха да не казват на никого. Това е част от правилата.

Правила? За какво говореше тя? Не можех да си представя, че членовете на някаква група, която пребиваше потомци на благородни фамилии, ще се ръководят от някакви правила. Тук ставаше нещо друго.

— Е, те нямаха голям избор. Не зная защо, но все продължавам да се натъквам на такива като вас. Трябва да им помогна да се прикрият. Казвам ти, че не зная още колко дълго може да продължи

това, без някой да започне да задава въпроси. — Говорех като симпатизант, който иска да помогне с каквото може.

— Трябваше да бъда по-силна. Опитах, но не беше достатъчно. — Изглеждаше уморена и измъчвана от болки. — Просто не казвай на никого нищо, става ли? Моля те?

— Разбира се — уверих я, докато изгарях от любопитство да разбера какво означаваше „опитах“. — Няма да кажа на никого. И как изобщо се озова тук? Нали се предполагаше, че не бива да привличаш внимание? — Или поне така предполагаш. Говорех съвсем наслуки.

Аби се намръщи.

— Отговорничката за етажа в общежитието ме видя и настоя да дойда тук. Ако останалите от Мана разберат, здравата ще си изпатя.

— Надявам се лекарката да те освободи, преди да са научили. Тя е доста заета. Имаш същите белези като тези на Брандън и Брет, а те не бяха особено сериозни. — Поне се надявах. — Белезите от изгорено... въ, са малко издайнически, но те нямаха проблеми.

Блъфирах яко. Не само че нямах никаква представа за раните на Брет, но и дори не знаех дали белезите, които Джил ми бе описала, са били от изгорено. Ако не бяха, може би току-що се бях издънила. Но Аби не ме поправи, а пръстите ѝ разсеяно докоснаха един от червените белези по лицето ѝ.

— Да, те казаха, че скоро ще изчезнат. Просто ще трябва да измисля нещо за пред доктор Оленски. — В очите ѝ лумна малко пламъче на надеждата. — Те казаха, че няма да го направят, но може би... може би ще ми позволят да опитам отново.

В този момент добрата лекарка се върна. Изненада се да види, че още съм там, и ми каза, че трябва да се прибера в общежитието и да си почина. Сбогувах се с двете и излязох отново на студа. Макар че докато вървах, почти не забелязвах времето. Най-после, най-после, имах ключ към загадката. Мана.

[1] Силно тревожно разстройство (или посттравматичен стрес), което може да се развие след някакво събитие, водещо до психологическа травма. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

Лиса беше моята най-добра приятелка още от началното училище и затова ме болеше, че в последно време пазех от нея толкова много тайни. Тя винаги е била открита с мен, винаги готова да сподели какво ѝ е на ума — но пък и тя нямаше избор. До определен момент и аз бях така с нея, но после започнах да крия тайни, неспособна да ѝ споделя за Дмитрий или за причината за провала със Стан. Мразех, че нещата стоят така. Това ме изяждаше отвътре и изпитвах вина.

Днес обаче нямаше никакъв начин да се измъкна без обяснение на това, което се случи на летището. Дори и да измислех нещо, фактът, че няма да бъда през цялото време с Кристиан, а само половината, беше достатъчно красноречив, че нещо става. Този път никакви измъквания нямаше да минат.

И така, колкото и да ми беше тежко, представих на нея и Кристиан — както и на Еди и Ейдриън, които се мотаеха наоколо — кратка версия на това, което се бе случило.

— Мислиш, че виждаш призраци? — възкликна Кристиан. — Сериозно? — По изражението на лицето му разбрах, че вече си съставя списък с подигравателни коментари.

— Виж — скастрих го, — казах ви какво става, но не искам да се задълбочавам в това. По проблема се работи, така че да спрем дотук.

— Роуз... — поде Лиса несигурно. Ураган от емоции нахлуваше от нея към мен. Страх. Загриженост. Шок. Състраданието ѝ ме накара да се почувствам още по-зле.

Поклатих глава.

— Не, Лис. Моля те. Вие, приятели, можете да си мислите каквото щете за мен или да си измисляте най-различни теории, но няма да говорим за това. Не сега. Просто ме оставете на мира по въпроса.

Не очаквах Лиса да го стори заради присъщата ѝ настойчивост. Както и Кристиан и Ейдриън заради вроденото им желание да дразнят и провокират околните. Но въпреки че думите ми бяха съвсем прости и кратки, твърдостта и решителността в гласа и изражението ми явно са

били достатъчно красноречиви. Разбрах го по изненаданата вътрешна реакция на Лиса. Сетне ми бе нужен един поглед върху лицата на момчетата, за да осъзная, че сигурно съм прозвучала като истинска кучка.

— Извинете — промърморих. — Оценявам загрижеността ви, но просто не съм в настроение.

Лиса ме погледна. По-късно, беше мисленото ѝ послание. Кимнах ѝ кратко, тайно питайки се как ще избегна разговора.

Двамата с Ейдриън щяха отново да упражняват магия. Харесваше ми по време на тези уроци да съм близо до нея, но това ставаше само защото Кристиан почти не се отделяше от нея. Ала, честно казано, не беше ясно защо не си тръгваше. Предполагам, че все още малко ревнуваше, въпреки всичко, което се бе случило. Разбира се, ако знаеше за сватовническите намерения на кралицата, щеше да има съвсем основателна причина. Както и да е, беше съвсем ясно, че тези уроци по магия започват да го отегчават. Днес се намирахме в класната стая на госпожа Майснър. Кристиан събра два чина, излегна се върху тях и закри очите си с ръка.

— Събуди ме, когато стане интересно — поръча ми.

Двамата с Еди бяхме заели удобни позиции, за да наблюдаваме вратата и прозорците, като в същото време стояхме близо до мороите.

— Наистина ли си видяла Мейсън? — прошепна ми Еди. Лицето му доби смутен вид. — Извинявай... ти каза, че не искаш да говориш за това...

Понечих да отвърна „да, точно това казах...“, но тогава видях изражението му. Той не ме питаше от някакво извратено любопитство. Питаше заради Мейсън, заради близостта им, защото Еди, също като мен, все още не бе преодолял смъртта на най-добрия си приятел. Мисля, че намираше идеята Мейсън да общува с нас отвъд гроба, за успокояваща, но в същото време не той бе видял призрака на Мейсън.

— Мисля, че беше той — промърморих в отговор. — Не зная. Всички смятат, че съм си го въобразила.

— Как изглеждаше той? Беше ли разстроен?

— Изглеждаше... тъжен. Наистина тъжен.

— Ако наистина е бил той... искам да кажа, не зная. — Еди заби поглед в пода, забравил да наблюдава стаята. — Винаги съм се питал дали е бил разстроен, задето не го спасихме.

— Нищо не можехме да направим — отвърнах му, повтаряйки съвсем точно думите, които всички ми казваха. — Но аз също съм си задавала този въпрос, защото отец Андрю спомена, че понякога духовете се връщали обратно, за да търсят отмъщение. Но Мейсън не приличаше на някой, който търси отмъщение. Изглеждаше така, сякаш иска да ми каже нещо.

Еди вдигна глава, внезапно осъзнал задълженията си на пазител. След това не каза нищо повече, но аз знаех за какво си мисли.

Междувременно Лиса и Ейдриън постигаха напредък. Или по-скоро Ейдриън. Дватама бяха изкопали някакви мижави цветя, които бяха мъртви или заспали зимен сън, и ги бяха сложили в малки саксии. Сега саксиите бяха подредени в редица върху дългата маса. Лиса докосна едната и аз почувствах как еуфорията на магията избухва в нея. След миг малкото хилаво растение позеленя и му поникнаха листа.

През цялото време Ейдриън се взираше напрегнато в саксията, сякаш всички тайни на вселената бяха скрити там. Накрая въздъхна дълбоко.

— Добре. Най-много нищо да не се получи.

Докосна леко с пръсти друго растение. Явно репликата му „нищо да не се получи“ си беше съвсем точна, защото наистина не стана нищо. После, след няколко секунди, растението леко потрепери. По него започна да пониква нещо зелено, но сетне спря.

— Ти успя! — възкликна Лиса, искрено впечатлена. Дори долових у нея лека ревност. Ейдриън бе усвоил една от нейните способности, но тя все още не бе усвоила нито една от неговите.

— Едва ли — процеди той и изгледа цветето кръвнишки. Беше напълно трезвен и нито един от пороците му не смекчаваха характера му. Явно магията на духа не можеше да спре раздразнението му. Днес настроенията на двама ни си приличаха. — По дяволите!

— Шегуваш ли се? — попита Лиса. — Това беше велико! Ти накара растението да порасне — с мисълта си. Това е удивително!

— Но не бях толкова добър като теб — настоя той. Звучеше като капризно десетгодишно хлапе.

Не можах да се сдържа да не се намеся.

— Тогава престани да се цупиш и се опитай отново.

Той ме погледна и устните му се извиха в усмивка.

— Хей, без съвети, Призрачно момиче. Пазителите трябва да се виждат, но не и чуват.

На свой ред аз му хвърлих свиреп поглед заради „призрачното момиче“, но той не забеляза, защото Лиса отново му говореше.

— Тя е права. Опитай отново.

— Ти го направи още веднъж — рече той. Искам да те наблюдавам... Искам да почувствам какво правиш.

Тя повтори опита с друго растение. Аз отново почувствах как магията избухна в нея заедно с радостта — и тогава нещо засече. Проблясък на страх и нестабилност помрачиха магията, напомняйки ми малко за времето, когато душевното ѝ състояние се бе влошило толкова много. Недей, помолих се мислено. Пак се случва. Знаех си, че ще стане така, ако тя отново използва магията. Моля те, не позволявай това да се случи отново.

И сякаш с магическа пръчка тъмното петно, засенчващо магията, се разсея. Всичките и мисли и чувства станаха нормални. Тогава забелязах, че бе накарала цветето да поникне. Бях го пропуснала, защото краткотрайната ѝ засечка ме бе разсеяла. Ейдриън също бе пропуснал магията, защото очите му бяха приковани в мен. Изражението му беше тревожно и много, много смутено.

— Добре — рече Лиса щастливо. Тя не бе забелязала, че той не бе внимавал. — Сега ти опитай отново.

Ейдриън насочи отново вниманието си върху работата. Въздъхна и приближи към друго цвете, но Лиса му даде знак да се върне.

— Не, продължи да работиш върху това, с което започна. Може би ще успееш да го направиш с два последователни опита.

Той кимна и насочи вниманието си към първоначалното растение. В продължение на няколко минути не направи нищо, просто се взираше в нето. Стаята потъна в тишина. Никога досега не го бях виждала да се концентрира толкова напрегнато върху каквото и да било, по челото му избиха капки пот. Накрая, сякаш след цяла вечност, растението отново потрепери. Стана още по-зелено и върху стъблото му се появиха малки пъпки. Аз погледнах Ейдриън и видях как присви очи и стисна зъби. Явно се концентрираше до краен предел. Пъпките се разтвориха. Появиха се нежни и малки бели цветчета.

Лиса нададе силен вик на радост.

— Успя! — Прегърна го и чувство на радост се проля от нея в мен. Беше искрено щастлива, че той е успял. И въпреки че беше разочарована от своята липса на прогрес, постигнатото от Ейдриън ѝ даваше надежда. Това означаваше, че двамата наистина можеха да се учат един от друг.

— Нямам търпение да науча нещо ново — заяви той, все още с лека ревност.

Ейдриън потупа тетрадката, която държеше.

— Е, в света на духа има още много трикове. Ти явно си успяла да научиш поне един от тях.

— Какво е това? — попитах аз.

— Спомняш ли си онова изследване, което направих за хората, които се държат странно? — попита ме Лиса. Направихме списък с всички различни неща, в които се бяха проявили.

Спомнях си. В проучването си да намери други, които владеят духа, тя бе открила сведения за морои, които демонстрирали способности, непознати дотогава. Малцина вярваха, че докладите са истина. Лиса беше убедена, че те са използвали магията на духа.

— Заедно с дарбата да се лекува, да се виждат аурите, ходенето насън, изглежда, има и такива, които владеят супер внушението.

— Ти вече умееш това — напомних ѝ аз.

— Не, това е нещо много по-силно. Не става дума само да казваш на някого какво да направи. А и да го накараш да види и почувства неща, които не съществуват.

— Какво, нещо като халюцинация? — попитах.

— Нещо такова — кимна Ейдриън. — Има истории за хора, които използвали внушението, за да накарат други да преживеят най-страшните си кошмари, да си мислят, че са нападнати или са в смъртна опасност.

Аз потръпнах.

— Това наистина е доста страшно.

— И велико — добави Ейдриън.

Лиса обаче беше съгласна с мен.

— Не зная. Обикновеното внушение е едно, но това ми се струва грешно.

Кристиан се прозина.

— И сега, след като тази победа бе постигната, може ли да я наречем нощ на магиите?

Погледнах назад и видях, че Кристиан е буден и нащрек. Погледът му бе прикован в Лиса и Ейдриън и никак не изглеждаше щастлив от прегръдката на победата преди малко. Лиса и Ейдриън вече се бяха разделили, но не защото бяха забелязали реакцията му. И двамата бяха твърде въодушевени от успеха, за да обърнат внимание на недоволството му.

— Можеш ли да го направиш отново? — попита Лиса нетърпеливо. — Да го накараш да порасне още повече?

Ейдриън поклати глава.

— Не веднага. Това доста ме изтощи. Мисля, че имам нужда от цигара. — Махна по посока на Кристиан. — Върви при приятеля си. Прояви доста търпение досега.

Лиса отиде при Кристиан. Лицето ѝ грееше от радост. Изглеждаше красива и сияеща и аз видях, че на него му беше много трудно да ѝ се сърди дълго. Твърдото изражение на лицето му се смекчи и съзрях върху него нежността, която единствено тя можеше да пробуди у него.

— Да се връщаме в общежитието — заяви Лиса и сграбчи ръката му.

Всички потеглихме. Еди пазеше Лиса и Кристиан отблизо, а аз — по-отдалеч. Така останах в компанията на Ейдриън, който бе изостанал, за да говори с мен. Той пушеше и на мен за пореден път ми се налагаше да погълтам отровния облак, който издишаше. Често казано, не разбирах защо никой от отговорниците за реда не го бе наказал за това.

— Знаеш ли, можеш да играеш ролята на нашия още по-далечен пазител и да изостанеш назад с това зловонно нещо — промърморих аз.

— Мм, стига ми толкова. — Той пусна цигарата и я смачка, като не си даде труд да прибере угарката. Мразех този му навик даже още повече от пушенето му.

— За какво си мислиш, малък дамфир? — попита той. — Бях велик с онова растение, нали? Разбира се, щеше да е много по-яко, ако например можех да накарам да се възстанови отрязаната ръка на

някого. Или да разделя сиамишки близнаци. Но и това ще стане с повече практика.

— Ако искаш един съвет — което съм сигурна, че не искаш, — двамата с Лиса трябва да се откажете от часовете по магия. Кристиан все още си мисли, че сваляш гаджето му.

— Какво? — престори се на смаян той. — Нима още не е разбрал, че сърцето ми принадлежи единствено на теб?

— Не е вярно. И, да, той продължава да се тревожи, въпреки това, което му казах.

— Знаеш ли, ако започнем веднага да се натискаме, ще го накараме да се почувства по-добре.

— Ако ме докоснеш — заявих с най-сладкия си тон, — ще ти предоставя възможността да се излекуваш сам. Тогава ще видим дали наистина си толкова велик.

— Ще накарам Лиса да ме излекува — рече той самодоволно. — За нея ще е лесно. Макар че... — Сардоничната му усмивка се стопи. — Нещо странно се случи, докато тя използваше магията.

— Да — кимнах. — Зная. И ти ли го усети?

— Не. Но го видях. — Ейдриън се намръщи. Роуз... спомняш ли си, когато ме пита дали си луда и аз ти казах, че не си?

— Да...

— Мисля, че съм сгрешил. Струва ми се, че наистина си луда.

Едва не се заковах на място.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Ами... разбираш ли, работата е там, че когато Лиса работеше с второто растение... аурата ѝ малко потъмня.

— Това съвпада с онова, което почувствах и аз — съгласих се. — Беше сякаш тя... не зная, за миг стана психически нестабилна, както преди. Но това мина бързо.

Той кимна.

— Да, работата е там, че... черното в нейната аура изчезна и се появи в твоята. Аз и преди бях забелязал, че вие двете имате голяма разлика в аурите, но този път видях как се случва. Все едно черното петно прескочи от нейната аура в твоята.

Нещо в думите му ме накара да потрепера.

— Какво означава това?

— Ето защо мисля, че си луда. Лиса повече няма странични ефекти от използването на магията, нали? А ти, ами... напоследък лесно избухваш и виждаш призраци. — Изрече думите небрежно, сякаш да виждаш духове е нещо, което се случва на всеки от време на време. — Мисля, че каквото и зловредно влияние да има използването на магията на духа върху психиката, то се прелива от нея към теб. Така тя остава стабилна, а ти, ами... както казах, виждаш призраци.

Беше все едно да те цапардосат по лицето. Нова теория. Никакво посттравматично разстройство. Никакви реални призраци. Аз „попивам“ лудостта на Лиса. Припомних си как беше тя в най-тежките си моменти — депресирана, саморазрушителна. Спомних си и някогашната ни учителка, госпожа Карп, която също владееше духа — но накрая откачи напълно и стана стригой.

— Не — промълвих сковано. — Това не се случва с мен.

— Ами връзката ви? Вие двете имате връзка. Нейните мисли и чувства проникват в теб... защо не и лудостта? — Ейдриън говореше с типичното си нехайство, с оттенък на любопитство. Не осъзнаваше колко много ме ужасяват думите му.

— Защото това няма никакъв...

И тогава ме осени. Отговорът, който търсехме през цялото време.

Св. Владимир се бе борил през целия си живот със страничните ефекти на духа. Имал е сънища, халюцинации, преживявания, които бе приписвал на „демоните“. Но не е полудял, нито се е опитал да се самоубие. Двете с Лиса бяхме сигурни, че е било така, защото е имат пазителка, „целуната от сянката“ — Анна. И споделянето на тази връзка с нея му е помогнало. Ние предполагаме, че това се е изразявало просто във факта, че имал толкова близък приятел до себе си, някой, който да го подкрепя, да говори с него в моменти на криза, тъй като тогава още не са имали антидепресанти или успокоителни.

Но ако... ако...

Дъхът ми секна. Нямах да мога да продължа да живея и миг, без да разбера отговора. Кое време беше? Още час или приблизително толкова до вечерния час? Трябваше да разбера. Спрях рязко и едва не се подхлъзнах върху заледената земя.

— Кристиан!

Групата отпред спря и всички погледнаха към мен и Ейдриън.

— Да? — попита Кристиан.

— Трябва да се отклоня малко. Или по-скоро ние трябва да го направим, след като не мога да отида никъде без теб. Налага се да отидем до параклиса.

Той повдигна изненадано вежди.

— Какво, нима искаш да се изповядаш?

— Не ми задавай въпроси. Моля те. Ще отнеме само няколко минути.

Сянка на загриженост премина по лицето на Лиса.

— Ами, ние всички можем да отидем...

— Не, няма да се бавим. — Не исках тя да идва с нас. Не исках да чуе отговора, който вече бях сигурна, че ще получа. — Вие продължете към общежитието. Ще ви настигнем. Моля те, Кристиан.

Той ме изгледа изучаващо, разколебан между желанието да ми се подиграе и да ми помогне. В крайна сметка не беше пълен гадняр. Последното надделя.

— Добре, но ако се опиташ да ме накараш да се моля с теб, ще си тръгна.

Двамата поехме към параклиса, а аз вървах толкова бързо, че той трябваше да подтичва, за да не изостава.

— Предполагам, че няма да ми кажеш за какво е всичко това? — попита.

— Няма. Макар че оценявам жеста ти.

— Винаги се радвам да помогна. — Бях сигурна, че е завъртял очи, но се бях концентрирала върху пътеката пред нас.

Стигнахме до параклиса. Както можеше да се очаква, вратата беше затворена. Аз почуках и огледах нетърпеливо, за да видя дали някой прозорец не свети. Май нямаше такъв.

— Знаеш, че преди се промъквах вътре — обади се Кристиан. — Ако искаш да влезеш...

— Не, нужно ми е нещо повече. Трябва да говоря със свещеника. По дяволите, май не е тук.

— Вероятно е в леглото.

— По дяволите — повторих. Почувствах лека вина, задето ругая на прага на църквата. Ако свещеникът се бе оттеглил за среднощния си отдих, значи се намираше в сградата, където живееше персоналът на мороите, и нямаше как да го видя. — Трябва да...

Вратата се отвори и отец Андрю се втренчи в нас. Изглеждаше изненадан, но не и ядосан.

— Роуз? Кристиан? Случило ли се е нещо?

— Искам да ви задам един въпрос — отвърнах. — Няма да ви отнема много време.

Изненадата му нарасна, но той отстъпи настрани, за да влезем. Спряхме в преддверието на параклиса.

— Тъкмо си тръгнах — осведоми ни отец Андрю. — Всичко е затворено.

— Вие ми казахте, че св. Владимир е живял дълго и починал на преклонна възраст. Истина ли е?

— Да — отвърна бавно отецът. — Поне доколкото ми е известно. Всички книги, които съм чел — включително последните — твърдят същото.

— Ами Анна? — настоях аз. Гласът ми прозвуча, сякаш бях на ръба на истерията. Което не беше далеч от истината.

— Какво за нея?

— Какво е станало с нея? Как е умряла тя?

През цялото това време двете с Лиса се бяхме тревожили за последствията за св. Владимир. Никога не бяхме помисляли за Анна.

— Ах, да. — Отец Андрю въздъхна. — Боя се, че нейният край не е бил толкова добър. Тя посветила целия си живот на това да го закриля, макар че има сведения, че когато остаряла, също започнала да става малко нестабилна. И тогава...

— И тогава? — попитах. Кристиан местеше поглед от мен към свещеника, напълно шашнат.

— И тогава, няколко месеца след смъртта на св. Владимир, тя се самоубила.

Стиснах очи за част от секундата, сетне ги отворих. Точно от това се страхувах.

— Съжалявам — рече отец Андрю. — Зная колко присърце вземаш тяхната история. Аз едва напоследък попаднах на тези сведения за нея. Да отнемеш собствения си живот, разбира се, е грях... но, ами като се има предвид колко близки са били, не е трудно да си представим как се е почувствала, след като той си е отишъл.

— И вие казахте, че станала малко луда.

Той кимна и разпери ръце.

— Трудно е да се каже какво си е мислела бедната жена. Вероятно много фактори са повлияли. Защо толкова те вълнува това?

Поклатих глава.

— Дълга история. Благодаря за помощта.

Двамата с Кристиан бяхме изминали половината път до общежитието, когато той най-сетне попита:

— За какво беше всичко това? Спомням си, че двете с Лиса се интересувахте от тази история. Владимир и Анна са били като вас с Лиса, нали?

— Да — отвърнах мрачно. — Виж, не искам да ти създавам неприятности, но те моля да не казваш на Лиса за това. Само й кажи... не зная. Ще й кажа, че внезапно съм се паникьосала, защото съм решила, че според графика ми остава да свърша още общественополезен труд.

— Значи и двамата ще я излъжем, така ли?

— Мразя да го правя, повярвай ми. Но в момента така ще е най-добре за нея.

Защото, ако Лиса узнаеше, че тя може да стане причината да полудея, щеше да го приеме много тежко. Щеше да спре да упражнява магията. Разбира се, аз винаги съм искала точно това... но все пак, усещах огромната радост, която я изпълва, когато използваше магията на духа. Можех ли да й отнема това щастие? Можех ли да пожертвам себе си?

Нямаше лесен отговор и не можех отсега да правя заключения. Не и докато не узнаех повече. Кристиан се съгласи да го запази в тайна и двамата се присъединихме към останалите. Вечерният час почти приближаваше. Щяхме да прекараме още половин час заедно, а след това да се разделим, за да си легнем — включително и аз, след като според уговорката за практиката ми на половин ден, през нощта не бях на работа. И без това тогава рискът от нападение на стригой беше минимален, а инструкторите ми предпочитаха да се наспя добре.

Затова, когато настъпи вечерният час, аз се отправих сама към спалните помещения на дампирите. И тогава, малко преди да стигна до сградата, той отново се появи.

Мейсън.

Спрях рязко и се огледах, за да видя дали наоколо има някой, който да е свидетел на това и веднъж завинаги да се изясни дати съм

луда, или не. Обвитата му в меко, перлено сияние форма стоеше там, с почти небрежно пъхнати ръце в джобовете на паното му, което някак си правеше цялата сцена още по-зловеща.

— Е — подех, чувствайки се изненадващо спокойна, въпреки огромната тъга, която ме обземаше винаги, когато го видех. — Радвам се отново да те видя сам. Компанията, с която беше на самолета, не ми се понрави особено.

Той се взираше в мен с пусто лице и тъжни очи. Това ме накара да се почувствам още по-зле, вината сплиташе стомаха ми на възли. Не се сдържах и избухнах.

— Какво си ти? — извиках. — Истински ли си? Или полудявам? За моя изненада той кимна.

— Кое от двете? — изписах. — Да, ти си истински?

Той отново кимна утвърдително.

— Да, полудявам?

Той поклати отрицателно глава.

— Е — рекох, опитвайки се да се измъкна от урагана на бушуващите в мен емоции. — Това си е огромно облекчение, но честно казано, какво друго щеше да кажеш, ако беше халюцинация?

Мейсън само се взираше в мен. Отново се озърнах с надеждата да видя някой да минава.

— Защо си тук? Бесен си ни и търсиш отмъщение?

Той поклати глава и нещо в мен се успокои. До този момент не бях осъзнала колко ме тревожеше това. Вината и болката бяха пуснали толкова дълбоко корени в мен. Да ме обвинява — също както Райън — ми се струваше неизбежно.

— Трудно... трудно ти е да намериш покой ли?

Мейсън кимна и сякаш стана още по-тъжен. Припомних си последните мигове от живота му и преглътнах напирещите сълзи. Вероятно и на мен щеше да ми е трудно да намеря покой, ако бяха отнели живота ми още преди да е започнат.

— Но има и нещо повече, нали? Друга причина, заради която идваш при мен?

Той кимна.

— Каква? — попитах. Напоследък имаше толкова много въпроси, чиито отговори не знаех. — Каква е тя? Какво трябва да направя?

Но явно всеки друг отговор, освен „да“ и „не“ беше отвъд възможностите му. Той отвори уста, сякаш щеше да каже нещо. Имаше вид, сякаш се опитваше с все сили, също както Ейдриън с растението. Но от устните му не излезе нито звук.

— Съжалявам — прошепнах. — Съжалявам, че не разбирам... и... съжалявам за всичко останало.

Мейсън ме дари с още един тъжен поглед и после изчезна.

ГЛАВА 20

— Да поговорим за майка ти.

Въздъгнах.

— Какво за нея?

Беше първият ден от терапията ми и при все това не бях особено впечатлена. Вероятно първото, за което трябваше да повдигна въпрос, беше появата на Мейсън миналата нощ. Но не исках училищните власти да имат допълнителна причина да вярват, че откачам — дори да беше истина.

А и честно, не бях сигурна. Анализът на Ейдриън за аурата ми и историята на Анна определено навеждаха на мисълта, че може да се наредя сред редиците на откачалките. Но в същото време не се чувствах луда. Дали лудите осъзнават, че са такива? Ейдриън ми каза, че не. Самият термин „луд“ ми се струва странен. Бях научила достатъчно за психологията, за да зная, че е доста разтегливо понятие. Повечето от формите на душевните заболявания са много специфични и се характеризират с определени симптоми — безпокойство, депресия, честа смяна на настроението, и т.н. Не знаех къде попадам в тази скала, ако въобще попадах в нея.

— Какво мислиш за нея? — продължи психотерапевтката. — За майка ти?

— Че е страхотен пазител и посредствена майка.

Терапевтката, чието име беше Диърдри, записа нещо в тетрадката си. Тя беше руса и слаба, типична представителка на морите, облечена в тъмносиня кашмирена рокля. Всъщност не изглеждаше много по-възрастна от мен, но дипломите на бюрото ѝ показваха, че има всички научни степени по психология. Кабинетът ѝ се намиреше в административната сграда, където се помещаваше и кабинетът на директорката и където се извършваха всякакви видове административни дейности. Аз се надявах да ми предложи да легна на диван, както правят психотерапевтите в телевизионните сериали, но получих само един стол. Поне беше удобен. Стените бяха покрити със

снимки на животни и растения, такива неща като разни пеперуди и нарциси. Предполагам, че трябваше да имат успокояващ ефект.

— Искаш ли да обясниш по-подробно защо е „посредствена“ майка? — попита Диърдри.

— По скалата на майките това е повишение. Преди месец щях да кажа „ужасна“. Какво общо има всичко това с Мейсън?

— Искаш ли да говориш за Мейсън?

Забелязах, че винаги отговаря на въпросите ми с въпрос.

— Не зная — признах си. — Предполагам, че за това съм тук.

— Какво изпитваш към него? Към смъртта му?

— Тъга. Какво друго бих могла да изпитвам?

— Изпитваш ли гняв?

Припомних си стригоите, злобните им похотливи лица и нехайството, с което убиваха.

— Да, малко.

— Вина?

— Разбира се.

— Защо да се разбира?

— Защото аз съм виновна да отиде там. Аз го разстроих... и той направи това нещо, за да се докаже. Аз му казах къде са стригоите, а не биваше да го правя. Ако той не знаеше за тях, нямаше да направи всичко това и сега щеше да е жив.

— Не смяташ ли, че той сам е отговорен за действията си? Че той е бил този, който е избрал да постъпи така?

— Ами... да. Предполагам, че е така. Аз не съм го накарала да го направи.

— Има ли друга причина да се чувстваш виновна?

Отместих поглед от нея и го вперих в снимката на една калинка.

— Той ме харесваше — романтично. Ние излизахме, но аз не можах да отвърна на чувствата му. Това го нарани.

— Защо не можа да отвърнеш на чувствата му?

— Не зная. — Образът на тялото му, проснато на пода, изплува за миг в съзнанието ми, но побързах да го пропъдя. Нямаше начин да се разплача пред Диърдри. — В това е работата. Трябваше. Той беше мил. Беше забавен. И двамата наистина се разбирахме много добре... но просто не ми се струваше редно. Дори целувките и тези неща... накрая просто не можах да го направя.

— Смяташ ли, че имаш проблем с интимния контакт?

— Какво искате да каж...? О, не! Разбира се, че не.

— Правила ли си секс с някого?

— Не. Да не би да казвате, че е трябвало?

— А ти мислиш ли, че е трябвало?

По дяволите. Мислех, че съм я хванала натясно. Бях уверена, че със сигурност няма да измисли въпрос на последния ми.

— Мейсън не беше правилният човек.

— Има ли някой друг? Някой, който според теб е правилният човек?

Поколебах се. Не ми беше ясно какво общо имаше всичко това с факта, че виждах призраци. Съгласно документите, които подписах, всичко, което се казваше в този кабинет, бе поверително. Тя не можеше да каже на никого, освен ако не съм в опасност или не върша нещо незаконно. Не бях сигурна дали връзката с по-възрастен мъж попада в някои от тези категории.

— Да... но не мога да ви кажа кой е той.

— От колко време го познаваш?

— Почти шест месеца.

— Чувствате ли се близки?

— Да, със сигурност. Но ние не... — Как точно може да се опише това? — Ние не сме истински обвързани. Той не е... не мога да бъда с него. — Можеше да си мисли каквото си иска за това — например, че се интересувам от някой, който си има гадже.

— Той ли с причината, за да не се сближиш с Мейсън?

— Да.

— И заради него ли не се срещаш други момчета?

— Ами... той не ми е забранявал нищо.

— Но тъй като го харесваш, не се интересуваш от други?

— Точно така. Но това няма значение. Аз вероятно изобщо не би трябвало да излизам с когото и да било.

— Защо не?

— Защото нямам време. Аз се обучавам за пазител. И цялото ми внимание трябва да е посветено на Лиса.

— И ти не смяташ, че можеш да изпълняваш задълженията си и да имаш романтична връзка с някого?

Поклатих глава.

— Не. Трябва да съм готова да се откажа от собствения си живот заради нейния. Не мога да си позволя да ме разсейват мислите за някой друг. Ние, пазителите, имаме правило: „Те са на първо място“. Вие, мороите.

— И ти смяташ, че винаги трябва да поставяш нуждите на Лиса пред своите?

— Разбира се. — Намръщих се. — Какво друго бих могла да направя? Аз ще бъда неин пазител.

— Как те кара да желаеш това? Да се откажеш от всичко, което искаш, заради нея?

— Тя е най-добрата ми приятелка. И е последната от рода си.

— Не те попитах това.

— Да, но... — Млъкнах. — Хей, вие не ми зададохте въпрос.

— Мислиш, че аз винаги задавам въпроси?

— Няма значение. Вижте, аз обичам Лиса. И ще съм щастлива да прекарам живота си, защитавайки я. Край на историята. Освен това, да не би вие, една жена морой, да се каните да кажете на мен, момиче дамбир, че не трябва да поставям мороите на първо място? Знаете как работи системата.

— Зная — кимна тя. — Но аз не съм тук, за да я анализирам. Аз съм тук, за да ти помогна да се почувстваш по-добре.

— Изглежда май няма да можете да постигнете едното без другото.

По устните на Диърдри пробягна лека усмивка, сетне погледът ѝ се отклони към часовника.

— За днес времето ни изтече. Следващия път ще продължим.

Скръстих ръце пред гърдите си.

— Мислех си, че ще ми дадете някой страхотен съвет или ще ми кажете какво да правя. Но вие просто ме карахте да говоря.

Тя се засмя тихо.

— Терапията не е за това какво мисля аз, а за това какво мислиш ти.

— Тогава защо ми е нужна?

— Защото ние винаги знаем какво мислим или чувстваме. Когато някой те напътства, е много по-лесно да си обясниш нещата. Често откриваш, че вече знаеш какво трябва да правиш. Аз мога да ти

помогна да си зададеш въпроси и да надникнеш в някои кътчета на съзнанието си, което може би няма да направиш по свое желание.

— Е, няма съмнение, че сте добра в задаването на въпроси — отбелязах сухо.

— Въпреки че не разполагам със „страхотен съвет“, искам да ти посоча някои неща, върху които да помислиш до следващата ни среща. — Погледна в тетрадката си и потупа с молив по листа. — Първо, искам да помислиш още веднъж над това, което те попитах за Лиса — какво изпитваш наистина относно факта, че трябва да посветиш живота си на нейния?

— Вече ви го казах.

— Зная. Просто си помисли още малко. Ако отговорът е същият — добре. Освен това, искам да обмислиш още нещо. Дали причината да си толкова привлечена от този младеж, с когото „не можеш да бъдеш“, не е тъкмо тази, че по някакъв начин е недостижим за теб?

— Това е шантаво. Няма никакъв смисъл.

— Така ли? Ти току-що ми заяви, че не можеш да имаш романтична връзка с когото и да било друг. Не мислиш ли, че е възможно желанието ти към някого, когото не можеш да имаш, да е твоят подсъзнателен начин да се справиш с това? Ако за теб е невъзможно да бъдеш с него, тогава никога няма да се изправиш срещу чувство, което е в конфликт с чувствата ти и задълженията ти към Лиса. Никога няма да ти се налага да избираш.

— Това е объркващо — промърморих аз.

— Така е, и затова си тук.

— И какво общо има всичко това с Мейсън?

— Има общо с теб, Роуз. Това е важното.

Излязох от кабинета на терапевтката с усещането, че мозъкът ми се е разтопил. Освен това имах чувството, че съм била на разпит в съда. Ако Диърдри беше в съдебната зала и задаваше въпроси на Виктор, процесът щеше да приключи много по-бързо.

Освен това мислех, че Диърдри върви в напълно погрешна посока. Разбира се, че не изпитвах негодувание към Лиса. А мисълта, че съм се влюбила в Дмитрий, защото не мога да го имам, беше абсурдна. Никога не бях мислила за конфликта между чувствата ми и

задълженията ми на пазител, докато той не го спомена. Аз се влюбих в него, защото... ами, защото си беше Дмитрий. Защото беше сладък, силен, забавен, страстен и прекрасен. Защото ме разбираше.

Въпреки това, докато вървах обратно към училището, въпросът й не спираше да се върти в главата ми. Може и да не се бях сетила, че връзката ни би ни разсеяла от задълженията ни на пазители, но със сигурност от самото начало знаех, че разликата във възрастта ни и работата са големи пречки. Дали това наистина е имало значение, за да хлътна по него? Дали някаква част от мен не е знаела, че помежду ни никога не може да има нещо — и така ще си остана завинаги отдадена докрай на Лиса?

Не, отхвърлих твърдо тази мисъл. Това бе нелепо. Диърдри може и да беше добра в задаването на въпроси, но определено задаваше погрешните въпроси.

— Роуз!

Огледах се надясно и видях Ейдриън да прекосява поляната, идвайки към мен, без да обръща внимание на пагубното влияние на кишата върху дизайнерските му чепици.

— Да не би да ми се е счуло или ти току-що ме нарече „Роуз“? — попитах аз. — А не „малък дамфир“. Не вярвах, че някога ще се случи.

— Случва се през цялото време — възрази той и закрачи до мен.

Влязохме в сградата. Имаше учебни занятия и коридорите бяха пуси.

— Къде е по-добрата ти половина? — попита той.

— Кристиан?

— Не. Лиса. Ти знаеш къде е тя, нали?

— Да, зная, защото това е последният час и тя е в клас, както всички останали. Ти май забравяш, че за всички нас това е училище.

По лицето му се изписа разочарование.

— Открих още случаи, които исках да обсъдя с нея. Още истории за супер внушението.

— Леле, ти вършиш нещо полезно? Впечатлена съм.

— Точно ти ли ще ми говориш за това! Особено имайки предвид, че цялото ти съществуване тук се заключава в това да раздаваш юмруци и да биеш околните. Вие, дамфирите, сте нецивилизовани — но пък и точно заради това ви обичаме.

— Всъщност — отвърнах замислено — напоследък ние не сме единствените, които раздават юмруци и бият околните. — Почти бях забравила за загадката с бойния клуб на кралските потомци. Напоследък ми се бяха струпали толкова много неща, за които да се тревожа. Беше все едно да се опитам да задържа вода в шепите си. Беше като изстрел в тъмното, но трябваше да го попитам. — Думата Мана говори ли ти нещо?

Ейдриън се облегна на стената и извади цигарите си.

— Разбира се.

— Намираш се вътре в училището — предупредих го.

— Какво... о, добре. — С въздишка пъкна обратно пакета в джоба на палтото си. — Половината от вас тук не учат ли румънски? Това означава „ръка“.

— Аз уча английски. — Ръка. В това нямаше никакъв смисъл.

— Откъде този интерес към превода?

— Не зная. Май съм разбрала всичко погрешно. Мислех, че има някаква връзка с това, което става между тези кралски отрочета.

Очите му заблестяха. Явно се бе сетил нещо.

— О, господи. Не и това. Наистина ли и тук правят такива неща?

— Да правят какво?

— Мана. Ръката. Това е едно тъпо тайно общество, което никне из училищата. И в „Олдър“ има такъв клуб. Това са най-вече група аристократи, които се събират и се срещат тайно, за да дрънкат колко са по-велики от всички останали.

— Значи за това става дума — заключих аз. Парчетата от мозайката се наместиха. — Това е малката група на Джеси и Ралф — тази, към която се опитаха да привлекат Кристиан. Значи това е Мана.

— Кристиан ли? — засмя се Ейдриън. — Трябва да са били много отчаяни — не искам да кажа нищо лошо за Кристиан. Той просто не е от този тип, който ще се занимава с такива неща.

— Да, той им отказа доста грубо. И какъв му е смисълът на това тайно общество?

Ейдриън сви рамене.

— Както и на всяко друго. Това е начин хората да имат по-високо мнение за себе си. Всеки обича да се чувства специален. Да си част от елитна група е начин да го постигнеш.

— Но ти не си бил част от нея?

— Нямах нужда. Аз знам, че съм специален.

— Според Джеси и Ралф кралските потомци трябва да се държат заедно заради всички спорове, които се водят — за участието в битките, пазителите и т.н. Говореха така, сякаш могат да направят нещо по въпроса.

— Не и през този век — заяви Ейдриън. — Най-много, което могат да направят, е да дрънкат. Когато пораснат, понякога членовете на клубовете Мана си помагат в разните сделки и продължават да се срещат тайно.

— И това ли е всичко? Те просто се срещат и само си дрънкат, за да се слушат как говорят?

Ейдриън се замисли.

— Ами да, разбира се, през повечето време правят това. Но отделните малки общества обикновено имат някаква конкретна цел, която тайно преследват. Всяка група си избира различни неща, така че и тази навярно има някакъв план, заговор или нещо такова.

План или заговор. Това никак не ми хареса. Особено щом бяха замесени Джеси и Ралф.

— Знаеш доста за някой, който не е бил член.

— Баща ми е бил. Но не говори много за това — като се има предвид, че всичко е тайна, — но съм подочувал по нещо, а и докато бях в училище, също разбрах някои неща.

Облегнах се на стената. Според часовника в коридора часовете скоро щяха да свършат.

— А чувал ли си дали бият други? Има поне четирима морои, които са били нападнати. И не искат да говорят за това.

— Кои? Обикновени морои ли?

— Не. От кралските потомци.

— В това няма никакъв смисъл. Основната идея на клуба е елитната аристокрация да се обедини, за да се защитава срещу промените. Освен ако не преследват аристократи, които отказват или подкрепят обикновените морои.

— Може би. Но един от тях беше братът на Джеси, а изглежда Джеси е един от основателите. В това няма смисъл. А и те не направиха нищо, когато Кристиан им отказа.

Ейдриън разпери широко ръце.

— Дори и аз не зная всичко, а и, както ти казах, конкретно членовете на тази група сигурно си имат свой план, който пазят в тайна. — Аз въздъхнах безсилно, а той ме изгледа любопитно. — Защо се интересуваш толкова?

— Защото не е редно. Тези, които видях, бяха пребити много лошо. Ако някаква група вилнее наоколо и си търси жертви, трябва да бъде спряна.

Ейдриън се засмя и уви кичур от косата ми около пръста си.

— Не можеш да спасиш всички, макар че, бог е свидетел, наистина се опитваш.

— Правя това, което смятам за правилно. — Спомних си коментара на Дмитрий за каубоите от Дивия запад и не можах да сдържа усмивката си. — Смятам, че трябва да се раздава справедливост, когато е нужно.

— Най-шантавото нещо, малък дамфир, е, че ти наистина си вярваш. Виждам го по аурата ти.

— Какво, да не би да казваш, че вече не е тъмна?

— Не... все още определено е тъмна. Но има малко светлина в нея, ивици от злато. Като слънчева светлина.

— Може би тогава теорията ти, че улавям черното от Лиса, е погрешна. — Опитвах се усилено да не мисля за миналата нощ, когато узнах за Анна. Споменаването на аурата ми сега отново събуди онези страхове. Лудост. Самоубийство.

— Зависи — рече той. — Кога за последен път си я виждала?

Ударих го леко с юмрук.

— Ти не знаеш нищо, нали? Измисли си го мимоходом.

Той сграбчи китката ми и ме привлече по-близо към себе си.

— Не действаш ли и ти обикновено по този начин?

Противно на желанието ми се усмихнах. Бях толкова близо до него, че можех да видя колко красиви са зелените му очи. Всъщност, въпреки факта, че продължавах да се държа подигравателно с него и постоянно да го занасям, не можех да отрека, че беше много красив. Пръстите му бяха топли върху китката ми и имаше нещо много секси в начина, по който я държеше. Като оставим настрана предупрежденията на кралицата, формално Ейдриън беше свободен или както се казва — на разположение. Припомних си думите на

Диърдри и се опитах да преценя какво изпитвам. Дали ме привличаше? Дали ме вълнуваха допирът и близостта му?

Отговорът — не. Не и по същия начин, както беше с Дмитрий. Ейдриън беше секси по свой начин, но не ме подлудяваше както Дмитрий. Дали защото Ейдриън беше на разположение? Дали Диърдри беше права, че съзнателно искам връзка, която е невъзможна?

— Знаеш ли — рече той, прекъсвайки мислите ми, — при всички други обстоятелства това щеше да е много възбуждащо. Вместо това ти ме гледаш, все едно съм някакъв интересен научен проект.

Точно така се отнасях към цялата ситуация.

— Защо никога досега не си използвал внушение върху мен? — попитах го. — И имам предвид не само да ме спреш да се сбия с някого.

— Защото половината от удоволствието с теб е, че си толкова трудна.

Хрумна ми нещо.

— Направи го.

— Да направя какво?

— Използвай внушение върху мен.

— Какво? — Това бе един от редките мигове, когато Ейдриън изглеждаше искрено шокиран.

— Използвай внушението, за да ме накараш да пожелая да те целуна. Само че трябва да ми обещаеш, че няма да ме целунеш наистина.

— Това е много странно, а когато аз кажа, че нещо е странно, значи работата е много сериозна.

— Моля те.

Той въздъхна, после фокусира погледа си право в мен. Беше все едно да потъваш, потъваш в море от зелено. В света не остана нищо друго, освен тези очи.

— Искам да те целуна, Роуз — промълви той тихо. — Искам и ти да пожелаеш да ме целунеш.

Всяка част от тялото му — устните, ръцете, уханието му — внезапно ме обгърна и завладя. Стана ми топло. С всяка фибра от съществуването си закопнях той да ме целуне. Нищо друго не исках в живота толкова силно, освен тази целувка. Наклоних лицето си към неговото, а той се наведе. Почти усещах вкуса на устните му.

— Искаш ли? — попита той с глас като кадифе. — Искаш ли да ме целунеш?

— Да — отвърнах. Лицето му се приближи, устните му бяха само на един дъх от моите. Бяхме толкова близо и тогава...

Той спря.

— Свършихме — заяви и отстъпи назад.

Аз мигновено се окопитих. Сладката омая беше изчезнала, както и копнежът, изгарял тялото ми само до преди миг. Но открих нещо. Под въздействие на внушението определено исках той да ме целуне. Въпреки това, дори и под въздействие на внушението, го нямаше онова на електризиращо, всепоглъщащо чувство, както когато бях с Дмитрий — усещането, че сме едно цяло и сме свързани от сили по-огромни от самите нас. С Ейдриън всичко беше някак си механично.

Диърдри грешеше. Ако привличането ми към Дмитрий беше само някаква подсъзнателна реакция, тогава щеше да бъде също толкова повърхностна, както принудителното привличане към Ейдриън. С Дмитрий беше любов — не само някакъв трик, с който съзнанието ми си играеше с мен.

— Хмм — промълвих.

— Хмм?

— Хмм.

Третото „хмм“ не го каза нито един от двамата ни. Погледнах към коридора и видях Кристиан да ни наблюдава. Освободих се от Ейдриън тъкмо когато звънецът иззвъня. Врявата от излизащите от класните стаи ученици изпълни коридора.

— Сега мога да се видя Лиса — заяви Ейдриън щастливо.

— Роуз, ще ме придружиш ли до захранващите? — попита Кристиан. Говореше с равен тон, а лицето му бе безизразно.

— Днес не те пазя.

— Да, обаче ми липсва чаровната ти компания.

Казах „довиждане“ на Ейдриън и пресякох столовата с Кристиан.

— Какво става? — попитах го.

— Ти ми кажи — парира той. — Ти си тази, която беше готова да се натиска с Ейдриън.

— Беше експеримент — отвърнах. — Част от терапията ми.

— По дяволите, що за терапия провеждаш?

Приближихме залата на хранващите. Въпреки че той бе излязъл по-рано от час, вече имаше неколцина, наредени на опашка пред нас.

— Какво ти пука? — поинтересувах се. — Би трябвало да си щастлив. Това означава, че той няма нищо с Лиса.

— Той може да сваля и двете ви.

— Сега какъв си — големият ми брат?

— Раздразнен и обезпокоен. Ето какъв съм.

Погледнах зад него и видях да влизат Джеси и Ралф.

— Е, по-добре млъквай, че нашите добри приятели може да те чуят.

Обаче Джеси беше твърде зает, за да чуе каквото и да било, тъй като спореше с една от координаторките на хранващите.

— Нямам време да чакам — казваше ѝ той. — Трябва да съм записан някъде.

Тя посочи към нас и останалите на опашката.

— Тези са преди теб.

Джеси я погледна в очите и се усмихна.

— Този път можете да направите изключение.

— Да, той много бърза — намеси се Ралф с глас, с какъвто никога досега не го бях чувала да говори. Беше равен и не толкова стържеш както обикновено. — Просто напишете името му най-отгоре в списъка.

Координаторката отвори уста, навярно за да им каже да се махат, когато върху лицето ѝ се появи странно, разсеяно изражение. Погледна в списъка си и написа нещо. След няколко секунди отвърна поглед, вдигна рязко глава, а очите ѝ отново гледаха остро и строго. Тя се намръщи.

— Какво става?

— Вие сте ме записали най-отгоре — отвърна Джеси. Посочи към листа. — Виждате ли?

Тя погледна стреснато надолу.

— Защо името ти е начело в списъка? Не дойде ли току-що?

— Ние бяхме по-рано и се записахме. Вие ни казахте, че всичко е наред.

Тя погледна отново надолу, явно озадачена. Не си спомняше да са идвали по-рано — защото не бяха, — но очевидно не можеше да си

обясни защо името на Джеси сега е начело на списъка. Миг по-късно сви рамене и навярно реши, че не си заслужава да му отдава твърде много внимание.

— Застани при останалите и ще те извикам.

Щом Джеси и Ралф се приближиха към нас, аз се извърнах към тях.

— Току-що използвахте внушение върху нея — изсъсках. За частица от секундата Джеси се паникьоса, сетне възвърна обичайните си наперени маниери.

— Все едно. Просто я убедих, това е всичко. Да не би да смятате да ме докладвате или нещо такова?

— Няма за какво да докладваме — отвърна Кристиан подигравателно. — Това беше най-скапаното внушение, което някога съм виждал.

— Сякаш пък си виждал внушение — обади се Ралф.

— Виждал съм доста — отвърна Кристиан. — От много по-приятни личности от теб. Разбира се, навярно това е причината да не си толкова добър.

Ралф изглеждаше леко засегнат, че не го смятат за приятен, но Джеси го сръга и понечи да се обърне.

— Забрави го. Той имаше своя шанс.

— Своя шанс в... — подех аз, но си припомних как Брандън се бе опитал да приложи внушение върху мен, когато искаше да ме убеди, че синините и раните му са нищо. Джил беше казала, че Брет Озера наистина е убедил учителя, че му няма нищо. Учителят не настоял повече за огромна изненада на Джил. Брет сигурно е използвал внушението. В мозъка ми засвяткаха сигнални лампички. Връзките бяха навсякъде около мен. Проблемът беше, че още не можех докрай да разплета възлите. — Затова е всичко, нали? Вашата глупава Мана и желанието да биете другите. Има нещо общо с внушението...

Не разбирах цялостната картина, но изненадата върху лицето на Джеси беше доказателство, че съм напипала нещо, въпреки че той разпалено заяви:

— Не знаеш за какво говориш.

Но аз не се отказвах. Надявах се, че няколко изстрела напосоки могат да го вбесят и той да изгърси нещо, без да се усети.

— И какъв е смисълът? Да не би тези жалки трикове да ви карат да се чувствате всемогъщи? А те са точно това и вие би трябвало да го знаете. Сериозно ви казвам, вие не знаете основни неща за внушението. Виждала съм внушение, което ще ви накара да се изправите на ръце и да се хвърлите през прозореца.

— Научили сме много повече, отколкото можеш да си представиш — заяви Джеси. — А когато разбере кой ти е казал...

Нямаше възможност да довърши заплахата си, защото в този момент го извикаха при охранващия. Двамата с Ралф се отдалечиха и Кристиан моментално се извърна към мен.

— Какво става? Какво е това Мана?

Обясних му накратко какво бях узнала от Ейдриън.

— Точно към това тайно общество са искали да се присъединиш. Навярно тайно упражняват внушението. Ейдриън каза, че тези групи винаги се състоят от потомци на кралски фамилии, които имат някакъв план да променят и контролират нещата, ако настанат опасни времена. Навярно смятат, че внушението е отговорът — това са имали предвид, когато са ти казали, че имат начини да ти помогнат да получиш това, което искаш. Ако знаеха колко е скапано внушението ти, вероятно нямаше да те поканят.

Той се намръщи. Никак не му беше приятно да му напомням за единствения път, когато се опита да приложи внушението — и се провали, — за да убеди охраната в ски курорта.

— А къде се вписва онова, дето биели другите?

— Това е загадката — отвърнах аз. Тогава повикаха Кристиан и аз изоставих теориите си, докато не се сдобиех с повече информация, за да действам. Забелязах към кой охранващ ни водят.

— Пак ли Алис? Как така винаги я получаваш? Специално ли молиш за нея?

— Не, но мисля, че има хора, които специално не искат нея. Както винаги, Алис беше щастлива да ни види.

— Роуз. Още ли се грижиш за безопасността ни?

— Ще го правя, ако ми разрешат — казах й.

— Не бързай много — предупреди ме тя. — Запази силата си. Ако си прекалено нетърпелива да се биеш с неживите, има опасност да

се присъединиш към тях. Тогава никога повече няма да ни видиш, а това ще бъде много тъжно.

— Да — обади се Кристиан. — И аз всяка нощ ще мокря възглавницата със сълзите си.

Устоях на желанието си да го сритам.

— Е, ако се превърна в стригой, няма да мога да ви посещавам, но се надявам да ме застигне нормална смърт. Тогава ще идвам да ви виждам като призрак.

Колко тъжно, помислих си, че сега се шегувам с точно същите неща, които доскоро ме плашеха до смърт. Алис обаче не го намери за забавно и поклати глава.

— Не, няма. Магическите защиты ще те държат настрана.

— Магическите защиты не допускат само стригоите — напомних ѝ спокойно.

Тъжното ѝ изражение се стопи и тя възрази решително и убедено:

— Магическите защиты не допускат нищо, което не е живо. Мъртво или безсмъртно.

— Сега те затапиха — заяви Кристиан.

— Защитите не задържат призраците — настоях. Аз съм ги виждала.

Имайки предвид лудостта на Алис, нямах нищо против да обсъдя собствената си с нея. Всъщност дори беше освежаващо да говоря за това с някой, който няма да ме съди. И тя наистина възприемаше разговора като съвсем нормален.

— Ако си видяла призраци, тогава ние вече не сме в безопасност.

— Казах ти последния път, че защитата е добра.

— Може би някой е допуснал грешка — възрази Алис съвсем убедено. — Може би някой е пропуснал нещо. Защитите са изградени с магия. Магията е жива. Призраците не могат да пресичат магическите пръстени поради същата причина, поради която не могат и стригоите. Те не са живи. Ако си видяла призрак, значи някъде защитите са пробити. — Тя замълча. — Или си луда.

Кристиан се засмя шумно.

— Получи си го, Роуз. Право от източника. — Изгледах го кръвнишки. Той се усмихна на Алис. — В защита на Роуз обаче ще кажа, че тя е права за магическите защиты. Училищната охрана

редовно ги проверява. Единственото място, което може би е пазено по-добре, е кралският двор, но и двете места гъмжат от пазители. Не ставай параноична.

Той започна да се храни, а аз се извърнах настрана. Не биваше да слушам Алис. Тя едва ли можеше да се смята за достоверен източник на информация, нищо, че беше отдавна тук. Все пак... странната ѝ логика имаше смисъл. Ако защитите държаха стригоите настрана, защо не и призраците? Истина е, че стригоите са мъртви, завърнали се, за да бродят по земята, но в думите ѝ имаше смисъл: всички те бяха мъртви. Но и Кристиан имаше право. Магическите пръстени около училището бяха здрави. Искаше се огромна сила, за да се пробият защитите. Не всеки дом, обитаван от морои, разполагаше с тях, но на места като училищата и кралския двор те се изграждаха и поддържаха изключително усърдно.

Кралският двор...

Докато бях там, няхах срещи с призраци, въпреки че пребиваването ми там беше невероятно стресиращо. Ако виденията ми бяха породени от преживяния стрес, не бяха ли престоят ми в двора, както и срещите с Виктор и кралицата достатъчни причини, за да ги предизвикат? Фактът, че не бях видяла нито един, опровергаваше теорията за посттравматичното стресово разстройство. Не видях призраци, докато не кацнахме на летището в Мартинвил.

Където нямаше защитни пръстени.

Едва не сподавих вика си. Кралският двор разполагаше със силни защити. И там не видях призраци. Летището, което беше част от света на хората, нямаше защити. Там бях бомбардирана от духове. На самолета също имах откъслечни видения — а той не беше защитен във въздуха.

Погледнах към Алис и Кристиан. Тъкмо свършваха. Възможно ли беше тя да е права? Дали защитите не допускаха призраци? И ако е така, какво ставаше с училището? Ако защитите бяха наред, аз не би трябвало да виждам нищо — също както в кралския двор. Ако защитите бяха пробити, призраците щяха да ме връхлетят на тълпи, както на летището. Вместо това в Академията нещата бяха някъде по средата. Имах видения само от време на време. В това нямаше смисъл.

Единственото нещо, което знаех със сигурност, беше, че ако нещо не е наред със защитите на Академията, тогава не само аз бях в

ОПАСНОСТ.

ГЛАВА 21

Едва дочаках денят да свърши. Бях обещала на Лиса и останалите, че след училище ще прекарам свободното си време с тях. Би трябвало да е забавно, но минутите сякаш се точеха до безкрай. Усецах се толкова неспокойна. Когато наближи вечерният час, се разделих с тях и хукнах към общежитието. Попитах жената на рецепцията дали може да се обади в стаята на Дмитрий — което не бе разрешено за ученици, — защото имах „спешен“ въпрос към него. Тя тъкмо вдигаше телефона, когато Селесте мина покрай нас.

— Той не е там — осведоми ме тя. От едната страна на лицето си имаше голяма синина. Някой новак я беше победил — някой новак, но не и аз. — Мисля, че отиде в параклиса. Ще трябва да почакаш до утре, за да се видиш с него. Не можеш да стигнеш до там и да се върнеш преди началото на вечерния час.

Кимнах послушно и се престорих, че се запътвам към крилото на учениците. Но след като изчезнах от погледа ѝ, отново се насочих навън и хукнах към параклиса. Тя беше права. Нямаше да успея за вечерния час, но Дмитрий щеше да се погрижи да се прибера безпрепятствено.

Когато стигнах, вратите на параклиса бяха отключени. Влязох и видях, че всички свещи са запалени и златната украса блестеше на меката им светлина. Свещеникът сигурно още работеше. Но когато пристъпих в обителта, той не беше там. Но Дмитрий беше.

Седеше на последната пейка. Не беше коленичил, нито се молеше. Просто седеше там. Изглеждаше спокоен и умиротворен. Въпреки че не посещаваше редовно църквата, беше ми казал, че намира покой тук. Имал възможност да помисли за живота си и всичко, което бе направил досега.

Винаги съм смятала, че изглежда добре, но в този миг нещо в него ме накара да застина. Може би се дължеше на обстановката — полираното дърво и многоцветните икони. Може би на начина, по който светлините на свещите се отразяваха върху тъмната му коса. А

може би защото изглеждаше толкова незащитен, почти уязвим. Обикновено винаги беше нащрек, толкова напрегнат... но дори и той понякога се нуждаеше от спокойствие, да се отпусне. Стори ми се, че излъчва някакво сияние, също както Лиса. Обичайната му напрегнатост се завърна, когато ме чу да влизам.

— Роуз, всичко наред ли е? — Понечи да стане, но аз му дадох знак да не го прави и се плъзнах на пейката до него. Във въздуха се усещаше лекият мирис на тамян.

— Да... ами, почти. Не съм разстроена, ако това те тревожи. Просто имам един въпрос. Или по-скоро теория.

Предадох му разговора с Алис и до какви заключения бях стигнала. Той ме изслуша търпеливо, със замислено изражение.

— Познавам Алис. Не съм сигурен, че може да ѝ се вярва — рече, когато свърших. Беше подобно на това, което бе казал и за Виктор.

— Зная. И аз си помислих същото. Но голяма част от думите ѝ имат смисъл.

— Не съвсем. Както сама изтъкна, защо виденията ти тук са от време на време? Това не пасва с теорията за защитните пръстени. Би трябвало да се чувстваш така, както на самолета.

— Ами ако защитните пръстени просто са отслабени? — попитах.

Той поклати глава.

— Невъзможно е. Нужни са месеци, за да се изхабят защитите. Освен това се изграждат нови на всеки две седмици.

— Толкова често? — Не успях да скрия разочарованието си. Знаех, че се проверяват и подновяват, но не смятах, че е толкова често. Теорията на Алис почти ми бе предоставила разумно обяснение, такова, което да докаже, че не съм откачила.

— Може би са пробити на места — предположих. — От хора или нещо такова, както видяхме, вече имаше такива случаи.

— Пазителите обхождат цялата територия по няколко пъти на ден. Ако има пробив в границите на кампуса, щяхме да забележим.

Въздъгнах.

Дмитрий постави ръката си върху моята и аз трепнах. Но той не я отмести, както обикновено. Следващите му думи показваха, че е отгатнал мислите ми.

— Ти мислиш, че ако тя е права, това би обяснило всичко.

Кимнах.

— Не искам да съм луда.

— Ти не си луда.

— Но ти не вярваш, че наистина виждам призраци.

Той отмести поглед и впери очи в проблясващите пламъци на свещите край олтара.

— Не зная. Опитвам се да се отърся от предубежденията си. А и да си стресирана не означава да си луда.

— Зная — отвърнах. Усещах колко е топла ръката му. Не би трябвало да мисля за подобни неща в църква. — Но... ами... има и нещо друго...

Разказах му за вероятността Анна да е „прихванала“ лудостта на Владимир. Освен това му споделих и за наблюденията на Ейдриън за аурата ми. Дмитрий извърна поглед към мен. Изражението му бе замислено.

— Казвала ли си на някого за това? На Лиса? На терапевтката?

— Не — изрекох с отпаднал глас, неспособна да срещна погледа му. — Страхувах се какво може да си помислят.

Той стисна ръката ми.

— Трябва да престанеш с това. Не се боиш да се хвърлиш в най-голямата опасност, а се боиш да допуснеш някого до себе си.

— Аз... не зная. — Погледнах го. — Предполагам, че си прав.

— Тогава защо казваш на мен?

Усмихнах се.

— Защото ти ми каза, че би трябвало да вярвам на хората. Аз ти вярвам.

— Не вярваш ли на Лиса?

Усмивката ми се стопи.

— Вярвам ѝ, абсолютно. Но не искам да ѝ казвам неща, които ще я разтревожат. Предполагам, че това също е начин да я защитя, както и да държа стригите далеч от нея.

— Тя е по-силна, отколкото си мислиш — рече Дмитрий. — И би направила всичко, за да ти помогне.

— И какво от това? Искаш да споделям с нея, не с теб?

— Не. Искам да споделяш и с двама ни. Мисля, че ще е добре за теб. Притеснява ли те това, което се е случило с Анна?

— Не. — Отново извърнах поглед. — Ужасно ме плаши.

Мисля, че признанието ми изненада и двама ни. Определено нямах намерение да го правя. И двамата застинахме за миг, сетне Дмитрий обви ръце около мен и ме притегли към гърдите си. В гърлото ми се надигнаха ридания, когато облегнах лице върху коженото му яке и чух равномерно биене на сърцето му.

— Не искам да е така — промърморих. — Искам да съм като всички останали. Искам да съм... нормална. Искам да кажа, нормална според стандартите на Роуз. Не искам да губя контрол. Не искам да стана като Анна и да се самоубия. Обичам живота. Бих умряла, за да спася приятелите си, но се надявам да не се налага. Надявам се всички да живеем много дълго и щастливо. Както каза Лиса — като едно голямо щастливо семейство. Искам да направя толкова много, но съм толкова уплашена... уплашена, че ще стана като нея... страхувам се, че няма да мога да го предотвратя...

Той ме прегърна по-силно.

— Това няма да се случи — промълви. — Ти си непокорна и импулсивна, но в крайна сметка си една от най-силните личности, които познавам. Дори и да си същата като Анна — а аз не смятам, че си, — вие двете няма да имате еднаква съдба.

Странно. Често бях казвала на Лиса същото за нея и Владимир. На нея винаги ѝ е било трудно да го повярва и сега я разбирах. Да последваш съвет е много по-трудно, отколкото да го дадеш.

— Освен това пропускаш нещо — продължи той, като погали с ръка косата ми. — Ако си в опасност от магията на Лиса, то поне си разбрала защо. Тя може да спре да я използва и това ще сложи край на всичко.

Отдръпнах се леко, за да го погледна. Прокарах припряно ръка през очите си, в случай че някоя сълза се е търкулнала.

— Но как бих могла да я помоля за това? Усещам как я кара да се чувства магията. Не зная дали мога да ѝ отнема тази радост.

Той ме погледна изненадано.

— Дори това да струва собствения ти живот?

— Владимир е направил велики неща, тя също може. Освен това, те са на първо място, нали?

— Невинаги.

Зяпнах го смаяно. Това, че те са на първо място, ми бе внушавано още от дете. Това бе всичко, в което пазителите вярваха. Само тези дампири, които бягаха от отговорностите си, не се съобразяваха с това. Казаното току-що от Дмитрий бе равносилно на предателство.

— Понякога, Роуз, трябва да знаеш кога да сложиш себе си на първо място.

Поклатих глава.

— Не и с Лиса. — Все едно отново разговарях с Диърдри или Амброуз. Защо изведнъж всички подлагаха на съмнение нещо, което през целия си живот съм смятала за абсолютна истина?

— Тя е твоя приятелка. Ще те разбере. — За да подсили думите си, Дмитрий се протегна и подръпна четките, които се подаваха под ръкава ми. Пръстите му докоснаха китката ми.

— Има нещо повече от това — възразих и посочих към кръста. — Ако не друго, това го доказва. Аз съм свързана с нея, трябва да защитавам фамилията Драгомир с цената на всичко.

— Зная, но... — Той не довърши, а и честно, какво би могъл да каже? Стигнахме до древния спор, този, който нямаше решение.

— Трябва да се връщам — рекох рязко. — Вечерният час мина. Устните на Дмитрий се извиха в лека усмивка.

— И имаш нужда от мен да те вкарам в общежитието, за да нямаш неприятности.

— Да, надявах се...

При вратата на олтара се чу шумолене и отец Андрю влезе, което сложи край на разговора ни. Той се готвеше да затваря параклиса. Дмитрий му благодари и след това двамата се запътихме към общежитието на дампирите. По пътя никой от двамата не проговори, но имаше нещо успокоително в мълчанието ни. Странно, но след избухването му пред клиниката имах чувството, че нещо помежду ни се бе усилило и задълбочило, колкото и невъзможно да изглеждаше.

Дмитрий мина заедно с мен покрай жената на рецепцията и аз тъкмо се готвех да поема към моето крило, когато се появи един пазител на име Юри. Дмитрий го извика.

— Разпределен си към охраната, нали? Кога за последен път изграждаха нови защити?

Юри се замисли.

— Преди два дни. Защо?

Дмитрий ме стрелна многозначително.

— Просто питам.

Кимнах на Дмитрий, за да му покажа, че го разбирам, и се отправих към стаята си.

Следващата седмица протече по стандартния режим. Следвах Кристиан три дни в седмицата, имах сеанси с терапевтката и тренирах с Дмитрий. Докато бяхме заедно, виждах загрижеността по лицето му. Той винаги ме питаше как съм, но не ме насилваше да говоря, ако нямах желание. Тренировките бяха най-вече за физическа издръжливост, което ми харесваше, защото не се изискваше много мислене.

Но най-хубавото беше, че през цялото време нито веднъж не видях Мейсън.

Нямаше и други атаки — нито от членовете на Мана, нито от страна на пазителите.

Бяхме в разгара на практиката и всички останали новаци от класа ми имаха редовни схватки. Тестовете ставаха все по-сложни и по-трудни и всички постоянно бяха нащрек. Изглежда, на Еди му се налагаше през ден да защитава Лиса от някой пазител в ролята на стригой — но това никога не се случи, когато аз бях наблизо. След известно време схванах плана им. Те ме щадяха. Боях се, че няма да мога да се справя.

— По-добре изобщо да ме бяха отрязали от практиката — измърморих недоволно една вечер пред Кристиан. — Аз не правя нищо.

— Да, но ако си вземеш изпита, защо да се тревожиш? Имам предвид, наистина ли всеки ден искаш да се биеш? — Завъртя очи. — Няма значение. Разбира се, че искаш.

— Ти не разбираш. Работата не е в това да търсиш най-лекия начин. Трябва да докажа какво мога — на тях, а и на себе си. Практиката никога не стига. Искам да кажа, че на карта е заложен животът на Лиса. — Както навярно и бъдещето ми с нея. И без това се притеснявах, че може да ме заменят, а това беше преди да си помислят, че съм започнала да се смахвам.

Почти наближаваше вечерният час и аз го придружавах до общежитието му. Кристиан поклати глава.

— Роуз, не зная дали си откачена, или не, но наистина започвам да вярвам, че тук ти си най-добрият пазител — или поне скоро ще бъдеш.

— Да не би сериозно да ми правиш комплимент? — изненадах се.

Той ми обърна гръб и влезе в сградата на общежитието.

— Лека нощ.

Животът ми все още беше истински хаос, но не можах да сдържа усмивката си, когато потеглих обратно към моето общежитие. Ходенето винаги ме изнервяше, след като от известно време живеех в постоянен страх, че ще видя Мейсън. Наоколо имаше и други, които бързаха да се приберат преди вечерния час, а той се появяваше най-вече, когато бях сама — или защото предпочиташе да сме насаме, или защото наистина беше част от въображението ми.

Като споменах Лиса преди малко, се сетих, че днес почти не я бях виждала. Спокойна и уверена, докато продължавах да вървя, оставих съзнанието ми да се слее с нейното.

Тя беше в библиотеката и бързаше да довърши някакви бележки. До нея стоеше Еди и се оглеждаше.

— По-добре побързай — подкачи я той. — Тя прави още една обиколка.

— Почти свърших — отвърна Лиса и надраска още нещо в тетрадката си.

Затвори я тъкмо когато библиотекарката приближи и им каза, че трябва да си тръгват. С въздишка на облекчение Лиса пхна тетрадката в чантата си и последва Еди навън. Той я взе и праметна дръжката ѝ през рамо.

— Не си длъжен да го правиш — рече тя. — Не си ми лакей.

— Можеш да си я вземеш, след като свършиш с това. — Имаше предвид, че тя се бе омотала в ръкавите на палтото си, а единият се бе обърнал. Беше го наметнала, докато бързаше да излезе от библиотеката. Лиса се засмя на собствената си непохватност и оправи ръкава си.

— Благодаря — кимна тя, когато той ѝ подаде обратно чантата.

— Няма защо.

Лиса харесваше Еди, макар и не по романтичен начин. Просто мислеше, че е добър и мил. Непрекъснато правеше подобни неща — помагаше ѝ, а едновременно с това изпълняваше отлично работата си на пазител. Мотивите му също не бяха от романтично естество. Той просто беше едно от рядко срещаните момчета, които можеха да бъдат и джентълмени и в същото време корави и неумолими. Тя имаше планове за него.

— Някога мислил ли си да поканиш Роуз на среща?

— Какво? — смая се той.

Какво? — помислих си и аз.

— Вие двамата имате толкова общи неща — продължи тя, опитвайки се да звучи непринудено. Но вътрешно беше развълнувана. Смяташе, че това е най-добрата идея на света. За мен това беше един от онези мигове, когато имах желание не да съм в съзнанието ѝ, а до нея, за да ѝ наля малко здрав разум в главата.

— Тя ми е приятелка — засмя се Еди и лицето му доби смутен вид, което го направи още по-хубав. — А и не мисля, че двамата наистина си подхождаме толкова много. Освен това... — Лицето му помръкна. — Никога не бих излизал с гаджето на Мейсън.

Лиса отвори уста, за да изрече това, което аз винаги ѝ бях казвала — че всъщност никога не съм била наистина гадже на Мейсън. Ала вместо това предпочете да остави Еди в заблуда.

— Рано или късно всички трябва да продължат напред.

— Не е минало толкова много време. Само месец. А това не е нещо, което се преживява бързо. — Очите му бяха тъжни, с онова отчуждено изражение, което нарани и Лиса, и мен.

— Съжалявам — промълви тя. — Не исках да прозвучи лекомислено. Това, което си видял — зная, че е било ужасно.

— Знаеш ли кое е странното? Всъщност не си спомням много. И точно това е ужасно. Бях толкова дрогиран, че нямах представа какво става. Мразя това — да нямаш представа, да не си на себе си. Да си толкова безпомощен, че... това е най-лошото нещо на света.

И аз се чувствах по същия начин. Според мен се дължеше на психиката ни на пазители. Макар че двамата с Еди никога не бяхме разговаряли за това. Никога не говорехме много за Споукан.

— Вината не е била твоя — рече Лиса. — Ендорфините на стригоите са силни. Не можеш да се бориш срещу тях.

— Трябваше да се опитам по-упорито — възрази той, докато държеше отворена вратата на общежитието. — Ако бях поне малко повече на себе си... не зная. Мейсън можеше още да е жив.

Сега осъзнах, че и двамата с Еди е трябвало да се подложим на терапия веднага след завръщането ни в Академията. Най-сетне разбирах защо всички ми казваха, че е нелогично да се обвинявам за смъртта на Мейсън и че не бива да го правя. И Еди, и аз се чувствахме отговорни за неща, които бяха извън нашия контрол. Ние се измъчвахме с вина, която не заслужавахме.

— Хей, Лиса. Ела тук.

На сериозния им разговор бе сложен край, когато Джеси и Ралф ѝ махнаха от другия край на фойето. Защитните ми инстинкти тутакси се събудиха. Както и нейните. Също като мен и тя не ги харесваше.

— За какво е всичко това? — попита Еди предпазливо.

— Не зная — промърмори Лиса и се запъти към тях. — Надявам се да свърши по-бързо.

Джеси я дари с ослепителната си усмивка, която преди намирах за много секси. Сега ми се струваше отвратителна.

— Как си? — попита той.

— Уморена — отвърна тя, — искам да си легна. Какво искате?

Джеси погледна към Еди.

— Ще ни оставиш ли за малко насаме? — Еди погледна Лиса. Тя кимна и той се отдръпна, така че да не може да чува разговора им, но продължи да я наблюдава. — Имаме покана за теб — рече Джеси, когато Еди вече беше на достатъчно разстояние.

— За какво, за купон?

— Нещо такова. Има една група... — Ралф не го биваше много по приказките, затова Джеси отново взе думата.

— Повече от група. Това е само елитът. — Махна наоколо. — Ти, аз, Ралф... не сме като останалите морои. Дори не сме като повечето други кралски потомци. Имаме интереси и ни вълнуват проблеми, които трябва да решим. — Помислих си, че е странно, задето той включваше и Ралф. Благородната кръв на Ралф идваше от страна на майка му, която беше от рода Вода, така че той дори не носеше името на някоя от кралските фамилии, макар че технически във вените му течеше от тяхната кръв.

— Това ми звучи някак си... снобарско — каза Лиса. — Не се обиждайте. Все пак, благодаря за предложението. — Такава си беше Лиса. Винаги учтива, дори и с гадняри като тези двамата.

— Ти не разбираш. Ние не седим безучастно. Ние работим за осъществяването на целите си. Ние... — той се поколеба и заговори по-тихо — работим за това гласовете ни да се чуят тук, да накараме останалите да мислят като нас, при това без значение дали го искат, или не.

Лиса се засмя притеснено.

— Звучи ми като внушение.

— Е и?

Не виждах лицето ѝ, но усещах, че с все сили се опитва да не издаде чувствата си.

— Да не сте полудели? Внушението е забранено. Грешно е.

— Само за някои хора. И очевидно не и за теб, след като си толкова добра в използването му.

Тя се скова.

— Защо мислиш така?

— Защото някой, всъщност двама души, го намекнаха. — Двама души? Опитах се да си припомня какво бяхме казали аз и Кристиан в стаята при охраняващите. Не бяхме споменавали името ѝ, макар че и двамата се перчехме, че сме виждани някой, който използва внушението много по-добре от тях. И явно Джеси бе забелязал и други неща в Лиса. — А и то си е очевидно. Хората те обичат. Ти се измъкна от толкова много неприятности и ние най-сетне открихме как. През цялото време въздействаш на хората. Онзи ден те наблюдавах в час, когато убеди господин Хил да позволи на Кристиан да работи заедно с теб по онзи проект. Никога не би го разрешил на някой друг.

Тогавя бях заедно с тях в часа. Лиса наистина бе използвала внушението върху учителя, за да помогне на Кристиан. Толкова се бе увлякла в молбите си, че бе подчинила на волята си господин Хил, без дори да се усети. В сравнение с други неща, които съм я виждала да прави, това всъщност беше доста слаба демонстрация на внушение. Никой не бе забелязал. Е, почти никой.

— Виж — заговори Лиса притеснено. — Наистина нямам никаква представа за какво говориш. Трябва да си лягам.

Лицето на Джеси почервения от възбуда.

— Не, всичко е наред. Смятаме, че това е страотно. Искаме да ти помогнем — или по-точно ти да помогнеш на нас. Не мога да повярвам, че досега не съм го забелязан. Ти наистина си много добра в това и имаме нужда да ни покажеш как става. Освен това в нито един от останалите клонове на Мана няма представители на рода Драгомир. Ние ще сме първите, сред чиито членове са представителите на всички кралски фамилии.

Тя въздъхна.

— Ако можех да използвам внушението, сега, момчета, щях да ви накарам да си вървите. Казах ви, не се интересувам.

— Но ние се нуждаем от теб! — възкликна Ралф. Джеси му хвърли един остър поглед и отново се извърна с усмивка към Лиса. Имах странното усещане, че той може наистина да се опита да ѝ въздейства, но нямаше абсолютно никакъв ефект върху нея — или мен, тъй като аз наблюдавах сцената през очите ѝ.

— Не става дума само да помогнеш на нас — поде Джеси. — Във всяко училище има групи на Мана. — Беше се навел по-близо към нея и внезапно вече не изглеждаше толкова приятелски настроен. — Членовете му са пръснати из целия свят. Ако станеш част от това, ще имаш връзки да направиш всичко, което пожелаеш в живота си. А ако всички се научим да използваме внушението, можем да попречим на правителството на мороите да върши глупости — ще направим така, че кралицата и всички останали да вземат правилните решения. Всичко това е добре за теб!

— Sprawям се чудесно и сама, благодаря — рече тя, като отстъпи назад. — А и не съм сигурна, че вие знаете кое е най-добре за мороите.

— Чудесно? С гаджето си стригой и онази самозвана пазителка за приятелка, която иска да стане кървава курва? — възкликна Ралф. Говореше достатъчно високо, за да привлече вниманието на Еди, който не изглеждаше много щастлив.

— Тихо — изсъска му Джеси сърдито. Обърна се към Лиса. — Той не биваше да казва това... но донякъде е прав. Опазването на семейната репутация зависи единствено от теб, а така, както я караш, никой няма да те възприема на сериозно. Кралицата вече се опитва да те върне в правия път и да те отдалечи от Озера. Сама ще се доведеш до провал.

Лиса започваше да става все по-гневна.

— Нямах представа за какво говориш. И... — намръщи се. — Какво искаше да кажеш с това, че кралицата се опитва да ме отдалечи от Кристиан?

— Тя иска да те омъ... — започна да казва Ралф, но Джеси мигновено го сряза.

— Точно за това говоря — заяви. — Знаем най-различни неща, които могат да те засегнат и да ти помогнат — на теб и на Кристиан.

Имах чувството, че Ралф щеше да изтърси плановете на кралицата да омъжи Лиса за Ейдриън. Бях озадачена откъде е узнал, докато не си спомних, че Ралф е в роднински връзки със семейство Вода. Присила Вода беше съветничка на кралицата и най-добрата ѝ приятелка. Тя знаеше всички нейни планове и навярно бе казала на Ралф. Явно отношенията им бяха по-близки, отколкото смятах.

— Кажи ми — настоя Лиса. Мисълта да използва внушението върху него се мярна за мит в главата ѝ, но я пропъди. Нямаме да падне толкова ниско. — Какво знаеш за Кристиан?

— Няма безплатна информация — отвърна Джеси. — Ела на срещата и ще ти кажем всичко.

— Все едно. Не се интересувам от елитните ви връзки и не зная нищо за внушението. — Но въпреки думите си, тя беше безумно любопитна да разбере какво знаеше той.

Обърна се, за да си тръгне, но Джеси я сграбчи за ръката.

— По дяволите! Ти трябва да...

— Лиса отива да си легне — заяви Еди. Беше се озовал до нея в мига, в който Джеси я докосна. — Пусни я или ще те заставя да го направиш.

Джеси му метна свиреп поглед. Двамата противници имаха различни преимущества. Джеси като морой беше висок, а Еди — мускулест. Разбира се, Джеси можеше да разчита и на помощта на Ралф, но това едва ли щеше да има значение. Всички присъстващи там знаеха кой ще спечели в този двубой, ако Еди ги нападне. А най-хубавото от всичко беше, че Еди дори нямаше да пострада, ако заяви, че се е сбил, за да защити Лиса.

Джеси и Ралф бавно отстъпиха.

— Ние се нуждаем от теб — каза Джеси. — Ти си единствената. Помисли за това.

— Добре ли си? — обърна се Еди към Лиса, когато двете момчета си отидоха.

— Да... благодаря. Господи, всичко беше толкова странно. — Отправиха се към стълбите.

— За какво ставаше дума?

— Те са обсебени от някакво тайно общество или нещо подобно. Искат да се присъединя, за да има в него представители на всички кралски фамилии. Нещо като фанатици са на тази тема. — Еди знаеше за духа, но тя се чувстваше неудобно да му признае колко е страхотна с внушението.

Той ѝ отвори вратата.

— Е, може да ти досаждат колкото си искат, но не могат да те принудят да се присъединиш насила към нещо.

— Да, предполагам. — Част от нея все още искаше да разбере дали казаното за Кристиан е истина, или само блъф. — Просто се надявам да не настояват твърде много.

— Не се тревожи — увери я той. Гласът му бе твърд и решителен. — Ще се погрижа да не ти досаждат повече.

Върнах се обратно в тялото си и отворих вратата на стаята си. На половината път нагоре по стълбите се улових, че се усмихвам. Определено не желяех Джеси и Ралф да притесняват Лиса, но ако това ще накара Еди да е по-груб с тях? Да. Нямах нищо против да си получат заслуженото за това, което бяха сторили на останалите.

ГЛАВА 22

Навярно терапевтката Диърдри нямаше кой знае какъв личен живот, защото насрочи следващата ни среща за неделя. Аз не бях във възторг от това, защото това не само беше свободният ми ден, но и свободният ден на приятелите ми. Но заповедите са си заповеди и аз, макар и неохотно, се явих на поредния сеанс.

— Не бяхте права — заявих веднага, щом седнах. Все още не бяхме обсъждали въпросите, повдигнати на първата ни среща. Последните два пъти говорихме за майка ми и за това какво мисля за практиката.

— За какво? — попита терапевтката. Беше облечена в рокля на цветя без ръкави, която изглеждаше твърде разголена за ден като днешния. Но пък някак си мистериозно си пасваше със снимките, които висяха по стените на кабинета.

— За онзи мъж. Не го харесвам, защото не мога да го имам. Харесвам го, защото... ами, защото е той. Доказах си го.

— Как си го доказа?

— Дълга история — смънках уклончиво. Не исках да се впускам в подробности за експеримента ми с Ейдриън и внушението. — Просто ми повярвайте.

— А какво ще ми кажеш за другото нещо, за което говорехме? — попита тя. — За чувствата ти към Лиса?

— Тази теория също не е вярна.

— Доказа ли го на себе си?

— Не, но това не е нещо, което мога да тествам по същия начин.

— Тогава как можеш да си сигурна? — не се предаваше терапевтката.

— Защото съм. — Това беше най-добрият отговор, който щеше да получи.

— Напоследък как са нещата с нея?

— В какъв смисъл?

— Прекарвате ли много време заедно? В течение ли си на всичко, което става с нея?

— Разбира се, почти. Не я виждам толкова често. Тя се занимава с обичайните неща. Движи с Кристиан. Взима всеки изпит с отличен. О, и направо е научила наизуст уебсайта на Лихай.

— Лихай?

Обясних на Диърдри за предложението на кралицата.

— Няма да постъпи там преди есента, но Лиса вече преглежда какви предмети се изучават, за да реши в кои класове иска да се запише.

— Ами ти?

— Какво аз?

— Ти какво ще правиш, докато тя посещава класовете?

— Ще ходя с нея. Така става обикновено, когато даден морой и пазителят му са почти на една и съща възраст. Вероятно ще запишат и мен в колежа.

— И ще изучаваш същите предмети като нея?

— Да.

— Има ли класове, които ти лично би предпочела да посещаваш?

— Откъде да зная? Тя дори още не е избрала, така че няма откъде да знам дали ми се нравят, или не. Но това няма значение. Трябва да бъда с нея.

— И това не те притеснява?

Започвах да се дразня. Точно за това не исках да говоря.

— Не — отвърнах сковано.

Знаех, че Диърдри иска да продължи, но аз не желяех. За миг не откъсвахме погледи една от друга, сякаш почти се предизвиквахме коя първа ще отвърне своя. Или може би си въобразявах. Тя погледна надолу към мистериозната си тетрадка, която винаги държеше, и прелисти две страници. Забелязах, че ноктите ѝ са идеално оформени и лакирани в червено. Моят лак беше започнал да се бели.

— Предпочиташ ли днес да не говорим за Лиса? — попита накрая.

— Можем да говорим за това, което смятате за полезно.

— А ти какво смяташ за полезно?

По дяволите. Отново започваше с тази игра на въпроси. Запитах се дали някоя от дипломите по стената не ѝ е дадена заради специална

квалификация да задава въпроси.

— Мисля, че ще е полезно, ако престанете да говорите с мен, все едно съм морой. Държете се така, сякаш имам избор и имам право да съм разстроена от всичко това или да си избира кои предмети да изучавам. Искам да кажа, нека предположим, че мога да избирам. И какво от това? Какво ще правя с тези предмети? Ще стана адвокат или морски биолог? Няма смисъл да имам свои предпочитания. За мен вече всичко е решено.

— И за теб няма значение. — Би могло да бъде въпрос, но тя го изрече като факт.

Свих рамене.

— За мен има значение да осигурявам безопасността на Лиса и точно това пропускаме. Всяка работа си има и лоши страни. Дали искам да посещавам часовете ѝ по висша математика? Не. Но съм длъжна, защото другата част е много по-важна. Вие искате ли да слушате излиянията на сърдити тийнейджъри, които се опитват да съсипят усилията ви? Не. Но го правите, защото останалата част от работата ви е по-важна.

— Всъщност — заяви тя неочаквано — това е любимата ми част от работата.

Не можех да разбера дали се шегува, или не, но реших да не се задълбавам, особено след като този път не ми бе отговорила с въпрос. Въздъгнах.

— Просто мразя, когато всички се държат така, сякаш са ме накарали насила да стана пазител.

— Кои са тези всички?

— Ами, вие и този тип, с когото се запознах в кралския двор... един дамбир на име Амброуз. Той... ами, той е кървава курва. Мъжка курва — уточних, сякаш не беше ясно. Изчаках да видя реакцията ѝ, но нямаше такава. — Той говореше така, все едно съм принудена да водя този живот. Но не е така. Това искам. Добра съм в това. Зная как да се бия и зная как да защитавам другите. Виждали ли сте някога стригой?

Тя поклати глава.

— Е, а аз съм. И когато казвам, че искам да прекарам живота си като защитавам мороите и убивам стригоите, говоря сериозно. Стригоите са дяволски изчадия, които трябва да бъдат изличени от

лицето на земята. Аз съм щастлива да правя това, а ако в същото време ще бъда с най-добрата си приятелка, няма какво повече да желая.

— Разбирам това, но какво става, когато пожелаеш други неща — неща, които не би могла да имаш, след като си избрала този начин на живот?

Скръстих ръце.

— Отговорът е същият както преди. Всичко си има добра и лоша страна. Просто трябва да ги балансираме, колкото е възможно по-добре. Да не би да искате да ми кажете, че и в живота не е така? Че след като в живота ми не всичко е перфектно, нещо с мен не е наред?

— Не, разбира се, че не — отвърна тя и се наклони назад в стола си. — Искам да имаш прекрасен живот, но не може да се очаква да е перфектен. Но това, което смятам за интересно в случая, е как реагираш и се справяш, когато се налага да се примиряваш с тези противоречиви части от живота си, когато да имаш едни неща, означава да се лишиш от други.

— За всички е така. — Имах чувството, че се повтарям.

— Да, но в резултат не всички виждат призраци.

Нужни ми бяха няколко мъчителни секунди, за да разбера най-после какво иска да ми каже.

— Я почакайте. Казвате, че причината да виждам Мейсън е, защото тайно негодувам срещу Лиса заради нещата, които не мога да имам в живота си? А какво стана с цялата тази травмираща история, която преживях? Мислех, че това е причината да виждам Мейсън.

— Мисля, че има много причини, за да виждаш Мейсън — заяви тя. — И тъкмо това изследваме.

— И все пак — настоях, — всъщност ние никога не говорим за Мейсън.

Диърдри се усмихна ведро.

— Не говорим ли? Сеансът свърши.

— Тя винаги ли отговаря на въпросите ти с въпроси? — попитах Лиса по-късно. Двете прекосяхахме вътрешния двор на път към столовата за вечеря. След това щяхме да се срещнем с останалите и да гледаме филм. Беше минало известно време, откакто за последно двете сме били сами, и сега осъзнах колко ми е липсвала близостта ни.

— Ние не посещаваме една и съща терапевтка — засмя се тя. — Би било конфликт на интереси.

— Е, твоята прави ли така?

— Не съм забелязала. Да разбирам ли, че твоята го прави?

— Да... всъщност е доста интересно да се наблюдава.

— Кой би могъл да повярва, че ще дойде денят, когато ще сравняваме терапевтичните си сеанси?

И двете се засмяхме. Минаха няколко минути и после тя понечи да каже нещо. Искаше да ми сподели какво се бе случило с Джеси и Ралф, без да осъзнава, че аз вече знам. Но преди да каже каквото и да било, някой се присъедини към нас. Дийн Барне.

— Хей, Роуз. Някои от тайфата се питат защо караш практика само през половината дни?

Страхотно. Знаех си, че рано или късно някой ще ме попита. И честно казано, бях изненадана, че още не се бе случило. Но явно досега всички бяха прекалено заети със собствената си практика, за да се интересуват от моята. Вече имах готово обяснение.

— Бях болна. Доктор Оленски не ми разрешава да съм на практика през цялото време.

— Наистина ли? — попита той и леко залитна. — Аз пък си мислех, че те винаги казват как в реалния свят няма да имаме право на отсъствия. Или нещо подобно.

— Да, но това не е реалният свят и доктор Оленски има последната дума.

— Аз пък чух, че е, защото си заплаха за Кристиан.

— Не, повярвай ми, не е заради това. — Лъхнаха ме алкохолни изпарения, което ми даде възможност да сменя темата. — Пил ли си?

— Да, Шейн докопа някаква пиячка и ни покани в стаята си. Хей!

— Хей какво? — попитах го.

— Не ме гледай така.

— Как?

— Сякаш не одобряваш.

— Няма такова нещо.

— Има — изкиска се Лиса. — Всъщност не го одобряваш.

Дийн се направи на обиден.

— Хей, това е свободният ми ден и въпреки че е неделя, това не означава...

Нещо се придвижи към нас.

Нито за секунда не се поколебах. Беше твърде бързо, за да е нещо приятелско. И беше облечено в черно. Хвърлих се между него и Лиса и го нападнах. В суматохата смътно разпознах пазителката, която обикновено обучаваше новациите първолаци. Казваше се Джейн, Джоун или нещо подобно. Не, сетих се — беше Джийн. Тя бе по-висока от мен, но юмрукът ми се заби в лицето ѝ. Тя се олюля назад и тогава забелязах друга фигура да изниква до нея. Юри. Скочих, така че тя да се озове между него и мен. Изритах я в корема. Тя падна към него и двамата политнаха. В този кратък миг измъкнах кола си за практика и го насочих към сърцето ѝ. Уцелих маркировката и тя тутакси отстъпи настрана, защото технически беше „мъртва“.

Сега двамата с Юри се изправихме лице в лице. Чух зад гърба си приглушен шум. Предположих, че Дийн се бие с друг нападател или нападатели. Но нямах време да се уверя. Трябваше да ликвидирам Юри, което беше по-трудно, тъй като той беше по-силен от Джийн. Двамата обикаляхме в кръг, финтирахме и си нанасяхме удари. Накрая той направи решителното си движение, но аз бях по-бърза и се измъкнах от хватката му. И преди да успее да ме достигне отново, го пронизах.

След като и той се оттегли, победен, се извърнах към Дийн.

Лиса стоеше отстрани и наблюдаваше как Дийн се бие с нападателя си. Направо беше жалък. Учебният кол на Дийн лежеше на земята, а движенията му бяха резки и нестабилни. Реших, че ако продължава в същия дух, е по-скоро пречка. Хвърлих се напред и го избутах от пътя си към Лиса. Стори ми се, че го бутнах доста силно и сигурно съм го съборила, но не ме беше грижа. Трябваше да го отстраня от пътя си.

Изправих се срещу противника си и видях... Дмитрий!

Не го очаквах. Някакъв глас дълбоко вътре в мен ми нашепваше, че не бих могла да се бия с Дмитрий. Останалата част от мен напомняше на този глас, че през последните шест месеца правех точно това, а и освен това в момента той не беше Дмитрий. Беше моят враг.

Скочих към него с кола в ръка, надявайки се да го изненадам. Но беше много трудно да изненадаш Дмитрий. А и беше бърз. Дяволски

бърз. Сякаш знаеше какво ще направя още преди мен. Отби нападението ми с кос удар отстрани на главата ми. Знаех, че по-късно ще ме заболи, но сега нивото на адреналина ми бе твърде високо, за да обръщам внимание на подобни неща.

Някаква част от съзнанието ми регистрира, че се е насъбрала публика да наблюдава схватката ни. Двамата с Дмитрий бяхме известни в Академията, макар и по различен начин, а сега учител и ученичка бяха изправени един срещу друг. Какво по-хубаво забавление от това.

Очите ми бяха приковани в Дмитрий. Докато се изпитвахме един друг, нападахме и отблъсквахме, се опитвах да си припомня всичко, на което ме бе научил. От месеци тренирах с него. Познавах го, познавах движенията му точно както и той познаваше моите. Можех да предвидя действията му по същия начин. След като започнах да използвам тези си знания, схватката се превърна в сблъсък на бойни хитрости. Двамата си приличахме много, и двамата бяхме твърде бързи. Сърцето ми блъскаше лудо в гърдите, цялата бях плувнала в пот.

Тогава Дмитрий най-после реши да действа директно. Пригответи се за атака, като се хвърли към мен с цялата сила на тялото си. Блокирах го, доколкото можах, но той беше толкова силен, че при сблъсъка се олюлях. Той не пропусна възможността да ме събори на земята и се опита да ме притисне. Ако се озовях в подобно положение с някой стригой, резултатът щеше да е разкъсан или счупен врат. Не можех да го позволя.

И така, въпреки че той притискаше по-голямата част от тялото ми към земята, успях да извъртя лакътя си и да го забия в лицето му. Той трепна и това бе всичко, от което се нуждаех. Изтърколих се отгоре му и на свой ред го притиснах към земята. Той се опита да ме отблъсне, но аз натисках здраво, като в същото време се опитвах да замагна с учебния кол. Ала той беше прекалено силен. Тогава, тъкмо когато си мислех, че ще го изпусна, колът се озова в подходящо положение и преди да се усетя, пронизах сърцето му. Победих.

Хората зад мен ръкопляскаха, но единствения, когото виждах, беше Дмитрий. Погледите ни се срещнаха. Аз все още го бях възседнала, а ръцете ми бяха притиснати към гърдите му. И двамата бяхме плувнали в пот и дишахме тежко. Очите му се взираха в мен с

гордост — и с нещо много повече. Беше толкова близо и цялото ми тяло изгаряше от копнеж по него. Той беше неразделна част от мен, без която нямаше да бъда завършено цяло. Въздухът помежду ни бе натезал и горещ и аз бих дала всичко да можех в този миг да се отпусна до него, да почувствам как ръцете му ме обгръщат. Изражението на лицето му показваше, че и той жадува за същото. Схватката бе свършила, но адреналинът и животинската страст оставаха.

Тогава една ръка се протегна надолу и Джийн ми помогна да се изправя. Тя и Юри сияеха, както и останалите зрители. Дори Лиса изглеждаше впечатлена. Съвсем разбираемо Дийн изглеждаше нещастен. Надявах се, че слухът за смайващата ми победа ще се разпространи из кампуса толкова бързо, колкото и последните лоши приказки за мен. Но вероятно нямаше.

— Добре се справи — рече Юри. — Повали и трима ни. Идеална победа.

Дмитрий също вече беше на крака. Нарочно гледах към другите двама пазители, защото бях сигурна, че ако погледна към него, лицето ми ще ме издаде. Все още дишах тежко.

— Надявам се... надявам се, че не съм ви наранила — измърморих накрая.

Думите ми бяха посрещнати с бурен смях.

— Това ни е работата — рече Джийн, — не се тревожи за нас. Ние сме корави. — Погледна към Дмитрий. — Май беше неотразима с лакътя си.

Дмитрий разтърка лицето си и аз се помолих да не съм го ударила твърде силно.

— Ученикът надмина учителя си — пошегува се той.

Юри изгледа строго Дийн.

— Алкохолът не е разрешен в кампуса.

— Но днес е неделя! — възкликна той. — Не сме на работа.

— В реалния свят няма правила — изрече Джийн поучително. — Беше неочакван изпит. Ти го взе, Роуз. Отлична работа.

— Благодаря. Искане ми се да можех да кажа същото и за дрехите си. — Цялата бях мокра и кална. — Трябва да се преоблека, Лис. Ще се видим на вечеря.

— Добре. — Лицето ѝ светеше от гордост и тя едва се сдържаше. Усетих, че пази някаква тайна и се зачудих дали не ми подготвя изненада, когато се видим по-късно. Не исках да се задълбочавам в мислите ѝ, за да не я проваля.

— А ти — рече Юри и дръпна Дийн за ръкава, — ще се поразходиш с нас.

Погледът ми срещна този на Дмитрий. Искаше ми се той да остане, за да поговорим. Цялата треперех от възбуда и исках да празнувам. Бях го направила. Най-последно. След целия срам заради приказките за моята нестабилност и предполагаемата ми некадърност, най-сетне бях доказала на какво съм способна. Изпитвах желание да танцувам. Дмитрий трябваше да тръгне с останалите и само лекото кимване на главата му ми подсказа, че му се иска нещата да са различни. Въздъхнах и ги проследих с поглед как се отдалечават, сетне се запътих сама към общежитието.

Когато се озовах в стаята си, установих, че нещата са по-лоши, отколкото си мислех. След като свалих калните и мокри дрехи, установих, че се нуждая от душ и усърдно търкане, преди отново да добия приличен вид. Когато свърших, беше минал почти час. Бях пропуснала по-голямата част от вечерята.

Хукнах към столовата, питайки се защо Лиса не ми бе изпратила настойчиви призиви. Имаше навика да го прави, когато закъснявах. Вероятно бе решила, че заслужавам почивка след триумфа си. Като си спомних за него, устните ми се разтеглиха в широка усмивка, която обаче бързо се стопи, когато се насочих по коридора към столовата.

Голяма група се бе насъбрала около някого и аз веднага надуших нещо нередно. Имайки предвид, че бандата на Джеси предпочита да се бие тайно, реших, че ставащото навярно няма нищо общо с тях. Промъкнах се през множеството и проточих врат, за да надникна над скупчените глави, любопитна да разбера какво бе предизвикало такъв интерес.

Бяха Ейдриън и Кристиан.

И Еди. Но Еди изпълняваше ролята на миротворец. Беше застанал между двамата и се опитваше да ги разтърве. Забравила за всякакви маниери, разбутах грубо с лакти тези, които препречваха пътя ми, и застанах до Еди.

— Какво, по дяволите, става тук? — попитах.

Когато ме видя, по лицето му се изписа облекчение. Той може и да парираше ловко атаките на инструкторите по време на схватка, но настоящата ситуация напълно го бе объркала.

— Нямам представа.

Погледнах към двамата противници. За щастие никой не беше ударил другия — поне засега. Освен това по всичко личеше, че Кристиан е подбудителят.

— Още колко дълго си мислеше, че ще може да ти се размине? — възкликна той. Очите му приличаха на сини пламъци. — Сериозно ли си въобразяваш, че някой ще продължи да вярва на преструвките ти?

Ейдриън изглеждаше невъзмутим, както обикновено, но аз усетих някакво безпокойство зад ленивата му усмивка. Не се чувстваше удобно в тази ситуация и също като Еди нямаше представа как се бе стигнало дотук.

— Честно — отвърна Ейдриън предпазливо, — нямам представа за какво говориш. Може ли да седнем и да го обсъдим разумно?

— Да бе. Ще ти се. Страх те е, че мога да направя това. — Кристиан вдигна ръка и една огнена топка затанцува върху дланта му. На флуоресцентното осветление тя искреше със светлооранжево сияние и с тъмносиня сърцевина. От тълпата се разнесоха ахкания. Аз отдавна бях свикнала с идеята мороите да се бият, използвайки магията — особено що се отнася до Кристиан, — но за повечето това все още беше табу. Кристиан се подсмихна самодоволно. — С какво ще ми отговориш? С растения?

— Ако смяташ да се биеш без причина, би следвало поне да го правиш по старомодния начин и да ме удариш — заяви Ейдриън. Гласът му звучеше безгрижно, но аз усещах, че е напрегнат. Според мен смяташе, че може да се справи по-добре в ръкопашна схватка, отколкото в двубоя дух срещу огън.

— Не — намеси се Еди. — Никой няма да пали никого. Нито пък ще се раздават удари. Станала е някаква огромна грешка.

— Какво означава това? — настоях аз. — Какво се е случило?

— Твоят приятел си мисли, че планирам да се ожена за Лиса и да я отведе към залеза — отвърна Ейдриън. Говореше на мен, но очите му бяха приковани в Кристиан.

— Не се дръж, сякаш не е истина — изръмжа Кристиан. — Зная, че е. Това е част от плана ти, твоя и на кралицата. Тя през цялото време те подкрепя. Да дойдеш тук... цялата история с обучението... всичко е измама, за да отдалечиш Лиса от мен и да я привлечете към вашата фамилия.

— Имаш ли представа колко параноично звучиш? — попита Ейдриън. — Моята пралея управлява правителството на мороите! Мислиш ли, че се интересува от това кой с кого се среща в гимназиите — особено като се имат предвид последните събития? Виж, съжалявам за времето, което прекарвам с Лиса... хайде да я намерим и да разрешим проблема. Наистина не се опитвам да застана помежду ви. Няма никаква конспирация.

— Напротив, има — заинати се Кристиан. Погледна към мен и се намръщи. — Нали? Роуз знае. От известно време Роуз знае за това. Дори е говорила с кралицата по въпроса.

— Това е абсурдно! — възкликна Ейдриън изненадано и ми хвърли бърз поглед. — Вярно ли е?

— Ами... — започнах аз, осъзнавайки, че нещата много бързо придобиват грозен обрат. — И да, и не.

— Видя ли? — възкликна Кристиан триумфално. Пламъкът изхвъркна от дланта му и двамата с Еди скочихме едновременно. Тълпата наоколо се разкреця. Еди сграбчи Кристиан и отклони пламъка, който се издигна нагоре. Междувременно аз обвих ръце около Ейдриън и го тръшнах на пода. Добре, че така интуитивно си поделихме работата. Не ми се искаше да мисля какво щеше да се случи, ако двамата с Еди се бяхме нахвърлили върху един и същи човек.

— Много благодаря — измърмори Ейдриън и потръпна, докато надигаше глава от пода.

— Въздействай му по другия начин — промърморих на свой ред, докато му помагах да се изправи. — Трябва да оправим тази работа, без никой да лумне в пламъци.

Еди се опитваше да попречи на Кристиан да се нахвърли на Ейдриън. Аз го сграбчих за едната ръка, за да му помогна. Ейдриън не изглеждаше във възторг от необходимостта да се доближи, но ми се подчини. Кристиан се опита да се освободи, но не можеше да се бори едновременно и с мен, и с Еди. С притеснение, навярно се боеше

косата му да не пламне от огъня, Ейдриън се наведе към Кристиан, за да го погледне в очите.

— Кристиан, престани. Нека поговорим.

Кристиан продължаваше да се опитва да се отскубне от нас двамата с Еди, но лицето му бавно започна да се отпуска и очите му се изцъклиха.

— Нека поговорим — повтори Ейдриън.

— Добре — рече Кристиан.

Отвсякъде се разнесоха въздишки на разочарование. Ейдриън бе използвал внушението много умело, така че никой не забеляза. Външно изглеждаше така, сякаш Кристиан сам се е съгласил. Тълпата взе да се разпръсква и двамата с Еди пуснахме Кристиан и го поведохме към далечния ъгъл, където да поговорим насаме. Веднага щом Ейдриън откъсна поглед от Кристиан, лицето му пламна от ярост и той се опита да скочи отгоре му. Двамата с Еди мигновено го уловихме. Той не помръдна.

— Какво направи току-що? — извика Кристиан. Неколцина, които бяха тръгнали да излизат от столовата, се обърнаха с надеждата, че все пак ще има бой. Аз изсъсках в ухото му да мълчи. Той потрепери. — Ох.

— Тихо. Тук нещо не е наред и трябва да разберем какво е, преди да си направил някоя глупост.

— Това, което не е наред — процеди Кристиан и метна свиреп поглед към Ейдриън, — е, че ти се опитваш да ме разделиш с Лиса, а ти, Роуз, си знаела за това!

Ейдриън ме погледна.

— Наистина ли си знаела?

— Да, дълга история. — Обърнах се към Кристиан. — Виж, Ейдриън няма нищо общо с всичко това. Не и съзнателно. Това е идея на Татяна и всъщност тя още нищо не е направила. Това е просто неин бъдещ план, единствено неин, не и негов.

— Тогава ти откъде знаеш? — настоя Кристиан.

— Защото тя ми каза. Бои се, че аз се опитвам да съблазня Ейдриън.

— Наистина ли? Защити ли нашата любов? — попита Ейдриън.

— Млъквай — скастрих го. — Това, което искам да зная, Кристиан, е кой ти каза на теб?

— Ралф — отвърна той и за пръв път изглеждаше неуверен.

— Трябвало е да проявиш повече разум и да не го слушаш — обади се Еди, чието лице потъмня, когато чу името.

— Само дете за пръв път Ралф всъщност казва истината, с изключение на това, че Ейдриън знае. Ралф е роднина на най-добрата приятелка на кралицата — поясних аз.

— Прекрасно! — промърмори Кристиан. Явно вече се бе поуспокоил и двамата с Еди го пуснахме. — Значи са си играли с нас.

Огледах се и внезапно осъзнах нещо.

— Къде е Лиса? Защо тя не спря всичко това?

Ейдриън повдигна вежди към мен.

— Ти ни кажи. Къде е тя? Тя не дойде на вечеря.

— Аз не мога... — Намръщих се. Бях станала толкова добра в уменията да се изключвам от нея, че понякога минаваше доста време, преди да я почувствам. Но този път не усетих нищо, защото нищо не идваше от нея.

Три чифта очи се втренчиха в мен.

— Заспала ли е? — попита Еди.

— Усещам, когато спи... Това е нещо различно... — Бавно, много бавно започнах да долавям къде е тя. Тя ме бе блокирала нарочно, опитвайки се да се скрие от мен, но аз я открих, както винаги. — Ето къде е. Тя е... О, боже!

Писькът ми отекна в помещението, като отглас на писъците на Лиса, когато болката я прониза.

ГЛАВА 23

Останалите в столовата се спряха и се втренчиха в мен. Имах чувството, че току-що ме бяха ударили през лицето. Беше лицето на Лиса. Проникнах в съзнанието ѝ и мигновено разбрах къде е и какво се случва с нея — както и преди малко, камъни летяха от земята и я удариха в лицето. Хвърляше ги един първокурсник. Не знаех нищо, освен че името му е Дроздов. Камъните удряха и двете ни, но този път възпрых виковете си, стиснах зъби и се върнах обратно в столовата при приятелите си.

— В северозападната част на кампуса, между онова езеро със странна форма и оградата — казах им.

След тези думи се затичах към вратата. Хукнах с все сили към онази част на кампуса, където държаха Лиса. Не можах да видя през очите ѝ всички хора, които се бяха събрали там, но разпознах няколко. Джеси и Ралф бяха там. Брандън. Брет. Онзи тип Дроздов. Още някои други. Камъните я удряха, нараняваха лицето ѝ. Тя не викаше, нито плачеше, но продължаваше да призовава събралите се да спрат, докато други две момчета я държаха помежду си.

Междувременно Джеси не спираше да ѝ повтаря, че тя трябва да ги накара да спрат. Слушах го само наполовина през нейното съзнание. Причините за ставащото нямаха значение, а и аз вече се бях досетила какви са. Щяха да я измъчват, докато не се съгласи да се присъедини към групата им. Сигурно по този начин бяха насилили Брандън и останалите.

Внезапно започнах да се задушавам и се препънах, неспособна да дишам, когато вода заля лицето ми. Борейки се със задуха, излязох от съзнанието на Лиса. Това се случваше на нея, не на мен. Сега някой я измъчваше с вода, като по този начин я лишаваше от въздух. Който и да беше, обгърна лицето ѝ с вода, после я отдръпна и така отново. Тя пое с усилие глътка въздух и изплю вода, като не спираше да ги моли да спрат.

Джеси продължаваше да я наблюдава с присвити очи.

— Не ги моли. Накарай ги.

Опитах се да тичам по-бързо. Намираха се в една от отдалечените части, край границите на кампуса. Имаше доста път дотам, а с всяка агонизираща крачка, усещах все по-силно болката на Лиса и гневът в мен нарастваше. Отнемаха ѝ въздуха, оставяйки я задъхана и задушаваша се, после го пращаха обратно към нея, а въздушната струя шибаше болезнено лицето ѝ. Беше истинско мъчение и това възкреси спомените за отвличането ѝ, ужасът и болката, които тя се опитваше да забрави. Този, който владееше елемента въздух, спря, но беше твърде късно. Нещо в нея се бе прекършило.

Когато Ралф пристъпи напред, за да използва огъня, бях толкова близо, че видях как пламъкът лумна в ръката му. Но той не ме видя.

Никой от тях не обръщаше внимание на околната обстановка, а заниманията им бяха прекалено шумни, за да ме чуят. Нахвърлих се върху Ралф, преди пламъкът да напусне ръката му, съборих го на земята и го ударих в лицето със сръчността на трениран боец. Неколцина от останалите — включително и Джеси — се втурнаха да му помогнат и да се опитат да ме откъснат от него. Или поне се опитаха, докато не видяха, че съм аз.

Тези, които видяха лицето ми, мигновено се отдръпнаха. Онези, които не успяха, разбраха с кого си имат работа по трудния начин — след като насочих юмруците си към тях. По-рано през деня бях надвила трима опитни пазители. Група хилави морои едва ли щяха да ме затруднят особено. Макар че беше истинска ирония — и знак за това колко не желяеха някои морои да вдигнат ръка в своя защита, — че докато тази група използваше толкова ревностно магията, за да измъчва Лиса, на никой от тях не му хрумна да я използва срещу мен.

Повечето се разпръснаха още преди да ги докосна с пръст, но няхах намерение да ги преследвам. Просто исках да ги махна от Лиса. Естествено, наградих Ралф с няколко допълнителни юмука, въпреки че вече лежеше проснат на земята, защото го държах отговорен за цялата бъркотия. Най-после го оставих да лежи и пъшка, изправих се и се огледах за Джеси. Бързо го открих. Беше останал само той.

Хукнах към него, но рязко спрях. Бях объркана. Той просто стоеше там и се взираше в пространството със зяпнала уста. Погледнах

го, отместих поглед към мястото, в което се бе вторачил, после отново погледнах към него.

— Паяци — промълви Лиса. Гласът ѝ ме накара да подскоча. Тя стоеше до мен с мокра коса, наранена и насинена, но иначе беше добре. На лунната светлина с бледите си черти приличаше на призрак също като Мейсън. Докато говореше, очите ѝ не се откъсваха от Джеси. — Той си мисли, че вижда паяци. Че лаят по него. Какво мислиш? Дали да продължа със змии?

Погледнах отново към Джеси. От изражението на лицето му ме побиха тръпки. Все едно беше заключен в собствения си кошмар. Ала още по-плашещо бе това, което усещах през нашата връзка. Обикновено когато Лиса използваше магията, усещах топлина, златно сияние, неземна радост. Този път беше различно. Беше черно, лепкаво и гъсто.

— Мисля, че трябва да спреш — казах ѝ. Чух в далечината, че и другите тичат към нас. — Всичко свърши.

— Това беше ритуал за посвещаване — рече тя. — Е, нещо подобно. Преди няколко дни ме помолиха да се присъединя към групата им и аз отказах. Но днес отново дойдоха да ми досаждат, като не спираха да твърдят, че знаят нещо важно за Кристиан и Ейдриън. Започна да ми писва, така че... накрая им казах, че ще дойда на една от сбирките им, но че не зная нищо за внушението. Преструвах се. Просто исках да разбера какво знаят. — Тя наклони леко глава, но нещо се случваше с Джеси. Очите му се разшириха още повече и той продължи да издава безмълвни викове. — Макар че технически още не се бях съгласила, те ме подложиха на ритуала си на посвещаване. Искаха да разберат на какво съм способна. Това е начин да те тестват доколко силно владееш внушението. Измъчват те, докато повече не можеш да търпиш на болката и страданията, за да те принудят да използваш силите си, за да накараш мъчителите ти да престанат. Ако жертвата покаже, че поне донякъде владее внушението, става член на групата. — Тя огледа внимателно Джеси. Той сякаш бе потънал в свой собствен свят, при това явно много, много лош свят. — Предполагам, че това е достатъчно, за да ме изберат за свой водач, не мислиш ли?

— Спри — рекох аз. От усещането на тази извратена магия ми се догади. Дватамата с Ейдриън бяха споменали нещо подобно преди — да бъде наказан някой да вижда неща, които всъщност не са там. На шега

го нарекоха супер внушение — и беше ужасно. — Духът не бива да се използва по този начин. Това не си ти. Грешно е.

Лиса дишаше тежко, по веждите ѝ блестяха капчици пот.

— Не мога да се освободя от това — промълви.

— Можеш. — Докоснах ръката ѝ. — Дай го на мен.

Тя се извърна за кратко от Джеси и ме погледна смаяно, преди отново да фокусира поглед върху него.

— Какво? Ти не можеш да използваш магията.

Аз се концентрирах с все сила върху връзката ни, върху съзнанието ѝ. Не можех да взема магията, но можех да отнема мрака, който бе довела. Осъзнах, че от известно време насам правех тъкмо това. Всеки път, когато се разтревожех и исках тя да се успокои и да се бори с тъмните си чувства, тя го правеше — защото аз ги вземах от нея. Аз ги поглъщах в себе си, също както Анна бе правила за св. Владимир. Това беше видял Ейдриън, когато мракът бе прескочил от нейната аура в моята. А това — тази злоупотреба с духа, използването му съвсем злонамерено, за да навредиш на друг, при това не за самоотбрана, бе причината върху нея да се проявят най-лошите странични ефекти. Това беше порочно и грешно и аз не можех да ѝ позволя да продължава. В този миг всички страхове за собствената милудост или гняв отстъпиха на заден план.

— Не — съгласих се. — Не мога. Но ти можеш да ме използваш, за да я изхвърлиш. Фокусирай се върху мен. Освободи се от нея. Ти не я искаш.

Тя се втрени отново в мен, очите ѝ бяха разширени и пълни с отчаяние. Дори без директен зрителен контакт все още можеше да измъчва Джеси. Едновременно видях и почувствах битката, която водеше. Той я бе наранил толкова много, тя искаше да го накара да си плати. Трябваше. Но в същото време осъзнаваше, че съм права. Но беше трудно. Толкова трудно за нея да я пусне...

Внезапно пламъкът на тази черна магия изчезна от връзката ни заедно с противното усещане. Нещо ме удари, все едно силен порив на вятъра шибна лицето ми, и аз се олюлях назад. Потреперих, когато стомахът ми се присви от странно усещане. Беше като искри, сякаш кълбо електричество изгаряше в мен. После и то изчезна. Джеси се свлече на колене, освободен от кошмара.

Лиса се отпусна с видимо облекчение. Все още бе изплашена и наранена от случилото се, но онзи ужасен, разрушителен гняв, който я изгаряше и я бе накарал да накаже Джеси, вече го нямаше. Грозното желание за мъст бе изчезнало.

Единственият проблем беше, че сега се намираше в мен.

Обърнах се към Джеси. Изведнъж почувствах сякаш във вселената не съществуваше нищо друго, освен той. В миналото се бе опитал да ме съсипе. Бе измъчвал Лиса и бе наранил още много други. Хвърлих се към него. Очите му разполагаха само със секунда, за да се разширят от ужас, преди юмрукът ми да се забие в лицето му. Главата му отхвъркна назад и от носа му шурна кръв. Чух Лиса да ми крещи да спра, но аз не можех. Той трябваше да си плати за това, което ѝ бе сторил. Сграбчих го за раменете и го хвърлих грубо върху земята. Сега той също се разкрещя — молеше да спра. Млъкна, когато отново го ударих.

Усетих как ръцете на Лиса се вкопчиха в мен, опитвайки се да ме издърпат, но тя не беше достатъчно силна. Продължих да го удрям. Нямаше и следа от стратегия, от премерените движения, които използвах преди малко срещу него и приятелите му или дори срещу Дмитрий. Удрых безразборно и животинско. Бях под влияние на лудостта, която бях отнела от Лиса.

След това други ръце ме откъснаха. Тези ръце бяха по-силни, дамперски ръце, с мускули, изваяни с години тренировки.

Беше Еди. Извих се, опитвайки се да се освободя от хватката му. Двамата бяхме почти равностойни, но той беше по-тежък.

— Пусни ме! — изкрещях аз.

За мой още по-голям и пълен ужас, сега Лиса бе коленичила до Джеси и го оглеждаше загрижено. Това нямаше смисъл. Как можеше да прави това? След всичко, което той бе сторил? Видях върху лицето ѝ състрадание, а миг по-късно лумналата лечебна магия заискри по връзката ни и някои от най-лошите му рани изчезнаха.

— Не! — изкрещях и отново се извих в ръцете на Еди. — Не можеш!

В този миг се появиха и другите пазители начело с Дмитрий и Селесте. Кристиан и Ейдриън не се виждаха никъде, вероятно бяха изостанали.

Последва организиран хаос. Онези от обществото, които бяха останали, бяха подбрани и отведени на разпит. Лиса също бе отведена, за да се погрижат за раните ѝ. Част от мен, която бе погребана под цялата тази кръвожадна емоция, искаше да отиде с нея, но нещо друго привлече вниманието ми: отнасяха и Джеси, за да му окажат медицинска помощ. Еди все още ме държеше и въпреки опитите ми да се отскубна и молбите ми не отпускате хватката си. Повечето от възрастните бяха заети с останалите, за да ми обърнат внимание, но ме забелязаха, когато отново се разкрещях:

— Не можете да го оставите да се измъкне! Не можете да го оставите да се измъкне!

— Роуз, успокой се — обади се Албърта с кротък глас. Как не разбираше какво става? — Всичко свърши.

— Не е свършило! Не и докато ръцете ми не го стиснат за гърлото и не го удушат!

Албърта и някои от останалите явно осъзнаха, че става нещо сериозно, но не мислеха, че има нещо общо с Джеси. Всички ме гледаха с онзи поглед Роуз-е-луда, до болка познат ми през последните дни.

— Отведете я оттук — нареди Албърта. — Почистете я и я успокойте. — Не даде повече инструкции, но някак си се подразбираше, че Дмитрий ще е този, който трябва да се оправи с мен.

Той дойде и ме взе от Еди. При кратката смяна на пазачите ми се опитах да се освободя, но Дмитрий беше прекалено бърз и силен. Сграбчи ме за ръката и ме поведе със себе си.

— Можем да го направим по лесния или по трудния начин — рече Дмитрий, докато вървахме през гората. — Няма начин да ти позволя да се доближиш до Джеси. А и освен това той е в клиниката, така че няма как да го достигнеш. Ако се примириш с това, ще те пусна. Ако се противиш и хукнеш след него, отново ще те спра.

Претеглих възможностите си. Нуждата да накарам Джеси да страда все още бушуваше в кръвта ми, но Дмитрий беше прав. Засега.

— Добре — съгласих се. Той се поколеба за миг, навярно се чудеше дали съм искрена, сетне пусна ръката ми. Когато не побягнах, усетих как се отпуска, почти незабележимо.

— Албърта каза, че трябва да ме почистят — казах след малко. — Така че отиваме в клиниката, нали?

Дмитрий се подсмихна леко.

— Добър опит. Няма да те допусна близо до него. Ще получиш първа помощ някъде другаде.

Той ме водеше в посока, разположена косо от мястото на атаката, към район, който все още се намираше в покрайнините на кампуса. Бързо разбрах накъде сме се запътили. Към хижата. По времето, когато в кампуса е имало повече пазители, някои обитавали подобни предни постове, осигурявайки постоянна защита на границите на училището. Те отдавна бяха изоставени, но тази хижа беше почистена и пригодена за живеене, когато лелята на Кристиан беше дошла на посещение в Академията. Тя бе предпочела да се настани тук, отколкото в къщите, предназначени за гости, където останалите морои гледаха на нея като на потенциален стригой.

Той отвори вратата. Вътре беше тъмно, но не чак толкова, видях как намери кибрит и запали газовия фенер. Той не осигуряваше кой знае колко светлина, но все пак достатъчно за нашите очи. Огледах се и видях, че Таша наистина беше свършила добра работа с това място. Беше чисто и почти уютно — леглото бе покрито с пухкав юрган, а пред камината имаше два стола. В кухнята, разположена отстрани на стаята, имаше дори и храна — в консерви и пакети.

— Седни. — Дмитрий посочи към леглото. Послушах го и след минута той запали огън. След като се разгоря, грабна първата му попаднала медицинска аптечка и бутилка вода от кухненския плот, и придърпа един стол, за да седне срещу мен.

— Трябва да ме оставиш да отида — замолих го аз. — Нима не разбираш? Не разбираш ли, че Джеси трябва да си плати? Той я измъчваше! Причини й ужасни неща!

Дмитрий намокри парче марля и започна да почиства едната страна на челото ми. Засмъдя, така че явно имаше рана.

— Той ще бъде наказан, повярвай ми. Както и останалите.

— Как? — попитах с горчивина. — Като им дадат повече домашни? Това беше също толкова лошо, както когато Виктор Дашков я отвлече. Никой не прави нищо тук! Всеки може да извърши престъпление и да се измъкне ненаказан! Той трябва да изпита болка. Всички трябва да я изпитат.

Дмитрий спря да ме почиства и ме изгледа загрижено.

— Роуз, разбирам, че си разстроена, но ти знаеш, че тук не наказваме провинилите се по този начин. Това е... варварско.

— Нима? И какво лошо има в това? Обзалагам се, че след едно варварско наказание никога повече няма да повторят подобно нещо. — Едва се сдържах на мястото си. Всяка част от тялото ми трепереше от ярост. — Те трябва да страдат заради това, което са сторили! И аз искам да бъда тази, която ще ги накаже! Искам да нараня всички! — Понечих да се изправа. Внезапно се почувствах, сякаш всеки миг ще експлодирам. Ръцете му светкавично се отпуснаха върху раменете ми и ме натиснаха надолу. Първата помощ бе забравена. Изражението му бе смесица от тревога и непреклонност. Аз отново се опитах да се надигна, но пръстите му се забиха в плътта ми.

— Роуз! Осъзнай се! — Сега вече и той викаше. — Не мислиш сериозно нищо от това, което каза. Беше подложена на стрес и голям натиск — това още повече влошава нещата, прави ги по-ужасни.

— Престани! — изкрещях му на свой ред. — Все така правиш! Винаги си толкова разумен, без значение колко отвратително и ужасно е всичко. Какво стана с онзи Дмитрий, който заплашваше да убие Виктор в затвора? Защо онова да беше правилно, а това — не?

— Защото онова беше пресилено. И ти знаеш, че беше така. Но това... това е нещо различно. В момента с теб става нещо лошо.

— Не, нищо лошо не става с мен. — Стрелнах го преценяващо, надявайки се, че думите ми ще отвлекат вниманието му. Ако бях достатъчно бърза, може би — само може би — щях да се промуша покрай него. — Аз съм единствената, която иска да направи нещо тук, и ако това е грешно, съжалявам. Ти продължаваш да искаш от мен да бъда някаква добра личност, но това е невъзможно, защото не съм! Аз не съм светица като теб!

— Никой от нас не е светец — отвърна той сухо. — Повярвай ми, аз не...

Скочих и го бутнах. Освободих се от ръцете му, но не стигнах далеч. Едва бях направила две крачки от леглото, когато той отново ме сграбчи и ме притисна, този път с цялата си тежест, за да ме задържи неподвижна. Трябваше да се досетя, че няма да успея да избягам, но не можех да мисля разумно.

— Пусни ме! — разкрещях се за стотен път тази вечер, като се опитах да освободя ръцете си.

— Не. — Гласът му бе твърд, но в него се усещаше почти отчаяна нотка. — Не и докато не се опомниш. Това не си ти!

В очите ми запариха сълзи.

— Аз съм! Пусни ме!

— Не си. Не си ти! Това не си ти! — Сега в гласа му имаше болка.

— Ти грешиш. Това е...

Думите ми внезапно пресекнаха. Това не си ти. Същото бях казала на Лиса, докато наблюдавах ужасена, как тя използваше магията, за да изтезава Джеси. Бях стояла там, неспособна да повярвам какво прави. Тя не го осъзнаваше, беше изгубила контрол и беше на границата да се превърне в чудовище. И сега, когато погледнах в очите на Дмитрий и видях страха и любовта му, разбрах, че същото се случва и с мен. Бях същата като нея, толкова обсебена от гнева, толкова заслепена от безразсъдни емоции, че дори не осъзнавах какво правя. Беше все едно да те управлява някой друг.

Опитах се да се преборя, да се отърся от изгарящите ме чувства. Ала те бяха твърде силни. Не можех да го направя. Не можех да се освободя от тях. Те щяха да ме завладеят напълно, също както бяха направили с Анна и госпожа Карп.

— Роуз — промълви Дмитрий. Изрече само името ми, но в тази едничка дума се съдържаше толкова мощ, толкова чувства. Дмитрий имаше такава абсолютна вяра в мен, в моята сила и доброта. Той също притежаваше сила, която не се боеше да ми предаде, ако се нуждаех от нея. Може би имаше нещо вярно в теорията на Диърдри, че навярно изпитвам гняв към Лиса, но по отношение на Дмитрий изцяло грешеше. Това, което изпитвахме, се наричаше любов. Ние бяхме като две половини на едно цяло, всеки от нас бе готов във всеки един момент да подкрепи другия. Нито един от двамата ни не беше съвършен, но това нямаше значение. С него можех да победея този гняв, който ме изпълваше. Той вярваше, че съм по-силна от него. И аз бях.

Бавно, много бавно оставих мрака да се разсее, да избледнее. Спрях да се боря с него. Тялото ми трепереше, но вече не от ярост. Беше страх. Дмитрий тутакси разпозна промяната и ме пусна.

— О, господи! — прошепнах с треперещ глас.

Ръката му докосна лицето ми, пръстите му погалиха бузата ми.

— Роуз — промълви. — Добре ли си?

Преглътнах напиралите сълзи.

— Аз... така мисля. Засега.

— Свърши — рече той. Все още ме докосваше, този път отмяташе кичур коса от лицето ми. — Свърши. Всичко е наред.

Поклатих глава.

— Не. Не е. Ти... ти не разбираш. Истина е — всичко, от което се боях. За Анна. Затова, че поемам в себе си лудостта на духа. Това се случва, Дмитрий. Лиса не бе на себе си с Джеси. Беше изгубила контрол, но аз я спрях, защото изсмуках гнева ѝ и го погълнах в себе си. И това, това е ужасно. Все едно съм... не зная как да го опиша — кукла, марионетка. Не можех да се контролирам.

— Ти си силна — рече той. — Това няма да се случи отново.

— Не — поклатих глава. Усетих как гласът ми се задави, докато се мъчех да остана права. — Ще се случи отново. Този път беше кръвожадност и омраза. Исках да ги унищожа. Имах нужда да ги унищожа. А следващия път? Не зная. Може би просто ще полудея като госпожа Карп. Може би вече съм луда и затова виждам Мейсън. Може би ще изпадна в депресия, също както Лиса навремето. И ще продължа да пропадам и пропадам в тази бездна, а накрая ще стана като Анна и ще се самоу...

— Не — прекъсна ме Дмитрий нежно. Приблужи лицето си към моето и челата ни почти се докоснаха. — Това няма да се случи с теб. Ти си прекалено силна. Ще се бориш с това, както го направи този път.

— Направих го само защото ти беше тук. — Той обви ръце около мен, а аз зарових лице на гърдите му. — Сама не мога да се справя — прошепнах.

— Можеш. — В гласа му се усети треперлива нотка. — Ти си силна, ти си толкова, толкова силна. Затова те обичам.

Стиснах здраво очи.

— А не бива. Аз ще се превърна в нещо ужасно. Може вече да съм се превърнала. — Припомних си как се държах напоследък, как се сопвах на всички. За начина, по който се опитах да сплаша Райън и Камила.

Дмитрий се отдръпна, за да ме погледне в очите. Обхвана лицето ми в шепи.

— Не си. И няма да се превърнеш. Аз няма да ти позволя. Без значение какво ще ми струва, няма да ти позволя.

Отново ме изпълниха емоции, но не бяха омраза, гняв или нещо подобно. Беше топло и прекрасно и сърцето ме заболя — по хубав начин. Обвих ръце около врата му и устните ни се срещнаха. Целувката беше чиста любов, сладка и блажена, без следа от отчаяние или мрак. Бавно, но неотклонно, интензивността ѝ се увеличи. Все още бе изпълнена с любов, но имаше и много повече — нещо жадно и силно. Искрите, прехвърчали помежду ни, докато се бихме по-рано, сега се завърнаха и сякаш лумнаха в пламъци, които ни обгърнаха.

Припомних си нощта, когато бяхме омагьосани от Виктор, и двамата движени от сили, които не можехме да контролираме. Беше все едно да умираш от глад или да потъваш и само другия можеше да те спаси. Вкопчих се в него — едната ми ръка се обви около врата му, а другата се впи толкова силно в гърба му, че ноктите ми се забиха в кожата. Той ме положи върху леглото. Ръцете му обгърнаха кръста ми, после едната се плъзна надолу по бедрото ми и го дръпна толкова нагоре, че то почти се уви около него.

В същия миг и двамата се отдръпнахме за миг, но все още бяхме съвсем близо. Все едно целият свят застина.

— Не можем... — прошепна той.

— Зная — съгласих се.

Тогава устните му отново се впиха в моите и този път знаех, че няма да има връщане назад. Този път нямаше бариери. Телата ни се преплетоха, докато той се опита да свали палтото ми, сетне ризата си, сетне моята риза... Приличаше на схватката ни от по-рано във вътрешния двор на училището — същата страст и жар. Помислих си, че в крайна сметка инстинктите, които движат битката и секса, не са кой знае колко различни. Всички извираха от животинското в нас.

Въпреки това, колкото повече дрехи се сваляха, случващото се помежду ни вече не беше само животинска страст. Беше едновременно сладко и прекрасно. Когато погледнах в очите му, видях без никакво съмнение, че той ме обича повече от всичко на света, че аз бях неговото спасение, както и той моето. Никога не си бях представяла, че първият ми път ще бъде в хижа в гората, но осъзнах, че мястото няма значение. А този, с когото си. С някого, когото обичаш, можеш да си навсякъде и пак ще бъде невероятно. И най-разкошното легло на света няма да има значение, ако си с някого, когото не обичаш.

И, о, аз го обичах! Обичах го толкова много, че чак болеше. Накрая всичките ни дрехи образуваха купчина на пода, но кожата му ме топлеше. Вече не знаех къде свършва моето тяло и започва неговото, но реших, че точно така искам да бъде винаги. Не исках двамата да се разделяме.

Иска ми се да имам думи, с които да опиша това, което последва, но нищо, което ще кажа, не би могло да се сравни с неговата изумителност. Чувствах се едновременно нервна, възбудена и милион други неща. Дмитрий беше проникателен и умел и безкрайно търпелив — също както при бойните тренировки. Да го следвам изглеждаше най-естественото нещо, но в същото време той искаше и аз да участвам активно. Най-после бяхме равни, от всяко докосване бликаше сила, дори от най-леката милувка на пръстите му.

Когато всичко свърши, останах да лежа до него. Тялото ме болеше... но в същото време се чувствах прекрасно, изпълнена с блажено задоволство. Искаше ми се отдавна да бях направила това, но в същото време знаех, че точно сега бе правилният момент.

Отпуснах глава върху гърдите на Дмитрий, намирайки покой в топлината му. Той ме целуна по челото и прокара пръсти през косата ми.

— Обичам те, Роза. — Целуна ме отново. — Винаги ще бъда с теб. Няма да позволя да ти се случи нещо.

Думите бяха прекрасни и опасни. Не биваше да ми казва подобно нещо. Не биваше да обещава, че ще защитава мен, не и след като се предполага, че трябва да посвети живота си на защитата на мороите, в случая Лиса. Аз не биваше да бъда на първо място в сърцето му, както и той в моето. Затова не биваше да произнасям следващите думи, но ги изрекох.

— И аз няма да позволя нищо да ти се случи — обещах. — Обичам те. — Той впи устни в моите и целувката му погълна следващите думи, които може би щях да добавя.

След това останахме да лежим прегърнати. Не говорехме много. Можех да остана така завинаги, но знаехме, че трябва да вървим. Останалите щяха да ни търсят, за да докладвам, а ако ни завареха в това положение, нещата определено щяха да загубеят.

И така, ние се облякохме, което не се оказа никак лесно, защото постоянно спирахме, за да се целуваме. Накрая, неохотно, напуснахме

хижата. Държахме се за ръце, но знаехме, че можем да си позволим тази радост само още малко. Щом наближахме същинската част на кампуса, отново трябваше, както обикновено, да се държим делово. Но в този миг всичко в света беше златно вълшебство. Всяка моя стъпка бе изпълнена с радост, а във въздуха сякаш се носеха нежни звуци.

Разбира се, в главата ми не спираха да кръжат въпроси. Какво се бе случило преди малко? Къде остана прословутият ни самоконтрол? Но в момента не ми пукаше. Тялото ми още беше топло и още го желаше и... внезапно спрях. Друго чувство — много неприятно — се промъкна изведнъж в мен. Беше странно, все едно ми се догади и в същото време кожата ми настръхна. Дмитрий също спря и ме изгледа озадачено.

Блед, леко сияещ силует, се материализира пред нас. Мейсън. Изглеждаше същият, както винаги — или може би не съвсем? Обичайната тъга беше там, но виждах още нещо, нещо, което не можех напълно да разбера. Паника? Объркване? Почти можех да се закълна, че беше страх, но честно, от какво би могъл да се бои един призрак?

— Какво има? — попита Дмитрий.

— Виждаш ли го? — прошепнах. Дмитрий проследи погледа ми.

— Да виждам кого?

— Мейсън.

Тревожното изражение на Мейсън потъмня. Макар и да не успях да го определя точно, знаех, че не означава нищо добро. Отново ми се повдигна, но някак си бях сигурна, че това усещане няма нищо общо с него.

— Роуз... трябва да се връщаме... — рече Дмитрий предпазливо. Той все още не можеше да приеме, че виждам духове.

Но аз не помръднах. Лицето на Мейсън ми казваше още нещо — или поне се опитваше. Тук имаше нещо, нещо много важно, което трябваше да знам. Но той не можеше да го изрече.

— Какво? — попитах го. — Какво има?

По лицето му премина сянка на объркване. Той посочи зад мен, сетне отпусна ръка.

— Кажи ми. — Безпокойството ми бе отражение на неговото. Дмитрий местеше поглед от мен към Мейсън, макар че за него Мейсън навярно беше само едно празно място.

Бях прекалено концентрирана върху Мейсън, за да се тревожа какво може да си помисли Дмитрий. Тук имаше нещо. Нещо голямо. Мейсън отвори уста, искаше да заговори, както предишните пъти, но не можеше да изрече думите. Само че този път, след няколко мъчителни секунди, най-сетне успя. Думите бяха едва доловими.

— Те... идват...

ГЛАВА 24

Целият свят застина. По това време на нощта обикновено нямаше птици или други източници на шумове, но сега ми се струваше още по-тихо от обичайното. Дори вятърът бе стихнал. Мейсън ме гледаше умолително. Повдигаше ми се и цялата бях настръхнала. Тогава разбрах.

— Дмитрий — извиках тревожно, — има стриго...

Прекалено късно. Двамата с Дмитрий го видяхме едновременно, но Дмитрий беше по-близо. Бледо лице. Червени очи. Стригоят се спусна върху нас, но ми се стори, че летеше, също както се говореше в легендите за вампирите. Но Дмитрий бе също толкова бърз и силен. Измъкна сребърния си кол — истинския, а не притъпен като моя за практиката — и с него пресрещна атаката на стригоя. Предполагам, че стригоят се беше надявал да ни изненада. Те се вкопчиха един в друг и за миг сякаш замряха във времето, без някой да има надмощие. Сетне ръката на Дмитрий се стрелна напред и сребърният кол се заби в сърцето на стригоя. Червените му очи се разшириха от изненадата и тялото му се сгърчи на земята.

Дмитрий се обърна към мен, за да се увери, че съм добре. Разменихме си хиляди безмълвни съобщения. Пак се извърна назад и огледа горите, синеещи в далечината. Още по-силно ми се догади. Не можех да си обясня, но някак успях да почувствам стригоите около нас. Тъкмо от това ми прилошаваше. Дмитрий пак се обърна с поглед, какъвто досега не бях виждала в очите му.

— Роуз. Слушай ме. Бягай. Бягай колкото можеш по-бързо, без да спиращ, докато не стигнеш до общежитието. Кажи на пазителите.

Кимнах. Въпросите бяха излишни.

Той се пресегна и хвана ръката ми над лакътя, вторачен в мен, за да е сигурен, че ще разбере следващите му думи.

— Не спирай — изрече. — Няма значение какво ще чуеш, няма значение какво ще видиш, не спирай. Не и докато не предупредиш другите. Не спирай, освен ако си пряко заплашена. Разбра ли?

Отново кимнах. Той пусна ръката ми.

— Кажи им буря.

Отново кимнах.

— Бягай.

Побягнах. Не се озърнах назад. Нито попитах какво ще прави, защото вече знаех. Възнамеряваше да спре колкото може повече стригои, докато успее да доведе подкрепление. След броени секунди чух ръмжене и шум от удари, което ми подсказа, че Дмитрий беше открил друг стригой. За един удар на сърцето си позволих да се разтревожа за него. Ако той умре, аз също щях да умра. Но после пропъдих тази тревога. Не можех да мисля само за един човек, не и когато животът на стотици бе изложен на смъртна опасност. Стригои в Академията „Св. Владимир“. Невъзможно. Не можеше да е истина.

Краката ми се удряха силно в земята, разпръсвайки кишата и калта. Стори ми се, че някъде наоколо чувах гласове и виждах силуети — но не на духове както на летището, а на чудовищата, от които толкова дълго се бях страхувала. Но нищо не можеше да ме спре. Когато Дмитрий и аз започнахме да тренираме заедно, той ме караше всеки ден да пробягвам обиколка след обиколка. Аз все се оплаквах, но той настояваше отново и отново, че бягането било от съществено значение. Щяло да ме направи по-силна, повтаряше ми той. И, добавяше, може да дойде ден, когато няма да мога да се бия и ще трябва да побягна. Този ден бе дошъл.

Пред мен се появи общежитието на дампириите. Около половината от прозорците му светеха. Наближаваше вечерният час и всички се готвеха да си лягат. Врълхлетях през вратите. Сърцето ми щеше да се пръсне от напрежение. Първият, когото видях, беше Стан. Едва не се бутнах в него. Той ме улови за китките, за да ме удържи да не падна.

— Роуз, ка...

— Стригои — задъхано изрекох. — Има стригои в кампуса.

Той се втренчи удивено в мен и за пръв път го видях със зяпнала уста. Но бързо се съвзе и аз тутакси се досетих какво си помисли. Пак си измислям истории за духове.

— Роуз, не зная какво си намис...

— Не съм луда! — изкрещях. Всички в коридора на общежитието насочиха погледите си към нас. — Те са там навън! Те са

там навън и Дмитрий се бие с тях сам. Трябва да му помогнеш. — Какво, по дяволите, ми беше казал Дмитрий? — Той ми каза да ти предам думата буря.

И сякаш с магическа пръчка Стан изчезна.

Никога не бях присъствала на упражненията на пазителите срещу евентуални атаки на стригоите, но те със сигурност са ги провеждали. Всичко се задвижи прекалено бързо, което бе възможно само ако го бяха тренирали предварително. Всички пазители в общежитието, независимо дали бяха будни, или не, за няколко минути се събраха в коридора. Зазвъняха по телефоните. Аз стоях сред другите ученици, които гледаха как по-възрастните се организираха с удивителна ефективност. Като се озърнах наоколо, осъзнах нещо. Край мен нямаше други ученици от горните класове. Понеже беше неделя през нощта, всички мои съученици се бяха върнали към практиката си, за да охраняват поверените им морои. Странно, но това ми подейства успокояващо. Така общежитията на мороите бяха допълнително защитени.

Или поне по-големите морои, защото в кампуса на началните курсове нямаше такава защита. Там обикновено дежуреха само пазители, както и в нашето общежитие, но поне имаха решетки по прозорците на партера. Подобни прегради не можеха да спрат стригоите, но все пак щяха да забавят проникването им. Не бяха взети допълнителни мерки, за да се подсили охраната, защото не бе необходимо при наличието на солидните защитни пръстени около цялата Академия.

Албърта се присъедини към групата и разпрати отделните групи из целия кампус. Някои се отправиха да охраняват централните сгради. Други тръгнаха на лов за стригои. След като повечето пазители напуснаха общежитието пристъпих напред.

— Какво да правим ние? — попитах аз.

Албърта се обърна към нас. Огледа първо мен, после и останалите наоколо, от четиринайсетгодишни до момчета и момичета почти на моята възраст. Нещо пробягна по лицето ѝ. Тъга, помислих си.

— Ти остани тук в общежитието — каза ми тя. — Никой да не излиза навън. Целият кампус е блокиран. Качете се по етажите, където са вашите стаи. Има пазители, които ще ви разпределят на групи. По-

малко вероятно е стригоите да нахлуят тук отвън. Но ако стигнат до този етаж... — Тя се огледа. Покрай всички прозорци и врати бяха поставени постове. Поклати глава. — Ние ще се справим с това.

— Мога да помогна — казах й. — Знаеш, че мога.

Можех да се закълна, че се канеше да ми възрази, но внезапно промени решението си. За моя изненада кимна и ми каза:

— Заведи ги горе. Наблюдавай ги.

Тъкмо се наках да протестирам, че не искам да бъда бавачка на малки деца, когато тя направи нещо наистина удивително. Бръкна под дрехата си и ми даде един сребърен кол. Истински.

— Върви — тихо ми каза тя. — По-малките ученици трябва да бъдат отведени оттук.

Обърнах се, за да тръгна, но внезапно се спрях.

— Какво означава буря!

— Това е руската дума за буря — отвърна тя тихо. Поведох по-малките ученици нагоре по стъпалата, като ги разпределях по етажите им. Повечето бяха ужасени, което беше лесноразбираемо. Само неколцина — по-големите сред тях — изглеждаха готови да се сражават, също като мен. Искаха да направят нещо, искаха да помогнат. Знаех, че макар да оставаше цяла година до дипломирането им, те вече умееха да нанасят смъртоносни удари. Привиках двама от тях настрани.

— Следете ги да не изпаднат в паника — тихо им наредих аз. — И бъдете нащрек. Ако нещо се случи с по-старите пазители, ще стане много трудно за вас.

Лицата им останаха сериозни. Изслушаха указанията ми мълчаливо, само понякога кимаха. Много добре ме разбраха. Имаше някои новаци, като Дийн например, които не осъзнаваха сериозността на заплахата. Но повечето разбраха. Ние, дампирите, бързо порастваме.

Отидох на първия етаж, защото си мислех, че тук ще бъде полезна. Ако някой стригой успее да проникне през партера, най-логично бе да се устреми нагоре към следващия етаж. Показах сребърния си кол на дежурещите тук пазители и им предадох разпорежданията на Албърта. Те уважиха желанията й, но можех да се закълна, че не искаха да се бъркам прекалено в тяхната защита. Затова ме пратиха към съседното крило, където имаше само един малък

прозорец. През него би могъл да се промъкне само някой с дребна фигура, като мен например. Освен това знаех, че беше почти невъзможно за стригоите да се покатерят до този прозорец отвън заради стръмната фасада на сградата.

Оставаше ми само да патрулирам тук, но отчаяно ми се искаше да разбера какво се случва навън. Колко стригои бяха проникнали? И къде се спотайваха? Внезапно ми хрумна, че разполагам с лесен начин да разбера. Без да изпускам от поглед прозореца, който трябваше да пазя, аз прочистих съзнанието си от всичко останало, за да вляза в главата на Лиса.

Открих я сред група морои на горния етаж в нейното общежитие. Процедурата по блокирането на всички входове несъмнено вече бе приключила в целия кампус. В нейната група се долавяше по-голямо напрежение, отколкото в моята, вероятно поради факта, че макар и още неопитни, по-малките ученици около мен имаха известна представа как да се бият със стригоите. Докато при мороите това знание липсваше, въпреки настоящите политически групи сред тях, които искаха да преминат курс по бойна техника. Но все още нямаха никакъв опит в организацията на бойните действия.

Еди беше близо до Лиса. Изглеждаше толкова свиреп и силен — сякаш можеше само с едната си ръка да прогони всеки стригой от кампуса. Много се зарадвах, че от всичките ми съученици именно той беше прикрепен към Лиса.

И понеже вече бях проникнала изцяло в съзнанието ѝ, имах пълна представа за чувствата ѝ. Изтезанията, на които я бе подложил Джеси, изглеждаха като детска игра в сравнение с атаката на стригоите. Така че никак не бе изненадващо, че Лиса бе ужасена. Но по-голямата част от страха ѝ не беше заради самата нея. Много повече се тревожеше за мен и за Кристиан.

— Роуз е добре — чух един глас до нея. Лиса се извърна и видя Ейдриън. Той очевидно се бе намирал в нейното общежитие, вместо в сградата за гости на Академията. Пак си бе надянал обичайното непукистко изражение, но аз долових издайнически признаци на страх в зелените му очи. — Тя ще се справи с всеки стригой. Освен това Кристиан ми каза, че тя е с Беликов, така че вероятно е на по-сигурно място от нас в момента.

Лиса кимна. Отчаяно ѝ се искаше да повярва на това.

— Но Кристиан...

Ейдриън, въпреки склонността си към перчене, неуверено отклони поглед. Не посмя да я погледне в очите, нито успя да измисли някакви утешителни думи. Не ми бе необходимо да изслушам обясненията, понеже ги чух през съзнанието на Лиса. Двамата с Кристиан решили да се срещнат насаме и да си поговорят за това, което се бе случило с нея в гората. Възнамерявали да се промъкнат тайно и да се срещнат в тяхното убежище на тавана на църквата. Но Лиса се забавила и я заварил вечерният час, точно преди ненадейната атака на стригоите, заради което тя бе останала вътре в общежитието, докато Кристиан се намираше някъде навън.

Еди бе този, който я утеши:

— Ако той е в параклиса, всичко е наред. Дори всъщност е в по-голяма безопасност от нас.

Стригоите не можеха да стъпват на свята земя.

— Освен ако не подпалят църквата — каза Лиса. — Неведнъж са го правили.

— Да, но преди четиристотин години — уточни Ейдриън. — Мисля, че ще си намерят по-лесни жертви наоколо, така че няма да си направят труда да прибегват до средновековните си обичаи.

Лиса трепна при думите по-лесни жертви. Знаеше, че Еди има право за параклиса, но не можеше да се отърси от мисълта, че Кристиан може да се е връщал в общежитието си и да е бил заловен наред двора. Тревогата я изяждаше отвътре и се чувстваше безпомощна, че не може да направи нищо в негова защита.

Върнах се в собственото си тяло и се спрях наред коридора на първия етаж. Едва сега осъзнах напълно какво ме бе учил Дмитрий за значението да пазиш някого, с когото нямаш телепатична връзка. Не ме разбирайте погрешно: аз още се тревожех за Лиса. Всъщност се тревожех за всеки морой в кампуса. Не бих се безпокояла за Лиса само при условие, че тя се намираше на много километри оттук, заобиколена от защитни пръстени и много пазители. Но поне бях донякъде спокойна, че в момента е на сигурно място, доколкото това въобще бе възможно. Все пак беше нещо.

Но Кристиан... За него няхах представа. Няхах връзка с него, която да ми подскаже къде се намира, дори не знаех дали още е жив. Точно това имаше Дмитрий предвид. Това беше изцяло различна игра,

когато не си облагодетелстван от телепатична връзка — и беше ужасно плашещо.

Вгледах се в прозореца, без всъщност да го виждам. Кристиан беше някъде там навън. А той ми беше поверен. И макар практиката да беше само учебна... е, това не променяше нещата. Той беше морой. Можеше да е в опасност. Аз бях тази, за която се предполагаше, че ще го пази от всякакви опасности. Те винаги бяха на първо място.

Поех дълбоко дъх и се опитах да се преборя с единственото решение, което ми оставаше. Бях получила заповед, а пазителите винаги следват заповедите. Когато се изправяхме пред опасност, именно спазването на заповедите ни поддържа добре организирани и ефективни. Ако си играеш на бунтар, това понякога може да причини смъртта на хората около теб. Мейсън бе доказал това, като се втурна да преследва стригите в Споукан.

Но сега аз не бях единствената, изложена на смъртна опасност. Всички тук рискуваха живота си. Никъде нямаше сигурност, не и докато всички стриги не бъдат прогонени от кампуса, а аз нямах никаква представа колко бяха те. Да се охранява този прозорец беше все някакво занимание, но ме задържаше настрани от битката на живот и смърт, която се вихреше там долу. Наистина някой можеше да нахлуе на първия етаж и тогава щеше да има полза от мен. Действително стригите можеха да пробват да се промъкнат тъкмо през този прозорец, ала беше малко вероятно. Щеше да е доста трудно, а както Ейдриън беше изтъкнал, те разполагаха с по-лесни начини да се сдобият с плячка.

Но аз можех да се измъкна през прозореца.

Знаех, че не трябва да го правя, дори докато го отварях. Надвесих се отвън, но се разкъсвах от противоречиви инстинкти. Да се подчиня на заповедите. Или да защитя един от мороите.

Трябваше да се уверя, че Кристиан е в безопасност.

Отвън ме лъхна студеният нощен въздух. Никакви звуци не подсказваха какво се случва. Толкова много пъти се бях измъквала тайно през прозореца на моята стая, че притежавах известен опит в тази насока. Проблемът бе в това, че каменната стена под прозореца беше съвсем гладка. Нямаше за какво да се хвана. Не, не беше точно така — долу над партера се виждаше малък корниз, но разстоянието до него беше по-дълго от моята височина, така че не можех просто да се

плъзна надолу. Ако успеех да се закрепя на този корниз, щях да мога да стигна до ъгъла на сградата, където все още се намери някаква издатина, която да ми помогне лесно да се спусна на земята.

Загледах се надолу към корниза. Реших да скоча върху него. Ако не успея да се задържа, можех да си счупя врата. И да се превърна в лесна плячка за стригоите, точно както бе казал Ейдриън. Измъкнах се през прозореца, задържах се с двете си ръце и оставих тялото ми да се провисне надолу към корниза, колкото можеше повече. Между обувките ми и корниза оставаха около седемдесет сантиметра. Преброих до три и отпуснах ръце, като се опитах да притисна длани по грапавата стена, докато падах надолу. Краката ми се удариха в корниза и се олюлях опасно, но за щастие точно тогава дампирските ми рефлексии сработиха мълниеносно. Успях да възстановя равновесието си и да се задържа там, притисната о стената. Оттук вече можех лесно да се добера до ъгъла и да скоча на земята.

Паднах на камъните, без да обръщам много внимание на одраните си длани. Дворът наоколо беше притихнал, макар че ми се стори, че чувам писъци в далечината. Ако бях стригой, нямаше да се опитвам да нападам това общезитие. Тук нападателите можеха да се натъкнат на яростна съпротива и макар че повечето стригои сигурно щяха да се справят с групата ученици от долните класове, все пак можеха да намерят по-лесни обекти. По-малко вероятно бе мороите да се съпротивляват, а освен това стригоите винаги предпочитаха тяхната кръв пред нашата.

Но все пак напредвах предпазливо в посока към църквата. Възползвах се от прикритието на мрака, но стригоите виждаха в тъмното по-добре дори и от мен. Използвах дърветата като прикритие, като се оглеждах на всяка крачка. Искаше ми се да имам очи и на тила си. Нищо не се чуваше, с изключение на отчаяните викове някъде в далечината. Тогава се досетих, че в момента не ми прилошава, както се бе случило преди. По някакъв загадъчен начин това отвратително усещане ми подсказваше, че наблизно се спотайва стригой. Все още не му се доверявах напълно, за да си позволя да напредвам на сляпо, но донякъде бе успокояващо, че мога да се осланям на нещо като алармена система за ранно предупреждение.

Някъде по средата на пътя до църквата видях някой да се подава иззад едно дърво. Завъртях се със сребърния кол в ръка и едва не

пронизах Кристиан в сърцето.

— Господи, какво правиш тук? — прошепнах задъхано.

— Опитвам се да се прибера в общежитието — обясни ми той.
— Какво става тук? Чух някакви писъци.

— В кампуса има стригои — съобщих му аз.

— Какво? Как?

— Не зная. Трябва да се върнеш в параклиса. Там е безопасно. —
Оттук вече го виждах, лесно можехме да се промъкнем до там.

Понякога Кристиан беше не по-малко безразсъден от мен и почти очаквах да ми се противопостави. Обаче не познах.

— Добре. Ти ще дойдеш ли с мен?

Тъкмо се наках да му отговоря, че ще го съпроводя, когато в мен отново пропълзя онова гадно усещане за повдигане.

— Залегни! — изкрещях му. Той се просна на земята без никакво колебание.

Върху нас връхлетяха двама стригои. И двамата първо се насочиха към мен, очаквайки да се окажа по-лесна мишена за комбинираната им атака, след което щяха да се заемат и с Кристиан. Единият от тях — всъщност жена от стригоите — ме блъсна в дървото. За половин секунда зрението ми се замъгли, но скоро се окопитих. Отвърнах на удара и със задоволство видях, че тя се олюля. В това време обаче другият стригой, мъж, се втурна към мен и аз светкавично се наведох, за да избегна удара му.

Тези двамата ми напомниха за Исая и Елена от Споукан, но пропъдих решително спомените. И двамата бяха по-високи от мен, но жената беше с по-близък до моя ръст. Престорих се, че ще нападна мъжа и в последния миг рязко се извъртях колкото можах по-бързо към нея. Сребърният ми кол се заби в сърцето ѝ. Това изненада и двамата ни. Първият ми пронизан стригой.

Едва успях да измъкна кола от нея, когато другият стригой ме издебна в гръб и ми се нахвърли, грозно озъбен. Олюлях се, но запазих равновесие, докато се мъчех да го отблъсна. По-висок от мен. И по-силен от мен. Също както когато се борех с Дмитрий. Може би беше и по-бърз от мен. Въртяхме се в кръг и се дебнехме, когато изведнъж скочих и го изритах с все сина. Ала стригоят едва се помръдна. Той се протегна към мен, но аз се изплъзнах, като трескаво търсех пролука между дългите му ръце, където да забия сребърния кол. Но

половинчатият ми опит за защита не сполучи и той отново ме атакува. Повали ме на земята и разпери ръцете ми. Направо ме прикова към земята, толкова беше силен. Опитах се да го отблъсна от себе си, но той дори не помръдна. От кучешките му зъби започна да се стича слюнка, когато сведе лицето си към моето. Този стригой явно не беше като Исая да си губи времето в глупави словоизлияния. Този гад очевидно бе решил да ме убие, като изпие кръвта ми, преди да се заеме и с Кристиан. Усетих как кучешките му зъби се докоснаха до врата ми. Знаех, че в следващите мигове ще умра. Ужасно беше, неописуемо. Толкова ми се живееше, толкова силно ми се искаше да... но ето как щеше да свърши всичко. В последните мигове от живота си събрах сили и изкрещях на Кристиан да бяга, но в този миг стригоят, злокобно надвесен над мен, внезапно пламна като жива факла. Отскочи рязко назад, а аз се претърколих изпод него.

Гъсти пламъци обхванаха тялото му и напълно закриха чертите му. За броени секунди се превърна в жарка клада, но с очертанията на човешко тяло. Чух как от гърлото му се изтръгнаха няколко заглушени писъци, преди да замлъкне завинаги. От мястото, където рухна върху снега, се надигна пара, а пламъците скоро угаснаха. Под тях остана само пепел.

Вгледах се изумено в овъглените му останки. Само преди броени мигове очаквах да умра. А сега моят нападател бе мъртъв. Едва не ми се зави свят от това колко близо бях до смъртта. Животът и смъртта са наистина непредсказуеми. Толкова близо, толкова неотделими. Съществувахме само от миг до миг, без да знаем кой ще бъде следващият обречен да се раздели с този свят. Аз поне все още бях част от този свят и сега, като вдигнах изумения си поглед от пепелта, всичко наоколо ми се видя толкова прекрасно и красиво. Дърветата. Звездите. Луната. Бях жива — и безкрайно щастлива.

Обърнах се към Кристиан, който се бе присвил на земята.

— Беше невероятно! — възкликнах, докато му помагах да се изправи. Очевидно той бе този, който ми спаси живота.

— Не беше зле — кимна ми той. — Самият аз не подозирах, че притежавам такава сила. — Озърна се наоколо, целият напрегнат. — Има ли още от тях?

— Не — успокоих го аз.

— Много уверено го каза.

— Ами... може да ти прозвучи странно, но май ги усещам. Само не ме питай как — додадох, като видях как устата му зейна от учудване. — Просто така се получава. Мисля, че е нещо свързано с призраците. Или някакъв страничен ефект от това, че съм „целуната от сянката“. Както и да е. Нека сега да се върнем в параклиса.

Той обаче не помръдна. Странен и замислен поглед се появи на лицето му.

— Роуз... ти наистина ли искаш да се скрием в параклиса?

— Какво искаш да кажеш?

— Ние с теб току-що ликвидирахме двама стригои. — И той ми посочи двете тела, едното пронизано със сребърен кол, а другото обгорено до неузнаваемост.

Погледите ни се срещнаха и тогава проумях какво ми казва. Аз можех да надушвам стригоите. Той можеше да използва огъня срещу тях. А аз, разбира се, знаех как да ги пробождам със сребърния кол. При условие че не се натъкнем на група от десетина или горе-долу толкова нападатели, ние като екип бяхме способни да им нанесем сериозни поражения. И тогава суровата реалност ме попари.

— Не мога — отвърнах бавно. — Нямам право да рискувам живота ти...

— Роуз. Знаеш на какво сме способни. Виждам решителността, изписана по лицето ти. Струва си да се рискува животът на един морой — както и твоя, — за да се изтреби цяла банда стригои.

Да изложя един морой на опасност. Да го поведе на бой срещу стригоите. Тази идея определено противоречеше на всичко, на което ме бяха учили. И съвсем внезапно, си припомних огромната радост от това, че съм жива. Можех да спася живота на още много други като мен, като се бия с всички сили.

— Само не използвай цялата си мощ срещу тях — посъветвах го накрая. — Не е нужно да ги изпепеляваш за десет секунди като този тук. Достатъчно е да ги подпалиш, колкото да им отвлечеш вниманието, и тогава аз ще ги довършвам с един удар. Трябва да си пестиш силите.

Лицето му засия в усмивка.

— Тръгваме ли на лов?

О, господи. Забърквах се в нещо ужасно. Но идеята бе толкова предизвикателна, толкова възбуждаща. Исках да се бия. Исках да

защитя тези, които обичах. Но това, което най-силно желяех, бе да се втурна към спалното помещение на Лиса и да я защитавам. Но в момента това не беше най-добрата идея, защото около Лиса бяха съучениците ми. Докато имаше много други, които нямаха такъв късмет. Замислих се за онези ученици, по-малките, като Джил.

— Хайде да тръгнем към кампуса на долните класове — предложих аз.

Затичахме се по маршрут, за който се надявахме да ни отдалечи от другите стригои. Все още нямах представа колко стригои са проникнали в Академията и това ме влудяваше. Почти бяхме стигнали до другия кампус, когато усетих как изведнъж отново ми прилоша. Обърнах се да предупредя Кристиан и точно в този миг един стригой се нахвърли върху него. Но Кристиан се оказа още по-бърз. Огнени езици се извисиха от главата на стригоя. Той изкреця и пусна Кристиан, като с трескави движения се опита да угаси пламъците. Заради това не забеляза как се спуснах към него със сребърния кол в ръка. Цялата операция не отне повече от минута. Кристиан и аз си разменихме възхитени погледи.

Да. Страхотен екип бяхме.

Кампусът на началните класове се бе превърнал в център на оживена битка. Стригои и пазители се сражаваха ожесточено пред входовете на общежитието. Застинах за миг. Имаше почти двайсетина стригои и двойно по-малко пазители. Толкова много стригои заедно... Доскоро никой не беше чувал за тях да се събират в банди с толкова многочислен състав. Мислехме си, че сме разбили внушителна група стригои след убийството на Исая, но явно не беше така. Останах само за миг като вкаменена от шока, после двамата с Кристиан се втурнахме в разгара на битката.

Край един от страничните входове Емил се отбраняваше сам срещу трима стригои. Целият беше в рани, окървавен, а в краката му бе повален трупа на четвърти стригой. Хвърлих се срещу един от тримата му противници — жена от стригоите. Тя не ме забеляза и аз я прободох без никаква съпротива от нейна страна. Имах късмет. Междувременно Кристиан методично подпалваше другите. Върху лицето на Емил се изписа изненада, но това не му попречи да прониже още един от стригоите. Аз пък довърших другия.

— Не биваше да го водиш тук — промърмори Емил, докато се отдалечаваше да помогне на един пазител наблизко. — Не е редно да въвличаме мороите в това.

— Мороите много отдавна трябваше да бъдат въвлечени — процеди Кристиан през стиснати зъби.

След това не остана много време за разговори. Следващите моменти ми се губят като в мъгла. Схватките следваха една след друга. Двамата комбинирахме неговата магия и моя поразяващ сребърен кол. Не всички наши победи бяха постигнати така лесно и бързо, както досегашните. Някои се проточваха по-дълго и се оказваха доста поизтощителни. Емил се сражаваше редом с нас и аз, честно казано, накрая се обърках в бройката колко точно от враговете ни вече бяхме изтребили.

— Познавам те.

Тези думи ме сепнаха. Сред цялата тази касапница никой от нас и от нашите приятели, както и противници, не обелваше дума. Този, който изневиделица ме заговори, беше стригой и изглеждаше приблизително на моите години, но навярно беше поне десет пъти по-голям от мен. Имаше руса коса, дълга до раменете, и очи със странен цвят, който не можах да определя. Но бяха с червени пръстени около зениците и само това имаше значение.

Единственият ми отговор бе да го напада със сребърния си кол. Той обаче избягна ловко удара. Кристиан в момента подпалваше други двама стригои, така че аз трябваше сама да се справя с този.

— Има нещо странно около теб сега, но те помня. Виждам съм те преди години, преди да бъда пробуден.

Добре, значи не беше десет пъти по-стар от мен, не и след като ме е виждал още докато е бил морой. Надявах се този разговор да отвлече вниманието му. За млад стригой наистина беше много бърз.

— Ти винаги движеше с онова момиче от рода Драгомир, онази русата. — Замахнах с крак и го улучих, а после веднага го дръпнах обратно, преди той да е успял да ме сграбчи за него. Той обаче едва се помръдна. — Родителите ѝ искаха ти да си неин пазител, нали? Преди всички да загинат?

— Аз съм неин пазител — изръмжах гневно. Моят сребърен кол профуча опасно близо покрай лицето му.

— Значи още е жива... Плъзнаха слухове, че миналата година умряла... — Имаше нотка на удивление в гласа му, странно примесваща се със злобната му интонация. — Нямах представа каква награда ще е за мен да се докопам до последната жива от рода Драго... Ах!

В последния миг той отново се извъртя и избегна сребърния ми кол, насочен към гърдите му, но аз съумях да нанеса втори удар, този път отгоре, така че острието на кола ми одра лицето му. Това попадение не можеше да го убие, но докосването до острието на сребърния кол, зареден с толкова силна жизнена енергия, винаги действа на стригите както заливането на простосмъртните с киселина. Той изкрещя, но продължи да отбива с настървение атаките ми.

— Ще се върна за теб, след като свърша с нея — озъби ми се той.

— Никога няма дори да припариш до нея — изръмжах му аз вместо отговор.

Нещо се блъсна в мен, един стригой, с който Юри се биеше отчаяно. В първия миг залитнах, но все пак успях да забия сребърния си кол в сърцето на стригоя срещу Юри, преди той пак да атакува. Юри задъхано ми благодари и двамата се пренасочихме към другите сражаващи се. Само че русият стригой бе изчезнал. Друг зае мястото му и докато се насочвах към него, го обгърнаха буйни пламъци и той мигом се превърна в лесна мишена за моя сребърен кол. Кристиан се бе завърнал в нашия участък от бойното поле.

— Кристиан, този стригой...

— Чух — задъхано изрече той.

— Трябва да отидем при Лиса!

— Той само се опита да те заблуди и обърка. Тя е в кампуса, обкръжена от пазители и новаци. Тя е в безопасност.

— Но...

— Те се нуждаят от нас тук.

Знаех, че има право — но знаех и колко трудно му бе да изрече това. Също като на мен, и на него му се искаше да изтича при Лиса. Въпреки отличната работа, която вършеше тук, подозирах, че Кристиан би предпочел да впрегне цялата си магия, за да я защити, като издигне огнен пръстен около нея, така че никакъв стригой да не може да припари до любимата му. Нямах време да изследвам по-

подробно през връзката ни каква ставаше с Лиса, но знаех най-важното: тя беше жива и не бе пострадала.

Затова останах, за да се сражавам редом с Кристиан и Юри. Образът на Лиса остана изтласкан някъде на заден план в съзнанието ми, но връзката ми казваше, че тя е добре. А и битката ме погълна. Имах една-единствена цел: да избивам стригоите. Не можех да им позволя да проникнат в това общежитие, нито да избягат отук ненаказани, за да се втурнат вероятно към общежитието на Лиса. Сега имаше значение само поредният стригой, с когото се биех на живот и смърт. И веднага щом приключвах с поредния, се насочвах към следващия. Докато накрая не остана нито един.

Бях безкрайно измъчена и изтощена. Адреналинът пулсираше изгарящо из цялото ми тяло. Задъхан, до мен Кристиан едва се крепеше на краката си. Той не участваше в преки физически сблъсъци като мен, но тази нощ бе използвал толкова много от магията си, че това почти бе изцедило силите му. Озърнах се наоколо.

— Трябва да проверим дали няма още някой — казах.

— Няма повече — обади се познат глас зад нас.

Обърнах се и видях Дмитрий. Беше жив. Целият ми страх, който досега бях потискала, експлодира в мен. Исках да се хвърля към него и да го притисна, колкото може по-плътно. Беше оцелял — изподран и окървавен, да — но жив.

За миг той задържа погледа си върху мен, с което ми напомни какво се бе случило между нас в хижата. Имах чувството, че е било преди сто години, но в този кратък поглед видях любов и загриженост — и облекчение. Той също се е тревожил за мен. После Дмитрий се обърна и посочи към небето на изток. Проследих жеста му. Хоризонтът бе започнал да се обагрят в розово и пурпурно. Наближаваше изгревът.

— Те или са мъртви, или са избягали — каза ми той. Огледа ни внимателно, Кристиан и мен. — Това, което вие двамата направихте...

— ... е глупаво? — довърших изречението му.

Той поклати глава.

— Това е една от най-удивителните гледки, които някога съм виждал. И половината от това тук е ваше дело.

Обърнах се назад към общежитието и останах смаяна от камарата от проснати пред него трупове. Бяхме избили стригоите. Бяхме избили толкова много от тях. Смъртта и убийството са нещо

ужасно... но останах доволна от това, което току-що бях постигнала. Бях унищожила чудовищата, които бяха нападнали мен и тези, които ми бяха поверени да пазя.

Тогавя забелязах още нещо. Стомахът ми се сви, но усещането нямаше нищо общо с онова прилошаване, което ми помагаше да откривам спотайващи се наблизостригои. То бе причинено от нещо съвсем друго. Обърнах се към Дмитрий.

— Там няма само тела на стригои — промълвих отпаднало.

— Зная — рече той. — Изгубихме доста хора, във всеки един смисъл на тази дума.

Кристиан се намръщи.

— Какво означава това?

Лицето на Дмитрий беше едновременно сковано и тъжно.

— Стригоите убиха няколко морои, както и дампири. А някои... някои отвлякоха.

ГЛАВА 25

Мъртви или отвлечени. Сякаш не беше достатъчно, че стригоите дойдоха и ни нападнаха, че убиха морои и дампири. Но и бяха отвлечли част от жертвите си. Стригоите бяха известни с това. Дори и те не можеха да изпият неограничено количество кръв наведнъж. Затова често взимаха пленници и си ги пазеха за „закуска“ за по-късно. Понякога се случваше някой влиятелен стригой, който не желаше сам да върши мръсната работа, да изпраща своите подчинени да му доведат живата плячка. Макар и доста рядко, бе възможно те преднамерено да отвлекат морои или дампири, за да ги използват като свежи попълнения на редиците си. Каквато и да бе причината, това означаваше, че част от нашите хора може би още бяха живи.

Ученици, морои и дампири се събраха пред сградите, за които бе обявено, че са прочистени от стригои. Възрастните морои се смесиха с нас, като оставиха на пазителите да преценят щетите от нападението. Отчаяно исках да се присъединя към този екип, да помогна, да довърша работата си, но те ясно ми дадоха да разбера, че с моята роля е приключено. Нищо не можех да направя, освен да чакам и да се тревожа заедно с другите. Всичко ми се струваше нереално. Стригоите бяха нападнали нашето училище. Как бе възможно да се случи това? В Академията бяхме в безопасност. Винаги са ни го повтаряли. Тук трябваше да сме на сигурно място. Ето защо нашите учебни години бяха толкова дълги и семействата на мороите се примиряваха с продължителната разделя с децата си. Струваше си заради гарантираното безопасно обучение. Обаче сега дори и това се промени.

Преброяването на жертвите отне само два часа, но чакането на докладите ни се стори цяла вечност. И броят... броят на жертвите се оказа стряскащ. Петнайсет морои бяха убити. Дванайсет пазители бяха убити. А група от тринайсет души, както морои, така и дампири, бяха отвлечени. Според преценките на пазителите сме били нападнати от приблизително петдесет стригои, което беше невъобразимо много. Намериха се двама и пет тела на мъртви стригои. Останалите бяха

успели да избягат, като много от тях бяха отнесли жертвите си със себе си.

На фона на загубите на стригоите нашите все пак изглеждаха по-малки от това, което би могло да се очаква. Няколко фактора спомогнаха за спасяването ни. Първият бе ранното предупреждение. Стригоите едва бяха проникнали на територията на Академията „Св. Владимир“, когато аз предупредих Стан. Цялото училище бе блокирано много бързо. Много спомогна и това, че тъкмо тогава повечето от нас вече бяха вътре в сградите заради вечерния час. Повечето от жертвите — убити или отвлечени — бяха дадени сред онези, които са се намирали навън при нашествието на стригоите.

Стригоите въобще не успяха да проникнат в общежитията на началните курсове, за което Дмитрий изтъкна, че до голяма степен се дължало на мен и Кристиан. Но успели да пробият отбраната на едно от общежитията на мороите — при това точно онова, в което живее Лиса. Стомахът ме сви, когато чух това. Макар че благодарение на връзката ни бях сигурна, че тя е добре, не можех да забравя подигравателната усмивка на русокосия стригой, който се заканваше да затрие фамилията Драгомир. Не знаех какво се бе случило с него. Слава богу, групата от атакуващи стригои не успяла да достигне по-навътре в нейното общежитие, но при отблъскването им били дадени много жертви.

Една от тях се оказа Еди.

— Какво? — възкликнах, когато Ейдриън ми го съобщи.

Бяхме се събрали в столовата, за да хапнем по нещо. Вече не бях сигурна дали е обяд или вечеря, тъй като кампусът бе преминал на дневен режим, което напълно обърка представата ми за времето. Цялата столова беше притихнала, всички разговори се водеха само шепнешком. Храненето беше единственото основание учениците да напускат своите спални помещения. За по-късно бе насрочено събиране на пазителите, на което бях поканена, макар формално да нямах право на това, но засега предпочитях да остана сред приятелите си.

— Той беше с вас — спомних си аз. Погледнах към Лиса почти укорително. — Видях го, че беше с теб. През твоите очи.

Тя насочи погледа си към мен над подноса си с храната, към която не проявяваше никакъв интерес. Лицето ѝ бе преbledняло от

скръб.

— Когато стригоите нахлуха в долните етажи, той и още неколцина от новациите се втурнаха долу на помощ.

— Не са намерили тялото му — каза Ейдриън. Сега по лицето му нямаше никакви следи от самодоволство или насмешка. — Той е един от отвлечените.

Кристиан въздъхна и се облегна на стола си.

— В такъв случай все едно е мъртъв.

Столовата изчезна от погледа ми. Престанах да виждам всички около мен. В този миг виждах единствено стаята в Споукан, където ни държаха като пленници. Те бяха измъчвали Еди и едва не го убиха. Това кошмарно преживяване го промени завинаги, повлия върху поведението му на пазител. В резултат Еди се посвети изключително на призиванието си, но това донякъде помрачи веселия му нрав и заразителния смях, толкова характерни за него.

Ето че отново се повтаряше. Еди бе пленен. Толкова се бе старал да опази Лиса и другите, че бе рискувал живота си при отблъскването на атаката. Не бях наблизил до общезитието на мороите, когато се е случило, но се чувствах отговорна — все едно, че е трябвало да го пазя. Със сигурност дължах това на Мейсън. Мейсън. Мейсън, който умря пред очите ми и чийто призрак не бях виждала, откакто ме предупреди. Не успях да го спася, а ето че сега изгубих и най-добрия му приятел.

Скочих от стола и блъснах подноса си. Отново ме обзе онази черна ярост. Ако в момента имаше стригой наблизил, щях да ги изпепеля, без да ми е нужна магията на Кристиан.

— Какво не е наред? — учуди се Лиса. Вгледах се смаяно в нея.

— Какво не е наред ли? Какво не е наред? Сериозно ли ме питаш това? — Гласът ми отекна оглушително в притихналата столова. Всички се извърнаха към мен.

— Роуз, знаеш какво имаше предвид тя — намеси се Ейдриън с необикновено спокоен тон. — Всички сме разстроени. Седни. Всичко ще е наред.

За миг едва не го послушах. Но сетне се осъзнах. Той се опитваше да използва внушението върху мен, за да охлади яростта ми. Изгледах го кръвнишки.

— Няма да бъде наред, освен ако не направим нещо по въпроса.

— Нищо не може да се направи — припомни ми Кристиан. До него Лиса стоеше мълчаливо, все още обидена, че така ѝ се бях изрепчила.

— Ще видим дали нищо не може да се направи — възразих аз.

— Роуз, почакай — извика Лиса. Тревожеше се за мен, беше много изплашена. Беше дребнаво и егоистично, но тя не искаше да я изоставям. Беше свикнала винаги да съм до нея. Аз ѝ внушавах сигурност. Но не можех да остана, не и сега.

Изскочих бегом от столовата и се озовах навън, сред ярката светлина. До събирането на пазителите оставаха още два часа, но това нямаше значение. Трябваше веднага да поговоря с някого. Завтекох се към сградата на пазителите. Някой тъкмо влизаше и аз го блъснах в бързината си.

— Роуз?

Гневът ми отстъпи пред изненадата.

— Мамо?

Моята майка, прочутият пазител Джанин Хатауей, стоеше изправена до вратата. Изглеждаше точно както когато я бях видяла за последно по Нова година. Къдравата ѝ червена коса все още бе подстригана късо, а лицето ѝ бе загрубяло от вятъра и загоряло от слънцето. Кафявите ѝ очи изглеждаха по-сурови от последната ни среща, което само по себе си означаваше нещо.

— Какво правиш тук? — попитах я аз.

Както казах на Диърдри, през по-голямата част от живота ми отношенията между мен и майка ми бяха доста трудни главно заради чувството на отчужденост, което неизбежно се пораждаше, ако имаш родител, служещ като пазител. От години негодувах срещу нея и все още не бяхме много близки, но тя беше до мен след смъртта на Мейсън и ми се струваше, че и двете имахме основания да се надяваме нещата между нас да се подобрят през следващите години. Тя бе заминала след новогодишната ни ваканция. Последното, което чух за нея, бе, че се е върнала в Европа заедно с кралската фамилия Шелски, която охраняваше.

Тя отвори вратата и аз я последвах. Както винаги, маниерите ѝ бяха резки и делови.

— Попълвам редиците. Бе поискано подкрепление за охраната на кампуса.

Попълване на редиците. Заместване на избитите пазители. Вече всички трупове бяха разчистени — на стригои, морои и дампириите — но празнотата, останала след загиналите, не можеше да изчезне толкова бързо. Все още ги виждах, като затворех очи. Но изведнъж, докато стоях до нея, осъзнах, че разполагам с една възможност. Сграбчих я за ръката, което я сепна.

— Трябва да тръгнем по следите им — заговорих ѝ забързано. — Да спасим отвлечените.

Майка ми ме изгледа внимателно и само лекото смръщване издаде чувствата ѝ.

— Ние не правим подобни неща. И ти го знаеш. Трябва да пазим тези, които са тук.

— Ами онези, тринайсетте? Не трябва ли и тях да защитаваме? Нали веднъж вече си била изпращана на спасителна мисия.

Тя поклати глава.

— Онова беше различно. Тогава имахме следа. А сега, дори и да искаме, не знаем къде да търсим тази банда.

Знаех, че е права. Стригоите нямаше да оставят лесни за откриване следи. И тогава... най-внезапно ме осени едно хрумване.

— Защитните пръстени са изградени отново, нали? — попитах я.

— Да, почти веднага. Все още не сме сигурни как е била пробита защитата. Не са разполагали със сребърни колове, за да я разкъсат.

Понечих да ѝ споделя теорията си, но тя не бе запозната с призрачните ми преживявания и нямах намерение да ѝ обяснявам всичко.

— Знаеш ли къде е Дмитрий?

Майка ми махна с ръка към забързаните наоколо групи от пазители.

— Сигурна съм, че в момента е зает с някаква задача. В момента всички сме много ангажирани. Трябва да отида да съобщя за пристигането си. Зная, че си поканена на събирането, но то още не е започнало, така че гледай да не им се пречкаш.

— Няма... но първо трябва да говоря с Дмитрий. Важно е, може да повлияе много върху това, което ще се случи на събирането.

— За какво става дума? — попита ме тя, изпълнена с подозрение.

— Още не мога да ти обясня... Много е объркано. Нужно ми е малко време. Само ми помогни да го намеря и по-късно ще ти кажем.

Майка ми не остана особено доволна. В края на краищата Джанин Хатауей не беше от хората, които са свикнали да им отказват. Но въпреки това ми помогна да намеря Дмитрий. След всичко случило се в Споукан мисля, че вече не гледаше на мен само като на вечно недоволна и нацупена тийнейджърка. Намерихме Дмитрий заедно с още няколко пазители да разглеждат картата на кампуса и да планират как да бъдат разпределени новопристигналите пазители. Около картата се бяха събрали доста пазители, така че той можеше да се отдалечи незабелязано.

— Какво има? — попита ме, докато стоях сковано в единия край на помещението. Дори и в разгара на тази криза, сред толкова много тревоги за другите, можех да се закълна, че една част от него се тревожеше само за мен. — Добре ли си?

— Мисля, че трябва да предприемем спасителна мисия — казах му аз.

— Много добре знаеш, че ние...

— ... обикновено не постъпваме така. Да, да. И също така съм наясно, че нямаме представа къде са те... макар че аз може би знам.

Той се намръщи.

— Откъде знаеш?

Разказах му, че снощи именно Мейсън ме бе предупредил за предстоящото нападение на стригоите. Оттогава двамата с Дмитрий не бяхме имали възможност да поговорим. Така и не успяхме да анализираме всичко около атаката. Всъщност не бяхме разговаряли и за онова, което се случи в хижата. Това ме караше да се чувствам странно, защото исках да си мисля само за това, но не можех. Не и при толкова трагични събития около нас. Затова се стараех да изтласкам сексуалните си спомени, обаче те все изплуваха на повърхността и още повече объркваха чувствата ми.

С надеждата, че изглеждам хладнокръвна и компетентна, аз продължих да обяснявам идеите си.

— Мейсън вече не се появява пред мен, защото защитните пръстени са възстановени, но... но ме гложди предчувствието, че той знае къде са сега стригоите. Мисля, че ще ни покаже скривалището им. — Изражението на Дмитрий недвусмислено ми подсказа, че той се съмнява в това. — Хайде! Трябва да ми повярваш след всичко, което се случи.

— Още ми е трудно да си го обясня — призна той. — Но... добре. Да предположим, че е вярно. Мислиш, че може да ни насочи? Можеш да го попиташ и той да ти отговори?

— Да — потвърдих аз. — Мисля, че мога. През цялото време се опитвах да го изтласкам от съзнанието си, но мисля, че ако му покажа, че действително се вслушвам в посланията му, той ще ни помогне. Мисля, че точно това е искал винаги. Знаел е, че защитните пръстени са отслабени и че стригоите са изчаквали в засада най-удобния момент. Не може да са много далеч от нас... трябвало е да спрат заради слънчевата светлина и да се скрият някъде. Може би ще успеем да ги открием, преди пленниците да загинат. А когато ги приближим, аз мога да ги открия. — После му обясних за гаденето, което ме обземаше, ако имаше стригои наблизо. Дмитрий не оспори казаното от мен. Мисля, че напоследък му се струпаха твърде много странни неща, за да задава въпроси за всяко от тях.

— Но Мейсън не е тук. Ти каза, че не може да прониква през защитните пръстени. Как тогава ще ни помогне? — попита ме той.

И това бях обмислила.

— Изведи ме извън портите.

След кратък разговор с Албърта за „проучване на нещо“, Дмитрий ме изведе навън от сградата и ние поехме по дългия път до входа на Академията. По пътя нито един от двамата ни не проговори. Дори и в разгара на тези драматични събития аз не преставах да си мисля за хижата. За прегръдките и целувките му. По някакъв необясним начин това ми помагаше да преодолеея целия този ужас. Имах чувството, че същото става и с него.

Входът на Академията представляваше стражева кула, от двете страни на която се извиваше дълга желязна ограда, издигната точно над защитните пръстени. От входа започваше тесен път с дължина около трийсетина километра към магистралата. Този портал почти винаги беше затворен. За пазителите бе издигната малка барака и те денонощно следяха района.

Изненадаха се от нашето искане, но Дмитрий ги увери, че ще излезем извън оградата само за малко. Пазителите плъзнаха тежката метална врата, но само колкото да се промъкнем един по един. Дмитрий и аз излязохме отвън. Главоболието ме връхлетя почти веднага и започнах да виждам лица и фигури. Също както на

летището. Когато се озовавах извън защитните пръстени, можех да виждам всякакви духове. Но сега разбирах какво се случваше и вече не се плаших. Само трябваше да се контролирам.

— Махнете се — казах на сивеещите, застрашително надигащи се около мен силуети. — Нямам време за вас. Махайте се. — Вложих колкото можах повече убедителност в интонацията си и за мое удивление призраците избледняха. В ушите ми продължаваше да се долавя само леко жужене, напомнящо, че още са тук. Знаех, че ако дори само за миг занемаря бдителността си, те отново ще ме връхлетят. Дмитрий ме изгледа загрижено.

— Добре ли си?

Кимнах и се озърнах. Единственият призрак, който исках да видя, не се появяваше.

— Мейсън — извиках. — Нуждая се от теб. — Нищо. Започнах да съжалявам, че преди малко толкова безцеремонно разгоних другите призраци. — Мейсън. Моля те. Покажи се.

Не виждах нищо, освен лъкатушещия пред мен път, чезнещ сред скованите от зимата хълмове. Дмитрий ми хвърли същия поглед, както през миналата нощ — този, който подсказваше, че е дълбоко загрижен за душевното ми здраве. И наистина в този миг и аз бях разтревожена. Предупреждението на Мейсън от миналата нощ за мен бе окончателното потвърждение, че той бе реален. Обаче сега...

След минута силуетът му изникна пред мен. Само дето ми се стори по-блед от преди. За пръв път, откакто започна всичко това, бях щастлива, че го виждам. Той, разбира се, пак изглеждаше тъжен. Все същата мрачна картина.

— Най-после. Накара ме да изглеждам като побъркана. — А той просто ме гледаше и аз моментално съжалих за нелепата си шега. — Извинявай. Отново се нуждая от помощта ти. Трябва да ги намерим. Трябва да спасим Еди.

Той кимна.

— Можеш ли да ми покажеш къде са те?

Той кимна отново и се обърна, за да посочи в посоката почти направо пред мен.

— Дошли са от задната страна на кампуса?

Още веднъж ми кимна и аз разбрах какво означава жестът му. Знаех как стригоите бяха проникнали, но точно сега няха време да се

задълбавам в тези подробности. Обърнах се към Дмитрий.

— Ще ни трябва карта.

Той отиде до входа на Академията и размени няколко думи с един от дежурните пазители. След малко се върна с карта и я разгъна пред мен. На нея се виждаше разположението на кампуса, както и пътищата и теренът в околността. Взех я от него и я издигнах пред Мейсън, като се опитах да я задържа изпъната въпреки пронизващия вятър.

Единственият път, водещ извън Академията, се простираше право пред нас. Останалата част от кампуса беше заобиколена от гори и стръмни скали. Посочих към една местност край задната част на кампуса.

— Оттук са влезли, нали? Където първо са били разрушени защитните пръстени?

Мейсън пак кимна. После вдигна пръст и без да докосва картата, очерта маршрут през горите, заобикалящ края на една невисока планина. Продължи още доста нататък, за да стигне до едва забележим на картата черен коларски път, който след много километри нататък стигаше до голямата междущатска магистрала. Проследих с поглед накъде сочеше и внезапно се усъмних в идеята да го използвам като водач.

— Не, това не е възможно — възразих му. — Не може да са там. Сред тези гъсти гори по склоновете няма никакви пътища. Те са били принудени да ходят пеша. А разстоянието от Академията до коларския път не е малко. Не са разполагали с достатъчно време. Трябвало е да се скрият от дневната светлина.

Мейсън поклати глава — очевидно в знак на несъгласие с мен — и отново проследи същия маршрут, при това и напред, и назад. Конкретно се спря върху едно място, което се намираше не много далеч от оградата на Академията. Или поне на тази карта не изглеждаше далече. Картата обаче не беше много подробна и аз можех само да предполагам, че се намира на няколко километра оттук. Мейсън задържа пръста си там, погледна ме и сетне отново сведе очи надолу.

— Не могат сега да са там — пак му възразих. — Това е навън, на открито. Може да са проникнали отзад, но трябва да са се изтеглили

откъм предната страна на кампуса, за да използват някакви коли за бягството си.

Мейсън само поклати глава.

Измъчена, погледнах към Дмитрий. Усещах как времето ни за престой извън оградата изтича, а странното твърдение на Мейсън, че стригоите са само на няколко километра оттук, на открито при дневна светлина, ме ядосваше. Нали лесно се ядосвах. Искрено се съмнявах те да са разпънали палатки и да са си устроили лагер на открито.

— Има ли там сгради или нещо подобно? — настоятелно попитах, като притиснах пръста си към мястото, посочено от Мейсън. — Той каза, че са се оттеглили по този път. Но няма как да са могли да стигнат далече преди изгрев-слънце. Освен това твърди, че са още тук, на това място. Дмитрий присви замислено очи.

— Тази местност не ми е позната. — Взе картата и я отнесе до другите пазители, за да проверят и те. Докато мъжете разговаряха край оградата, аз отново погледнах към Мейсън.

— Дано да си прав за това — предупредих го аз.

Той кимна.

— А ти... видя ли ги? Стригоите и пленниците им?

Той кимна отново.

— Еди още ли е жив?

Пак кимна. Дмитрий се върна при мен.

— Роуз... — В гласа му се прокрадна странна нотка, докато разтваряше картата, сякаш сам не можеше да повярва на това, което ми казваше: — Стивън току-що ми каза, че точно там има пещери, в подножието на планината.

Погледнах Дмитрий в очите. Сигурно в този миг съм изглеждала не по-малко смаяна от него.

— И те са достатъчно големи, за да...

— Достатъчно големи, за да ги използват стригоите да се скрият до падането на нощта? — Дмитрий кимна. — Да. И се намират само на осем километра оттук.

ГЛАВА 26

Направо не беше за вярване. Стригоите бяха съвсем наблизко и изчакваха падането на нощта, за да довършат бягството си. Очевидно сред невъобразимия хаос при нападението някои стригои бяха прикрили следите си, докато другите се бяха постарали да създадат впечатлението, че напускат кампуса през няколкото пробойни места в оградата. Загрижени за последиците, никой не се бе замислил за това. Защитните пръстени бяха възстановени. Що се отнасяше до нас, имаше значение само това, че стригоите си бяха отишли.

Сега бяхме изправени пред странна ситуация. При нормални обстоятелства — не че такава масивна атака на стригой беше нещо нормално — ние никога не бихме ги преследвали. Отвлечените от стригоите обикновено се смятаха за мъртви и както бе изтъкнала майка ми, пазителите много рядко знаеха къде да търсят стригоите. Този път обаче знаехме. По същество стригоите бяха попаднали в капан. Това представляваше доста интересна дилема.

Е, поне за мен не беше дилема. Честно казано, не можех да си обясня защо веднага не потеглихме към пещерите, за да изгоним стригоите оттам и да проверим за оцелели. Двамата с Дмитрий забързахме обратно, нетърпеливи да съобщим какво бяхме научили, но трябваше да изчакаме, докато всичките пазители се съберат.

— Не ги прекъсвай — предупреди ме Дмитрий, малко преди да влезем в залата, където щеше да се реши какви ще бъдат следващите ни действия. Спряхме се край вратата и се заслушахме в приглушените гласове. — Разбирам какво чувстваш. Зная какво искаш да направиш. Но няма да наложиш волята си, ако се разбеснееш.

— Да беснея? — възкликнах наистина гръмко, забравила, че трябва да говоря тихо.

— Виждам го — заяви той. — Огънят в теб отново се разгоря — иска ти се да разкъсаш някой стригой. Именно това те прави толкова смъртоносна в битките. Но сега не водим битка. Пазителите разполагат

с цялата информация, която им е необходима. След това ще направят правилния избор. От теб се иска само да бъдеш търпелива.

Част от това, което ми каза, беше вярно. При подготовката на събранието разчитахме на цялата информация, с която вече разполагахме, както и извършените в последния момент допълнителни разследвания. Проучванията разкриха, че преди няколко години един от учителите морои е водил клас по геология и е съставил карти на пещерите, които ни предоставиха всички необходими сведения. Входът към тях се намираше на осем километра от задните граници на Академията. Най-дългата подземна камера в тях имаше дължина около километър и половина, а най-далечният край достигаше на трийсет и два километра от черния коларски път. По всичко личеше, че преминаването през тази пресечена местност не е затруднила много стригоите.

Но въпреки уверенията на Дмитрий не бях сигурна, че пазителите ще направят правилния избор. Минути преди началото на събранието се обърнах към майка ми.

— Моля те — казах ѝ, — трябва да го направим.

Тя ме изгледа изпитателно.

— Ако ще има спасителна мисия, не казвай „ние“, защото ти няма да участваш.

— Защо? Да не би да има достатъчно пазители и да няма значение колко загинаха в битката? — Тя трепна. — Знаеш, че мога да помогна. Знаеш на какво съм способна. Остава само седмица до рождения ми ден и няколко месеца до дипломирането ми. Смяташ ли, че дотогава ще се случи някакво чудо? Да, остава ми да науча още неща, но мисля, че и сега ще съм голяма подкрепа. Вие, пазителите, се нуждаете от колкото може повече помощници, а тук има новаци в изобилие, готови да помагат. Вземете Кристиан и ще бъдем непобедими.

— Не — бързо изрече тя. — Не и него. Изобщо не трябваше да въвличаш морой в битката, да не говорим за някой толкова млад като него.

— Но ти видя на какво е способен.

Тя не оспори това. Видях как на лицето ѝ се изписа нерешителност. Погледна часовника си и въздъхна.

— Остави ме да проверя нещо.

Не знаех къде отиде, но се появи на събранието с петнайсет минути закъснение. Дотогава Албърта вече бе успяла накратко да запознае пазителите с това, което знаехме. Слава богу, пропусна подробностите откъде бяхме разбрали, че врагът се спотайва в пещерите, така че не се наложи да губим време, докато обясняваме намесата на загадъчен призрак. По-подробно бе описанието на разположението на пещерите. Бяха зададени много въпроси. Накрая дойде времето да се вземе решение.

Цялата настръгнах. Досега схватките ни със стригоите винаги се основаваха на стратегията на защитата. Ние се биехме само след като сме били нападнати. Всички досегашни аргументи в полза на офанзивата никога не бяха успели да се наложат. Очаквах същото и сега.

Само че не стана така.

Един по един пазителите се изправяха и даваха подкрепата си за спасителната мисия. Видях в очите им огъня, за който ми беше говорил Дмитрий. Всички бяха готови за битка. Те я желяеха. Стригоите бяха стигнали прекалено далеч. В нашия свят имаше много малко места, където бяхме в безопасност: кралският двор и академиите. Морите изпращаха децата си на места като „Св. Владимир“, защото там бяха защитени. Сега тази сигурност бе разклатена и ние не можехме да се примирим, особено след като съществуваше вероятност да спасим живота на отвлечените. В гърдите ми се надигна изгарящо желание за победа.

— Добре тогава — каза Албърта, като се огледа. Мисля, че и тя беше изненадана като мен, макар че също подкрепяше идеята за спасителна мисия. — Ще планираме всички подробности и ще тръгнем към пещерите. Все още разполагаме с около девет часа дневна светлина, преди те да могат да се махнат от там.

— Почакайте — обади се майка ми, като се изправи. Всички погледи се насочиха към нея, но тя дори не трепна. Излъчваше страст и компетентност и аз моментално се почувствах горда. — Струва ми се, че има още нещо, което трябва да обсъдим. Мисля, че трябва да позволим на някои от учениците от горните класове да дойдат с нас.

Думите ѝ предизвикаха няколко учудени възгласа, но те бяха на малцинството от присъстващите. Майка ми им изложи доводите си, доста сходни на тези, които аз вече бях изтъкнала пред нея. Тя

отбеляза, че учениците няма да бъдат изпратени на предните линии, а ще служат само като резерв в тила на сражаващите се, ако стригоите направят пробив. Пазителите почти единодушно одобриха това предложение, когато тя хвърли следващата си бомба.

— Мисля още, че трябва да вземем и няколко морои с нас.

Селесте скочи. От едната страна на лицето си имаше голяма рана. В сравнение с нея синината ѝ, която бях видяла предишния ден, приличаше на ухапване от комар.

— Какво? Да не си полудяла?

Майка ми я изгледа спокойно.

— Не. Всички знаем какво направиха Роуз и Кристиан Озера. Един от най-големите ни проблеми е, че стригоите ни превъзхождат по сила и бързина. Ако вземем морои, които владеят магията с огън, ще отвлечем вниманието им и ще си осигурим предимство. Ще можем да ги прободем.

Избухна ожесточен спор. Трябваше да впрегна целия си самоконтрол, за да не се намеся. Припомних си думите на Дмитрий да не ги прекъсвам. Но докато ги слушах, не можех да сподавя огорчението си. С всяка изминала минута ставаше все по-несигурно дати ще успеем да спасим Еди и другите. Още една изгубена минута, в която може би някой от пленниците умираше.

Обърнах се към Дмитрий, който седеше до мен.

— Те са пълни идиоти — просъсках.

Той гледаше Албърта, която спореше с един пазител, охраняващ обикновено кампуса на началните курсове.

— Не — промърмори той. — Гледай. Промяната се случва буквално пред очите ти. Хората ще запомнят този ден като повратен момент.

И беше прав. Пазителите бавно възприемаха идеята. Мисля, че това бе част от веруюто им, което ги бе накарало да станат пазители. Трябваше да се опълчим на стригоите. Това не беше само наша борба — беше и на мороите. Когато майка ми съобщи, че ще се присъединят няколко учители като доброволци — на учениците беше абсолютно забранено да се записват за доброволци, — събранието взе окончателно решение. Пазителите щяха да тръгнат най-отпред срещу стригоите, а мороите и новациите да мпири щяха да ги следват.

Бях изпълнена с триумф и едва сдържах възторга си. Дмитрий имаше право. Това бе моментът, в който нашият свят се променяше.

Но трябваше да се изчака още четири часа.

— Ще дойдат още пазители — събщи ми Дмитрий, когато изразих възмущението си.

— Но през тези четири часа стригоите могат да решат да закусят с отвлечените!

— Нуждаем се от числено превъзходство — обясни ми той. — Трябва да си подсигуририм всякакво предимство, което можем да постигнем. Да, стригоите могат да убият един или двама от пленниците, преди да се появим. Повярвай ми, не искам да се случи това. Но ако отидем неподготвени, тогава загубите ни могат да се окажат още по-големи.

Кръвта ми кипеше. Знаех, че имаше право и че нищо не можех да направя. Мразех това. Мразех да съм безпомощна.

— Хайде — подкани ме той с жест към изхода. — Нека се поразходим.

— Къде?

— Няма значение. Просто трябва се успокоиш, иначе няма да си в добра форма за сражението.

— Така ли? Да не би да се боиш, че ще се прояви тъмната ми, откачена страна?

— Не. Боя се да не се прояви нормалната страна на Роуз Хатауей — онази, която не се страхува да се хвърли напред, без да мисли, когато вярва, че нещо е правилно.

Изгледах го намръщено.

— Има ли разлика?

— Да. Втората повече ме плаши.

Едва се сдържах да не го сръгам с лакът. За един кратък миг ми се прииска да затворя очи и да забравя за цялото това кръвопролитие и страдание, което ни заобикаляше. Искях да се сгуша в леглото с него, да се смея и забавлявам, без някой от нас да се тревожи за нещо друго, освен за другия. Ала това беше само фантазия. Докато другото бе действителността.

— Няма ли да имат нужда от теб? — попитах го.

— Не. Повечето от тях в момента просто изчакват пристигането на другите, за да разполагат с достатъчно хора тук при планирането на

атаката. Твоята майка отговаря за това.

Проследих погледа му към мястото, където стоеше майка ми. Беше заобиколена от група пазители и с резки, забързани движения сочеше към нещо, което приличаше на комплект от карти. Все още не знаех какво да мисля за нея, но докато я наблюдавах сега, не можех да не се възхитя на отдадеността ѝ на делото. Не бе останала дори следа от мъчителното раздражение, което обикновено изпитвах към нея.

— Добре — казах. — Да вървим.

Дмитрий ме поведе на обиколка из кампуса, като навсякъде се натъквахме на следи от нападението. Повечето щети, разбира се, не бяха засегнали самия кампус, а обитателите му. Но все пак се виждаха следи от атаката — повреди по сградите, кървави петна на най-неочаквани места и така нататък. Най-лесно се долавяше промяната в настроението. Въпреки ярката слънчева светлина, сякаш бяхме обгърнати от мрак — дълбока, осезаема скръб, която почти можехме да докоснем и усетим. Виждах я по лицата на всеки, с когото се разминавахме.

Донякъде очаквах Дмитрий да ме заведе при ранените. Но той не го направи и аз се досещах защо. Лиса помагаше там, като използваше в малки дози лечебните си сили, за да лекува ранените. Ейдриън също беше там, макар че способностите му все още бяха далеч от нейните. В крайна сметка бяха решили, че си струва риска всички да узнаят за магията с духа. Трагедията беше прекалено голяма. Освен това по време на съдебния процес се разкриха толкова много неща за духа, че навярно бе само въпрос на време да стане всеобщо достояние.

Дмитрий не искаше да съм близо до Лиса, докато използваше магията си, което бе доста интересно за мен. Той все още не знаеше със сигурност дали действително „прихващам“ лудостта ѝ, но очевидно не желаше да рискува.

— Ти ми каза, че имаш теория защо са били пробити защитните пръстени — каза той. Двамата бяхме стигнали до границите на кампуса, недалеч от мястото, където снощи се бе събрало тайното общество на Джеси.

Почти бях забравила за това. Но след като сглобих парчетата от пъзела, ми стана съвсем ясно. Все още никой не бе разпитвал за това, поне засега. Първата задача беше изграждането на нови защитни

пръстени и да се погрижим за хората. Разследването на причината за пробива в защитите бе оставено за по-късно.

— Групата на Джеси е провеждала ритуалите за посвещаване точно тук, край защитните пръстени. Знаеш, че сребърните колове обезсилват защитите, защото елементите влизат в конфликт един с друг. Мисля, че е станало нещо подобно. При ритуалите за посвещение са използвали четирите основни елемента, с което по някакъв начин са неутрализирали защитата, осигурявана от магическите пръстени.

— Но в кампуса през цялото време се използва магия — изтъкна Дмитрий. — При това с всичките четири елемента. Защо никога досега не се е случвало подобно нещо?

— Защото магията, която е била използвана, обикновено не се е прилагала в близост до пръстените. Те се намират по границите на Академията, така че двете явления обикновено не влизат в конфликт. Освен това смятам, че има разлика как се използват елементите. Магията в пръстените е живот, поради което унищожават стригите и те не могат да ги пресекат. Докато магията в сребърните колове се използва като оръжие. Както магията при мъченията. Когато се прилага по такъв отрицателен начин, мисля, че тя неутрализира действието на добрата магия. — Потръпнах, като си припомних гадното чувство, което бях изпитала, когато Лиса използва магия, за да измъчва Джеси. Не беше естествено.

Дмитрий се загледа в счупената ограда, бележеща границата на Академията.

— Невероятно. Никога не съм вярвал, че това е възможно, но има смисъл. Принципът наистина е същият, както при сребърните колове. — Усмихна ми се. — Явно доста си мислила за това.

— Не зная. Просто ми хрумна. — Намръщих се, като се замислих за идиотската група на Джеси. Достатъчно лошо бе това, което искаха да сторят на Лиса. Стигаше ми, за да искам да им сритам задниците (но не и да убия някого — от снощи вече бях научила, че трябва да спазвам някои ограничения). Но това? Да пропуснеш стригите да нахълтат в Академията? Как е възможно едно толкова глупаво и жалко действие да доведе до такава катастрофа? Може би дори щеше да е по-добре, ако го бяха направили нарочно, но не. Всичко бе в резултат на тъпата им мания за слава. — Идиоти — промърморих под нос.

Вятърът се усили. Изтръпнах, но този път заради ниската температура наоколо, а не заради моите притеснения. Пролетта може би се задаваше, но със сигурност още не бе дошла.

— Да се връщаме — предложи Дмитрий.

Обърнахме се и докато вървахме към средата на кампуса за началните курсове, я видях. Хижата. Нито един от нас обаче не забави крачка, нито погледна към нея. Въпреки това обаче знаех, че той я бе забелязал, също както и аз. Доказа го, като ме заговори в следващия миг:

— Роуз, за това, което се случи между нас...

Изпъшках.

— Знаех си. Знаех си, че ще се случи.

Той отново ме погледна слисано.

— Какво ще се случи?

— Това, че ще ми изнесеш дълга лекция как това, което сме направили, е грешно и как повече никога няма да се повтори. — Допреди да изрека думите, не бях осъзнала колко много се страхувах, че ще ми каже точно това.

Дмитрий още изглеждаше шокиран.

— Защо мислиш така?

— Защото си такъв. — Стори ми се, че в гласа ми се прокраднаха истерични нотки. — Ти винаги искаш да постъпваш правилно. И когато извършиш нещо нередно, се стараеш да го поправиш и пак да направиш правилното. Зная, че сега ще ми кажеш, че това, което направихме, не би трябвало да се случва и искаш...

Останалото от това, което смятах да кажа, заглъхна, защото Дмитрий ме прегърна през кръста и ме притегли към себе си в сянката на едно дърво. Устните ни се срещнаха и докато се целувахме, забравих за тревогите и страховете си, че той ще каже, че сме допуснали грешка. Дори — колкото и невъзможно да изглеждаше — забравих и за смъртта, и за опустошенията, нанесени от стригоите. Е, поне за миг.

Най-после се отдръпнахме един от друг, но той продължи да ме държи близо до себе си.

— Не мисля, че това, което направихме, е грешно — заговори той нежно. — Радвам се, че се случи. Ако можехме да се върнем назад във времето, пак щях да го направя.

В гърдите ми сякаш се изви огнена спирала.

— Наистина ли? И какво те промени толкова?

— Защото е толкова трудно да ти се устои — призна той, очевидно развеселен от изненаданата ми физиономия. — И... помниш ли какво каза Ронда?

Последва още един шок, щом чух нейното име. Но после си спомних как изглеждаше лицето му, докато я слушаше, и какво каза за баба си. Опитах се да си припомня точните думи на Ронда.

— Беше нещо за това, че ще изгубиш нещо... — Очевидно не го помнех много добре.

— „Ти ще изгубиш това, което цениш най-много, затова му се наслаждавай, докато можеш.“

Естествено, той го бе запомнил дума по дума. Тогава се намръщих при тези думи, но сега се опитах да ги разгадая. Отначало изпитах дива радост: аз бях това, което той ценеше най-много. Но после го изгледах сепнато.

— Почакай. Мислиш, че ще умра? Заради това ли спа с мен?

— Не, не, разбира се, че не. Направих го, защото... повярвай ми, не беше заради това. Независимо какво точно е искала да каже — или дали е вярно, но Ронда беше права, че нещата се променят много бързо. Опитваме се да правим това, което е добро или по-скоро каквото другите казват, че е добро. Но понякога, когато това противоречи на същността ни... трябва да избираме. Още преди атаката на стригоите, докато наблюдавах проблемите, с които се сблъскваш, осъзнах колко много означаваш за мен. И това промени всичко. Тревожех се за теб, толкова много се тревожех. Ти нямаше представа. И стана безсмислено да продължавам да се заблуждавам, че животът на някой морой ще е по-ценен за мен от твоя. Това няма да стане, независимо за колко грешно го смятат другите. И така, реших, че трябва да го приема и да се справя с това. А след като взех това решение... вече нищо не можеше да ни спре. — Той се поколеба, сякаш повтаряше думите си наум, докато отмяташе косата от лицето ми. — Е, нищо не можеше да спре мен. Говоря само за себе си. Няма да твърдя, че знам съвсем точно защо ти го направи.

— Направих го, защото те обичам. — Изрекох го, сякаш беше най-очевидното нещо на този свят. И наистина беше така.

Дмитрий се засмя.

— Способна си само с едно изречение да кажеш всичко, докато на мен ми е нужна цяла реч.

— Защото е толкова просто. Обичам те и не искам да се преструвам, че не е така.

— Нито пък аз. — Ръката му се спусна от лицето ми и намери моята. Отново тръгнахме напред, със сплетени пръсти. — Не искам повече лъжи.

— Тогава какво ще стане сега? Искам да кажа с нас. След като всичко това приключи... това със стригоите...

— Въпреки че никак не искам да засилвам страховете ти, но за едно си права. Не можем отново да бъдем заедно — или по-точно, до края на учебната година. Ще трябва да спазваме дистанция.

Останах леко разочарована от това, но знаех, че е прав. Може най-после да се бяхме решили да не отричаме чувствата си, но не можехме да парадираме с тях, докато още бях негова ученичка.

Краката ни шляпаха в кишата. Няколко птици пееха в дърветата, явно изненадани да видят тук толкова голямо оживление през деня. Със замислено изражение Дмитрий се загледа в небето.

— След като се дипломираш и заживееш с Лиса... — Не довърши. Отне ми само миг, за да се досетя какво иска да ми каже. Сърцето ми едва не спря.

— Ще помолиш да те преразпределят, нали? Няма да бъдеш неин пазител.

— Това е единственият начин да бъдем заедно.

— Но така пак няма да бъдем заедно — изтъкнах аз.

— Ако останем с нея, отново ще се сблъскаме със същия проблем — аз ще се тревожа повече за теб, отколкото за нея. Тя се нуждае от двама пазители, отдадени изцяло на нея. Ако успея да уредя да бъда пазител в кралския двор, през цялото време ще бъдем близо един до друг. А и на безопасно място като кралския двор ще има повече гъвкавост при подреждане на графика на пазителите.

Някаква капризна, егоистична част от мен искаше тутакси да изтъкне, че това не е добро решение, но всъщност не беше така. Нямах начин всичко да е идеално. На всеки се налага да взима трудни решения. Знаех, че му е трудно да се откаже от Лиса. Дмитрий беше загрижен за нея и искаше тя да бъде в безопасност. Желанието му за това съперничеше на моята ревностна загриженост за Лиса. Но

повече беше загрижен за мен и бе готов да направи тази жертва, за да не изневери на чувството си за дълг.

— Добре, — продължих, когато нещо ми хрумна, — всъщност може би ще се виждаме по-често, ако охраняваме различни хора. Ще имаме време да сме заедно. Ако обаче и двамата охраняваме Лиса, ще трябва да си редуваме смените и винаги ще бъдем разделени.

Дърветата пред нас се разрежиха, което беше жалко, защото не исках да пусна ръката му. Все пак в гърдите ми започна да разцъфва надежда и радост. Редно бе да се чувствам зле на фона на ужасната трагедия около нас, но не можах да сдържа оживлението си.

След цялата тази суматоха, след всичките тези главоболия, всичко между мен и Дмитрий изглежда щеше да се нареди. Винаги съществуваше вероятността да го разпределят към някоя личност извън кралския двор, но дори и тогава щяхме да намираме известно време, за да сме заедно. Времето, през което щяхме да сме разделени, щеше да е истинско мъчение, но щяхме да се справим. И това щеше да бъде много по-добре, отколкото да продължим да живеем в лъжа.

Да, наистина можеше да се получи. Всичките тревоги на Диърдри дали ще се справя с конфликтите в живота си явно са били напразни. Щях да имам всичко. Лиса и Дмитрий. Мисълта, че мога да бъда и с двамата, щеше да ми даде сила. И да ми помогне да издържа битката със стригоите. Щях да я нося в съзнанието си като талисман, носещ късмет.

Двамата с Дмитрий дълго време не проговорихме. Както винаги, не ни бе и необходимо. Знаех, че и той като мен изпитва същото щастливо замайване, въпреки че нищо по лицето му не го издаваше. Почти бяхме стигнали до края на гората, където вече можеха да ни видят, когато той отново заговори.

— Скоро ще станеш на осемнайсет, но дори тогава... — Въздъхна. — Мнозина няма да останат доволни, когато разберат за нас.

— Е, ще трябва да го преглътнат. — Бях сигурна, че ще се справя със слуховете и клюките.

— Освен това имам чувството, че ми предстои доста неприятен разговор с майка ти.

— Предстои ти да се изправиш срещу стригоите, а се плашиш от майка ми?

Видях как на устните му заигра усмивка.

— Тя е сила, с която трябва да се съобразяваш. От кого, мислиш, че си наследила своята?

Засмях се.

— Тогава е цяло чудо, че се захващаш с мен.

— Струваш си усилията, повярвай ми.

Той ме целуна отново, като използва за прикритие последните сенки в гората. В нормалния свят това би трябвало да е щастлива, романтична разходка, рано сутринта, след любовната нощ. Нямах да се подготвяме за битка, нито да се тревожим за любимите си хора. Щяхме да се смеем и шегуваме, докато планираме следващата си романтична среща.

Неохотно се отдръпнахме един от друг, преди да излезем от гората и да продължим към сградата на пазителите. Пред нас се очертаваха трудни времена, но след целувката му, която още изгаряше устните ми, имах чувството, че съм способна на всичко.

Дори и да се изправя срещу цяла глутница стригои.

ГЛАВА 27

Изглежда никой от другите пазители не бе забелязал нашето отсъствие. Както бе обещано, пристигнаха още пазители и сега бяхме около петдесет. Това бе истинска армия. Приблизително толкова може би бяха и стригоите срещу нас. Тази многочисленост беше невероятна, ако се изключат старите европейски легенди за грандиозните епични битки между нашите раси. В кампуса имаше още пазители, но те оставаха там, за да защитават Академията. Много от съучениците ми също бяха призовани да дежурят, но около десетина (включително и аз) бяхме повикани да придружаваме пазителите при похода към пещерата.

Един час преди тръгването се събрахме отново, за да огледаме плана за последен път. В далечния край на пещерата имаше просторна подземна камера, където най-вероятно се намираха стригоите, за да могат да се измъкнат лесно след падането на нощта. Ние щяхме да атакуваме и двата входа на пещерата. През всеки вход щяха да навлязат по петнайсет пазители, придружавани от трима морои. Десет пазители щяха да останат край всеки вход, за да блокират опитите за бягство на стригоите. Мен ме разпределиха да наблюдавам поотдалечения вход. Дмитрий и майка ми бяха в групите, определени първи да проникнат вътре. Отчаяно исках да бъда с тях, но знаех, че имах късмет, заедно въобще ме вземаха в групата. При спасителни мисии като тази всеки боен пост е от значение.

Нашата малка армия потегли с бърз ход по дългия осем километра маршрут. Очаквахме да стигнем до целта за малко повече от един час, за да ни остане достатъчно време от деня за битката и връщането в кампуса. Не заварихме отвън пазачи на стригоите, така че успяхме да се приближим незабелязано. Обаче, след като нашите хора проникнат вътре, почти със стопроцентова сигурност можеше да се очаква, че стригоите, благодарение на превъзходния си слух, ще ги чуят и ще бъдат готови да ги нападнат.

Докато приближавахме пещерите, почти не разговаряхме. Никой не бе в настроение да говори и повечето разменени фрази бяха само за нещо свързано с похода. Крачех редом с останалите новаци, но от време на време извърщах леко глава към Дмитрий и погледите ни се срещаха. Имах чувството, че помежду ни съществува невидима връзка, толкова силна, че бе истинско чудо, че никой не я забелязваше. Лицето му имаше сериозно и войнствено изражение, но в очите му бе стаена усмивка.

Когато стигнахме до по-близкия вход на пещерата, групата ни се раздели на две. Дмитрий и майка ми влязоха през него, а аз ги изгледах за последно. Чувствата ми в този миг нямаха нищо общо с предишното ми романтично настроение. Всичко в мен се напрегна. Изтръпнах от тревогата, че повече няма да ги видя. Трябваше да си повтарям нееднократно, че те бяха калени бойци — двама от най-добрите пазители тук. Ако някой можеше да се справи, това бяха те. По-скоро аз бях тази, която много трябваше да внимава, и докато изминавахме дългия обходен маршрут до далечния край на пещерата, — около осемстотин метра — изтласках емоциите си назад, в най-затънтеното кътче на мозъка си. Трябваше да останат там, докато акцията не приключи. Предстоеше битка и не можех да позволя на чувствата да ме разсейват.

Щом наближихме нашия вход, зърнах с крайчеца на окото си някакво сребристо проблясване. Досега успявах да държа настрани различните призрачни силуети, които се рееха отвъд защитните пръстени, но точно този исках да видя. Взрях се по-внимателно и видях Мейсън. Той стоеше там, мълчалив и блед, отново с обичайното си тъжно изражение. Но този път ми се стори по-блед от обикновено. Докато нашата група отминаваше, той вдигна едната си ръка, но не разбрах дали бе за сбогуване, или просто ни благославяше.

Групата ни се разцепи, щом стигнахме до входа на пещерата. Албърта и Стан щяха да водят основните ни сили. На входа се спряха, за да изчакат точния момент, съгласуван с другата група. Сред придружаващите ги морои беше и госпожа Кармак, нашата учителка по магии. Изглеждаше нервна, но изпълнена с решителност.

Дългоочакваният момент настъпи и възрастните пазители изчезнаха навътре. Ние останалите се скупчихме край входа, подредени във верига за отбрана. От небето надвиснаха сиви облаци.

Слънцето скоро щеше да залезе, но все още разполагахме с малко време от деня.

— Ще бъде лесно — прошепна ми Мередит, едно от другите три момичета от горните класове. Ала говореше неуверено. Според мен повече на себе си, отколкото на мен. — Ще ги попилеят, преди да се усетят. И няма да се наложи да правим нищо.

Надявах се да се окаже права. Бях готова за битка, но ако не се стигнеше до моята намеса, това щеше да означава, че всичко е преминало по план.

Зачакахме. Нямаше какво друго да се прави. Всяка минута ми се струваше като вечност. И тогава ги чух — шумовете от схватките. Приглушени викове и охкания. Последваха няколко крясъка. Всички се напрегнахме. Телата ни приличаха на изпънати пружини, които всеки миг ще се скъсат. Нашият водач беше Емил, заел бойна позиция най-близо до входа, стиснал сребърния кол в ръка. Челото му блестеше от потта, докато се взираше в мрака, готов да посрещне приближаващ се стригои.

След няколко минути чухме тичащи стъпки. Всички насочихме напред сребърните си колове. Емил и още един пазител се приближиха още по-близо до входа, готови да се нахвърлят върху опитващия се да се спаси с бягство стригои, за да го повалят още там.

Ала не излезе стригои, а Аби Бадика, изподрана, мръсна, но жива. Гледаше обезумяло, а лицето ѝ бе обляно в сълзи.

В първия миг, като ни видя, се разкрещя. После осъзна кои сме и се отпусна немошно в ръцете на първия, който успя да достигне — Мередит.

Мередит се изненада, но прегърна Аби, за да я успокои.

— Всичко е наред — заговори ѝ тя. — Всичко ще бъде наред. Вече си на слънце, в безопасност си.

Мередит отдръпна внимателно Аби от себе си и я поведе към най-близкото дърво. Аби приседна край него и захлупи лице в шепите си. Мередит се върна на поста си. Искаше ми се да успокоя Аби. Мисия, че всички го искаха, но трябваше да бдим до входа.

След минута излезе още един морой — господин Елзуърт, мой учител от пети клас. И той изглеждаше изтощен, а по врата си имаше рани от ухапване. Някой стригой го бе използвал да се нахрани, но поне не го беше убил. Въпреки ужаса, с който се бе сблъскал, господин

Елзуърт беше спокоен, но очите му бяха бдителни и нащрек. Разбра какво става и веднага се отдръпна от нашия кръг.

— Какво става там? — попита го Емил, без да откъсва поглед от входа на пещерата. Някои от пазителите бяха снабдени със слушалки, но предположих, че в разгара на битката едва ли някой ще има време да докладва.

— Ужасна бъркотия — каза господин Елзуърт. — Но ние се измъкваме — и в двете посоки. Трудно е да се каже кой с кого се бие, но стригите са объркани. И някой... — той се намръщи. — Видях някой да използва огън срещу един стригой.

Никой от нас не проговори. Беше твърде сложно за обясняване. Той сякаш го разбра и се отдръпна, за да седне до все още разплаканата Аби.

Скоро към Аби и господин Елзуърт се присъединиха още двама морои и един дамфир, когото не познавах. Всеки път, когато се чуваха стъпките на някой излизащ отвътре, аз се молах да е Еди. Досега имахме пет спасени, като очаквах други да са побягнали през входа на пещерата, намиращ се по-близо до Академията.

Изминаха още няколко минути, но повече никой не излезе отвътре. Ризата залепна на гърба ми, просмукана от пот. На няколко пъти стисвах по-здраво сребърния си кол. Хватката ми беше толкова здрава, че трудно можех да отлепя пръстите си. Видях как Емил потрепна и се досетих, че е получил съобщение в слушалките си. Лицето му застина в напрегната концентрация, след което промърмори през микрофона някакъв отговор. Вдигна очи към нас и посочи към тримата новаци:

— Вие ще ги отведете обратно в Академията. — Махна с ръка към спасилите се, а после се извърна към трима от пазителите. — Влизайте вътре. Повечето от пленените са излезли, но нашите хора са попаднали в капан. Безизходно положение. — Пазителите без колебание пристъпиха напред, а след няколко мига новациите поведоха Аби и останалите към Академията.

Пред входа останахме само четирима. Двама пазители — Емил и Стивън, и двамата новаци — аз и Шейн. Напрежението около нас бе толкова гъсто, че едва си поемахме дъх. Никой повече не излезе отвътре. Никой не докладва в слушалките на Емил. Той вдигна глава. В очите му бе изписана тревога. Проследих погледа му. Слънцето бе

слязло много ниско над хоризонта. Емил внезапно трепна; явно бе получил следващото съобщение.

Огледа ни с потъмняло от тревога лице.

— Нуждаят се от още подкрепения, за да покрият другия вход на пещерата. Доколкото разбрах, не са изгубили много от нашите. Просто имат затруднения с изтеглянето.

Много, каза той. А не никой. Което означаваше, че сме загубили поне един от нас. Вледених се.

— Стивън, ти влизаш — заповяда Емил. Поколеба се и аз се досетих, като по учебник, пред каква дилема е изправен. Искаше и той да влезе в пещерата, но като водач на групата от тази страна се предполагаше, че ще остане да дежури на поста си до последния възможен момент. Осъзнах, че беше на ръба да наруши тази заповед. Възнамеряваше да навлезе в мрака със Стивън и да остави отвън мен и Шейн. Ала в същото време не смееше да остави тук сами двама ученика. В следващия миг се случи нещо неочаквано. Емил въздъхна и погледна към нас.

— Роуз, тръгвай с него.

Не се поколебах нито за миг. Последвах Стивън и пристъпих в пещерата. Веднага ми се повдигна. И навън беше студено, но колкото повече навлизахме, толкова по-студено ставаше. И по-мрачно. Очите ни се справяха с мрака, но скоро стана прекалено трудно да се вижда. Затова Стивън включи малкото фенерче, закрепено към якето му.

— Иска ми се да мога да ти кажа какво ще трябва да правим, но не зная какво ще заварим — каза ми той. — Бъди готова за всичко.

Мракът пред нас започна да се разсейва. Звуците ставаха все по-силни. Ускорихме ход, като се озъртахме на всички посоки. Внезапно се озовахме в голямата подземна зала, която се виждаше и на картите. В единия ъгъл гореше огън — някой стригой го бе запалил без никаква магия — и от него идваше светлината. Огледах се и тутакси видях какво се бе случило.

Част от стената се беше срутила, образувайки камара от камъни. Никой не бе затрупан под тях, но почти изцяло беше блокиран достъпът до другия изход от пещерата. Не зная дали е била използвана магия, или е било резултат от битката. Или просто е било съвпадение. Каквато и да бе причината, седем пазители — включително Дмитрий и Албърта — бяха притиснати като в капан от десет стригои. Откъм тази

страна на пещерата нямаше морои, които да владеят магията с огън, но отблясъците от пламъци, проникващи през тесния отвор вътре в пещерата, ми подсказаха, че те още се сражават откъм другия край. Видях тела по пода. Две от тях явно бяха на стригои, но за другите не бях сигурна.

Проблемът бе очевиден. За да се промъкне някой през отвора, останал след срутването, трябваше да пълзи на четири крака. Така щеше да се постави в уязвима позиция. Което означаваше, че първо трябва да се убият стригоите, за да се спасят пазителите през другия изход. Стивън и аз трябваше да помогнем на нашите да компенсират численото превъзходство на стригоите. Прокраднахме се в тила на един от тях, но съседните трима стригой някак си ни надушиха и моментално се извърнаха към нас. Двама скочиха върху Стивън, а третият — срещу мен.

Мигновено включих на боен режим. Цялата бях обзета от ярост и бяс. Тясната пещера ни принуждаваше да влезем в близък бой, но успях да избегна ударите на стригоя. Всъщност ограниченото пространство предоставяше повече предимство на мен, защото поедрият от мен стригой трудно можеше да се отдръпва и отскача. Внимавах да не попадам в обсега на дългите му ръце, но той все пак ме докопа и ме блъсна в стената. Но дори не почувствах болка. Продължих да се движа и пак го атакувах. После отбих неговия удар, на свой ред му нанесох няколко удара и благодарение на по-ниския си ръст ми се отдаде да се промъкна под ръката му, за да го пронижа със сребърния си кол точно когато замахваше за следващия си удар. С плавно движение изтеглих острието от гърдите му и се притекох на помощ на Стивън. Той бе повалил един от противниците си, а другия го довършихме заедно.

Оставаха още седем стригои. Не, шест. Притиснатите в капан пазители — които трудно можеха да се развихрят в тези позиции — бяха убили още един. Двамата със Стивън се втурнахме срещу най-близкия до нас стригой, останал извън кръга. Той се оказа силен — много стар, много мощен — и беше доста трудно да го повалим. Накрая се справихме. С намаляване броя на стригоите, другите пазители по-лесно се справиха с останалите. Започнаха да се измъкват от затруднената позиция и дори само числеността ни беше от огромна помощ.

Когато останаха само двама стригои, Албърта ни извика да започнем отстъпление. Сега силите се прегрупираха. Ние бяхме тези, които обкръжиха последните двама стригои. Това позволи на трима от пазителите да се измъкнат навън по пътеката, по която бях стигнала дотук. Междувременно Стивън се промъкна през дупката в стената в другата част на пещерата. Дмитрий прободде единия от последните двама стригои. Оставаше само един. Стивън си подаде главата през отвора и извика нещо на Албърта, което не успях да разбера. Тя също му извика в отговор, без да погледне към него. Тя, Дмитрий и другите двама пазители бяха заобиколили последния стригой.

— Роуз — изкрещя Стивън и ми махна с ръка.

Следвай заповедите. Точно това трябваше да правим. Промуших се през отвора много по-лесно от него благодарение на доста по-малките си размери. Веднага ме последва още един пазител. От тази страна на пещерата не бе останал никой. Битката или бе приключила, или се беше изместила някъде по-нататък. Трупове обаче свидетелстваха колко жестоко е било сражението. Видях още стригой, както и едно познато лице — Юри. Веднага побързах да погледна към Стивън, който помагаше на още един пазител да премине през тесния проход. След него се показа Албърта.

— Мъртви са! — извика тя. — Изглежда са останали още няколко, които блокират изхода. Да ги довършим преди слънцето да е залязло.

Последен от теснината излезе Дмитрий. Разменихме си по един кратък и облекчен поглед, след което продължихме напред. Попаднахме в дългата част от тунела. Забързахме нататък, нетърпеливи да изведем останалите. Отначало не открихме нищо, но след малко, проблясъци светлина ни подсказаха, че по-напред битката продължава с пълна сила. Госпожа Кармак и майка ми се биеха с трима стригой. Моята група ги обкръжи и след броени секунди стригоите бяха повалени.

— С тази група се справихме — рече майка ми задъхано. Бях благодарна на съдбата, че е жива. — Но мисля, че тук има повече стригои, отколкото предполагаме. Според мен част от стригоите са нападнали Академията, а другата е останала в пещерата. Останалите от нашите хора — оцелелите — вече излязоха навън.

— В пещерата има още разклонения — припомни Албърта. — Там може да се крият още стригой.

Майка ми кимна в знак на съгласие.

— Напълно е възможно. Някои са разбрали, че са победени, и просто ще изчакат да се махнем, за да избягат. Но други може да ни нападнат в гръб.

— Какво да правим? — попита Стивън. — Да ги довършим? Или да отстъпим?

Обърнахме се към Албърта. Тя бързо взе решение.

— Ще отстъпим. Ликвидирахме колкото можахме, но слънцето залязва. Трябва по-бързо да се оттеглим зад защитните пръстени.

Тръгнахме си точно когато бяхме толкова близо до окончателната победа, пришпорени от чезнещата дневна светлина. Дмитрий вървеше до мен.

— Еди спаси ли се? — Никъде не видях тялото му, но и нямах възможност да огледам по-подробно.

— Да — отвърна Дмитрий, все още задъхан от ожесточените схватки. Само бог знаеше колко стригои беше избил днес. — Наложих се да го измъкнем едва ли не насила. Искаше да се бие. — Звучеше съвсем типично за Еди.

— Помня този завой — отбеляза майка ми, като завихме зад ъгъла. — Остава още малко до изхода. Скоро ще излезем на светло. — Досега напредвахме само на светлината на фенерчетата, закрепени към дрехите ни.

Прилоша ми само част от секундата, преди да връхлетят върху нас. Точно на тройното разклонение на подземните пътеки седем стригои скочиха върху нас. Предположих, че са предвождали групата, която беше побягнала, и след това са се върнали, за да ни дебнат в засада. Един от нашите пазители, Алън, така и не разбра какво стана. Най-близкият до него стригои го сграбчи и с ловко и бързо движение му прекърши врата, все едно чупеше кибритена клечка. И навярно за него беше точно така. Станалото бе като повторение на онова, което сполетя Мейсън. Едва не се вцепених. Но вместо това се наведох, готова да се впусна в битка на живот и смърт.

Но се намирахме в тясната част на тунела и не всички от нас можеха да успеят да се промъкнат, за да стигнат до стригоите. Аз бях

затисната отзад. Госпожа Кармак беше до мен, но имаше достатъчно видимост напред, за да подпали двама стригои, давайки възможност на борещите се с тях пазители да ги прободат.

Албърта се обърна към мен и други двама пазители.

— Изтегляйте се назад! — извика тя.

Никой от нас не искаше да отстъпва, но нищо повече не можехме да направим. Видях как един от пазителите падна и сърцето ми се сви. Не го познавах, но това нямаше значение. След секунди майка ми се нахвърли върху атакуващия стригой и прободете сърцето му със сребърния си кол.

Тогава изгубих битката от поглед, тъй като завих зад един ъгъл заедно с другите трима пазители. По-надолу по коридора видях да просветва пурпурна светлина. Изходът от пещерата. Видях и лицата на другите пазители, обърнати към нас. Успяхме! Но къде бяха останалите?

Затичахме се към изхода, за да изскочим по-скоро на открито. Моята група се беше скупчила край отвора, разтревожена от ставащото вътре в пещерата. С разочарование открих, че слънцето почти бе залязло. Но продължаваше да ми се гади, което означаваше, че има още стригой.

След няколко секунди групата начело с майка ми също вече тичаше към изхода на тунела. Преброих ги — липсваше един пазител. Но бяха толкова близо до изхода. Всички около мен се напрегнаха. Толкова близо. Толкова, толкова близо.

Но не достатъчно. Трима стригои ги причакваха в една от мрачните ниши покрай стените. Ние също бяхме минали покрай тях, но те явно нарочно ни бяха пропуснали да отминем напред. Всичко стана така светкавично, че никой не успя да реагира навреме. Един от стригоите сграбчи Селесте. Кучешките му зъби се забиха в бузата ѝ. Чух задавения ѝ вик и видях как навсякъде плисна кръв. Друг стригой се нахвърли върху госпожа Кармак, но майка ми успя да го отблъсне и да изтласка Кармак към нас.

Третият стригой сграбчи Дмитрий. Откакто го познавах, никога не бях виждала Дмитрий да се колебае. Винаги е бил бърз, винаги е бил по-силен от всички останали. Ала не и сега. Този стригой го изненада и това леко предимство се оказа решаващо.

Изумих се. Беше русият стригой. Същият, който ме бе заговорил в разгара на битката.

Той сграбчи Дмитрий и го повали на земята. Те се вкопчиха, сила срещу сила, и тогава видях как кучешките зъби на стригоя се впиха във врата на Дмитрий. Червените му очи проблеснаха и после се вторачиха в моите.

Чух още един вик — но този път моят.

Майка ми се опита да се върне към търкалящите се на земята двама мъже, но насреща ѝ изскочиха още петима стригой. Настъпи пълен хаос. Повече не успях да видя Дмитрий. Не разбрах какво се случи с него. Докато се опитваше да реши дали да побегне, или да се бие, по лицето на майка ми се изписа нерешителност. И тогава, с израз на безкрайно съжаление, тя се обърна към изхода и се затича към нас. Междувременно аз се опитах да вляза обратно навътре, но някой ме спря. Беше Стан.

— Какво правиш, Роуз? Идват още.

Нима не разбираше? Дмитрий беше там. Трябваше да измъкна Дмитрий.

Майка ми и Албърта изскочиха навън, влачейки госпожа Кармак. След тях се впусна група стригои, но се спряха на изхода заради чезнещата дневна светлина. Аз още се борех със Стан. Той не се нуждаеше от помощ срещу мен, но майка ми ме хвана за ръката и ме издърпа настрана.

— Роуз, трябва да се махаме от тук!

— Той остана там вътре! — изкрещях и се задърпах с всички сили. Как можех да избивам стригои, а не можех да се освободя от тези двамата? — Дмитрий е вътре! Трябва да се върнем за него! Не можем да го изоставим!

Мятах се истерично, крещях срещу всички тях, че трябва да спасим Дмитрий. Майка ми здраво ме разтrese и се наведе тъй близо до мен, че между нас останаха само няколко сантиметра.

— Той е мъртъв, Роуз! Не можем да се върнем вътре. Слънцето ще залезе след четвърт час, а те само това чакат. Ще трябва да се промъкваме в тъмното, за да се скрием зад защитните пръстени. Нуждаем се от всяка секунда — времето може да не ни стигне.

Видях как стригоите се струпяха около входа. Червените им очи проблясваха в полумрака. Закриха изцяло входа. Може би бяха

десетина. А може би повече. Майка ми беше права. С тяхната ненадмината бързина на придвижване можеха да ни настигнат дори и за по-малко от четвърт час. И все пак не можех да направя нито крачка. Не можех да спра да гледам втренчено пещерата, където Дмитрий остана жив погребан, заедно с половината от душата ми. Не можеше да е мъртъв. Защото ако беше, и аз щях вече да съм мъртва.

Майка ми ме зашлеви силно и болката ме извади от унеса.

— Бягай! — кресна ми тя. — Той е мъртъв! Но ти няма да умреш!

Видях паника по лицето ѝ, паника да не би аз — нейната дъщеря — да бъда убита. Спомних си какво ми бе казал Дмитрий: че предпочита той да умре, отколкото да ме види мъртва. Ако продължавах да стоя там глупаво и да позволя на стригоите да ме докопат, щях да предам и двамата.

— Бягай! — изкрещя майка ми отново. И аз побягнах с лице, обляно от сълзи.

ГЛАВА 28

Следващите дванайсет часа бяха най-дългите в живота ми. Нашата група се завърна в кампуса, без да се натъкне на опасности, като през повечето време отстъпвахме на бегом — което много ни затрудни заради големия брой ранени бойци. През цялото време ми се повдигаше, най-вероятно заради присъствието на стригой близо до нас. Дори да се спотайваха някъде там, не ни настигнаха, така че на мен може би ми се гадеше заради всичко, което се бе случило в пещерите.

След като се озовахме зад защитните пръстени, аз и останалите новаци бяхме напълно забравени. Вече бяхме в безопасност, а възрастните си имаха достатъчно други грижи. Всички пленници бяха спасени — всички онези, които бяха оцелели. Както се опасявах, стригоите бяха убили един още преди да нахлуем в скривалището им. Това означаваше, че бяхме спасили дванайсет. Шестима пазители — включително Дмитрий — бяха загубени. Този резултат не беше лош, като се има предвид с колко много стригой се бяхме сблъскали, но като се извади второто число от първото, се получаваше, че всъщност бяхме спасили само шестима. Струваше ли си това загубата на всички тези пазители?

— Не можеш да разсъждаваш по този начин — каза ми Еди, докато вървахме към клиниката. Всички, както освободените пленници, така и техните спасители, трябваше да бъдат прегледани. — Не само че сте спасили живота на отвлечените. Вие избихте почти трийсет стригой, плюс онези в кампуса. Помисли за всичките онези хора, които биха могли да загинат, ако тези стригои бяха останали живи. Вие всъщност спасихте и техния живот.

Една рационална част от мен признаваше правотата му. Но какво общо имаше разумът с това, че Дмитрий може би беше мъртъв? Може да беше дребнаво и егоистично, но в този миг ми се искаше да разменя живота на всички спасени срещу неговия. Макар че самият той не би се съгласил на това. Познавах го.

Въпреки че шансът беше нищожен, все пак съществуваше вероятността да не е загинал. Макар че ухапването изглеждаше доста сериозно, онзи стригои може да го е обезвредил, оставяйки го в безсъзнание и да е побягнал. И сега той може би лежеше в пещерите, умиращ и нуждаещ се от лекарска помощ. Това ме влудяваше, да си го представям така безпомощен, а ние — неспособни да му помогнем. Обаче нямаше начин да се върнем обратно. Не и преди разсъмване. Друга група щеше да отиде да прибере нашите мъртви, за да можем да ги погребем. Дотогава не ми оставаше друго, освен да чакам.

Доктор Оленски ме прегледа набързо и реши, че нямам мозъчно сътресение, след което ме препрати към сестрата да ми промие драскотините. Имаше прекалено много пациенти, някои от които в доста тежко състояние, за да се занимава с мен.

Знаех, че най-умното, което сега можех да сторя, бе да отида в моето общежитие или да потърся Лиса. Малко почивка нямаше да ми се отрази зле. През връзката усетих, че тя ме вика. Тревожеше се. Беше много изплашена. Знаех, че новините скоро щяха да стигнат и до нея. В момента не се нуждаеше от мен и аз не исках да я виждам. Затова вместо към спалното помещение, отидох в параклиса. Трябваше да правя нещо, докато чаках проверката на пещерите. Да се молиш беше също толкова добре, колкото и всеки друг начин за убиване на времето.

В средата на деня параклисът обикновено пустееше, но не и този път. Не би трябвало да бъда изненадана. Като се има предвид колко смърт и трагедия ни се струпаха през последното денонощие, съвсем естествено бе всички да потърсят утеха. Някои седяха сами, просто загледани в пространството, очевидно неспособни да повярват на това, което се бе случило. Отец Андрю обикаляше редиците от скамейки и говореше с богомолците.

Намерих празна скамейка най-отзад и седнах. Свих колене, обгърнах ги с ръце и отпуснах глава върху тях. От стените над нас ни съзерцаваха иконите със светци и ангели.

Дмитрий не можеше да е мъртъв. Нямаше начин. Със сигурност щях да зная, ако беше така. Никой не може да отнеме живот от света просто така, с един замах. Не можеше да си е отишъл завинаги този, който едва вчера ме бе държал в прегръдките си. Ние бяхме толкова топли, толкова живи. Смъртта не може да заличи това.

Около китката ми беше завързана броеницата на Лиса, нейните четки. Прокарах пръсти по кръста и по мънистата. Отчаяно се опитах да подредя мислите си под формата на някакви молитви, но не знаех как. Ако Господ съществуваше, той би трябвало да е толкова всезнаещ, че да разбере без думи какво исках.

Минаха часове. Хора влизаха и излизаха. Уморих се да седя все така свита и накрая се изпънах по цялата дължина на пейката. От украсения с позлата църковен свод ме съзерцаваха светци и ангели. Толкова много божествена помощ, замислих се, но какво реално правеха?

Дори не съм усетила, че съм заспала, докато Лиса не ме събуди. Самата тя ми заприлича на ангел, с водопада от светлоруси коси, обрамчващи лицето ѝ. Очите ѝ ме гледаха нежно и състрадателно, също като тези на светиите от тавана.

— Роуз — каза ми тя, — навсякъде те търсихме. Тук ли си била през цялото време?

Надигнах се. Усещах се уморена, със замъглено зрение. Тъй като не бях спала миналата нощ, а после участвах в масовата атака, никак не бе чудно, че се чувствах изцедена докрай.

— Почти през цялото време — отвърнах.

Тя поклати глава.

— Минаха толкова много часове. Трябва да хапнеш нещо.

— Не съм гладна. — Толкова много часове. Стиснах ръката ѝ. — Кое време е? Слънцето изгря ли?

— Не. Остават още пет часа.

Пет часа. Как можех да чакам толкова дълго?

Лиса докосна лицето ми. Усетих как магията се предаде през нашата връзка, последвана от топли и студени вълни, от които кожата ми настръхна. Раните и драскотините изчезнаха.

— Не биваше да го правиш — казах ѝ.

Лека усмивка се появи на устните ѝ.

— Правих го през целия ден. Помагам на доктор Оленски.

— Чух за това, но наистина е странно. Знаеш, че винаги сме се старали да го пазим в тайна, нали?

— Сега вече няма значение дали всички ще узнаят — сви рамене тя. — След всичко това, което се случи, бях длъжна да помогна. Ранените са толкова много, какво от това, че тайната ми ще излезе

наяве... е, това рано или късно все щеше да се случи. Ейдриън също помогна, макар че не можа да постигне толкова много.

И тогава мисълта ме порази. Скочих на крака.

— О, боже мой, Лис. Ти можеш да го спасиш. Ти можеш да помогнеш на Дмитрий.

Лицето ѝ помръкна от дълбока скръб, която се предаде през връзката ни.

— Роуз — тихо промълви тя. — Те казаха, че Дмитрий е мъртъв.

— Не! — избухнах. — Не може да е мъртъв. Ти не разбираш... мисля, че е само ранен. Вероятно много лошо. Но ако си там, когато го докарат, ще го излекуваш. — После ми хрумна най-налудничавата мисъл. — А ако... ако е умрял... — Думите сами изригнаха. — Ще го върнеш обратно! Също като мен. И той ще бъде целунат от сянката.

Лицето ѝ стана още по-тъжно. Тъга — този път заради мен — се излъчваше от нея.

— Не мога да направя това. Връщането на хората от смъртта изисква огромна сила и... освен това не мисля, че мога да го направя с някой, който е мъртъв, въ, от толкова дълго. Мисля, че трябва да е непосредствено след смъртта.

Чух влудяващото отчаяние в собствения си глас.

— Но ти си длъжна да опиташ.

— Не мога... — Тя преглътна. — Чу какво казах на кралицата. Говорех съвсем сериозно. Точно това ти припомням сега. Не мога да връщам към живот всеки умрял. Това ще бъде злоупотреба със силата, подобно на това, което искаше Виктор от мен. Затова пазихме в тайна дарбата ми.

— И ще го оставиш да умре? Няма да го направиш? Няма да го направиш заради мен? — Не се разкрещях, но гласът ми определено отекваше прекалено силно в притихналата църква. Повечето вече се бяха разотиишли, пък и при всеобщата скръб наоколо се съмнявах някой да обърне внимание на избухването ми. — Аз бих сторила всичко за теб. Знаеш го. А ти не искаш да направиш това за мен? — Едва се съдържах да не избухна в сълзи.

Лиса ме изгледа внимателно. Милион мисли се завихриха в ума ѝ. Преценяваше думите ми, лицето ми, гласа ми. И тогава, просто така, тя разбра. Най-сетне осъзна какво изпитвах към Дмитрий, че това беше нещо повече от привързаност между ученичка и учител. Долових как

това прозрение просветна в мозъка ѝ. Безброй парчета от мозайката си дойдоха по местата: моите коментари, начина, по който аз и Дмитрий се държахме един към друг... всичко това придоби смисъл, осъзна неща, за които е била твърде сляпа, за да ги забележи. В съзнанието ѝ се оформиха стотици въпроси, но не ми ги зададе, нито спомена какво бе осъзнала. Вместо това само взе ръката ми в своята и ме притегли към себе си.

— Толкова съжалявам, Роуз. Толкова, толкова съжалявам. Но не мога.

След това се оставих да ме поведе след себе си, вероятно за да ме нахрани. Но като седнах на масата в столовата и се загледах в чиниите върху подноса пред мен, от мисълта за ядене ми се повдигна много повече, отколкото ако наблизо имаше някой стригой. Тогава Лиса се отказа, осъзнала, че нищо не може да ми помогне, докато не разбере какво се е случило с Дмитрий. Отидохме в нейната стая и аз се строполих върху леглото. Тя приседна до мен, но аз не исках да говорим и скоро отново се унесох в сън.

Когато се събудих, заварих майка си до леглото.

— Роуз, отиваме да проверим пещерите. Не можеш да дойдеш с нас, но можеш да ни придружиш до границите на Академията, ако искаш.

Не очаквах да ми разрешат повече. Ако по този начин щях да узная дори минута по-рано какво се е случило с Дмитрий, трябваше да отида. Лиса реши да дойде с мен и ние поехме след групата от пазители. Още се чувствах дълбоко наранена от отказа ѝ да излекува Дмитрий, но част от мен тайно се надяваше, че тя няма да се сдържи, като го види.

Пазителите формираха многочислена група за проверка на пещерите, просто за всеки случай, макар да бяхме напълно сигурни, че стригоите са си отишли. Те бяха изгубили предимството си от изненадата и знаеха, че ако се върнем за нашите мъртви, ще имаме числено превъзходство. Тогава всички оцелели стригои щяха да загинат.

Пазителите прекосиха защитните пръстени, а ние останалите, които ги следвахме, спряхме точно на границата на Академията. Почти никой не проговори. Вероятно щяха да изтекат около три часа, преди да се върнат, имайки предвид времето за пътя до пещерите и обратно.

Като се опитвах да не обръщам внимание на мрачното, оловно тежко предчувствие в мен, седнах на земята и отпуснах глава върху рамото на Лиса. Искях само минутите да текат по-бързо. Един от мороите, владеещ магията с огъня, беше стъкмил силен лагерен огън и всички се греехме на него.

Минутите не летяха, но все пак минаваха. Някой извика, че пазителите се връщат. Скочих и изтичах да погледна. Това, което видях, ме закова на място.

Носилки. Носилки, върху които лежаха телата на тези, които бяха убити. Мъртви пазители, с бледи лица и невиждащи очи. Един от наблюдаващите сцената морои не издържа и повърна в храстите. Лиса заплака. Един по един мъртъвците се нижеха покрай нас. Гледах втренчено, вкочанена и опустошена. Питях се дали при следващото си излизане отвъд защитните пръстени щях да видя и техните призраци.

Накрая цялата група отмина. Пет тела, но ми се сториха като петстотин. Но тялото, което очаквах да видя, го нямаше. Онова, което се ужасявах да видя върху носилка. Изтичах при майка си. Тя помагаше при носенето на една от носилките. Не ме погледна, но нямаше съмнение, че се досети какво ще я попитам.

— Къде е Дмитрий? — попитах нетърпеливо. — Той... — Толкова се надявах, толкова вярвах, че ще го видя. — Жив ли е? — О, господи, нима си чул молитвите ми? Ами ако беше останал там тежко ранен и чакаше да му пратят лекарска помощ?

Майка ми не ми отговори веднага. Когато заговори, едва познах гласа ѝ.

— Той не беше там, Роуз.

Препънах се в неравната земя. Трябваше да се затичам, за да я настигна.

— Почакай, какво означава това? Може би е ранен и трябва да му помогнем...

Тя все още избягваше да ме погледне в очите.

— И Моли я нямаше.

Моли беше онази жена морой, от която се бяха хранили стригоите. Беше на моята възраст, висока и красива. Помня, че видях окървавеното ѝ тяло в пещерата. Тя поне със сигурност беше мъртва. Нямаше начин да е оживяла и да е излязла. Моли и Дмитрий. Телата на двамата бяха изчезнали.

— Не — ахнах аз. — Нали не мислиш, че...

Една сълза се отрони от окото на майка ми. Никога не я бях виждала да плаче.

— Не зная какво да мисля, Роуз. Ако е оцелял, възможно е... възможно е да са го взели за по-късно.

Мисълта за Дмитрий като „закуска“ за стригоите беше прекалено ужасна, за да бъде изказана, но поне не толкова ужасна като алтернатива. И двете го знаехме.

— Но те не може да са взели и Моли за по-късно. Тя беше мъртва.

Майка ми кимна.

— Съжалявам, Роуз. Не можем да сме сигурни. Вероятно и двамата са мъртви, а стригоите са отнесли телата им.

Тя лъжеше. За пръв път в живота ми се случваше майка ми да изрича лъжа, за да ме предпази. Не беше от тези, които биха излъгали за утеха, нито от онези, които биха разказали някоя хубава история, за да те накарат да се почувстваш по-добре. Винаги казваше истината, колкото и сурова и мъчителна да беше.

Но не и този път.

Заковах се на място, докато групата продължи да се ниже покрай мен. Лиса ме хвана за ръката, разтревожена и объркана.

— Какво става? — попита ме тя.

Не й отговорих. Вместо това се обърнах и се втурнах назад към защитните пръстени. Тя се затича след мен, викайки името ми. Никой не ни забеляза, защото, честно, кой на света можеше да е толкова глупав, че да пресече защитите след всичко, което се бе случило.

Аз обаче бях, макар че на дневна светлина нямаше от какво да се страхувам. Притичах покрай мястото, където групата на Джеси бе измъчвала Лиса, след което пристъпих отвъд невидимите граници на Академията. Лиса се поколеба за миг, след което се присъедини към мен. От тичането бе останала без дъх.

— Роуз, какво правиш...

— Мейсън! — извиках. — Мейсън, нуждая се от теб.

Отне му малко време, за да се появи. Но този път не само че изглеждаше адски блед, но сякаш и силуетът му примигваше, подобно на крушка, която всеки миг ще угасне. Стоеше там, гледаше ме и въпреки че изражението му беше както обикновено, имах странното

чувство, че знаеше какво ще го попитам. Застанала до мен, Лиса не спираше да мести поглед между мен и мястото, на което говорех.

— Мейсън, Дмитрий мъртъв ли е?

Мейсън поклати глава.

— Жив ли е?

Мейсън поклати глава.

Нито жив, нито мъртъв. Светът се завъртя около мен, пред очите ми затанцуваха многоцветни искри. Тъй като не бях яла, ми се зави свят; бях на ръба на припадъка. Трябваше да се овладее. Трябваше да задам следващия си въпрос. От всички жертви... от всички жертви, които биха могли да изберат, със сигурност не биха взели точно него.

Следващите думи заседнаха на гърлото ми и докато ги изговарях, се свлякох на колене.

— Той... Дмитрий стригой ли е?

Мейсън се поколеба само за миг, сякаш се страхуваше да ми отговори, след което кимна.

Сърцето ми се пръсна. Целият ми свят рухна.

Ти ще изгубиш това, което цениш най-много...

Не за мен е говорила Ронда. Нито дори за живота на Дмитрий.

Което цениш най-много...

Говорила е за неговата душа.

ГЛАВА 29

Почти седмица по-късно почуках на вратата на Ейдриън. След нападението нямахме занятия, но нормалният ни вечерен час все още беше в сила, а вече почти приближаваше време за лягане. Когато ме видя, по лицето на Ейдриън се изписа абсолютен шок. За пръв път аз го търсех, а не той мен.

— Малък дамфир — промълви и отстъпи назад. — Влез.

Направих го и едва не се замаях от алкохолните изпарения, докато минавах покрай него. Академията осигуряваше удобни и приятни апартаменти за гостите си, но той определено не си даваше труд да поддържа своя чист. Имах чувството, че от нападението не е спирал да пие. Телевизорът беше включен, а върху малката маса до дивана се виждаше бутилка водка. Взех я и прочетох етикета. Беше на руски.

— Неподходящ момент? — попитах и я оставих обратно.

— За теб моментът никога не е неподходящ — отвърна той галантно. Лицето му бе изпито и измъчено. Както винаги беше красив, но под очите му имаше тъмни кръгове, сякаш не беше спал добре. Махна ми към креслото, а той се отпусна на дивана. — Напоследък не съм те виждал.

Облегнах се назад.

— Не исках да ме виждат — признах.

След нападението почти не бях говорила с никого. Прекарвах голяма част от времето си с Лиса. Действаше ми успокоително да бъда около нея, но двете не говорехме много. Тя разбираше, че ми е нужно време, за да осмисля и подредя нещата. Просто беше до мен. Не настояваше да узнае неща, за които не исках да говоря — макар че я измъчваха доста въпроси.

Академията почете своите мъртъвци с обща възпоменателна служба, въпреки че родителите им бяха уредили всеки един да има подобаващо погребение. Аз отидох на голямата церемония. Параклисът бе претъпкан с правостоящи. Отец Андрю прочете

имената на мъртвите, като сред тях бяха и тези на Дмитрий и Моли. Никой не говореше за това, което действително се бе случило с тях. И без това имаше твърде много болка и страдание. Направо се давехме в тях. Никой не знаеше как Академията ще успее да събере парчетата, да се съвземе и отново да започне нормалния си ритъм на живот.

— Изглеждаш по-зле и от мен — казах на Ейдриън. — Не мислех, че е възможно.

Той поднесе бутилката към устните си и отпи щедра глътка.

— Не, ти винаги изглеждаш добре. Колкото до мен... ами, трудно е да се обясни. Аурите ме съсипват. Наоколо има толкова много тъга. Дори не можеш да я проумееш. Излъчва се от всеки на духовно ниво. Всепоглъщаща е. В сравнение с нея твоята тъмна аура изглежда весела.

— Затова ли пиеш?

— Да. Слава богу, алкохолът пречи на аура-зрението ми, така че днес не мога да докладвам нищо за аурата ти. — Предложи ми бутилката, но аз поклатих глава. Той сви рамене и отпи нова глътка. — И така, какво мога да направя за теб. Роуз? Имам чувството, че не си дошла само за да провериш как съм.

Беше прав и аз се чувствах малко зле заради причината, поради която го бях потърсила. През изминатата седмица много мислих. Беше ми много тежко да приема и да осмисля смъртта на Мейсън и болката. Дори още не бях успяла, когато започна историята с призраците. А сега отново трябваше да оплаквам и скърбя. В крайна сметка не само Дмитрий бе изгубен. Умряха наши учители, пазители и морои. Никой от близките ми приятели не бе загинал, но с някои от жертвите посещавахме едни и същи класове. Те бяха ученици в Академията също толкова дълго, колкото и аз, и сега ми беше трудно да приема, че никога повече няма да ги видя отново. Трябваше да се справя с огромна загуба, да се сбогувам с мнозина.

Но Дмитрий... Това беше различно. В крайна сметка как можеш да се сбогуваш с някой, който всъщност не си е отишъл? Това беше проблемът.

— Нуждая се от пари — заявих направо на Ейдриън.

Той повдигна вежди.

— Неочаквано. Най-малкото от теб. Често съм получавал подобни молби от другите. Ще имам ли честта да ме осветлиш какво

ще финансирам?

Отместих поглед от него и го забих в телевизора. Вървеше реклама на някакъв дезодорант.

— Напускам Академията — казах накрая.

— Също неочаквано. Остават ти само няколко месеца до дипломирането.

Погледите ни се срещнаха.

— Това няма значение. Сега трябва да свърша други неща.

— Никога не съм и помислял, че точно ти ще се откажеш да бъдеш пазител. Да не би да ставаш кървава курва?

— Не — отвърнах. — Разбира се, че не.

— Не се обиждай толкова. Това не е неразумно предположение. Ако няма да бъдеш пазител, какво друго ще правиш?

— Казах ти. Трябва да се погрижа за някои неща.

Той отново повдигна вежди.

— Неща, които ще те забъркат в неприятности?

Свих рамене. Ейдриън се засмя.

— Глупав въпрос, нали? Всичко, което правиш, те забърква в неприятности. — Отпусна единия си лакът върху облегалката на дивана и подпря брадичка на ръката си. — Защо дойде да искаш пари от мен?

— Защото ти имаш.

Думите ми отново го разсмяха.

— И защо мислиш, че ще ти дам?

Не казах нищо. Просто го погледнах, като вложих целия си женски чар в изражението си. Усмивката му се стопи и зелените му очи се присвиха озадачено. След миг отмести поглед.

— По дяволите, Роуз. Не го прави. Не и сега. Играеш си с чувствата ми към теб. Не е честно. — Отпи солидна глътка от водката.

Беше прав. Бях дошла при него, защото мислех, че мога да използвам слабостта му към мен, за да получа това, което исках. Беше гадно и долно, но нямах избор. Станах, пристъпих до дивана и седнах до него. Улових ръката му.

— Моля те, Ейдриън. Моля те, помогни ми. Ти си единствената ми надежда.

— Това не е честно — повтори той, заваляйки леко думите. — Използваш тези свои очи убийци, но не аз съм този, когото искаш.

Никога не съм бил аз. Винаги е бил Беликов и само един бог знае какво ще направиш сега, когато него вече го няма.

И за това беше прав.

— Ще ми помогнеш ли? — попитах, все още пуснала в ход своя чар. — Ти си единственият, с когото мога да говоря... единственият, който наистина ме разбира...

— Ще се върнеш ли? — попита той.

— Евентуално.

Той отпусна глава назад и пое дълбоко дъх. Косата му, която винаги бе изглеждала стилно разрошена, днес беше просто разрошена.

— Може би ще е по-добре да заминеш. Може би така ще го прежалиш по-бързо, ако се махнеш за известно време. Не е зле и малко да се отдалечиш от Лиса. Това може да забави потъмняването на аурата ти — да спре този гняв, който сякаш винаги бушува в теб. Имаш нужда да си щастлива. Да спреш да виждаш призраци.

За миг забравих за ролята си на прелъстителка.

— Лиса няма нищо общо с това, че виждам призраци. Е, има, но не по начина, по който си мислиш. Виждам духове, защото съм „целуната от сянката“. Свързана съм със Света на мъртвите и колкото повече убивам, толкова по-силна става тази връзка. Затова виждам мъртъвци и затова се чувствам по странен начин, когато стригите са наблизо. Сега мога да ги усещам. Те също са свързани с онзи свят.

Той се намръщи.

— Да не би да ми казваш, че аурата не означава нищо? Че не поемаш страничните ефекти от магията на духа?

— Не. Това също е вярно. Затова всичко е толкова объркано. Мислех си, че е само едно нещо, но са всъщност две. Виждам призраци, защото съм „целуната от сянката“. И се... разстройвам и побеснявам... дори ставам зла... защото поемам в себе си тъмната страна на Лиса. Затова аурата ми почернява, затова напоследък толкова лесно избухвах и се вбесявах. Засега това са само прояви на раздразнителност, избухливост... — Намръщих се, като се замислих за онази нощ, когато Дмитрий ме бе спрял да не хукна след Джеси. — Но не зная в какво може да се превърне занапред.

Ейдриън въздъхна.

— Защо всичко с теб е толкова сложно?

— Ще ми помогнеш ли? Моля те, Ейдриън. — Прокарах пръсти по ръката му. — Моля те, помогни ми.

Низко, низко. Това беше толкова низко и неприсъщо за мен, но нямаше значение. Единствено Дмитрий имаше.

Накрая Ейдриън погледна отново към мен. За пръв път, откакто го познавах, изглеждаше уязвим.

— Когато се върнеш, ще помислиш ли сериозно за мен?

Прикрих изненадата си.

— Какво имаш предвид?

— Това, което ти казах. Ти никога не си ме искала, никога не съм означавал нещо за теб. Цветята, ухажването... всичко това не достигаше до теб. За теб съществуваше само той и не забелязваше никой друг. След като свършиш работата си, ще ме приемеш ли на сериозно? Ще ми дадеш ли шанс, когато се върнеш?

Втрещих се в него. Определено не го очаквах. Вътрешният ми инстинкт ми казваше да отвърна с „не“, че никога повече нямаше да обичам друг, че сърцето ми е разбито заедно с онази част от душата ми, която принадлежеше на Дмитрий. Но Ейдриън ме гледаше толкова настойчиво, с такава безумна надежда. Не бе останало нищо от подигравателната му, саркастична природа. Наистина говореше сериозно и аз осъзнах, че цялото привличане и слабост към мен, с които той винаги ме поднасяше, никога не са били шега. Лиса беше права за чувствата му.

— Ще го направиш ли? — повтори той.

Само един бог знае какво ще направиш сега, когато него вече го няма.

— Разбира се. — Не беше честен отговор, но необходим. Ейдриън отмести поглед и отпи от бутилката. Не беше останало много.

— Кога заминаваш?

— Утре.

Той остави бутилката, изправи се и отиде в спатията. Върна се с голяма пачка банкноти. Запитах се дали ги държи под дюшека или нещо такова. Подаде ми я, без да каже нито дума, после вдигна телефона и проведе няколко разговора. Слънцето вече бе изгряло и светът на хората, където се пазеха по-голямата част от парите на мороите, вече бе буден и на крак.

Опитах се да гледам телевизия, докато той говореше, но не можех да се концентрирам. Постоянно се почесвах по тила. Тъй като нямаше начин да се определи колко точно стригои бяхме убили аз и останалите, ни направиха различна татуировка вместо обичайния почетен знак мълния. Забравих името ѝ, но татуировката приличаше на малка звезда. Означаваше, че този, който я носи, е участвал в битка и е убил много стригои.

Когато най-после свърши с разговорите, Ейдриън ми подаде един лист. Съдържаше името и адреса на банка в Мисула.

— Иди там — рече той. — Предполагам, че, така или иначе, първо ще трябва да се отбиеш в Мисула, ако наистина отиваш в някое цивилизовано място. Там има открита банкова сметка на твое име с... доста пари в нея. Поговори с тях и те ще довършат попълването на документите с теб.

Изправих се и пъгнах парите в джоба на якето си.

— Благодаря ти.

Без колебание, протегнах ръце и го прегърнах. Миризмата на водка едва не ме задуши, но чувствах, че му го дължа. Възползвах се от чувствата му към мен, за да постигна целите си. Той ме обгърна с ръце и ме задържа за миг в обятията си, преди да ме пусне. Докоснах с устни бузата му, преди да се разделим, и ми се стори, че дъхът му секна.

— Никога няма да забравя това — прошепнах в ухото му.

— Предполагам, че няма да ми кажеш къде отиваш? — попита Ейдриън.

— Не — поклатих глава. — Съжалявам.

— Просто изпълни обещанието си и се върни.

— Аз всъщност не използвах думата обещание — изтъкнах.

Той се усмихна и ме целуна по челото.

— Права си. Ще ми липсваш, малък дамфир. Пази се. Ако имаш нужда от нещо, обади ми се. Ще те чакам.

Благодарих му отново и си тръгнах. Не си дадох труда да му кажа, че може да му се наложи да чака доста дълго. Съществуваше голяма вероятност да не се върна никога.

На следващия ден станах рано, много преди останалата част от обитателите на кампуса да се събудят. Почти не бях мигнала. Преметнах чантата си през рамо и се запътих към главната дирекция в

административната сграда. Канцеларията още не беше отворена, затова седнах на пода в коридора пред кабинета и зачаках. Огледах ръцете си и забелязах две малки златни точки върху нокътя на палеца ми. Това бяха останките от маникюра ми. Около двайсетина минути по-късно се появи секретарката с ключовете и ме пусна вътре.

— Какво мога да направя за теб? — попита тя, след като се настаних на стола пред бюрото ѝ.

Подадох ѝ купчината документи, които държах.

— Напускам.

Очите ѝ се разшириха толкова много, че имах чувството, че ще изскочат от орбитите.

— Но... какво... не можеш... Потупах по купчината.

— Мога. Всичко съм попълнила.

Тя все още не се бе съвзела от смайването си, промърмори нещо, в смисъл че трябва да почакам, и изхвърча от стаята. След няколко минути се върна с директор Кирова. Очевидно Кирова бе осведомена накратко и ме изгледа неодобрително. Ключестият ѝ нос потрепери.

— Госпожице Хатауей, какво означава всичко това?

— Тръгвам си — осведомих я. — Напускам. Отписвам се. Все едно.

— Не можеш да го направиш.

— Е, очевидно мога, след като в библиотеката има формуляри за напускане. Попълнила съм всички графи най-надлежно.

Гневът ѝ се стопи. На негово място се появи нещо по-тъжно и тревожно.

— Зная, че напоследък се случиха много неща — на всички ни е трудно да свикнем, — но това не е причина да се вземат прибързани решения. Ако не друго, сега повече от всякога се нуждаем от теб. — Звучеше почти умолително. Трудно бе да се повярва, че само преди шест месеца искаше да ме изключи от училището.

— Това решение не е прибързано — уверих я. — Много мислих, докато го взема.

— Нека поне поговоря с майка ти, за да видим какво може да се направи.

— Тя замина преди три дни за Европа. Не че това има значение. — Посочих най-отгоре на формуляра, където пишеше дата на раждане. — Днес навърших осемнайсет. Тя вече не може да направи нищо. Това

е мой избор. А сега, ще подпечатате ли документите, или ще се опитате да ме спрете? Можете да сте сигурна, че в директна схватка нямате шанс с мен, Кирова.

И така, те подпечатаха документите, макар и доста неохотно. Секретарката направи копие на официалния документ, в който се казваше, че повече не съм ученичка в Академията „Св. Владимир“. Беше ми нужен, за да изляза през главния портал.

Разстоянието до входа на училището беше доста дълго, а западното небе беше облачено в червено, докато слънцето бавно потъваше зад хоризонта. Времето бе станало по-топло, дори и през нощта. Пролетта най-сетне бе дошла. Беше подходящо за ходене пеша, а и мен ме чакаше доста път, преди да стигна до магистралата. Оттам смятах да се придвижа на стоп до Мисула. Пътуването на автостоп не беше безопасно, но в джоба на палтото си имах сребърен кол, който ме караше да се чувствам спокойна за всичко, което можех да срещна. Никой не ми го беше взел след нападението и беше отлична защита както срещу всякакви хора извратенци, така и срещу стригои.

Тъкмо щях да мина през портала, когато я усетих. Лиса. Спрях и се обърнах към групичката току-що напъпили дървета. Тя стоеше сред тях, напълно неподвижна и бе успяла да скрие толкова добре мислите си, че не бях разбрала, че е съвсем близо до мен. Косата и очите ѝ излъчваха особена светлина сред припадащия мрак. Изглеждаше твърде красива и неземна, за да е част от този пуст и мрачен пейзаж.

— Здравей — казах аз.

— Здравей. — Тя обви ръце около себе си. Мръзнеше дори с палто. Мороите не притежават такава устойчивост срещу температурните промени както дампириите. Това, което за мен бе топло, пролетно време, за нея бе мразовито. — Знаех — промълви тя. — От онзи ден, когато казаха, че тялото му е изчезнало. Нещо ми подсказа, че ще го направиш. Просто чаках.

— Да не би вече да можеш да четеш мислите ми? — попитах унило.

— Не, просто чета теб. Най-накрая. Не мога да повярвам, че съм била толкова сляпа. Коментарът на Виктор... той е бил прав. — Тя погледна към залеза, сетне отново извърна очи към мен. Лумналият гняв в зелените им дълбини и в гърдите ѝ ме връхлетя като огромна

вълна. — Защо не ми каза? — извика. — Защо не ми каза, че обичаш Дмитрий?

Втренчих се слисано в нея. Не си спомнях кога за последен път Лиса е крещяла на някого. Може би миналата есен, когато лудостта на Виктор го бе подтикнала да я отвлече. Шумните изблици бяха моя запазена марка, не нейна. Дори докато измъчваше Джеси, гласът ѝ бе зловещо спокоен.

— На никого не можех да кажа — отвърнах.

— Аз съм най-добрата ти приятелка, Роуз. Преживяхме толкова много заедно. Наистина ли мислеше, че щях да кажа на някого? Щях да запазя тайната ти.

Забих поглед в земята.

— Зная, че щеше. Просто аз... не зная. Не можех да говоря за това. Дори и с теб. Не мога да го обясня.

— Колко... — Търсеше подходящите думи, за да зададе въпроса, оформил се в съзнанието и. — Колко сериозно беше? Само ти ли беше влюбена в него, или...?

— Беше взаимно. Той изпитваше същото. Но знаехме, че не можем да бъдем заедно, не и с тази разлика във възрастта... и, ами, не и след като щяхме да бъдем твои пазители.

Лиса се намръщи.

— Какво имаш предвид?

— Дмитрий все ми повтаряше, че ако имаме връзка, ще мислим много повече как да се защитим взаимно, отколкото да се тревожим за твоята закрила. Не можехме да го позволим.

Прониза я вина, задето е била отговорна да не сме заедно.

— Вината не е твоя — побързах да я успокоя.

— Сигурно... трябвало е да има начин... Това не би трябвало да е проблем...

Свих рамене. Не исках да мисля, нито да споменавам нашата последна целувка в гората, когато двамата с Дмитрий смятахме, че сме открили решение на всичките ни проблеми.

— Не зная — казах аз. — Ние просто се опитвахме да стоим далеч един от друг. Понякога се получаваше. Понякога не.

В нея се надигна вихрушка от емоции. Изпиташе съжаление към мен, но в същото време беше бясна.

— Трябваше да ми кажеш — повтори. — Сега имам чувството, че ми нямаш доверие.

— Разбира се, че ти имам доверие.

— И заради това ли се измъкваш потайно?

— Това няма нищо общо с доверието — признах. — Става дума за мен... е, не исках да ти казвам. Не можех да понеса да ти кажа, че си тръгвам или да обясня защо.

— Вече знаех — каза тя. — Разбрах го.

— Как? — Днес Лиса беше пълна с изненади.

— Бях там. Миналата есен, когато пътувахме с онзи микробус до Мисула. Когато отидохме там на шопинг обиколка, помниш ли? Двамата с Дмитрий говорехте за стригите и как да си такъв означава да се превърнеш в нещо извратено и зло... как това разрушава личността, която си бил, и те кара да правиш ужасни неща. И аз чух... — Трудно ѝ беше да го каже. На мен ми беше трудно да го чуя и очите ми плувнаха в сълзи. Споменът беше твърде мъчителен, да си припомням как седях до него през онзи ден, когато за пръв път осъзнах, че се влюбвам. Лиса преглътна и продължи: — Тогава ви чух и двамата да казвате, че предпочитате да умрете, отколкото да се превърнете в подобни чудовища.

Помежду ни надвисна тишина. Вятърът подхвана косите ни — мрак и светлина.

— Трябва да го направя, Лиса. Трябва да го намеря.

— Не — отвърна тя твърдо. — Не трябва. Не си му обещала нищо.

— Не и с думи, не. Но ти... не разбираш.

— Разбирам, че се опитваш да се справиш и това е един от начините да го направиш, но не е единственият. Трябва да откриеш друг начин да се сбогуваш с него.

Поклатих глава.

— Трябва да го направя.

— Дори и да означава да ме напуснеш?

Начинът, по който го каза, по който ме погледна... О, господи. Поток от спомени нахлу в съзнанието ми. Бяхме заедно от деца. Неразделни. Свързани. При все това... двамата с Дмитрий също бяхме свързани. По дяволите. Никога не съм искала да избирам между двамата.

— Трябва да го направя — казах отново. — Съжалявам.

— Предполагаше се, че ще бъдеш мой пазител и ще дойдеш с мен в колежа — възрази тя. — Ти си „целуната от сянката“. Предполагаше се, че ще бъдем заедно. Ако ме напуснеш...

Грозната глава на мрака се надигна в гърдите ми. Когато заговорих, гласът ми беше напрегнат.

— Ако те напусна, ще ти намерят друг пазител. Двама. Ти си последната от фамилията Драгомир. Ще бъдеш в безопасност.

— Но няма да си ти, Роуз — промълви тя. Онези лъчисти зелени очи се впиха в мен и гневът ми се охладя. Тя беше толкова красива, толкова сладка... и говореше толкова разумно. Тя беше права. Дължах ѝ го. Трябваше да...

— Престани! — изкрещях и се извърнах. Тя използваше магията си. — Не използвай внушението върху мен. Ти си моя приятелка. Приятелите не използват силите си, за да си въздействат взаимно.

— Нито пък се изоставят — отвърна тя остро. — Ако наистина си моя приятелка, няма да го направиш.

Извъртях се към нея, като внимавах да не гледам прекалено отблизо в очите ѝ, в случай че отново реши да използва внушението. Гневът в мен избухна.

— Не става дума за теб, разбра ли? Този път става дума за мен. Не за теб. През целия ми живот, Лиса... през целия ми живот винаги е било едно и също. Те са на първо място. Живеех заради теб. Обучавах се да бъда твоя сянка, но знаеш ли какво? Искам аз да съм на първо място. Имам нужда поне веднъж да се погрижа първо за себе си. Уморих се да мисля за другите и постоянно да се отказвам от това, което аз искам. С Дмитрий го направихме и виж какво се случи. Той си отиде. Никога вече няма да го прегърна. Сега му дължа това. Съжалявам, ако те наранява, но това е моят избор!

Изкрещях думите, без да спирам да си поема дъх, и се надявах гласът ми да не привлече вниманието на охраната. Лиса се взираше в мен, шокирана и наранена. По страните ѝ се стичаха сълзи и част от мен се сви от мъка, че наранявах тази, която се бях заклела да пазя.

— Ти го обичаш повече от мен — изрече тя с тънък, детински глас.

— Сега той се нуждае от мен.

— Аз се нуждаю от теб. Той си отиде, Роуз.

— Не. Но скоро ще го направи. — Пъхнах ръка под ръкава си и извадих четките, броеницата, която ми бе подарила за Коледа. Подадох ѝ я. Тя се поколеба за миг, сетне я взе.

— За какво е всичко това? — попита.

— Не мога да я нося. Тя принадлежи на пазителя на Драгомир. Ще я взема, когато... — Почти бях готова да кажа ако, а не когато. Мисля, че Лиса го разбра. — Когато се върна.

Пръстите ѝ се склучиха около мънистата.

— Моля те, Роуз. Моля те, не ме напускай.

— Съжалявам. — Нямаше какво повече да кажа. — Съжалявам. Оставих я да плаче там и закрачих към портата. Част от душата ми умря, когато Дмитрий... си отиде. Сега, когато ѝ обърнах гръб и я напуснах, почувствах, че умира още една част. Много скоро нямаше да остане нищо в мен.

Пазителите на портала бяха не по-малко шокирани от секретарката и Кирова, но нямаше какво да направят. Честит рожден ден, Роуз, помислих си горчиво. Най-после на осемнайсет. Никога не бях очаквала, че ще стане така.

Те отвориха портите и аз пристъпих навън, извън земите на училището и магическите защитни пръстени. Тези линии бяха невидими, но се почувствах странно уязвима и незащитена, сякаш бях скочила в огромна бездна. Но в същото време се чувствах свободна и изпълнена с увереност. Закрачих надолу по тесния път. Слънцето почти бе залязло; много скоро единствената светлина щеше да ми бъде луната.

Когато се отдалечих достатъчно, за да не могат да ме чуят пазителите, се спрях и тихо извиках:

— Мейсън.

Трябваше да чакам дълго. Когато се появи, едва го виждах. Беше почти прозрачен.

— Време е, нали? Ти си тръгваш... най-после отиваш в...

Е, нямах представа къде отива. Вече не знаех какво ни очаква отвъд, дати е царството, в което отец Андрю вярва, или някакъв различен свят, който бях посетила. Но каквото и да беше. Мейсън ме разбра и кимна.

— Изминаха повече от четирийсет дни — промълвих замислено. — Така че, предполагам, малко си просрочил времето. Радвам се...

искам да кажа, надявам се, че ще намериш покой. Въпреки че донякъде се надявах, че ще ме заведеш при него.

Мейсън поклати глава. Не бяха нужни каквито и да е думи, за да разбере какво иска да ми каже. Оттук насетне трябва да разчиташ само на себе си, Роуз.

— Всичко е наред, не ти се сърдя. Заслужаваш да намериш покой. Освен това, зная откъде да започна търсенето. — През изминалата седмица постоянно мислих за това. Ако Дмитрий беше там, където вярвах, че е, то ме очакваше доста работа. Помощта на Мейсън щеше да е добре дошла, но не исках да го притеснявам. Изглежда му предстоеше да се справи с доста неща.

— Сбогом, Мейсън. Благодаря ти за помощта... Аз... ще ми липсваш.

Силуетът му ставаше все по-блед и по-блед. Малко преди съвсем да изчезне, зърнах нещо като усмивка — онази весела и дяволита усмивка, която толкова много обичах. За пръв път от смъртта му мисълта за Мейсън не ми причиняваше ужасяваща болка. Бях тъжна и той наистина щеше да ми липсва, но знаех, че се е преселил на по-добро място — наистина много добро. И повече не изпитвах вина.

Обърнах се и се втренчих в дългия път, който се виеше пред мен. Въздъгнах. Това пътуване нямаше да е кратко.

— Тогава започвай да вървиш. Роуз — промърморих на себе си. И потеглих напред, за да убия мъжа, когото обичах.

Издание:

Ришел Мийд. Целуната от сянката

ИК „Ибис“, София, 2010

Редактор: Стамен Стойчев

Коректор: Донка Дончева

Американска. Първо издание

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.